Amerikan Gizli Hükümeti

Kurukafa & Kemikler

Antony C. Sutton

Yazar Hakkında

Antony C. Sutton (1925-2002), Londra, Gottingen ve California üniversitelerinde eğitim gördü. Çalışmalarının sonucunda elde ettiği bulguların yayınlanmasıyla ilgili olarak fazlasıyla baskı gördü ama hakkında asla dava açılmadı. Kendini gerçekleri ortaya çıkarma amacına adadığından, asıl kariyeri kesintiye uğradı. 1968 yılında Western Technology and Soviet Economic Development adlı çalışması, Stanford Üniversitesi The Hoover Enstitüsü tarafından yayınlandı. Sutton, bu çalışmasında, Amerikan askerlerini öldürmek ve yaralamak için Vietnamlılar'ın kullandığı silah ve mühimmatın teminini sağlayan Sovyet teknolojisi ve üretim temellerinin Amerikan firmaları tarafından Amerikan halkının ödediği vergilerle nasıl kuruldugunu ortaya çıkardı.

Bu büyük çalışması, onu cevapsız kalan bazı sorulara yöneltti: Birleşik Devletler neden düşmanını yaratmış ve desteklemişti? Birleşik Devletler bir yandan Sovyetler Birliği'ni yaratıp geliştirirken, bir yandan da neden Nazi Almanyası'nı destekledi? Washington bu gerçekleri neden gizliyordu?

Elindeki ipuçlarını izleyen Sutton, Wall Street, FDR, Hitler'in Yükselişi ve Bolşevik Devrimi ile ilgili araştırmalarına devam etti. Sonra, isimsiz biri Sutton'a Kurukafa ve Kemikler Teşkilâtı'nın üye listesini gönderdi ve aniden bütün resim şekillendi; hem de ne resim! Kuşaklar boyunca devam eden yabancı kaynaklı gizli bir örgütün temelleri, 1830'larda Almanya'da var olmuş efsanevi "Illuminati"ye kadar uzanıyordu.

İçindekiler

TEŞKİLÂT, EĞİTİMİ NASIL KONTROL EDİYOR?

TEŞKİLÂT SAVAŞ VE DEVRİMLERİ NASIL YARATIYOR

TEŞKİLÂT'IN GİZLİ KÜLTÜ

TEŞKİLÂT'A AİT ENDER BELGELER

Yazarın Önsözü: Amerikan Gizli Hükümeti

25 yıllık araştırma ve 16 kitaptan sonra, artık her şeyi duyduğumu düşünüyordum... dünya karmakarışık, muhtemelen anlayışın ve kesinlikle kurtuluşun ötesinde bir hâldeydi; ve bu konuda yapabileceğim çok az şey vardı.

Western Technology and Soviet Economic Development (Batı Teknolojisi ve Sovyet Ekonomik Gelişimi) adlı kitabım, 1968 yılında Stanford Üniversitesi Hoover Enstitüsü tarafından yayınlanmıştı. O kitabımda, Batı'nın Sovyetler Birliği'ni nasıl inşa ettiğini üç büyük cilt hâlinde incelemiştim. Ne var ki çalışmam aynı zamanda çözülmesi imkânsız görünen bir bulmaca sunuyordu; bunu neden yapmıştık? Bir yandan Hitler Almanyası'na teknoloji ihraç ederken, neden Sovyetler Birliği'ni inşa etmiştik? Washington neden bu gerçekleri gizleme ihtiyacı duyuyordu? Sovyet askeri kuvvetlerinin güçlenmesine neden yardım etmiştik? Ve aynı anda neden kendi askeri kuvvetlerimizi de güçlendirmiştik?

Arkasından gelen Wall Street Serisi'nde daha başka sorular da ortaya koydum; ama yine cevapları yoktu. Kanıtlanabilecek bir rasyonel cevap olmadığına az çok kanaat getirmeye başlamıştım.

Bir yıldan biraz uzun bir süre önce, yaklaşık yirmi santim kalınlığında bir belge yığını postayla elime ulaştı; bu, gizli Amerikan topluluğunun üyelik kayıtlarından başka bir şey değildi. Belgeleri incelerken, her şey açıkça ortaya çıktı; bu sıradan bir grup değildi. Bütün isimler güç sahibi insanlara aitti. Bireyleri incelemeye başladığımda, bir kalıbın ortaya çıktığını gördüm... ve daha önce bulanık görünen bir dünya giderek daha fazla netlik kazandı.

Okuyacağınız kitap, bu araştırmanın sonucunda oluşan raporların bir bileşimi niteliğindedir. Bu kitapta, neden Batı'nın Sovyetler Birliği'ni ve Hitler'i güçlendirdiğini; neden savaşmaya kaybetmek için gittiğimizi; neden Wall Street'in Marksistler'i ve Naziler'i sevdiğini; çocukların neden okuyamadığını; Kilise'nin neden propaganda kaynağı hâline geldiğini; neden tarihi gerçeklerin örtbas edildiğini; neden politikacıların yalan söylediğini ve daha birçok nedenleri açıklayacağız.

Bu çalışma, önceki *Western Technology* serisinden daha önemlidir. Eğer bir şaheserimden söz edilecekse, buna tek aday bu kitabım olabilir.

ANTONY C. SUTTON

Phoenix, Arizona
30 Temmuz 1983

Haftalık Toplantı Duyurusu

Wednesday Evening, June 28th, 1882.

☞ VIII. S. B. C.

"Est hodie in bonis."

Cicero, Fam. XIII. 30.

E. T. McLaughlin S. C. C.

Yale College,
June 15th, 1882.

1985 Yılı Teşkilât Yeni Üyeleri

1985

BOASBERG, James Emanuel, 3136 Newark Street, NW, Washington, D.C. 20008

CARLIN, William John Carr, Jr., 21 Schermerhorn Street, Brooklyn, New York 11201.

CHANDRASEKHAR, Ashok Jai, 120 East 34th Street, New York, New York 10016.

FRANKEL, Scott David, 3290 Kersdale Road, Pepper Pike Ohio 44124.

GROSSMAN, Jay Alan, 48 Niles Road, Randolph, Massachusetts 02368.

KWOK, Wei-Tai, 5 109 Philip Road, Annandale, Virginia 22003.

LINDY, Peter Barnes, 105 South Perkins, Memphis, Tennessee 38117.

MISNER, Timothy Charles, 1009 Crest Park Drive, Silver Spring, Maryland 20903.

MNU CHIN, Steven Terner, 721 Fifth Avenue, New York, New York 10022.

PATELA, James Gerard, 47 Knollwood Drive, Branford, Connecticut 06405.

POWERS, Richard Hart, 21 Haigh Avenue, Niantic Connecticut 06357.

SMOCK, Morgan Robert, 4017 Louisiana Avenue North, New Hope, Minnesota 55427.

TAFT, Horace Dutton, 403 St. Ronan Street, New Haven, Connecticut 06511.

THOMPSON, Gregory Allan, 118 Whitman Drive, Brooklyn, New York 11234.

WALSH, Kevin Sanchez, 1030 Clay Avenue, Pelham Manor, New York 10803.

1917 Yılı Teşkilât Yeni Üyeleri

P. 2115.	D. 115.
Alfred Raymond Bellinger,	Syracuse, N. Y.
Prescott Sheldon Bush,	Columbus, O.
Henry Sage Fenimore Cooper,	Albany, N. Y.
Oliver Baty Cunningham,	Evanston, Ill.
Samuel Sloan Duryee,	New York City
Edward Roland Noël Harriman,	Arden, N. Y.
Henry Porter Isham,	Chicago, Ill.
William Ellery Sedgwick James,	New York City
Harry William LeGore,	LeGore, Md.
Henry Neil Mallon,	Cincinnati, O.
Albert William Olsen,	Glenbrook, Conn.
John Williams Overton,	Nashville, Tenn.
Frank Parsons Shepard, Jr.,	St. Paul, Minn.
Kenneth Farrand Simpson,	New York City
Knight Woolley,	Brooklyn, N. Y.

Tapınak

High Street - New Haven, CT

2002 Basımına Giriş

"Amerikan Gizli Hükümeti" adlı bu çalışma, sıra dışı bir yayın geçmişine sahiptir.

Kitap, 1980'lerde yazara gelen yirmi santim kalınlığında bir belge yığınıyla başlamıştır. Bu belgeler, gerçekten gizli bir hükümetin var olduğunun kanıtıydı ve içinde üye listesi de bulunmaktaydı; bu gizli grup, Yale Kurukafa ve Kemikleri idi.

Rahmetli Johnny Johnson, bu kaynaklara dayanarak dört ciltlik bir seri ve sonrasında da bir süper-cilt yazmam için beni teşvik etti. Bu cilt çeşitli düzenlemeler hâlinde çeşitli yayıncılara gitti; bunlar arasında 12,000 kopyalık bir Rusça basım da vardı. Muhtemelen geçen birkaç yıl içinde, Rusya'da da en az Birleşik Devletler'de olduğu kadar satılmıştır.

Amerikan Gizli Hükümeti'nin çok fazla reklamı yapılamadı; üstelik dağıtımcılar kitaba fazla ilgi de göstermedi ama 16 yıl boyunca ayda yüzlerce kopya satıldı.

Buna karşılık başka yazarlar yeni yazılar ve kitaplar ürettiler. Benim asıl amacım, modern Amerikan dünyasındaki Hegelizm etkisini araştırmaktı ve ne yazık ki bu amacıma ulaşamadım. Bu kısmen statik Hegelist eğitim sistemine bağlanabilir ve bu eğitim sistemi de Amerikan halkını "aptallaştırmayı" belirgin bir şekilde başarmış durumdadır.

Nazizm ve Marksizm'in temeli olan bu yıkıcı felsefe, anayasal cumhuriyetimizi etkilemiş ve çökertmiş durumdadır. Bu çöküşün en büyük sorumlusu, Yale "Kemikleri"dir. Kurukafa ve Kemikler'den oluşan sembolleri, Hegelist felsefeleri, aslında her şeyi ortaya koymaktadır ama sizi bunun aksine inandırmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Hegelizm, Birleşik Devletler'i yüceltmekte, materyalist ve statist fikirlerin ve politikaların yaygınlaştırılması için eğitim sistemini, bilimi, politikayı ve ekonomiyi kullanmaktadır.

Neden "aptallaştırılmış" bir toplumumuz olduğunu merak ediyor musunuz? O zaman gözlerinizi doğruca Kurukafa ve Kemikler'e çevirin; çünkü 19. yüzyılda Prusya eğitim sistemini Birleşik Devletler'e getirenler onlardı. 19. yüzyılda, klasik liberalizme doğrudan karşı çıkan bir politik felsefe, İngiltere ve Amerika'da yerleştirildi. Klasik liberalizmde, devlet daima bireyden sonra gelir. Öte yandan Hegelist Statizm'de -tıpkı Nazizm ve Marksizm'de gördüğümüz gibi- devlet mutlaktır ve birey sadece devlete hizmet etmek için vardır.

İki partili Cumhuriyetçi-Demokrat sistemimiz (tek bir Hegelist parti vardır; diğerinin oluşmasına izin verilmez) bu Hegelizm anlayışının bir yansımasıdır. Hegel'i kullanan küçük bir grup -gerçekten çok küçük bir grup- toplumu kendi amaçları doğrultusunda bir ölçüye kadar kontrol edebilmekte ve kullanabilmektedir.

Bundan da öte, anlayışları korsan bayraklarında kendini göstermektedir. Zehir şişelerinin üzerinde bulunan bu amblem, II. Dünya Savaşı'nda da Nazi Ölüm Timi'nin sembolüydü. Kurukafa ve Kemikler sadece uyuşturucu kaçakçılığının artmasında önemli bir etken olmakla kalmadı (1860'lardaki Bush ve Prescott ailele-

dı, aynı zamanda Hegelist yaklaşımla, bunun antitezini geliştirerek "uyuşturucuyla savaş" propagandası başlattı. Bu ikiyüzlü politika, uyuşturucu fiyatlarını belirlemekte, stokları kontrol etmekte, milyonlarca insanı hapishanelere tıkmaktadır; bu arada yasaklama kanununu getiren "Kemikler" (Üye Taft, 1904), gerçekte kazanç elde edenler olmaktadırlar.

Sol ve Sağ - Bir Kontrol Aracı

Hegelistler için, devlet her şeyden üstündür ve "Tanrı'nın yeryüzündeki izi" olarak görülür. Gerçekten de bu görüşte devlet, dindir.

Hegelist Devlet'te ilerleme, sözde ikilikle sağlanır; zıt kutupların çarpışması, ilerlemeyi getirir. Zıt kutupları kontrol edebilirseniz, sonucu da belirleyebilirsiniz.

Sıra dışı Kurukafa ve Kemikler etkisini, önemli bir Hegel çatışmasında görebiliriz: Nazizm'e karşı Komünizm. Kurukafa ve Kemikler'in üyeleri, önemli karar verme pozisyonlarındaydılar; Bush, Harriman, Stimson, Lovett vs. Bu arada tüm üyeler ve maşaları, "sol" ve "sağ" kutupları tam olarak kontrol edebiliyorlardı. Bu felsefenin de gelişimini hem teşvik hem de finanse ederken, sonucu da belirgin bir ölçüde kontrol edebildiler. Bu, bilimdeki "uzmanlaşmacı" kesimle, zıt kutbu olan tarihteki "bütünlükçü" kesim tarafından sağlandı. Bilimi ve öğrenimi giderek daha küçük parçalara bölmekle, parçalar sayesinde bütünü kontrol etmek daha da kolaylaştı.

Eğitimde, yine Kurukafa ve Kemikler tarafından Dewey sistemi tanıtıldı ve uygulamaya kondu. Dewey, şevkli bir statist idi ve Hegel felsefesindeki gibi bir çocuğun devlete

hizmet etmek üzere eğitilmek için var olduğuna inanıyordu. Bu, kişisel eğilimlerin bastırılması ve onaylanmış bilginin dikkatli bir şekilde bireylere benimsetilmesi anlamına gelir. Hem yerel hem de yabancı kaynaklı Birleşik Devletler üniversitelerini incelemediğiniz takdirde, Amerikan eğitim sistemindeki bu "aptallaştırma" tutumunu görmek kolay değildir; ama bunu yaptığınızda, zıtlık son derece belirgindir.

Bu "aptallaştırma" tutumu artık dikkat çekmeye başlamıştır. Charlotte Thomson Iserbyt imzalı *The Deliberate Dumbing Down of America* (Amerika'nın Kasıtlı Olarak Aptallaştırılması) (Conscience Press, Revenna Ohio, 2001) ve John Taylor Gotta imzalı *The Dumbing Down of America* (Amerika'nın Aptallaştırılması) adlı eserler, bu konuda ortaya konmuş iki mükemmel çalışmadır. Bu iki kitap, yöntemin eğitim sistemindeki etkisini ve detaylarını incelemektedirler. Biz daha da ileri gidiyoruz; çünkü bu yöntemi eğitim sistemine yerleştiren üç Yale mezununu bulabildik; üçü de Kurukafa ve Kemikler üyesiydi.

Iserbyt'a göre, *The Deliberate Dumbing Down of America* adlı çalışmasında ortaya koyduğu gibi, Amerikan eğitim sisteminin temelleri Rockefeller ve Gates'e dayanmaktadır. Ama aslında, Hegelist fikirlerin bir yansıması olan bu statist eğitim sistemi, üçü de Kurukafa ve Kemikler üyesi olan Gilman, White ve Dwight "üçlüsü" tarafından Birleşik Devletler'e getirilmiş, Rockefeller tarafından finanse edilmiştir.

İnsan Kontrolü

Bugün California'da, istenen sonucu elde etmek için iki zıt kutbun kullanılmasını birinci elden izlemek mümkündür. Enerji kriziyle ilgili tartışma, fiyat belirlemeler ve fiyat kontrolü konusundaki iki tartışma noktasına

dikkatle dayandırılmış durumdadır. Cumhuriyetçiler, tavan belirlenmesini ve fiyat kontrolü uygulanmasını istememektedirler. Çoğu Demokrat ise bunun tam aksini savunmaktadır.

Ama bir de hiçbir yerde TARTIŞILMAYAN şeye bakın. Neredeyse bedava olan bir enerjinin tüm spektrumu, tartışmanın tamamen dışında tutulmaktadır. Bu enerji kriziyle doğrudan ilgili bir konu değil midir?

Aslında, bedava enerji sistemlerinin var olması, bu kontrollü tartışmanın sürdürülmesinin de gerçek nedenidir. Mills Blacklight Power, bazı araçları çoktan geliştirmiş ve patentlerini almış durumdadır. Bearden'in uzaydan elde edilebilecek MEG enerjisi tasarısıyla ilgili tartışmalar devam etmektedir. İşe yarayan modeller halihazırda bulunmaktadır. Güya zararlı olduğu savunulan "soğuk füzyon" konusunda yüzlerce başarılı deney yapılmıştır ama bize açıklandığı kadarıyla, yeterli garantiye ulaşamamıştır. Hükümet birimlerine getirilen başka sistemler de vardır ama hepsi kısa süre içinde örtbas edilmiştir.

Bilinçli bir toplum şunu sorar: Bunlar neden tartışmalara dahil edilmiyor? Cevabı çok basit. Çünkü ilgili makamlar, konunun gerçekte çözülmüş olduğunu biliyorlar. Bugün asıl sorun enerjinin fiyatı değil, kendi belirlenmiş sistemlerini (hidroplantlar, transmisyon hatları vs.) topluma nasıl "kakalayacakları"dır. Bu "değerli" sistem ve ekipmanlar, bir anda "değersiz" hâle gelecektir; çünkü önerilen yeni sistemlerin hiçbirinde, böylesine pahalı tesislere ve aktarım hatlarına ihtiyaç duyulmamakta, hepsi bireysel kaynaklara dayanmaktadır. Eğer toplum bu konudaki ikilemin farkına varırsa, serveti topluma "kakalama" becerilerini belirgin bir şekilde kaybedeceklerdir.

Cumhuriyetçiler-Demokratlar arasında "fiyatlar" hakkında süren tartışma, sadece bir yanıltmacadır. Dikkatle kaçınılan soru, bu yeni sistemlerin üretime geçirilmesinin ne kadar zaman alacağıdır.

Bu konudaki diğer bir örnek, genetik mühendislik alanında çalışan Monsanto Corporation ile ilgilidir.

Bir Teşkilât üyesi olan Başkan George Bush Jr., genetik olarak üretilmiş yiyeceklerin etiketlenmesini engelleyebilecek ve diğer şirket kontrol sistemlerini atlatabilecek biri olan Yiyecek ve İlaç Yönetimi Başkanı Dr. Virginia Weldon ile görüşmüştür.

Bundan hemen önce, *New Technology* adlı çalışmamızda, 1989'da "soğuk füzyon"un dramatik tanıtımından söz etmiştik. Bu tanıtım toplum önünde yapıldığında, Başkan George Bush (Teşkilât üyesi) Teşkilât'ın bilimcisi Seagrum'u ofisine çağırmış ve kendisine bazı talimatlar vermişti.

Neler konuşulduğunu bilmiyoruz ama neler olduğunu biliyoruz. Bedava enerji için geçerli bir yöntem olan soğuk füzyon, devletin iftiraları ve aşağılamalarıyla karşılaştı; bedava enerjinin dünya çapındaki petrol endüstrisine neler yapabileceğinden korkulduğu son derece açıktı.

Ne Yapılması Gerekir?

Eğer oy sahipleri, aşırı boyutlara ulaşmış ve üstü kapanmış senaryonun biraz olsun farkındalarsa, değişimi zorlayabilirler ve muhtemelen de zorlayacaklardır. Ne var ki bu pek olası görünmemektedir. Çoğu insan, sınırlı kişisel amaçlar taşıyan ve "ne olursa olsun, kendi işime bakarım" diyen, kendi makamlarını kötüye kullanmaya hazır olan tiplerdir.

Kurulması yüz yıldan uzun sürmüş bir organizasyon, birkaç yıl içinde değiştirilemez. Asıl anahtar, eğitimde yatmaktadır. Bireysel inisiyatifi engelleyen ve çocuklarımızı devlete hizmet eden beyinsiz zombiler hâline getiren Hegelist eğitim sistemi ortadan kaldırılmalıdır.

"Eğitim"de daha az propagandalara, daha fazla bireysel yaratıcılığı geliştiren tekniklere yönelmemiz gerekir. Eğitim için daha fazla para ayırmak yerine, daha azını tahsis etmeliyiz. Var olan eğitim sistemi, şartlandırma mekanizmasından başka bir şey değildir. Gerçek anlamda eğitimle pek ilgisi yoktur; tam aksine, kişinin kontrol edilmesiyle yakından ilgilidir.

Bence oy gücünden ziyade, bu gizli Yale Teşkilâtı'nın gücünü kaybetmesinde zaman etkili olacaktır. Böylesine korkunç bir şey, sonsuza dek süremez.

Antony C. Sutton

TEŞKİLÂT'A GİRİŞ

Muhtıra Bir: Yakın Tarih İçin Bir Komplo Açıklaması Var mıdır?

Teşkilât'ın hikâyesine başlamak için sabırsızlanan okuyucu, doğrudan Muhtıra İki'ye geçmelidir. Bu bölüm daha ziyade yöntemler ve kanıtlarla ilgilidir. Aslında okunması gerekir ama birçok okur için sıkıcı olabilir.

Geçtiğimiz yüz yıl boyunca, Amerikan Tarih Kurumu tarafından belirlenmiş olan tarihi teoriler ya da tarihi kanıtlar, reddedilmiş ya da saldırıya uğramıştır; bunun nedeni yeterince kanıt sunulamaması değildir, daha ziyade, sunulan kanıtların temelinin sözde Doğu Liberal Kurumu ve resmi tarihi geçmişiyle uyuşmamasıdır.

Resmi Kurum Tarihi

Tarih kitaplarını, ticari basımları, basını ve kütüphane raflarını şekillendiren resmi bir Kurum tarihi vardır. Resmi tarih; savaşlar, devrimler, skandallar, suikastlar gibi

olayların, büyük ölçüde rasgele olduğunu savunmaktadır. Bu tür olaylar ASLA komplo sonucu olamazlar; ASLA önceden planlanmış teşkilât eylemleri olamazlar. Bunun mükemmel bir örneği, Kennedy suikastında Dallas trajedisinden sadece 9 saat sonra televizyon kanallarının bu suikastın bir komplo olmadığını duyurmasıydı; ne var ki olumsuz bir teori asla kanıtlanamaz ve o saatte soruşturmalar bile daha yeni başlamıştı.

Resmi tarih kayıtlarının dışına çıkan yazarlara ya da kitaplara ne yazık! Böyle bir durumda kurumsal destek bulamazsınız. Yayıncılar ilgisiz davranır. Dağıtım düzensizdir ya da hiç yapılmaz.

Resmi kayıtların baskın olmasını garantilemek ve II. Dünya Savaşı resmi tarih kayıtlarının oluşturulması için, 1946 yılında Rockefeller Vakfı tam $139,000.- US bağışladı. Bu, I. Dünya Savaşı'ndan sonra tarih kitaplarının sürekli yalancı çıkarılması sonucunda Kurum'un zarar gören prestijini kurtarmak için yapıldı. Okur, incelemeye yeni başlayacağımız Teşkilât'ın 1880'lerde son derece güçlü bir öngörü sahibi olduğunu bilmelidir; Amerikan Tarih Kurumu'nu ve Amerikan Ekonomi Kurumu'nu (o zamanlar ekonomistlerin çoğu analist olmaktan ziyade tarihçiydiler) kendi şartları altında, kendi amaçlarını taşıyan kendi insanları tarafından kurmuşlardı. Amerikan Tarih Kurumu'nun ilk başkanı olan Andrew Dickson White, bir Teşkilât üyesiydi.

Resmi Tarih Kayıtlarındaki Yanlışlar

Zaman değişiyor. Resmi tarih kayıtlarındaki zayıflıklar, tutarsızlıklar ve açık yalanlar ortaya çıkıyor. 1980'lerde, artık düşünen bir okurun resmi tarih kayıtlarını sor-

gulamadan kabullenmesi zor görünmektedir. Çoğu kişi, kayıtların hırslı tarihçiler tarafından az-çok bir paket olarak hazırlandığına inanmaktadır. Kendini tehlikeye atıp gerçekleri açıklamaya cesaret edecek bir tarihçi az bulunmakla birlikte, bunu yapanların bazıları daha da derin bir oyunun kurbanları olmaktadır.

O hâlde komplo, yukarıda saydığımız türde olayların birçoğunun açıklamasıdır ve belli bir düşünce seviyesine ulaşan kişi, Teşkilât'ın etkisinden de kurtulmuş olmaktadır. Kennedy suikastındaki "yalnız tetikçi" hikâyesinin sokaktaki insan tarafından kabul edilmediğini artık rahatlıkla söyleyebiliriz; "boşboğaz" bir muhbirin ve komployla ilgili silinmiş bantların bulunduğu Watergate Skandalı, Tuğamiral Husband E. Kimmel ve Tümgeneral Walter C. Short'un General George C. Marshall ve Başkan Franklin D. Roosevelt adına suçu üstlendikleri Pearl Harbor gibi olaylar için de aynısını söylemek mümkündür.

Revizyoncu tarihçinin omuzlarında iki kat yük, önünde de iki kat iş vardır. İki kat yük, resmi tarih kayıtlarının sorgulanması için muhtemelen finans kaynağı bulamayacak olmasındandır. İki kat iş ise araştırmanın normalden daha dikkatli ve daha kesin yapılması gerekmesindendir.

Resmi olmayan bir çalışmanın yararları açısından yargılanmayacaktır. Böyle bir çalışma, önceden belirlenmiş tarih standartlarına uygunluğu açısından yargılanacaktır. Bu standartların ne olduğunu daha sonra inceleyeceğiz.

Hipotezler ve Yöntem

Bu da bizi yöntemselliğe getirmektedir. Bu kitapta, üç temel hipotez sunacağız. Öncelikle, hipotez nedir? Hipotez, geçerliliği olan bir teori, kanıtlarla desteklenebilen bir

başlangıç noktasıdır. Bu üç hipoteze, yine ilerleyen sayfalarda açıklayacağımız bazı belgeleri inceleyerek ulaştık. Resmi tarih kayıtlarını savunanlar, bu hipotezlere kanıtlanmış iddialar gibi yaklaştığımızı söyleyecekler ve burada yazdıklarımızın çığlıklarını bastıramayacağını da ekleyecekler. Ama bunlar kanıtlarla desteklenmesi gereken hipotezlerdir. Mantıklı bir araştırma sürecinin ilk adımı olarak ele alınmalıdırlar.

Bilimsel yöntemcilikte, bir hipotezin kanıtlanması gerekir ve aksi kanıtlanamaz. İlerleyen sayfalarda verilecek olan kanıtların hipotezi desteklediğine ya da desteklemediğine karar vermek, okura kalmıştır. Başka hiçbir yazar, eleştirmen ya da okur, bütün kanıtlar ortaya konmadan önce iki yönde de karar veremez.

Resmi tarih kayıtlarını yapanların aldırmadığı diğer iki bilimsel araştırma prensibinden daha söz edeceğiz; biz bunları da kullandık.

Birincisi, bilimde bir sorunun en basit açıklaması, daima en kabul edilebilir çözümdür. Buna karşılık, tarih yazımlarında, basit bir cevap genellikle "basite indirgemekle" suçlanır. Eleştirmen bununla, "Zavallı yazarın tüm kanıtları kullanmamış olduğunu," ima etmektedir. Diğer bir deyişle, alternatif bir cevap ya da fazladan gerçekler araştırmaya ve sunmaya ihtiyaç duyulmadan hazırlanmış, ucuz bir çalışmadır.

İkincisi, yine bilimde, çoğu duruma uyan bir cevap ya da en genel cevap, aynı zamanda en kabul edilebilir cevaptır. Örneğin; açıklamanız gereken 12 olay ve bunlardan 11'ine uyan bir teoriniz var. Bu durumda teoriniz, olaylardan sadece 4 ya da 5 tanesine uyan bir teoriye oranla daha kabul edilir demektir.

Şeytan Tarihi Teorisi

Bu yöntemi kullanarak, Birleşik Devletler'in yakın tarihiyle ilgili tek mantıklı açıklamanın, Anayasa'ya uygun olmayan amaçlara ulaşmak için politik güç kullanmak üzere komplo kurulması olduğunu göstermek için tartışmamızı ve detaylı, kesin kanıtları (isimler, tarihler ve yerler dahil olmak üzere) sunacağız.

Bu, resmi tarihçiler tarafından "Şeytan Tarihi Teorisi" olarak adlandırılan ve gerçekleri hasır altı etmek için kullanılan hızlı ve ucuz yöntemdir. Ne var ki bu eleştirmenler, sözgelimi tröst karşıtı kanunların kabul edildiği Sherman Yasası'nda, kabul edilen teorinin komplo fikri olduğunu unutmaktadırlar. Pazar ortamında komplo kurulabiliyorsa, neden politik dünyada da kurulamasın? Politikacılar iş adamlarından daha mı aziz? Tröst karşıtı kanunları izlediğimizde, komplonun ancak belli bir tutumla kanıtlanabileceğini görüyoruz. Pazar eylemlerindeki benzer kalıplar, orada bir komplo olduğu anlamına gelmez. Bir şey ördek gibi görünüyor, ördek gibi yürüyor ve tüm ördekler aynı şekilde davranıyorsa, o şeyin ördek olduğu anlamına gelmez; aynı durum komplo için de geçerlidir. Sherman Yasası'na göre tüm fiyatlar belli bir modeli izliyorsa ve bütün fiyatlar aynıysa, bu bir komplonun var olduğunu kanıtlamaz. Fiyat benzerlikleri, rekabetçi bir pazarda da oluşabilir. Aynı şekilde, benzer politik tutumlar da bir komplonun var olduğunu göstermez.

Bir komplonun varlığı, belli türlerde kanıtların varlığını gerektirir:

a) Katılımcıların gizli toplantılar yapması ve ortak eylemlerin gizlenmesi için çaba harcanması,
b) Bu toplantılarda ortak bir eylem planına karar verilmesi,
c) Bu eylem planının yasadışı olması gerekir.

Dışişleri Konseyi

Yakın tarih kayıtlarının bir komploya dayandığı teorisi, yukarıda saydığımız kriterlere uyan kanıtlar bulamamaktadır. Örneğin; Dışişleri Konseyi, 1921'de kurulmuş olsa bile, bir komployla suçlanamaz. Bu konseyin üyeleri ve eylemleri saklanmamaktadır. Üyelik listeleri bir damga pulu karşılığında çeşitli yerlerden elde edilebilir. Bütün üyelerin yasadışı eylemlerde bulunmak için komplo kurduğuna dair hiçbir kanıt yoktur.

Tarihle ilgili herhangi bir komplo teorisinde kanıtlanması gereken, üyelerin gizli toplantılar yapması ve bu toplantılarda yasadışı eylemler planlamasıdır.

Dışişleri Konseyi üyeleri bir komplonun parçası olmakla suçlandıklarında, ciddi şekilde itiraz etmişlerdir. Genel olarak da haklıdırlar. Bu konseyin üyelerinin çoğu ne bir komploya katılmışlardır ne de bir komplodan haberdardırlar. Üstelik yazarın tanıdığı bazı üyeler, dünya üzerinde yasadışı işlere girişecek son kişilerdir.

NE VAR Kİ Dışişleri Konseyi İÇİNDE gizli bir teşkilâta üye olan, gizlilik yemini etmiş ve bir ölçüde konseyin kararlarını etkileyen bir grup vardır. Bu kişiler Dışişleri Konseyi'nin toplantılarını kendi amaçları için kullanmakta, fikirler öne sürmekte, yararlı olabilecek kişileri yüceltmekte, bu toplantıları kendi amaçlarına uygun tartışmaların yapılabileceği forumlar hâline getirmektedirler.

Bu kişiler Teşkilât'ın üyeleridir. Teşkilât'a üye oldukları kanıtlanabilir. Toplantıları kanıtlanabilir. Amaçları kesinlikle yasadışıdır ve Anayasa'ya aykırıdır. Bu TEŞKİLÂT, 150 yıldır Birleşik Devletler'deki varlığını sürdürmektedir.

Muhtıra İki: Teşkilât; Nasıl Kuruldu ve Amacı Nedir?

Örgüt içindekiler, onu Teşkilât adıyla anarlar. Diğerleri bir Alman gizli örgütünün Bölüm 322'si olarak bilmektedirler. Teşkilât, 1856 yılında The Russell Tröstü tarafından daha resmi ve daha yasal amaçlar için kurulmuştur. Bir zamanlar "Ölüm Kardeşliği" olarak da bilinen Teşkilât, onunla alay etmek isteyenler tarafından "Kurukafa ve Kemikler" adıyla da anılmaktadır.

Bu Alman örgütünün Amerikan kısmı, General William Huntington Russell ve daha sonra (1876) Yüksek Yönetim'de Savaş Sekreteri olan Alphonso Taft tarafından, 1833 yılında Yale Üniversitesi'nde kuruldu. Alphonso Taft, Birleşik Devletler'de hem Adalet Bakanı hem de Başkan olan tek kişi William Howard Taft'ın babasıydı.

Teşkilât'ın Amacı Nedir?

Teşkilât, özgün parolaların ve selamlaşmaların kullanıldığı sıradan bir kampüs grubu değildir. Bölüm 322, üyelerinin gizlilik yemini ettiği gizli bir örgüttür. Sadece Yale Üniversitesi'nde varlığını sürdürmektedir (bildiğimiz kadarıyla). Kendine has kuralları ve törenleri vardır. Araştırmayı ve düşünmeyi seven insanları sevmezler; üyeler arasında bu tür kişiler "yabancılar" ya da "barbarlar" olarak bilinir. Üyeleri her zaman için üyeliklerini reddederler (ya da reddetmeleri gerekir) ve üyeleriyle ilgili yüzlerce otobiyografi listesi arasında, sadece bir düzinesinin Teşkilât ile bağlantısı olduğunu açıkladığını görebildik. Geri kalanların hepsi sessizliklerini korumuşlardı. İl-

ginç olan asıl nokta, çeşitli yönetim pozisyonlarında ya da hükümet makamlarında bulunan üyelerin, üyeleriyle ilgili biyografi bilgilerinin FBI'dan sağlanabilecek "geçmiş bilgileri"nde bulunabileceğini iddia etmeleriydi.

Hepsinden öte, Teşkilât inanılmayacak kadar güçlüdür. Eğer okur sunulacak olan kanıtları incelemekte ısrar ederse, dünya görüşünün aniden netleşeceği ve korkunç resmi olduğu gibi göreceği şüphesizdir.

Devam etmeden önce, Teşkilât ile ilgili bazı gözlemlerimizi belirtmemiz yerinde olacaktır:

- Sadece Yale Üniversitesi'nde var olan son sınıf topluluğudur. Üyeler üniversiteye başladıkları yıl seçilirler ve kampüste sadece bir yıllarını geçirirler; son sınıf, Teşkilât dahilinde geçirilir. Diğer bir deyişle, mezuniyet sonrasıyla ilgilenmektedir. Teşkilât üyeleri (sadece başkanlar) St. Lawrence Nehri'ndeki Deer Island'da her yıl toplanırlar.
- Son sınıf toplulukları, Yale için eşsizdir. Sadece Yale'de bulunan ve başka hiçbir yerde görülmeyen iki son sınıf topluluğu daha vardır. Parşömen ve Anahtar ile Kurt Başı, 19. yüzyıl ortalarında kurulmuş ve rakip oldukları muhtemel diğer iki topluluktur. Biz bunların da aynı ağın parçaları olduğuna inanıyoruz. Rosenbaum, Esquire'daki yazısında, son derece doğru bir şekilde, Doğu Liberal Örgütü'nde Kurukafa ve Kemikler üyesi olmayan herhangi bir kişinin, çok büyük bir genellemeyle, Parşömen ve Anahtar ya da Kurt Başı üyesi olduğunu belirtmiştir.

Peki Bölüm 322'deki "322" rakamının önemi nedir? William Russell, topluluğu Almanya'dan ithal etmişti, dolayısıyla "32"nin 1832'yi simgelediği; son "2" rakamı-

nın da bu Alman örgütünün devamı niteliğinde olduğu için, 2. Bölüm'ü sembolize ettiği sanılmaktadır. Muhtemelen 320 ve 321 de bir yerlerde varlığını sürdürmektedir; aynı zamanda 323, Yale'deki Kurukafa ve Kemikler tapınağının bir odasına verilmiş olan unvandır.

Diğer bir yorum, Teşkilât'ın kökeninin tarihi M.Ö. 322'deki Demosthenes'e kadar uzanan bir Yunan kardeşlik topluluğuna dayandığı yönündedir. Bu belki daha doğru bir yorum olabilir; çünkü Kemikler'in tuttuğu evrak kayıtlarında tarihlere 322 eklenmektedir. Yani aslında 1950 tarihli olan bir belge, "Anno – Demostheni 2272" olarak tarihlenmektedir.

Teşkilât Üyeleri Nasıl Seçilir?

Teşkilât'ın yeni üye seçim yöntemi, 1822'den bu yana değişmemiştir. Her yıl tam olarak 15 (ne az ne fazla) üye seçilir. Geçen 150 yıl içinde, yaklaşık 2500 Yale mezunu bu örgüte katılmıştır. Herhangi bir dönemde 500 ila 600 üye hayatta ve aktif durumdadır. Bunlardan kabaca dörtte biri Teşkilât'ın amaçlarını devam ettirmek için çalışmaktadır. Diğerleri ya fikir değiştirmiş ya da ilgilerini kaybetmişlerdir. Bu kişiler sessizce üyelikten çıkarılırlar.

Yale'de ilk yılında olan bir öğrenci katılamaz. Seçim propagandası yapılmaz. İlk yılında olan öğrenciler katılmaları için davet edilir ve kendilerine iki seçenek verilir: Kabul edecek ya da reddedeceklerdir. Göründüğü kadarıyla, potansiyel üyeler hakkında kişisel bilgiler toplanmaktadır. Aşağıda, geçen yüzyılda geçerli olan değerlendirme kriterlerine örnekler sunulmaktadır; bunların günümüzde de fazla değişmiş olduğunu sanmıyoruz:

- "Frank Moore ideal bir üye; çalışkan ve kendisinden çok Yale için çabalamış olan biri. Müzik kulübünün başkanı ve Dwight Hall'da da çok aktifti. Seçilmeyi hak ediyor."
- "Don Thompson, sınıfında sevilen ve yükselmesinden memnunluk duyulacak biri; ayrıca Teşkilât üyesi bir aileden geliyor."

Seçimde vurgu atletik becerilere dayandırılmaktadır; bir takım oyuncusu olma özelliği önemlidir. Teşkilât için en uygunsuz aday yalnız, kurumlara karşı çıkan, asi, bireysel, dünyaya karşı kendi yolunu izleyen bir adam olacaktır.

En uygun aday ise yine Teşkilât üyesi bir aileden gelen, enerjik, becerikli, politik ve muhtemelen ahlaksız bir takım oyuncusu olacaktır. İstediğine ulaşmak için nabza göre şerbet vermeyi bilen biri olmalıdır. Gerçek hayatta Teşkilât'ın amacı, belli hedeflere ulaşılmasını sağlamaktır. Teşkilât'ın gücü sayesinde unvan, takdir ve maddi ödüller garantilenmektedir. Ama bu takdirlerin ve ödüllerin bedeli, kendini ortak amaca adamaktır ve bu da Teşkilât'ın amacıdır. Bazıları, hatta belki birçokları, bu bedeli ödemek istememişlerdir.

Teşkilât'ın İçinde

Teşkilât'a giriş, karmaşık bir törenle ve hiç şüphesiz, psikolojik şartlandırmayla gerçekleşmektedir. Örneğin:

"Kemikler'e girildiğinde, yeni üyenin adı hemen değiştirilir. Artık okul yıllıklarında görünen adıyla değil, adının başına gelen bir Şövalye ya da Aziz unvanıyla tanınır. Eski şövalyeler zaman içinde Reis olurlar. Dış dünyada kalan insanlar Yabancılar ya da Vandallar olarak anılır."

Fakat Bölüm 322'nin katalogu (ya da üye listesi; bu yüzyılın bir noktasında "Adresler" olarak değiştirilmiştir) bu dış dünya isimleriyle oluşturulmuştur ve bir hayli etkileyicidir. Her üye, içinde ve dışında özgün semboller işlenmiş siyah deri kaplı kopyalar alırlar. Bu sembollerin bir anlam taşıdığı şüphesizdir.

19. yüzyılın ortalarına kadar önceki sayılarda dış kapakta üyenin adı ve tek bir harfle "D" harfi bulunmaktaydı. Sonrasında, en azından bizim gördüğümüz kopyalarda, durum değişmiştir. 15x10 santim ölçülerinde tek tarafına baskı yapılmış sağ taraf sayfalarda, yıllık üyeler listelenmekte, bu listenin etrafını kalın siyah bir bordür çerçevelemektedir. Eski yıllarla ilgili bölümleri daha kalın olan bu kitapçıkların daha yakın tarihle ilgili olan son bölümleri bir hayli incedir; bu, yeni üye olan kişinin öldüğünü, Teşkilât'a girdikten sonra yeni ismini ve yeni yaşam tarzını benimsediğini belli etmektedir.

Burada on yıllık sürelerle ilgili belirtilmesi gereken önemli ve ilginç bir nokta vardır. 1883 listesinde, 15 kurucunun adından önce şu kelimeler yazılmıştır: "Periyot 2 On Yıl 3." Aynı şekilde, 1843 listesinde bu kelimeler "Periyot 2 On Yıl 4" olarak geçmektedir. Bunların bir anlamı olduğu kesindir; aksi takdirde orada olmazlardı. Harfler ve rakamlarla ilgili diğer bir gizemli nokta, 1833 listesindeki isimlerin tepesinde "P. 231 – D. 31" yazmasıdır. Her sınıfta sayılar bir artmaktadır. Örneğin, 1834 listesinde bu yazı "P. 232 – D. 32" şeklinde değiştirilmiştir.

Dahası, 1833 listesinde on bir isme karşılık iki boş satır bulunmaktadır. Bu durum, örgütün Alman kökenli olduğunu ve listenin Alman bağlantıları bulunduğunu göstermektedir.

1833 Üyeleri

Herhangi bir zamanda, üyelerin sadece dörtte birinin aktif olduğunu varsayıyoruz. Aktif çeyrek bile her zaman etkili ve başarılı olamamaktadır. 1833 ve 1983 yılları arasındaki yüz elli yıllık süreyi incelediğimizde, 20-30 ailelik bir grubun Teşkilât içinde nasıl baskın hâle geldiğini görüyoruz.

İlk üyelik listesinin en tepesindeki isim, Samuel Henshaw Bates şeklinde verilmiştir; Bates, orduda görevli bir erken, o zamanlar taşra kasabası olan Santa Rosa, California'ya çiftçilik yapmaya gitmiş, 1879'da orada ölmüştür. Hayatı milyonlarca Amerikalı'nınkinden farklı geçmemiştir.

Aslında, ilk 15 üyenin (aslında ismi belli olmayan üye dışında 14), Yale'deki seçkin bir kesimden bekleneceğinden daha yüksek başarılar göstermediğini görüyoruz. Rufus Hart, uzun yıllar boyunca Ohio Senatosu'nda çalıştı; Asahel Hooker Lewis, birkaç yıl boyunca Ohio Yasama Kurulu'nda görev yaptı; Samuel Marshall bir süreliğine Illinois Eyalet Yasama Kurulu'nda çalıştı; Frederick Mather da aynı şekilde New York'ta hizmet etti. Teşkilât'ın iki kurucusu dışındaki diğer üyeler, gerek kendi yaşamlarında gerekse Teşkilât bünyesinde fazla etkili olamadılar.

Buna karşılık iki kurucu üye olan William Huntington Russell ve Alphonso Taft, çok yükseldiler. William Russell, 1846-1847 yıllarında Connecticut Eyalet Yasama Kurulu'nda üye olarak görev yaptı, 1862-1870 yılları arasında Connecticut Ulusal Muhafız Alayı'nda General olarak hizmet etti ve New Haven, Connecticut'ta Ticaret Enstitüsü'nü kurdu. Alphonso Taft, onu da geçti; 1876'da Savaş Sekreteri idi. Bu pozisyonu 1950'lerin ortalarına kadar taşıyan Teşkilât üyelerinin ilkiydi. 1876-1877'de, Taft, Birle-

şik Devletler Başsavcısı oldu, sonra 1882-1884'te Birleşik Devletler Avusturya Büyükelçisi olarak atandı ve sonunda 1884-1885'te, Birleşik Devletler Rusya Konsolosu oldu.

1833'ten bu yana geçen 150 yıllık süre içinde, aktif üyelik sadece 20-30 aileden oluşan bir çekirdek gruba indirgenmiştir; görebildiğimiz kadarıyla aktif üyeler oğullarını ve akrabalarını Teşkilât'a sokmayı başarmıştır ve aileler arasında karşılıklı evlilikler sık görülmektedir. Bu aileler, iki önemli gruba bölünmektedir.

İlki, 1600'lerde Doğu sahillerine ulaşmış olan ilk Amerikan aileleridir; bunlar Whitney, Lord, Phelps, Wadsworth, Allen, Bundy, Adams gibi soyadları taşımaktadır.

İkincisi, son 100 yıl içinde servet sahibi olmuş, oğullarını Yale'e göndermiş, zaman içinde neredeyse eski aileler hâline gelmiş olanlardır; bunlar arasında da Harriman, Rockefeller, Payne, Davidson gibi isimler sayılabilir.

Whitney gibi bazı aileler aslında Connecticut Yankileri'dir ve servetlerini on dokuzuncu yüzyılda kazanmışlardır.

Son 150 yıl içinde, Teşkilât üyesi olan bazı birkaç aile toplumda ve dünyada inanılmaz nüfuzlar kazanmışlardır.

Bunlardan biri Lord ailesidir. Bu ailenin iki kolu, 1630'lara dayanmaktadır: Nathan Lord'dan gelenler ve Thomas Lord'dan gelenler. Diğer Lord ailesi üyeleri yıllar içinde Birleşik Devletler'e gelmişlerdir ve konumuzla ilgileri yoktur. Bu iki kol içinde, sadece Thomas Lord'un soyundan gelenler Teşkilât'a üye kazandırmışlar gibi görünmektedir. Thomas Lord, 1635 yılında Essex, İngiltere'den ayrılmış ve Amerika'ya gelmiş, şimdi Hartford, Connecticut olarak bilinen yere yerleşmiştir. Aslında, Hartford'un bir kısmı hâlâ Lord's Hill olarak bilinmektedir. Bu Lord ailesinden gelenler ya DeForest ya da Lock-

wood soyadlarını taşımaktadırlar, çünkü bu iki elit aile arasında karşılıklı evlilikler gelenek hâline gelmiştir.

Teşkilât üyesi olan ilk Lord, New York'ta yaşayan bir avukat olan George DeForest Lord (1854) idi. Diğer bir Yale mezunu olan babası Daniel Lord ile birlikte, "Lord, Day and Lord" adlı New York merkezli hukuk firmasını kurdu. Şirketin bugünkü müşterileri arasında *The New York Times* ve Rubin Vakfı da bulunmaktadır. Rubin Vakfı, Washington, D.C.'deki Politika Araştırmaları Enstitüsü'nün finansal koruyucu meleklerinden biridir.

Sonraki yüz yıl içinde, beş Lord daha Teşkilât'a katıldı:

Franklin Atkins Lord (1898)
William Galey Lord (1922)
Oswald Bates Lord (1926)
II. Charles Edwin Lord (1949)
Winston Lord (1959)

Bu üyelerin neler başardığını ve bugün neler yaptıklarını sorduğumuzda, karşımıza ilginç bir resim çıkmaktadır. Bu resim tabloda verilmektedir:

Teşkilât İçindeki Eski Lordlar		Bugünkü Lordlar
1854 George DeForest Lord 1898 Frankin Atkins Lord		
1922 William Galey Lord = Francis Norton oğlu II. Charles Edwin Lord	→	CHARLES EDWIN LORD Döviz Kontrolörü (1981)
1926 Oswald Bates Lord = Mary Pillsbury (Pillsbury ailesi) oğlu Winston Lord	→	WINSTON LORD Dışişleri Konseyi Yönetim Kurulu Üyesi (1983)
1949 II. Charles Edwin Lord 1959 Winston Lord		

Muhtıra Üç: Teşkilât Hakkında Elimizde Ne Kadar Bilgi Var?

Yüz yıllık bir süre içinde Teşkilât hakkında açıkça yayınlanmış olan sadece iki yazı bulunmaktadır: 13 Ekim 1873'te yayınlanmış olan *The Iconoclast* (Sadece Birinci Cilt, Birinci Sayı) ve daha önce sözünü ettiğimiz, 1977'de yayınlanmış olan Ron Rosenbaum imzalı *Esquire* makalesi. Bu kitap ve arkasından gelenler, Teşkilât tarafından hazırlanmış ve yayınlanmamış olan belgelere dayanılarak oluşturulmuştur.

The Iconoclast (Ekim 1873)

Ekim 1873'te, girişimci bir Yale öğrencisi, Teşkilât'ın Yale'in finans kaynaklarını ele geçirmesi ve üniversiteyi neredeyse meteliksiz bırakması üzerine, bunu ortaya çıkarmak için bir yazı yayınladı. Ne yazık ki ismi belirsiz bazı öğrencilerin bu tür çalışmaları gibi bu da hasır altı edildi. Ama yazılmış olan cümlelerden bazılarını aşağıda olduğu gibi aktaracağız, çünkü özetlemek zaten mümkün değil.

Yale okul gazeteleri *Courant* ve *Record*, Teşkilât ile ilgili gözlerini karartmış durumdaydılar. *Iconoclast* bundan şöyle söz etmektedir:

> "Biz yeni bir yayın organı olarak konuşuyoruz, çünkü Resmi Okul Gazetesi bizim adına 'Kemikler' demekten çekinmediğimiz kişilerden söz etmekten korkmaktadır."

Resmi Okul Gazetesi, Teşkilât tarafından kontrol ediliyordu. Yale gazeteleri, sık sık Teşkilât bünyesindeki edi-

torler tarafından yönetiliyordu. Örneğin, sözünü etmeye değecek Teşkilât üyelerinden biri, daha önce Yale *Record*'da editörlük yapan, sonra J. P. Morgan bankasında kariyer yapmaya yönelen Thomas Cochran (1894) idi.

Bu imzasız yazıdan üç paragraf, *Iconoclast* suçlamalarını özetlemektedir.

Birincisi, sadece seçilmiş birkaç kişiye açık olan gizli bir Yale topluluğunun varlığından söz etmektedir:

"Kırk yıldan uzun bir süredir, Yale Üniversitesi'nde adına Kurukafa ve Kemikler denen gizli bir topluluk bulunmaktadır. Her sınıftan belli bir sayıda öğrenci üye alınmaktadır. Bu kişiler, sınıf içinden ismen seçilmektedir... popüler bir adamın dostları ve ailesi üzerindeki etkisinin mezuniyetinden sonra yıllar boyunca süreceği bir gerçektir. Her yıl seçilen kişiler incelendiğinde, toplum adına en yüksek onurlara ulaşmış kişilerin seçildiğini görüyoruz. Bu onurların bazıları edebiyatçılara, bazılarıysa zenginlere veriliyor. Durum budur. Bu gizli topluluğa seçilen kişiler, Yale Üniversitesi'nde ve dışarıda ayrıcalıklı sayılıyorlar. Yale insanları onurlandırdığından, bu topluluk da onurlandırıyor."

İkincisi, *Iconoclast*, Teşkilât'ın Yale'de belli bir kontrol gücüne sahip olduğunu ve üyelerinin Yale'den çok topluluğu önemsediklerini bildirmektedir:

"Kurukafa ve Kemikler, her sınıftan üye seçmektedir. Bu insanlar dış dünyaya açılmakta, birçok durumda toplumun liderleri hâline gelmektedirler. Yale'in kontrolünü ele geçirmiş durumdalar. Okulun işlerini onlar yönetiyorlar. Okula ödenen para onların eline geçiyor ve onla-

İlgililerin Dikkatine

Adalet aramak için geldik kolej sorumlularına
Çözümler bulunsun Vandal ellerinin yaptığı yanlışlara
Düşüncelerimizi koleje cesurca ve özgürce açmaya
Her insanın doğuştan hakkının teslimini istemeye; tabiî öyle bir şey varsa

Herhangi bir hizip ya da klanı temsil etmiyoruz; dürüst ve doğru insanları
On beş kişinin yapabileceği şeylere boyun eğmeyiz
Kolejin bunca zamandır söylediği yalanlardan utanç boyunduruğundayız
O yalan boyunduruğunu yıkacağını söyleyenlerin yalanına kanmayız

Bizler "aptal" değiliz. Tanrı korusun bizi doğrudan sapmaktan
Yale yaşamının ve politikasının ışığı olmuş prensiplerden
Ve bu prensiplerle tanımlanan güçlü isteklerden
Yanlış hayaller peşinde koşanların yüzleri görünsün maskelerin ardından

Tarafsızları temsil ediyoruz, sesimiz duyulsun
Kibirli bakışlar ya da sözler bizi susturmasın
Yale'deki yüz karalarının saltanatı boşuna
Göğüslerinde taşıdıkları simgeden ibaret iki kemik ve bir kurukafa

Kimseye karşı yok garezimiz, vardır tek istediğimiz
Uyum ve barış içinde birleşsin ellerimiz
Ama birkaç kişi ayrıcalıklı gördüğünde kendini
Hiçbir yerde olmaz ne huzuru ne de seveni

Ne hakkı var on beş kişinin kendini başkalarından üstün görmeye?
Onları görünce öğrencilerin ne diye düşecekmiş yüzleri yerlere?
Kaptırmışsa hepsi kendini bir "büyüklük rüyasına"
Kim cesaret eder kula kulluk ederken üstünlük taslamaya?

Varsa iddialarını dayandırdıkları bir temel, dürüst ve doğru
Sunsunlar önümüze, hep birlikte verelim notunu
Bu oligarşinin bilirsek nedenini kibrinin hepimiz
Önce önlerinde biz eğiliriz, deriz "efendilerimiz"

Yok itirazımız süregelmiş klanlarına
Kimliklerine değil, sözümüz planlarına
Çünkü derler her kim ki taşırsa sembollerini
En iyi şekilde koruyacaktır sahip olduğu yerini

Bu herkes tarafından anlaşılsın. Bunu okuyan demesin kendine
Önemsiz hatalarla veya özel garezle hareket ediyoruz diye
İstiyoruz ki haklının prensipleri doğrultusunda gelsinler karşımıza
Onların aldırmadıkları prensipleri, yoksa çalarız suratlarına

Bu klasik okula bizimle birlikte saygı duyan öğrenci arkadaşımız
Okulun kutsal görkemi yoluna ışık tutanlarımız
Alma Mater'in sevgisini ve korumasını üzerinde hissederken
Kolej ortamı nasıl iğrençleşebilir ulu karaağaçlar üzerinde salınırken?

Kendini diğerlerinden üstün görme hakkına kimse sahip değildir
Göğsünde ceset kafası taşıyan birine dalkavukluk mu edilir?
Hep birlikte kalkalım bu sahte romantik sahtekârlarla
Yollayalım onları, yapsınlar arkadaşlık kahverengi kasvetli duvarlarla

Suçlamalarımızı duyup adaletin yerine gelmesine yanaşmıyorlarsa
Okulumuzun yüce adını kirletmekte ısrar ediyorlarsa
Niyetlilerse bu küçük kolej dünyasını kibirleriyle yönetmeye
Bütün Kurukafa ve Kemikler üyelerinin canı cehenneme!

rın istediği şekilde kullanılıyor. Kendi başlarına değerli adamlar oldukları şüphesiz ama okuldayken tepeden baktıkları birçok öğrenci, onlara para vermekten hoşlanmıyor. Wall Street'teki yetkililer, okulun öğrencilerden para toplamak yerine yardım için kendilerine başvurduğunu söyleyerek şikayet ediyorlar. Bunun nedeni, Yale'in ve Amerika'nın ilk önemli adamlarından birinin sözlerinde yatmaktadır: Öğrenciler verir ama Kurukafalar asla; ve onlar, okuldan çok toplumu önemserler."

Son olarak, *Iconoclast* Teşkilât'ın her yıl giderek büyüyen bir "ölümcül bela" olduğunu vurgulamaktadır:

"Bu ölümcül bela, her yıl giderek büyümektedir. Toplum, okulumuza hiç bu kadar tiksinen bir gözle bakmamıştı ve bu yüzden okula yeni öğrenciler de gelmek istemiyor. Daha önce böylesine bir kibrin ve kendine yakıştırılmış bir üstünlük havasının benzeri görülmemiştir. Okul Gazetesi'ni ele geçirdiler ve her şeyi yönetmeye çalışıyorlar. Kimliklerini bile açıklamaya tenezzül etmiyor, bilinçli bir suçluluk duygusunun ardına gizleniyorlar.
Yale Üniversitesi'nin bunu aşabileceğine inansak bile, kolay olmayacağını biliyoruz. O hâlde önümüzdeki seçeneği görmemiz gerekir; bir tarafta değeri ölçülemez bir kalite, diğer yanda ciddi ve ağır suçların sorumlusu bir topluluk var. Yale Üniversitesi, Kurukafa ve Kemikler'e karşı durmaktadır! Bütün arkadaşlarımıza soruyoruz: Hangisi yaşamalı?"

Teşkilât'ın gücü, daha Yale'den ayrılmadan önce üyelerini korumaya başlamaktadır. Size bununla ilgili 19. yüzyıldan bir örnek vermek istiyoruz:

"Kurukafalar'a Gösterilen Ayrıcalık"

"Fakülte bir öğrencisine haksızlık yapabildiğinde ve Kurukafa ve Kemikler üyesi olan diğer bir öğrencisini baştan kayırabildiğinde, üzücü bir noktaya yaklaştığımız anlamına gelmez mi? Kısaca, bu soruya neden olan konu şudur: İki son sınıf öğrencisi -biri tarafsız, diğeri bir Kurukafa- sömestr başında bazı zor şartlarla geri döndüler ve bunlardan bazıları da giremedikleri sınavlarla ilgiliydi. Bu noktaya kadar durumları eşit görünmektedir ve eğer birine anlayış gösterilecekse, bu kişi elinden geldiğince okulun çıkarını gözeten tarafsız öğrenci olmalıdır; Yale'de geçirdiği üç yıl içinde okul adına hiçbir şey yapmamış olan bir Kurukafa değil. Ama işin ilginç yanı şu ki birinci öğrenci dönemin sonuna kadar okuldan uzaklaştırıldı ve şehirden ayrılmaya zorlandı; geri dönene kadar da hiçbir sınava girmesine izin verilmedi. Buna karşılık Kurukafa, New Haven'da kalmaya devam etti ve altı haftadan kısa bir süre içinde ikinci sınavına girecek. Bu ayrımcılığın nedeni nedir? Kendisi de Kurukafa olan bir profesör, "Oh, Bay Bilmemkim'in özel bir durumu var," dedi. Bizce bu Bay Bilmemkim'in özel durumu, göğsünde bir ceset kafası ve birbirine çapraz duran iki kemik amblemi taşıyor olması. Bay Bilmemkim'in tatildeyken hastalandığını ve sınavlara girememesinin nedeni olarak bu mazereti gösterdiğini biliyoruz; ama tarafsız arkadaşımız da hastaydı ve babası tarafından imzalanmış bir mektupla, bu durum Fakülte'ye bildirilmişti.

"Bu durum, son sınıf öğrencileri arasında haklı bir öfkeye neden oldu. Yazgılarımıza karar verme yetkisini kendilerinde gören bu beylerle ilgili bir şeyler yapılması için zamanın geldiğini bilmenizi isteriz."

Esquire (Eylül 1977)

Son 100 yıl içinde Teşkilât hakkında yayınlanan tek yazı bu gibi görünmektedir. Ne yazık ki bir hayli yüzeysel, neredeyse alay ederek yaklaşan bir yazıdır ve bazı görüşler sağlamakla birlikte, tarihi kayıtlar açısından pek yararlı olamamaktadır. Ron Rosenbaum tarafından yazılmış olan makale, "Kurukafa ve Kemikler'in Son Sırları" adını taşımaktadır (*Esquire*, Eylül 1977).

Rosenbaum, gizli bir topluluğun dünyayı yönetmesi olasılığından hareket ederek bu araştırmayı yapmış olan bir Yale mezunudur; yazıdan anladığımız kadarıyla, işin politik yönünün farkında değildir. Kaynakları kısmen özgün belgelerden, gerisi de kulaktan dolma bilgilerden oluşmaktadır. Diğer yandan, Rosenbaum bazı önemli gözlemlerde bulunmuştur. Örneğin; "Amerika'nın ulusal karakterini daha okuldan mezun olmadan önce biçimlendirmeye başlayan insanlar, kendi kişiliklerinin de oradaki mezarda şekillenmesine izin verdiler (Yale kampüsündeki "tapınak" yapısını kastediyor)."

Diğer bir yorum: "Yeni bir üye Teşkilât'a girmeye hak kazandığında, onun için şöyle söyleniyor: 'Bu gece dünyadaki kimliği ölecek ve Teşkilât içinde yeniden doğarak Teşkilât'a hizmet edecek. Teşkilât'ta yeni bir adı ve yeni isimlere sahip on dört yeni kardeşi olacak.'"

Teşkilât ile ilgili araştırmasına başladığında, Rosenbaum'a şöyle denmişti: "Araştıran ve sorular soran insanları sevmiyorlar. Kurukafa ve Kemikler'in gücü inanılmazdır. Ülkenin tüm güç pozisyonlarında adamları var. Bu Mafya'nın içini görmeye çalışmak gibi bir şey. Onların da gizli bir topluluk olduklarını unutma."

Esquire'daki bu yazı, kesinlikle okumaya değer. Ama Teşkilât'ın bizi pek fazla ilgilendirmeyen bir yönüyle ilgili bilgiler vermektedir.

"Adresler"

Teşkilât gizli bir topluluk olduğundan, tutanaklar ya da günlükler yayınlamıyor. Rosenbaum'un dediği gibi, "araştıran ve sorular soran insanları sevmiyorlar."

Ancak bu yazar, adına "Kataloglar" denen "Adres" kitapçıklarına sahip. Bunlar, Birleşik Devletler'de organizasyonun kurulduğu 1832'ye kadar uzanan üyelerin isimlerinden oluşmaktadır. Peki bu malzeme nasıl oldu da başkalarının eline geçebildi? Diyelim ki bir ya da daha fazla üye, bu konunun toplum tarafından bilinmesinden pek rahatsızlık duymayacak. Ve tek dediğimiz de bu olsun.

Kurukafa ve Kemikler, Yale'de daima konuşulan konulardan biri oldu. Geçmişte bazı keskin zekâlı öğrenciler, kendi araştırmalarını yaptılar; yaptıkları iş aslında tam anlamıyla bir "Yalegate" idi. Bu araştırmanın sonucunda ellerine geçen şey, az miktarda Teşkilât dökümanı, bir çizelge ve bol miktarda aşağılanma oldu.

Bu kitabın araştırmasının temelini, "Adresler" oluşturmaktadır. Bunlardan yola çıkarak, Teşkilât'ın nedenleri, amaçları ve operasyonları hakkında bir resim oluşturabiliriz. Üyelerin eylemleri, açık tarih ve arşivlerde çoktan kaydedilmiş durumdadır.

Bir üyenin sahneye çıktığı zamana, yaptığı şeylere, tartıştığı konulara, görüştüğü kişilere ve ortadan kaybolduğu tarihe bakarak, kalıplar ve amaçlar hakkında fikir edinebiliriz.

Muhtıra Dört:
Bu Gizli Topluluğun Üyeleri Kimlerdir?

Teşkilât'a giren yaklaşık 2500 kişinin oldukça benzer yönleri bulunmaktadır:

- Üyelerin çoğu, Birleşik Devletler'in Doğu sahilinden gelmektedir. 1950'lerde üyelerden sadece üçü Los Angeles'ta yaşarken, 28'i New Haven, Connecticut'ta oturuyordu.
- Üyelerin hepsi erkektir ve neredeyse hepsi WASP'tır (White Anglo Saxon Protestant – Beyaz Anglo Sakson Protestan). Büyük bölümü İngiliz Püriten ailelerinden gelmiş, ataları 1630-1660'larda Kuzey Amerika'ya ulaşmıştır.
- Bu Püriten aileler, servetin kendi ellerinde kalmasını sağlamak için birbirleri arasında kız alışverişinde bulunmuşlar ya da zenginlerin oğullarını topluluğa davet etmişlerdir; bunların arasında Rockefeller, Davison ve Harriman aileleri de bulunmaktadır.

Bu ilk bilgiden, Hipotez 1'i çıkarabiliriz:

1833'TEN BU YANA, AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ'NDE, ÜYELERİ ESKİ AMERİKAN AİLELERİNDEN GELEN YA DA FİNANSAL GÜCÜN TEMSİLCİLERİ OLAN KİŞİLERDEN OLUŞMUŞ GİZLİ BİR TOPLULUK BULUNMAKTADIR.

Sayfa 52'deki şekil bu hipotez için bir resim sunmaktadır. Özellikle Whitney ve Harriman aileleriyle ilgili detaylara bir göz atmak yerinde olacaktır.

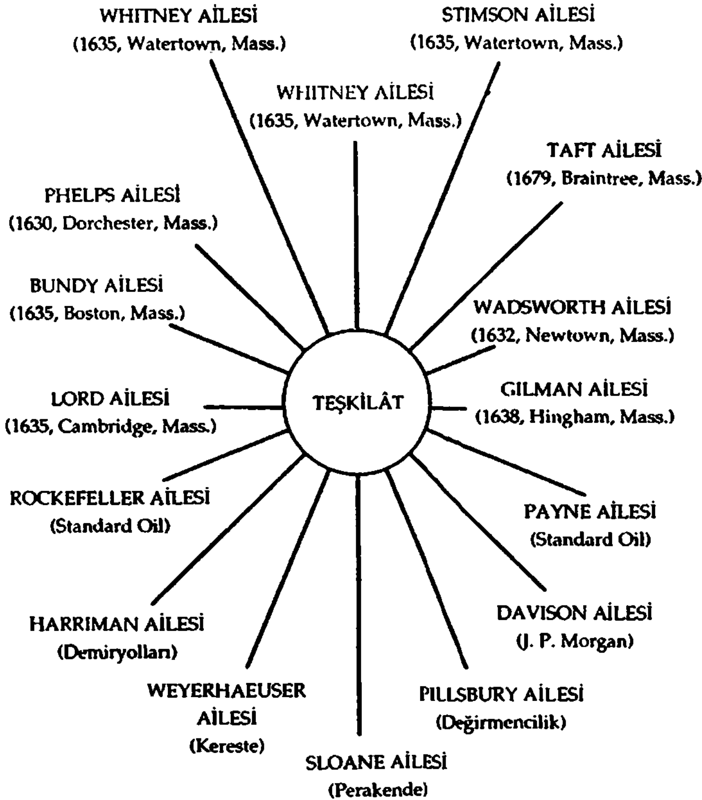
Whitney Ailesi

Anahtar bir aile, 1635 civarında Birleşik Devletler'e gelmiş ve Watertown, Massachusetts'e yerleşmiş bir İngiliz Püriten ailesi olan Whitney ailesidir. Bu aileden sekiz kişi, Teşkilât'ın üyesi olmuştur. Bunlar arasında üç kişi, oldukça kısa hayat sürmüştür: Emerson Cogswell Whitney, topluluğa katıldıktan birkaç ay sonra ölmüştür; Edward Payson Whitney ise "1858'de ortadan kaybolmuştur." Ne var ki William Collins Whitney ve iki oğlu, Teşkilât'ın bugüne kadar süren Whitney kanadının temelini oluşturmuşlardır. Bunu sağlamada, Harriman ailesinin katkılarının yanı sıra, Payne ve Vanderbilt aileleriyle yaptıkları evliliklerin de yardımı olmuştur.

Teşkilât İçindeki Whitney Fertleri

Giriş	İsim	Alanı
1851	Emerson Cogswell Whitney	Eğitim; "1 Aralık 1851'de öldü"
1854	Edward Payson Whitney	Tıp; "1858'de ortadan kayboldu"
1856	James Lyman Whitney	Kütüphanecilik; Boston Halk Kütüphanesi
1863	William Collins Whitney	Donanma Sekreteri (1885-1889); Finansör
1878	Edward Baldwin Whitney	Hukuk; New York Yüksek Mahkemesi
1882	Joseph Ernest Whitney	Eğitim; "25 Şubat 1893'te öldü"
1894	Payne Whitney	Finans: Knickerbocker Tröstü (W. C. Whitney'in oğlu)
1898	Harry Payne Whitney	Finans: Guaranty Tröstü ve (W. C. Whitney'in oğlu) Guggenheim Exploration Co.

Hipotez 1: 1833'ten bu yana, Amerika Birleşik Devletleri'nde, Üyeleri Eski Amerikan Ailelerinden Gelen ya da Finansal Gücün Temsilcileri Olan Kişilerden Oluşmuş Gizli Bir Topluluk Bulunmaktadır.

William Collins Whitney, Teşkilât üyelerinin nasıl ün ve servet sahibi olduklarının güzel bir örneğidir. W. C. Whitney, 1863 yılında topluluğa katılmıştı ve 1872'de kariyerinde sadece New York Okulları Müfettişliği'ne yükselebilmişti. Ne var ki yüzyılın son otuz yılında, inanılmaz bir servet sahibi oldu, Cleveland Yönetimi'nde perde arkasındaki güç hâline geldi ve "The Whitney Group" olarak bilinen bir dizi kapitalistin genellikle vicdansızlık olarak tanımlanabilecek eylemlerini yönetti. Kısa bir aktarım, Whitney'in 30 yıl gibi kısa bir süre içinde nasıl öylesine büyük bir güç ve servetin sahibi olabildiğini açıklamaktadır. Yüzyılın sonunda Whitney'in sahip olduğu servetin dökümü şudur:

> "New York'ta bir ev, bir malikane ve Wheatley Hills'te 2500 hektarlık arazi. Sheepshead Körfezi'nde bir ev, 150 hektarlık alanı kaplayan özel bir yarış pisti; Berkshire Hills, Massachusetts'te bir malikane, 350 hektarlık arazi; October Mountain'da geniş bir arazi ve ev; New York'ta, Stony Ford Çiftliği, Kentucky Stock Çiftliği için destek olarak kullanılıyordu; 8.000 hektarlık bir spor alanı; Blue Mountain Lake'te güzel bir golf sahasıyla birlikte yazlık ev; Kentucky'de 1.500 hektarlık Blue Grass Çiftliği; Aiken'de bir malikane, yarış sahası ve 1.000 hektarlık av sahası."

William C. Whitney, Standard Oil Kasadarı Oliver Payne'in kızı Flora Payne ile evlendi. Payne ailesi Teşkilât'a dahil değildi ama Payne'in Standard Oil'deki hisselerini kendi servetine ekleyince, Whitney'in serveti bir o kadar daha arttı. İki oğlu Harry Payne (1894) ve Payne Whitney (1898), Yale'e gittiler ve Teşkilât üyesi oldular. Yale'i bitirdikten sonra, Harry Payne hemen 1896'da

Gertrude Vanderbilt ile evlendi ve Whitney-Payne servetine bir de Vanderbilt parası eklendi. Bu finansal güç, Guaranty Tröstü, J. P. Morgan ve Guggenheim ekipmanlarının karşılanması için kullanıldı.

İş daha da karmaşıklaşıyor. Örneğin; Harry Payne Whitney'in oğlu Cornelius Vanderbilt Whitney, Marie Norton ile evlendi. Onlar boşandıktan sonra, Marie Norton Whitney, bugün 91 yaşında bir anahtar üye olan W. Averell Harriman ile evlendi. Bu sıkı örülmüş aile ve finansal evlilikler, Teşkilât'ın temelini oluşturdu.

Şimdi bir de Harriman ailesine bir bakalım.

Harriman Ailesi

Haziran 1983'ün ilk günlerinde, önemli bir Amerikan vatandaşı, Yuri Andropov ile özel olarak görüşmek üzere Moskova'ya uçtu. Bir Eyalet Departmanı çevirmeni de onunla gitti.

Bu Amerikalı ne Başkan, ne Başkan Yardımcısı, ne Eyalet Sekreteri, ne de Reagan Hükümeti'nin bir üyesiydi. Kesinlikle sivil bir vatandaştı; adı W. Averell Harriman idi. Kendisinden önceki Brezhnev'in ölümünden beri ilk kez bir Amerikalı, Yuri Andropov ile görüşüyordu. Peki W. Averell Harriman kimdi?

Ünlü ve vicdansız demiryolu kralı baba Harriman, iki oğlunu Yale'e göndermişti. William Averell Harriman (1913) ve Edward Roland Noel Harriman (1917) da Teşkilât'a katılmışlardı. Teşkilât üyesi eski ailelerin yeni zengin aileleri nasıl kendilerine kattıkları konusunda, Harriman ve yatırımcı banker dostlarının son birkaç on yıl içinde Teşkilât'ı yönetmeye başlamaları güzel bir örnek olarak verilebilir.

1930'larda, W. A. Harriman & Company, Brown Brothers ile birleşti. Bu, ortakları da Teşkilât üyesi olan eski bir finansal merkezdi.

1970'lerde, Brown Brothers görece bilinmeyen özel uluslararası bankacılık firmasıyken, Harriman yaklaşık bir buçuk milyar dolarlık şirketi 26 ortağıyla birlikte sa-

THE WALL STREET JOURNAL, Tuesday, July 11, 1972 — 21

BROWN BROTHERS HARRIMAN & Co.

PRIVATE BANKERS

NEW YORK • BOSTON • PHILADELPHIA • CHICAGO • ST. LOUIS

STATEMENT OF CONDITION, JUNE 30, 1972

ASSETS	
Cash on Hand and Due from Banks	$125,311,119
U.S. Government Securities Direct and Guaranteed	45,093,408
State, Municipal and Other Public Securities	58,169,090
Other Marketable Securities	7,408,308
Loans and Discounts	178,880,569
Customers' Liability on Acceptances	11,940,935
Other Assets	21,879,118
	$443,482,945

LIABILITIES	
Deposits	$398,448,959
Acceptances: Less Amount in Portfolio	12,389,930
Other Liabilities	5,860,372
Capital	8,000,000
Surplus	18,785,284
	$443,484,545

PARTNERS

J. Eugene Banks	John C. Hanson	Thomas McCance
Moreau D. Brown	E. H. Harriman	L. J. Newquist
Walter H. Brown	Frank W. Hoch	William F. Ray
Prescott Bush	Stephen Y. Hord	Robert V. Roosa
Granger Costikyan	R. L. Ireland III	L. Parks Shipley
William R. Driver Jr.	F. H. Kingsbury Jr.	Maarten van Hengel
Terrence M. Farley	Robert A. Lovett	John C. West
Elbridge T. Gerry	John B. Madden	Knight Woolley

LIMITED PARTNERS

Louis Curtis — Gerry Brothers & Co. — W. Averell Harriman

COMPLETE BANKING FACILITIES

Deposit Accounts • Commercial Loans and Discounts
Commercial Letters of Credit and Acceptances • Foreign Exchange
Custody of Securities • Corporate Financial Counseling
Investment Advisory Service
Brokers for Purchase and Sale of Securities
Members of Principal Stock Exchanges

BROWN HARRIMAN INTERNATIONAL LTD. — LONDON

Brown Brothers Harriman & Co. Wall Street Journal
ortak listesi ilanı

tın aldı; bu ortakların en az 9'u, Teşkilât üyesiydi. Üyeleri hakkında başka bir bilgimiz yok.

Daha da ilginci, Başkan George H. W. Bush'un babası Prescott Bush (ikisi de Teşkilât üyesiydi), 40 yıldan uzun bir süredir Brown Brothers, Harriman'da hissedardı.

Son olarak, Brown Brothers, Harriman özel bir bankacılık firması olduğundan, hükümet tarafından kontrol edilmemekte ve yıllık rapor yayınlamamaktadır. Diğer bir deyişle, operasyonları hakkında HİÇBİR ŞEY bilmiyoruz. En azından Brown Brothers, Harriman kaynaklarının yayınladığı bir bilgi elimize ulaşmış değil.

1970'lerden beri aynı zamanda Teşkilât üyesi olan Brown Brothers, Harriman ortaklarının bir listesi şöyledir:

Ortağın Adı	**Teşkilât'a Giriş Tarihi**
Walter H. Brown	1945
Prescott Sheldon Bush	1917
Granger Kent Costikyan	1929
Edward Roland Noel Harriman	1917
W. Averell Harriman	1913
Stephen Young Hord	1921
Robert Abercrombie Lovett	1918
John Beckwith Madden	1941
Şövalye Woolley	1917

Bu isimleri, yıllar boyunca Teşkilât hakkında dışarıda söylenenler ışığında incelemek, ilginç düşünceler akla getirmektedir.

Burada, 1870'lerde isimsiz bir Yale öğrencisinin söylediklerini aktarmak istiyoruz. Teşkilât'ın her şeyden daha yüksek tutulması gerekliliği konusunda yaptığı yorum ilginçtir.

The Iconoclast'ın Editörü (1870'lerde) şöyle yazmıştı:

Göğüslerinin ucuna bir işaret takıyorlar
Irklarını ve adlarını söyleyen
Korkunç bir ölüm işareti bu
Belli bir krallıktan gelen
Şeytan'ın oğlu, günah tohumu
İnsanın baş düşmanı...

Yine 1870'lerde başka bir yazar, Teşkilât için "Ölüm Kardeşliği" demişti:

Çoktan dışarıda, şüphe verici şafakta,
Oradan buradan yavaşça süzülen,
Sessiz bir kararlılıkla yerleşen,
Leş yiyici, korku verici Ölüm Kardeşliği.
Siyah şapkalı, siyah kukuletalı topluluk,
Boyunlarından sarkan siyah kravatları;
Bilin ki hüzün verici alametleri kapıdadır,
Meşaleler yakıldı, kurukafa ve kemikler sancağı yayıldı.

Bir asır sonra Ron Rosenbaum, 1977 yılında yayınladığı Esquire makalesinde, aynı yakıcı tutumu tekrarlıyordu. Rosenbaum, Teşkilât'ı Mafya olarak adlandırıyordu.

Daha sonra ortaya koyacağımız bazı kanıtlar nedeniyle, yazar bu organizasyonu uluslararası bir Mafya olarak tanımlıyordu; denetimsiz ve bilinmeyen bir örgüt.

Ama dış dünya için sadece şöyle biliniyordu: Brown Brothers, Harriman, 59 Wall Street, New York. Ama Moskova'daki Yuri Andropov, hiç şüphesiz ki kartları kimin tuttuğunu biliyordu.

İngiliz Bağlantısı

Bazı okurlar şöyle bir soru sorabilirler: Teşkilât ve içindeki aileler, Cecil Rhodes gizli topluluğuna, Milners Yuvarlak Masa, Illuminati ve Yahudi gizli topluluğuna nasıl uyuyor, benziyor ya da ortak çalışıyor?

Burada sadece Alman kökenli saf bir Amerikan fenomeniyle ilgileniyoruz. Deniz aşırı gruplarla da bağlantılı oldukları şüphesizdir. Teşkilât ve İngiltere arasındaki bağlantı, Lazard Freres ve özel ticaret bankaları aracılığıyla sürmektedir. İngiliz kurumu da bir üniversitede kurulmuştu; Oxford Üniversitesi'nde ve Oxford'daki All Souls Koleji'nde. İngiliz versiyonuna "Grup" deniyordu.

Grup, İngiltere'deki Rothschild aracılığıyla Yahudi benzerine bağlanmaktadır (Lord Rothschild, Rodos'taki "gizli çember"in bir üyesiydi). Birleşik Devletler'deki Teşkilât, Guggenheim, Schiff ve Warburg ailelerine bağlıdır. Çok yakın zamana kadar Teşkilât'ta hiç Yahudi yoktu. Aslında, Rosenbaum'un önerdiği gibi, Teşkilât'ın bazı belli ırkçılık eğilimleri vardı. Yahudiler (ve bazı siyahiler) son yıllarda kabul edilmişlerdir.

Bir Illuminati bağlantısı da vardır. Bazı detaylar için *Esquire* makalesine bakabilirsiniz.

Bütün bu grupların rekabet ettikleri ve işbirliği yaptıkları noktalar vardır. Ama bütün dünyanın sorunlarının sorumluluğunu bu gruplardan sadece bir tanesine yıkmak, kesinlikle yanlış bir tutum olur. Teşkilât'ın özü, tıpkı İngiltere'deki "Grup"un özü gibi, yaklaşık 20 aileden oluşmaktadır. Birleşik Devletler'deki örnekte, bu ailelerin çoğu Massachusetts'e ilk gelen öncülerin torunlarıdır. 19. yüzyılın ortalarına ve yakın geçmişe kadar, Teşkilât'a hiç yeni servet girmemiş, Teşkilât'ta asla

baskın olmamıştır. Diğer yandan, anahtar aileler, yani Whitney ve Harriman aileleri, kendi maddi çıkarlarıyla ilgilenmektedirler.

Bu eski Yanki aileleri, birçok açıdan bankacıları kurnazlıkla yenmişlerdir. Püritenler, bankacıların servetlerini daima kendi amaçları için yönlendirmiş, asla bankacı ailelerini Teşkilât'a sokmamışlardır. Örneğin, Teşkilât, Andrew Carnegie'nin büyük servetini kontrol etmektedir ama hiçbir Carnegie asla Teşkilât üyesi olmamıştır. Teşkilât, Ford'un servetini öylesine pervasızca ve ahlaksızca kullanmıştır ki Ford ailesinden iki kişi Ford Vakfı'ndan istifa etmişlerdir. Hiçbir Ford ferdi, asla Teşkilât üyesi olmamıştır. Morgan adı asla üyelik listelerinde görülmemiştir ama Davison ve Perkins gibi bazı Morgan ortakları Teşkilât'ın özünü oluşturan ailelerle çalışmaktadır. Diğer bir ilginç nokta da, Astor ismi İngiltere'deki "Grup"ta son derece baskınken, Birleşik Devletler'deki Teşkilât'ta hiç görünmemektedir.

Muhtıra Beş: Teşkilât Hangi Organizasyonlara Sızmıştır?

Teşkilât, Birleşik Devletler'de neredeyse her önemli araştırma, politika, fikir organizasyonuna sızmış ya da ele geçirmiş durumdadır; bunlara Kilise, iş dünyası, hukuk, hükümet ve politka da dahildir. Aynı anda hepsi birden olmamaktadır ama Amerikan toplumunun yönünü etkileyecek kadar kararlı ve tutarlı hareket etmektedirler. Amerikan toplumunun evrimi, kökeninde bireysel fikirleri, görüşleri ve kararları taşıyan gönüllü bir gelişim olmamıştır. Buna karşılık, genel yönelimler Teşkilât tarafından yüzeysel olarak oluşturulmuş ve başlatılmıştır.

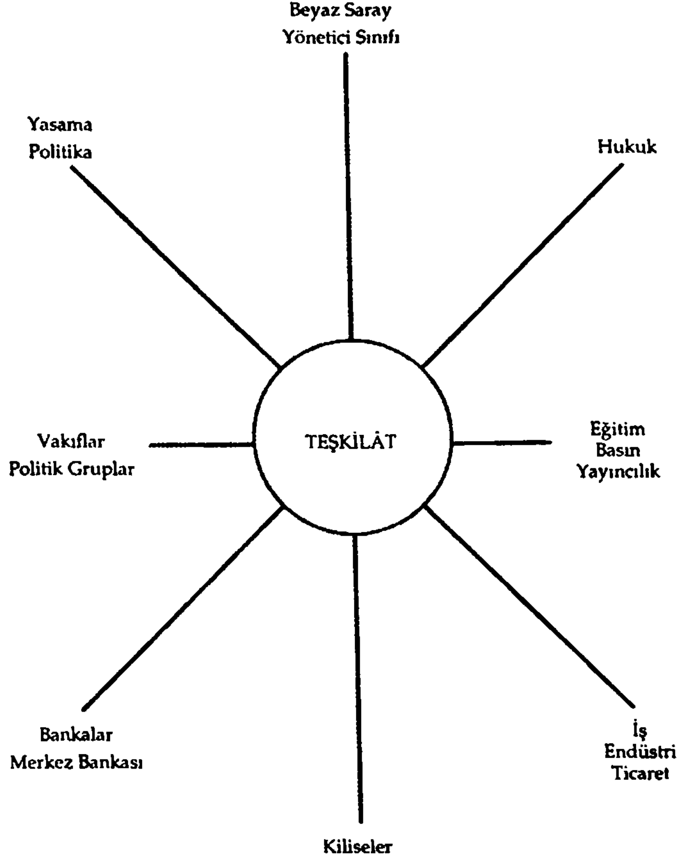
Bütün organizasyonlar içlerinde sızıntı olduğunu veya başka bir amaçla kullanıldıklarını bilmemektedirler. Bu, Quigley'in "Grup"ta bulduğu bir özelliktir:

"Ortak bir amaca adanmış bir grubun üyeleri olduklarını kesinlikle bilen ve yakın ilişkiler hâlinde olan bir iç çember ve bu iç çemberin kişisel ikna yetenekleriyle, himaye dağıtımıyla ve sosyal baskılarla yönlendirdiği bir dış çember var. Dış çemberdeki kişilerin çoğunun gizli bir topluluk tarafından kullanıldığını bilmemeleri çok büyük bir olasılık."

Dolayısıyla işte Hipotez 2:

TEŞKİLÂT, POLİTİKA, ARAŞTIRMA VE FİKİR ORGANİZASYONLARINA ÖYLESİNE SIZMIŞ YA DA BASKIN HÂLE GELMİŞTİR Kİ AMERİKAN TOPLUMUNUN TEMEL YÖNELİMLERİNE KARAR VEREBİLMEKTEDİR.

Hipotez 2: Teşkilât, Amerikan Toplumunun Her Parçasına Sızmış Durumdadır

İlk Tetikleyici, Teşkilât'ın Kendisi

Bir gözlemimize göre, Teşkilât yeni organizasyonlarda işleri başlatan taraf oluyor; örneğin İLK Başkan'ı ya da Yönetim Kurulu Başkanı'nı yerleştiriyor, fikirleri belirliyor ve operasyonlar başladığında, resimden çekiliyor.

Üniversiteler arasında Andrew Dickson White'ın (1853) İLK Dekan olduğu Cornell Üniversitesi ve Daniel Coit Gilman'ın (1852) İLK Dekan olduğu (1875-1901), Alman eğitim sistemine dayanarak öğrenci yetiştiren Johns Hopkins Üniversitesi'ni sayabiliriz.

Akademik kurumlar arasında Amerikan Tarih Kurumu, Amerikan Ekonomi Kurumu, Amerikan Kimya Cemiyeti ve Amerikan Psikoloji Derneği'ni sayabiliriz; bu kurumların hepsi ya Teşkilât üyeleri ya da üyelere yakın kişiler tarafından başlatılmıştır. Bir toplumu şartlandırırken, bunlar anahtar kurumlardır.

Teşkilât'ın İLK olma eğilimiyle ilgili bu fenomen, özellikle vakıflarda kendini daha da belirgin şekilde göstermektedir ama görebildiğimiz kadarıyla, Teşkilât daha sonrasında da Vakıf Mütevellileri arasında varlığını sürdürmektedir. Paranın söz konusu olduğu yerlerde, İLK olmaktan fazlasını yapmaktadır. Harcamaları kontrol altında tutmak için, mutlaka oradadırlar. Carnegie Enstitüsü'nün İLK Başkanı, Daniel Coit Gilman (1902-1905) idi ama yüzyılın başından beri, diğer Teşkilât üyeleri de sürekli olarak Carnegie yönetim kurulunda yer aldılar. Peabody, Slater ve Russell Sage vakıflarının kuruluşunda da Gilman oradaydı. McGeorge Bundy, 1966-1979 yılları arasında Ford Vakfı Başkanı idi.

Etkili ama ismi fazla bilinmeyen başka bir organizasyonun İLK Yönetim Kurulu Başkanı da yine bir Teşkilât üyesiydi. 1920 yılında Theodore Marburg, Uluslararası Anlaşmazlıkların Yasal Çözümlenmesinden Sorumlu

Amerikan Cemiyeti'ni kurdu ama Marburg, sadece Başkandı. İLK Yönetim Kurulu Başkanı, Teşkilât üyesi William Howard Taft idi (1878). Bu cemiyet, Barışı Teşvik Birliği'nin öncüsüydü; sonrasında Uluslar Birliği fikri gelişti ve sonunda da Birleşmiş Milletler kuruldu.

Birleşmiş Milletler'de, Archibald McLeash'in (1915) UNESCO organizasyonunun kurulması fikrini ortaya atan kişi olduğunu görüyoruz.

1960'da, James Jeremiah Wadsworth (1927), Barış Araştırma Enstitüsü'nü kurdu. 1963'te, bu enstitü Teşkilât'ın çok aktif bir üyesi olan McGeorge Bundy (1940) için Ulusal Güvenlik Konsey Yardımcısı olarak çalışan Marcus Rashkin'in katılımıyla, Siyaset Araştırma Enstitüsü olarak değiştirildi.

Kilise

Teşkilât üyelerinin yüzde 2'si, Kilise organizasyonunda yer almaktadır (hepsi Protestan) ama bu yüzde son yıllarda azalmıştır.

Anahtar noktalardan biri, New York'taki Columbia Üniversitesi'ne bağlı çalışan Teoloji Semineri'dir. Komünist göçmenleri konusunda geçmişte soruşturma konusu olmuş olan bu Seminer'in Teşkilât ile yakın bağlantıları vardır. Henry Sloane Coffin (1897), bu Seminer'de Pratik Teoloji Profesörü ve Teoloji Semineri Başkanı idi (1904-1926). Seminer öylesine geniş bir din kitlesine hitap ediyordu ki öğrencileri için Ateistler Kulübü bile vardı.

Henry Sloane Coffin, Jr. (1949) federal komplo suçlamalarına hedef olan Boston Beşlisi'nden biriydi.

Ve bu, Teşkilât'ın Kilise içindeki sızıntılarının sadece bir kısmıdır.

Hukuk

New York'taki büyük hukuk firmaları, Teşkilât tarafından beslenmektedir.

Özel olarak Lord ailesinin baskın olduğu Lord, Day and Lord; özellikle Thacher ailesi aracılığıyla Simpson, Thacher and Bartlett; David, Pol, Wardwell and Debevoise, Plimpton, Rockefeller aile hukuk firması.

İletişim

İletişim alanında çok ciddi sızıntılar vardır. İşte bazı örnekler:

- Time-Life'taki Henry Luce;
- National Review'daki William Buckley;
- Cowles Communications, Des Moines Register, Minneapolis Star'daki Alfred Cowles;
- Litton Educational Systems'teki Emmert Bates;
- Atlantic Monthly'deki Richard Ely Danielson;
- Fortune'daki Russell Wheeler Davenport;
- Yayıncılar Farrar - Straus'taki John Chipman Farrar;
  Teşkilât üyeleridir.

Gazetecilik alanındaki en prestijli ödül, Harvard Üniversitesi Nieman Fellowship ödülüdür. 1937-1968 yılları arasında 300'den fazla gazeteci bu ödüle layık görülmüştür. Nieman Fonu'nun İLK Yöneticisi, üye Archibald McLeash idi.

Endüstri

Petrol şirketleri Teşkilât ile bağlantılıdır. Percy Rockefeller, Payne ailesi, Pratt ailesi; hepsi Standard Oil'e bağlıdır. Shell Oil, Creole Petroleum ve Socony Vacuum da Teşkilât ile bağlantılıdır. Çok çeşitli üretim firmalarının Chicago'daki Donnelley'den (Resmi Havayolu Rehberi ve diğer referansların yayıncıları) dolayı Teşkilât ile bağlantıları vardır. Weyerhaeuser, Dresser Industries vs.

Merkez Bankası Sistemi

Merkez Bankası'na bağlı bir düzine üye sayılabilir ama özellikle bir tanesi çok önemlidir; 1913'te bütün başarısı özel bir okulu yönetmek ve Manhattan Bankası'nın göze çarpmayan Müdür Yardımcısı olmakken, New York Merkez Bankası'nın İLK Yönetim Kurulu Başkanı olarak göreve başlayan Pierre Jay (1892).

Beyaz Saray, Politika ve Hükümet

Bu, Teşkilât'ın yolunu açan alandır; Taft, Bush, Stimson, Chafee, Lovett, Whitney, Bundy vs. gibi isimlerle. Bu hikâye aslında başlı başına bir kitap oluşturabilir ve Muhtıra Dokuz'da, BUNDY OPERASYONU adı altında önemli bir örneği inceleyeceğiz.

Muhtıra Altı: Teşkilât'ın Operasyonları

1981 yılında, Carroll Quigley imzalı The Anglo American Establishment (Anglo Amerikan Kuruluşu) adlı kitap, Teşkilât karşıtı küçük bir yayıncı tarafından yayınlandı. Quigley, daha önce Princeton ve Harvard'da öğretmendi; daha sonra Georgetown Üniversitesi Yabancı Hizmetleri Koleji'nde Profesör oldu. Yayıncı, Quigley'in kitabını bastırmak için büyük bir yayıncı bulamadığını kitabın giriş kısmında belirtmiştir. Bu hiç de şaşırtıcı değildir; çünkü kitap, Teşkilât'ın İngiliz kesiminin kafasını uçurmaktadır.

The Anglo American Establishment adlı çalışmanın, Amerikan örgütüyle hiçbir ilgisi yok; tam aksine, özellikle İngiliz örgütüne odaklanmış bir kitap. Yayıncı muhtemelen kitabın Birleşik Devletler'deki satışını olumlu yönde etkilemek için başlığına "American" kelimesini eklemiş. Quigley, İngiliz gizli topluluğunun operasyonlarını detaylıca anlatırken, bu operasyonların Birleşik Devletler'deki Teşkilât'ın çalışmalarına ne kadar benzediğini görmek ilginçtir. Quigley'in patlayıcı kitabının asıl önemi de bundandır.

Grup

"Grup" adıyla bilinen İngiliz gizli topluluğu, Oxford Üniversitesi'nde başlamıştır -Teşkilât'ın Yale'de başladığı gibi- ama Masonik göz boyamacalar yoktur. Muhtıra Beş'te belirttiğimiz gibi, Grup bir dizi konsantre çemberler hâlinde hareket etmektedir ve tıpkı Teşkilât gibi, Birleşik Devletler'de yatırımcı banker olarak bilinen özel bankacılarla işbirliği yapan köklü ailelerden oluşmaktadır.

Grup'un kanıtlanmış varlığı düşünülürse, Teşkilât'ın operasyonları ve sızma teknikleri, sadece şansla açıklanamaz. Teşkilât'ın operasyonlarını inceleyerek, içsel tüzüklere ya da amaç beyanlarına ulaşmaya gerek kalmadan, örgütün amacıyla ilgili genel bir görüntü yakalayabiliriz.

Ne var ki Grup'un amacı, Cecil Rhodes'un isteğiyle kayda geçirilmiştir:

> "İngiliz hâkimiyetinin dünyada yayılması; enerji, emek ve girişim açısından uygun görünen her yerde Birleşik Krallık kolonizasyonunu oluşturmak... nihai hedef olarak Amerika Birleşik Devletleri'nin İngiliz İmparatorluğu'nun dahili bir parçası hâline getirilmesi."

Bu amaç elbette ki gülünç ve çocukçadır ama Teşkilât'ın Yeni Dünya Düzeni ile ilgili planından daha gülünç ve çocukça da değildir. Ama Grup, yüz yıldır İngiliz politikasını kontrol etmektedir ve bunu sürdürmektedir.

Gerek Grup ve gerekse Teşkilât, dünyayı Hegel-Anglo melez kültürü altında birleştirmek isteyen Anglomanyaklar tarafından yaratılmıştır. Latinler'in, Slavlar'ın ve Sino kökenlilerin nerede nasıl birleşebilecekleri bilinmez ama anladığımız kadarıyla, bu kültürlerin İngiliz İmparatorluğu ya da New England Yankileri'nin maşaları hâline getirilmesi planlanmaktadır. Kanada, Avustralya ve Yeni Zelanda gibi cumhuriyetlerin, anayasal bir şekilde bu boyunduruğu kabul etmesi kesinlikle düşünülemez. Bu iki gizli organizasyon, beyaz, siyah ya da sarı, İngiliz, Slav ya da Latin olsun, herhangi bir etnik grubun kendi kültürünü hiçbir müdahâle olmadan geliştirme özgürlüğünü göz ardı etmektedir ve bunun da felsefî bir temeli vardır.

Bu yazarın aksine, Quigley Grup'un amaçlarına sempatiyle yaklaşmakta ama kullandığı yöntemleri onaylamamaktadır. Ne Grup ne de Teşkilât küresel bir toplumu

insanların isteğiyle yaratma eğiliminde olmadığından, bunu zorlamayla gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Bunu başarmak için savaşları ve devrimleri yaratmış, kültürel zenginlikleri yağmalamış, insanları bastırmış, çalmış, yalan söylemişlerdir; kendi vatandaşlarına bile.

Peki bunu nasıl yapmışlardır?

Teşkilât'ın Operasyon Stratejisi

Teşkilât'ın eylemleri, toplumumuzu ve dünyayı değiştirerek, Yeni Dünya Düzeni'ni yaratmaktır. Bu, bireysel özgürlüğü ağır şekilde kısıtlayan, Anayasal korunmayı ortadan kaldıran, ulusal sınırları ve kültürel farklılıkları tanımayan, planlı bir düzen olacaktır.

Bu sonuca, belli üyelerin eylemlerini ve davranış tarzlarını inceleyerek ulaştık; sonuçta yüz yıldan uzun bir süredir devam eden sürekli bir kalıp göze çarpmaktadır. Bu eylemlerin bir kısmı, kaydedilmiş amaçları aynı doğrultuda olan Grup ile işbirliği kurularak yapılmıştır.

Şimdi; üyelerin baskın ilgi alanlarının ördek yetiştirmek olduğunu, ördekler hakkında yazılar yazdıklarını, ördek yetiştirdiklerini, ördek sattıklarını, ördek inceleme konseyleri kurduklarını, ördeklerle ilgili bir felsefe geliştirdiklerini keşfetseydik, bu insanların ördeklerle ilgili bir amaçları olduğu sonucuna varmak kaçınılmaz olurdu.

Tarihe baktığımızda, Teşkilât'ın operasyonlarının toplum üzerine odaklandığını görüyoruz; toplumu belli bir amaç doğrultusunda nasıl değiştirebileceklerini yıllardır araştırmakta ve geliştirdikleri taktikleri uygulamaktadırlar: Amaç, Yeni Dünya Düzeni'dir. Bu Yeni Dünya Düzeni'nin getirilebilmesi için toplumun belli bir şekilde değiştirilmesi gerektiğini biliyoruz; dolayısıyla, Teşkilât'ın eylemlerini bu bağlamda inceleyebiliriz.

Üzerinde çalışılması gereken elementler aşağı yukarı şöyle olacaktır:

Eğitim – Gelecekteki toplum nasıl hareket edecek.

Para – Zenginlik ve mal alışverişi üzerindeki kontrolü elde tutmak.

Hukuk – Bir Dünya devleti kurulması için, bir Dünya anayasasının kabul edilmesi ve devlet iradesinin kabul ettirilmesi gerekir.

Politika – Devletin yönelimi.

Ekonomi – Zenginlik yaratımı.

Tarih – İnsanların geçmişte olanlarla ilgili inancı.

Psikoloji – İnsanların düşünce tarzını kontrol edebilme.

Yardımseverlik – İnsanların kendilerini kontrol edenler hakkında iyi düşünmeleri.

Tıp – Sağlık, yaşam ve ölüm üzerinde kontrol gücü.

Din – İnsanların ruhsal inançları; birçokları için eylem tetiği.

Medya – İnsanların günlük olaylar hakkında bildikleri ve öğrendikleri.

Devamlılık – İzinden gelenlere ulaşabilme gücü.

Bu alanların her biri, gelecek bölümlerde incelenecektir. Örneğin, *Teşkilât Eğitimi Kontrol Ediyor* adlı bir sonraki bölümde, Johns Hopkins Üniversitesi Dekanı Daniel Coit Gilman'ın Almanya'dan Wundt psikolojik yöntemlerini nasıl ithal ettiğini, bunu Birleşik Devletler'deki eğitim ve psikolojiye nasıl uyarladığını, nasıl laboratuarlar kurduğunu, bu eğitim laboratuarlarını önemli üniversitelere nasıl taşıdığını ve bu yeni eğitim şartlandırma sistemini öğretmek için nasıl yüzlerce uzman yetiştirdiğini inceleyeceğiz. Bu ilk Johns Hopkins doktorlarından biri, John Dewey idi. Sonucu hepimiz

biliyoruz. 1980'lerde çocukların çoğu -hepsi değil- okuyamıyor, yazamıyor, heceleyemiyordu ama kitle davranış kanallarına programlanabiliyordu.

Teşkilât'ın bir sonraki adımı, vakıfları kontrol etmekti. Bütün büyük vakıfları ele geçirdiler; Carnegie, Ford, Peabody, Slater, Russell Sage vs. Eğitimde olduğu gibi, yine Teşkilât'ın taktiği İLK olmak ve gelecek için sahneyi hazırlamaktı. Öncelikli amaç, her organizasyon için bir yönetim oluşturmaktı. Yöneticilerin seçimi -kriter kişilerin ne kadar şartlanmış ve ne kadar ahlaksız olduğuydu- ivmenin sürekli artmasını sağladı. Vakıflar olayında, Teşkilât genellikle on yıllar boyunca devam eden bir mevcudiyeti izledi.

Bireysel üyelerin eylemlerine geldiğinde, başlangıçta kalıp kafa karıştırıcı ve yüzeysel olarak tutarsız görünmektedir. Bazı örnekler verelim:

- Andrew Carnegie, zengin çelik madenleri sayesinde savaş zengini olmuştu ama üye Daniel Coit Gilman'ın rehberliğinde, Carnegie aynı zamanda coşkulu bir yönetici ve Amerikan Barış Derneği'nin finansal destekçisi hâline geldi. Bu tutarsızlık gibi görünmektedir. Carnegie aynı zamanda hem savaş hem de barış için var olabilir miydi?
- Üyeler William H. Taft ve Theodore Marburg tarafından kurulmuş olan Barışı Teşvik Birliği, barışı teşvik ediyordu ama aynı zamanda Birleşik Devletler'in I. Dünya Savaşı'na katılması için ısrar ediyordu. Birlik aynı zamanda hem savaş hem de barış için var olabilir miydi?
- 1920'lerde, W. Averell Harriman, finans ve diplomatik yardım açısından Sovyetler için önemli bir destekçiydi; üstelik böyle bir yardım Devlet Departmanı'nın kanun-

larına aykırıyken. Harriman, ilk Sovyet ticaret bankası RUSKOMBANK'ın kuruluşunda katılımcıydı. Guaranty Tröstü'nün Başkan Yardımcısı Max May, RUSKOMBANK'ın yabancı operasyonlardan sorumlu İLK Başkan Yardımcısı oldu. Kısacası, Teşkilât üyelerinden birinin rehberliği altında olan bir Amerikalı banker, bir Sovyet bankasında önemli bir karargâh kurmuştu! Ama aynı zamanda Averell Harriman, kardeşi Roland Harriman ve üyeler E. S. James ve Şövalye Woolley'in, Sendika Bankası'ndan dolayı (büyük hisseleri vardı) Hitler'in öncelikli finansal destekçileri olduğunu görüyoruz.

Şimdi, tarih kitaplarımız bize Naziler'in ve Sovyetler'in ezeli düşmanlar olduklarını, sistemlerinin birbirleriyle tam anlamıyla zıt olduğunu söylemektedir. Gerçekçi ve mantıklı bir adam aynı anda hem Naziler'i hem de Sovyetler'i nasıl destekleyebilir? Harriman aklını mı kaçırmıştı, yoksa bu tutarsızlığın da mı bir açıklaması vardı?

- Bundy ailesi, tutarsızlık göstermek konusunda bize başka bir örnek daha sunmaktadır. William Bundy, yaklaşık on yıldır Merkezi İstihbarat Örgütü'nde çalışıyordu. McGeorge Bundy, Başkan Kennedy ve Başkan Johnson'ın Ulusal Güvenlik Asistanı idi. Bu demektir ki Bundy ailesi, NATO yanlısı Birleşik Devletler-Avrupa politikasını destekliyordu. Ama Bundy ailesi aynı zamanda NATO karşıtı, hatta Marksist eylemler ve organizasyonlarla da bağlantıdaydı; örneğin, Politik Araştırma Enstitüsü gibi. Bundy ailesi aklını mı kaybetmişti?
- Teşkilât'ın üyeleri arasında halka ilan ettikleri inançları, ideolojileri ve politikaları açısından çok ciddi çeşitlilikler görüyoruz. William Buckely, periyodik olarak Sovyetler'e saldırıyordu. Diğer yandan, üye John Burtt bir

dizine komünist öncü grubun üyesi olmuştu. Üye William S. Coffin, Jr., üç yılını CIA'de geçirmiş, sonra da Vietnam ile ilgili Yeni Politika Ulusal Konferansı aracılığıyla Vietnam savaşı karşıtı bir aktivist lider olmuştu. Aslında, Coffin, Federal kanunlara karşı gelmek ve komplo kurmak suçundan yargılanan ve suçlu bulunan Boston Beşlisi'nden biriydi. Ve elbette ki W. Averell Harriman, Demokratik Parti'nin eski bir üyesiydi.

İnançlar ve eylemler birbirine karışmış gibi görünüyor. Tutarsız felsefeleri mi yansıtıyorlar? Bireysel eylemler böylesine tutarsızlık sergilerken, nasıl olur da Teşkilât ortak bir amaç için faaliyet gösterebilir?

Cevap, hiçbir şeyin tutarsız olmadığıdır. Çünkü Teşkilât'ın amacı bu eylemlerin ötesinde ve üzerindedir; üstelik bu görünüşteki zıtlıklara ihtiyacı vardır.

Devlet Mutlaktır

Üyeler birbirleriyle zıt hareket ediyor gibi görünürken, ortak bir amaç nasıl var olabilir?

Muhtemelen bu çalışmadaki en zorlu iş, aslında temel gözlem olan bir şeyi okura aktarabilmek olsa gerektir: Teşkilât'ın amacı ne "sol" ne de "sağ"dır. "Sol" ve "sağ" değişimi yaratmak için yüzeysel araçlardır ve politik sol ve politik sağ aşırı uçların var olması, kontrollü değişim aşamasında temel unsurlardır.

Bu görünüşte kafa karıştırıcı bilmecenin cevabı, Hegelist mantıkta yatmaktadır. Aşırı "sol" ve aşırı "sağ"ı temsil eden Marks ve Hitler'i hatırlayın; tarih kitaplarımızda ezeli düşmanlar olarak geçen bu iki lider, aslında aynı felsefe sisteminden geliyorlardı: Hegelizm. Bu nokta, Marksist ve

Nazi taraftarı aydınların öfkeli itirazlarıyla karşılaşmaktadır ama her politika öğrencisi, bu gerçeği çok iyi bilir.

Marksistler'in iddiasının aksine, diyalektik yöntem Marks ile ortaya çıkmamıştır; tam aksine, 18. yüzyılın sonlarında ve 19. yüzyılın başlarında, Almanya'da, Fichte ve Hegel arasında başlamıştır. Diyalektik yöntemde, zıt kutupların çatışması, bir sentez ortaya çıkarır. Örneğin; politik sol ve politik sağın çarpışması, ikisinin de sentezi olan -ne sol ne de sağ- başka ve yeni bir politik sistem ortaya çıkarır. Bu zıt kutupların çatışması, değişimin gerçekleşmesi için esastır. Bugün bu yöntem, literatürde Üç Yönlü Eylem olarak adlandırılmaktadır; "değişim" başlatılır ve değişimin sağlanması için "çatışma kontrolü" uygulanır.

Hegelist sistemde çatışma esastır. Dahası, Hegel ve Hegel'e dayalı sistemler için, Devlet mutlaktır. Devlet, vatandaşın mutlak itaatkârlığını ister. Bu sözde organik sistemlerde birey kendisi için var olmaz, Devlet'in bir eylemini yerine getirmek için var olur. Ancak Devlet'e itaat ettiği ölçüde özgür olur. Hitler'in Almanyası'nda özgürlük yoktu; Marksizm altında kimsenin özgürlüğü yoktur; Yeni Dünya Düzeni'nde de olmayacaktır.

Kısacası, Devlet mutlaktır ve ideal toplumun yaratılması için çatışmalar kullanılır. Bireyler, yöneticilere boyun eğdikleri ölçüde özgür olurlar.

Peki Devlet kim ya da nedir? Görünüşe göre, kendi kendini elit kabul etmiş bir kesimdir. Bu fikirleri Hegel'den önce geliştirmiş olan Fichte'nin bir farmason olması, neredeyse kesinlikle bir Illuminati üyesi olması ve kesinlikle Illuminati tarafından tanıtılması ilginçtir. Örneğin; Johann Wolfgang Goethe (Illuminati'ye göre Abaris) Jena Üniversitesi'nde bir görüşmeye katılması için Fichte'yi zorlamıştı.

Dahası, amacın yöntemleri haklı çıkardığı yönündeki Illuminati prensibi, Quigley'in ahlaksızca gördüğü ve hem Grup hem de Teşkilât tarafından kullanılan bir prensiptir ve temeli Hegel'e dayanmaktadır. Muhtıra Üç'te yazısını aktardığımız isimsiz Yale öğrencisi bile, Yale kampüsünde bu prensibin izlendiğini gözlemlemiştir.

O hâlde bu, Teşkilât'ı açıklarken önemli bir noktadır. Kuruculardan biri olan William Russell 1831-1832'de Almanya'dayken, Hegelist teoriden ve tartışmalardan uzak durması mümkün değildi. Kampüste konuşulan konu buydu. Pac Man çılgınlığı gibi, Almanya'nın bütün entelektüel kesimini etkisi altına almıştı. Çoğu Amerikalı bunu duymamıştı bile. Duymuş olanlar ise artık duymak istemiyorlar. Neden mi? Çünkü varsayımları, bireysel özgürlük anlayışımızla ve Anayasal haklarımızla tamamen zıt düşmektedir. Çoğumuz, Devlet'in bireye hizmet etmek için var olduğuna inanıyoruz; bunun tersine değil.

Teşkilât ise birçoğumuz için bunun tersine inanıyor. Bu adamların neyin peşinde olduğunu anlamak için, önce bunu anlamak şarttır. Dolayısıyla değişimi başlatmak ve gerçekleştirmek için gerekli olduğu savunulan tartışmaların Jeffersoncu demokrasi anlayışıyla ilgili tartışmalara dönüşmesine asla izin verilmemektedir. Tartışmalar daima devletin daha güçlü kılınması ve bu gücün kullanılmasıyla ilgili olmakta, bireysel haklardan uzak kalmaktadır. Tartışmalar Devlet yapısının ve Devlet gücünün sınırları içinde kaldığı sürece, tarafların sol, sağ, Demokratik, Cumhuriyetçi, laik ya da dini olarak adlandırılması, Teşkilât için hiçbir önem taşımamaktadır.

Üyeler tarafından görünüşte tutarsız ve çelişkili olan eylemlerin ortak özelliği budur; fikirlerin çatışmasının te-

mel olduğu daha yüksek bir ortak hedefleri vardır. Bireysel özgürlük konusu tartışmalara dahil edilmediği sürece, sonuçta olan şey, değişim için gereken çatışmaların yaşanmasıdır.

Amaç küresel kontrol olduğundan, küresel düşüncenin de yayılması gereklidir. Dünya çapında organizasyonlar ve dünya kanunları, bunun içindir. Taft'ın Teşkilât'a en büyük katkısı, bir dünya mahkemesi ve dünya yasaları oluşturulmasına öncülük etmesiydi; bu, Yeni Dünya Düzeni'nin ülke farklılıklarını ortadan kaldıran yönünü hazırlayacaktı.

Muhtıra Yedi: Teşkilât'ın; Yabancı İlişkiler Konseyi, Trilateral (Üç Yönlü) Komisyon ve Benzeri Organizasyonlarla Bağlantısı Nedir?

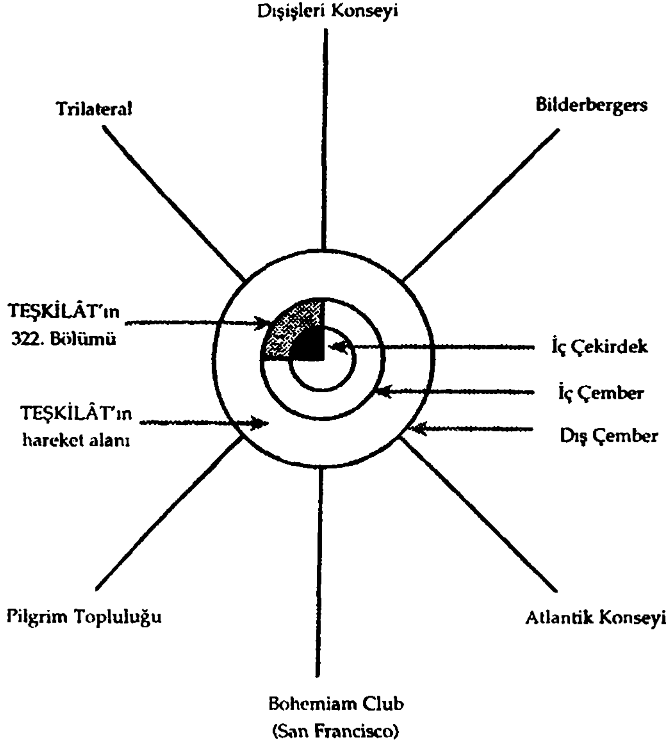
Yabancı İlişkiler Konseyi (CFR) gibi organizasyonlar, komplo teorisi için gerekli özellikleri taşımamaktadır. Bunun için fazla büyüklerdir ve üyelikleri sır değildir. Teşkilât üyelerinin listesi, bugüne kadar ortaya çıkarılamamıştır. Öte yandan CFR'ın ve Trilateral Komisyon'un üye listeleri herkes tarafından temin edilebilir. Ayrıca, bu organizasyonlarda, komplo gruplarında yer almayan çok kişi vardır.

Bu organizasyonlarda kesinlikle kayıt dışı tartışmalar vardır ve Birleşik Devletler politikasının yönelimi, çoğunluğun düşüncesini yansıtmaktadır; ama kesinlikle komplo değillerdir.

Dahası, CFR ve benzeri organizasyonlar, politika belirlenmesini ve uygulanmasını sağlamazlar. Bunu daha iyi anlamak için, dokuz Teşkilât üyesi ortağıyla Brown Brothers, Harriman firmasını ve CFR'ı karşılaştırabilirsiniz. Birincisi kesinlikle daha yapışık, daha düşük profilli, eylemlerini daha iyi gizleyebilen ve daha eylem odaklıdır.

Daha geniş halka açık organizasyonlar, tartışmalar için forum, fikirlerin ortaya atılabileceği yerler, "zengin adam kulübü", insanların değerlendirildiği yerler, meraklı basından uzak bir şekilde gizli yorumların ve eleştirilerin yöneltilebileceği ortamlar olarak görülmektedir. Seçilmiş kişiler olmadıkları gibi, komplocular da değillerdir; sadece komplonun gölgesi altında kalmaktadırlar. Ne demokratik ne de diktatörlüktürler.

Bölüm 322'nin Diğer Organizasyonlarla Bağlanma Şekli

Kısaca, üç parça hâlinde görünmektedir.

(1) Dış çember, üyelerinin bazıları Teşkilât'tan gelen daha büyük ve açık organizasyonlardır.
(2) İç çember, Bölüm 322 gibi daha gizli bir ya da daha fazla topluluktan bir araya gelmektedir. Şu anda sadece bir bölümünü kanıtlayabiliyoruz.
(3) İç çekirdek, gizli topluluk içindeki başka bir gizli topluluktur. Kararların alındığı asıl çekirdek burasıdır. Var olduğunu kanıtlayamıyoruz ama mantığımız, iç çemberdeki bazı üyelerin yönetici bir komite, bir eylem grubu, bir iç çekirdek oluşturduğunu söylemektedir. Bir iç çekirdeğin var olduğunu kanıtlayamamakla birlikte, üyelik için bazı belirgin adaylar görünmektedir ve herhangi bir tahminde bulunma riskini almak istemiyoruz.

Teşkilât'ın Rolü

Bu organizasyonlarda Teşkilât temsil edilir ama daima baskın değildir. CFR'ın eski bir yönetim kurulu üyesi olan David Rockefeller, Teşkilât üyesi değildi (sadece Percy Rockefeller aileyi temsil etmişti) ama şimdiki CFR yönetim kurulu üyesi Winston Lord, öyledir.

Teşkilât ve daha büyük gruplar arasındaki ilişkiyi, iç içe geçmiş çemberler gibi düşünebiliriz. CFR ya da benzeri bir organizasyon, dış çemberi oluşturmaktadır. Daha içteki bir organizasyon, bu dış çembere gölgesini yansıtır. Asıl ortaya çıkarılması gereken şey, bu iç organizasyondakilerdir. Teşkilât, iç çemberdir ve Bölüm 322 sadece bunun bir parçasıdır; çünkü Birleşik Devletler'deki tek bölümün Bölüm 322 olması pek olası görünmemektedir. En azından bir tane daha olduğundan şüpheleniyoruz ama henüz kanıtlayamıyoruz.

Dış Çember

CFR, dış çemberdeki en büyük organizasyondur. Herhangi bir zamanda 2500 aktif üyesi vardır ve bu rakam, Teşkilât'ın başlangıcından bu yana edindiği üye sayısının tamamı kadardır. Trilateral Komisyon'un dünya çapında 200 üyesi vardır ama bunların sadece 70'i Birleşik Devletler'dedir. Bunlar daha genç organizasyonlardır. CFR'ın kuruluş tarihi 1922, The Pilgrims'in kuruluş tarihi ise 1900'dür; öte yandan Trilateral Komisyon'un kuruluş tarihi 1973'tür ve Bilderbergers'in kuruluş tarihi 1950'lere dayanmaktadır.

Teşkilât üyelerinin kaçı CFR'da yer almaktadır?

Böylesine detaylı bir analiz yapabilmemiz şimdilik mümkün görünmemektedir ama Teşkilât üyeleri arasında soyadları "B" harfiyle başlayanlara bir göz atmak, genel bir fikir verecektir.

Aşağıdaki kişiler, Teşkilât ve CFR üyesidir:

Jonathan Bingham (Kongre Üyesi)
William F. Buckley (National Review Editörü ve Teşkilât'ın evsahibi)
McGeorge Bundy (Vakıf Yöneticisi)
William Bundy (Merkezi İstihbarat Örgütü)
George Herbert Walker Bush (Birleşik Devletler Başkanı)

Yukarıda isimleri sayılan CFR grubu, ortamı bir toplantı yeri, bir forum olarak görmektedir. CFR, devlet yetkililerinden, endüstricilerden ve akademisyenlerden oluşmaktadır. Teşkilât'ın tamamen farklı bir görünümü vardır; çok daha fazla sayıda avukat ve meslek uzmanları bulunurken, çok daha az sayıda endüstrici yer almaktadır.

Trilateral Komisyon

Trilateral Komisyon, 1973 yılında David Rockefeller tarafından kurulmuştur ve dünya çapında 200 üyesi vardır; bunlardan yaklaşık 77'si Amerikalı'dır. Üyelikler arasında üst üste binme söz konusu değildir; örneğin, kereste endüstricisi Frederick Weyerhaeuser, Teşkilât üyesiydi ama oğlu Trilateral Komisyon üyesiyken, Teşkilât'ta yer almıyordu. Aynı şekilde, Robert Taft, Jr., Trilateral Komisyon'da görevlidir ama Teşkilât'ta yer almamaktadır; üstelik büyük-büyükbabası Teşkilât'ın kurucularından biri ve Taft ailesinden sekiz kişi Teşkilât üyesi olmasına karşın. Bağlantı öylesine küçük ki kolayca gözden kaçabilir.

Trilateral Komisyon bir komplo değildir. Üyelik listesini herkes görebilir; bir tane almak için bir posta pulu göndermeniz yeterlidir. Komisyon düzinelerce kitapçık

bastırır. Organizasyon her yönüyle şeffaftır. Aslında, bu yazar, Trilateral Komisyon Koordinatörü George Franklin, Jr. ile de radyoda açıkça sohbet etti. Bay Franklin, Yeni Dünya Düzeni ile ilgili fikir saldırıya uğradığında, hoşnutsuzluğunu pek de gizleyemedi; ve bu konuyu kapamaya çalışmak gibi bir hata yaptı ama kaçamak ya da saldırgan davranılması, komployu kanıtlamaya yetmez. Komplocular radyo programlarında amaçlarını açıkça tartışmazlar.

Aşağıdaki gerçekler de akıldan çıkarılmamalıdır:

- Rockefeller Plaza 3600 numaralı ofiste çalışan J. Richardson Dilworth, Rockefeller Aile Ortakları'nın baş finans danışmanı ve yönetim kurulu üyesidir; aynı zamanda Teşkilât'ın bir elemanıdır.
- Percy Rockefeller da Teşkilât üyesiydi ama listede başka bir Rockefeller ismine rastlanmamaktadır.

Trilateral Komisyon, daha geniş bir kuruluşun aracı olmaktan ziyade, David Rockefeller'ın kişisel bir girişimi gibi görünebilir. Ama Trilateral'in amaçları, neredeyse daima Teşkilât'ınkilerle örtüşmektedir. Üç bölgesel grup aracılığıyla, ara bir hedefe ulaşmak için bir araç olabilir. Bu durumda J. Richardson Dilworth bir bağlantı görevi görmektedir.

Bilderbergers

İzleyebildiğimiz kadarıyla, sadece William F. Buckley hem Bilderbergers hem de Teşkilât üyesidir.

Pilgrim Topluluğu

Teşkilât, Pilgrim Topluluğu'nun Yönetim Komitesi'nde doğrudan görünmemektedir; sadece Aldrich ve Pratt gibi soyadlarına rastlanmaktadır. Pilgrim Topluluğu, muhtemelen yıllık yemeklerini İngiliz ve Amerikan örgütler arasındaki bağlantıları güçlendirmek için kullanan, görece daha zararsız bir gruptur.

İç Çember

Teşkilât bünyesindeki Bölüm 322, CFR'dan, Trilateral Komisyon'dan ve benzeri organizasyonlardan ayrılmaktadır, çünkü tamamen gizli bir topluluktur. Amaçları ve üyelik listesi herkes tarafından görülemez. İzini örtmek ve gizliliğini korumak konusunda paranoyak bir tutum içindedir.

Parşömen ve Anahtar'ın 1850'lerdeki kuruluşunu çevreleyen şartlar düşünüldüğünde, bunun Bölüm 323 olma olasılığı yüksektir. Ama bu da sadece spekülasyondan ibarettir. Dolayısıyla CFR'dan, Trilateral'den ve diğerlerinden belirgin şekilde ayrılan ve iç çemberi oluşturuyor gibi görünen iki gizli topluluğumuz var.

Bu iç çember bile, karar verme odağı olmak için fazla büyüktür. Üyelerin bir kısmı aktifken, çoğunun sıkılmış, hatta böyle bir organizasyona girmiş olduğunu unutmuş kişiler olmasına şaşmamak gerekir; hatta bu kişiler böyle bir kitapta isimlerini görerek aslında gizli bir topluluğun üyesi olduklarını öğrenirlerse, büyük bir şaşkınlığa bile kapılabilirler. Bu da demektir ki gizli bir topluluk içinde yine gizli bir topluluk daha var. Yine, bunu kanıtlayamayız ama mantık böyle olması gerektiğini söylüyor. Bu, finans kaynaklarını kontrol eden ve temel kararları veren bir yönetim komitesi olabilir.

Dış çember ile iç çekirdek arasındaki diğer önemli bir ayrım da, finans kaynaklarıyla ilgilidir. Bu önemlidir, çünkü finans kaynaklarının kontrolü her şey demektir. Teşkilât üyesi olan aileler, Rockefeller ailesine kıyasla vakıflara ve finans kaynaklarına daha yakın görünmektedirler. Açıklamak gerekirse; Rocekefeller ailesi Chase Manhattan hisselerinin sadece yüzde 1'ine sahiptirler. Bu, kontrol sahibi olmak için yeterli bir miktar ve ayrıca, Rockefeller Vakfı üzerinde de etkisi var. Ama bu, Teşkilât'ın asırlar süren yaygın nüfuzuyla kıyaslanamaz bile. Unutmayın, John D. Rockefeller'ı Genel Eğitim Kurulu ile birlikte ortadan kaldıran Teşkilât idi; bunun tersi söz konusu bile olamazdı.

Trilateral'in Teşkilât'ta nasıl bir yeri olduğu, gerçekten de merak uyandıran bir noktadır. Teşkilât'ın Rockefeller ağırlıklı uluslararası bir yönü olabilir.

Bu eski ailelerin birçoğu, Rockefeller ailesini muhtemelen sonradan görme olarak değerlendirmişler ama sosyal açıdan kabul edilebilir olmasalar bile, dışarıda bırakamayacakları kadar değerli olduklarına karar vermişlerdir; sonuçta küçümsenemez bir servetleri olduğu açıktır. Nelson Rockefeller'ın konuşma ve davranış tarzıyla bir Boston Brahmanı'nın davranışlarını ve konuşmasını karşılaştıran biri, ne demek istediğimizi kesinlikle anlar. Rockefeller ailesi, kesinlikle yeterince seçkin değildi.

Eğer 2083 yılından geri dönüp 1983'e bakıyor olsaydık, Rockefeller ailesinin Carnegie'lerin ve Morgan'ların izinden yürüdüğünü düşünürdük. Artık güç grubu içinde olmayan, tozlu dosyalarda kalmış isimler...

Muhtıra Sekiz: Etki Zinciri

Teşkilât'a girenler, kariyerlerinde ilerleyecekleri ve büyük başarıya ulaşacakları, hatta çok zengin olacakları konusunda temin edilirler.

Aileler arasındaki sürekli karşılıklı evlilikler, gücün içeride kalmasını ve aynı zamanda etki alanının genişlemesini sağlamaktadır.

Son olarak, yıllara yayılan bir etki zincirinin sürekliliği, Teşkilât'ın gücünden şüphe duyan herhangi bir yeni adayı ikna etmeye yetecektir.

İki tür etki zinciri tanımlayabiliriz: Yatay zincir ve dikey zincir. İki tür de birçok kez kopyalanarak çoğaltılmış olmakla birlikte, şu anda sadece bir örnek vereceğiz.

Yatay Etki Zinciri

Teşkilât üyeleri, toplumun her kesimine dağılmış durumdadır. Eğitimde, vakıflarda, politikada, hükümette, endüstride, hukukta ve finans alanlarında onları görmek mümkündür. Buna ek olarak, Teşkilât, toplumun herhangi bir alanında etkisini istediği anda kullanabilir. Teşkilât'ın mesleki dağılımı, bu etki zincirinin büyüklüğü konusunda bir fikir verecektir. Üyelerin başlıca meslekleri hukuk, eğitim, iş dünyası, finans alanları ve endüstridir.

Yaklaşık olarak dağılım aşağıdaki gibidir:

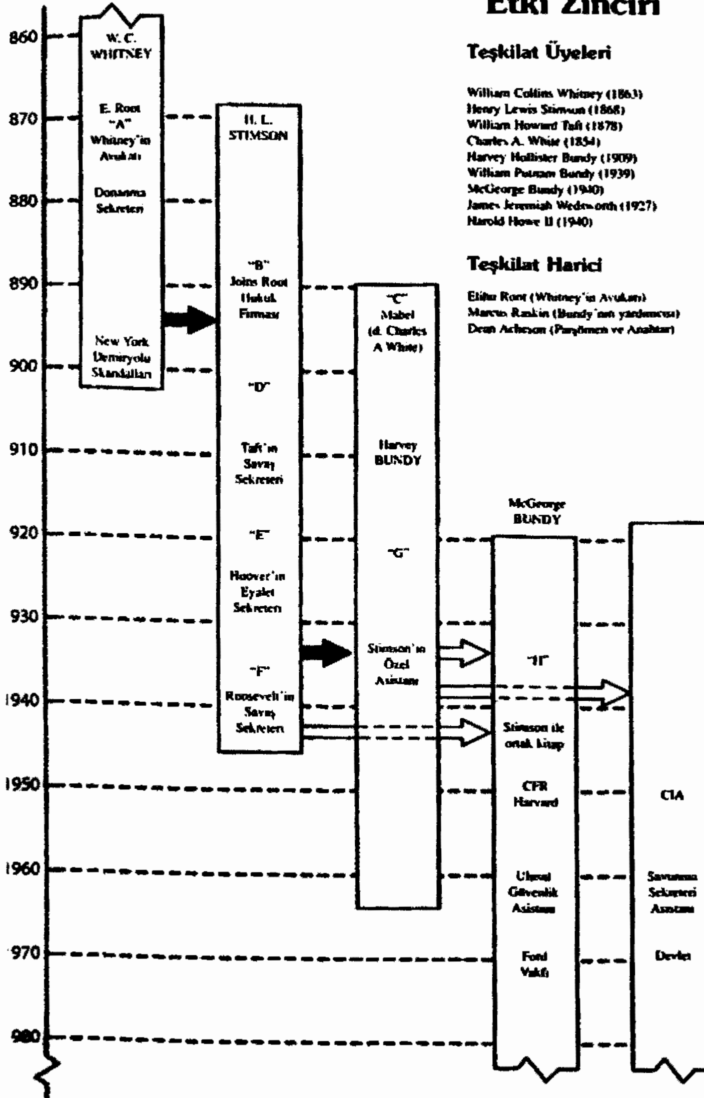
Meslek	Üye Yüzdesi (yaklaşık)
Hukuk	% 18
Eğitim	% 16
İş Dünyası	% 16
Finans Alanları	% 15
Endüstri	% 12
Toplam	% 77

Diğer bir deyişle, bu beş meslek, üyelerin dörtte üçü tarafından tercih edilmektedir ve bunlar, toplumu kontrol etmek için anahtar noktalardır.

Hükümet ve politika, herhangi bir zamanda üyelerin sadece yüzde 3'lük kısmını ilgilendirmektedir. Bu bir yanıltmacadır. Yukarıdaki beş alanda çalışan herhangi bir üyenin hükümet ve politika ortamına geçmesi son derece kolay ve doğaldır.

Kilise'de üyelerin sadece yüzde 2'si bulunmaktadır. Bunlar Teoloji Semineri ve Yale İlahiyat Fakültesi'nde odaklanmış durumdadırlar.

Toplumda üyelerin en az bulunduğu alanlar, muhtemelen toplumu şekillendirme ve yönlendirmede en az etkili olan alanlardır. Topluma zenginlik ve derinlik katabilirler ama kontrolü ve yönlendirilmesi için gerekli değillerdir. Örneğin; Teşkilât bünyesinde çok az sayıda mühendis var olmuştur; Teşkilât'ın 150 yıllık tarihinde, sadece beş mühendise rastlayabildik. Ama mühendislik ve teknoloji, Amerikan toplumunun materyal yönündeki başarısında anahtar noktalardır. Sanat, mimari ve müziğin sözü bile edilmemektedir. 150 yıllık kayıtlarda, sadece 16 üyenin bu üç alanla ilgilendiğini görebildik. Yine bu alanlar da toplumun yapısını belirlemede etkili alanlar değildir. Çiftçiler dikkate alınmamıştır; 150 yıl içinde sadece 16

Etki Zinciri
Teşkilat Üyeleri
William Collins Whitney (1863)
Henry Lewis Stimson (1868)
William Howard Taft (1878)
Charles A. White (1854)
Harvey Hollister Bundy (1909)
William Putnam Bundy (1939)
McGeorge Bundy (1940)
James Jeremiah Wadsworth (1927)
Harold Howe II (1940)
Teşkilat Harici
Elihu Root (Whitney'in Avukatı)
Marcus Raskin (Bundy'nin yardımcısı)
Dean Acheson (Parşömen ve Anahtar)
860
870
880
890
900
910
920
930
1940
1950
1960
970
980
W. C. WHITNEY
E. Root "A" Whitney'in Avukatı
Donanma Sekreteri
New York Demiryolu Skandalları
H. L. STIMSON
"B" Joins Root Hukuk Firması
"D"
Taft'ın Savaş Sekreteri
"E"
Hoover'ın Eyalet Sekreteri
"F"
Roosevelt'in Savaş Sekreteri
"C" Mabel (d. Charles A White)
Harvey BUNDY
"G"
Stimson'ın Özel Asistanı
McGeorge BUNDY
"H"
Stimson ile ortak kitap
CFR Harvard
Ulusal Güvenlik Asistanı
Ford Vakfı
CIA
Savunma Sekreteri Asistanı
Devlet

üye çiftçi olarak görünmektedir ama onların da çoğunun Teşkilât'tan uzaklaşabilmek için böyle bir yolu seçtiklerini tahmin ediyoruz.

Kısacası, Teşkilât, yapılması gereken bir şeyi yaptırmak için herhangi bir zamanda Amerikan toplumunun herhangi bir alanındaki üyelerini kullanabilir.

Dikey Etki Zinciri

Teşkilât'ın en büyük başarılarından biri, prensiplerinden birini uygulayabilme becerisidir. Bu prensip şudur:

"Amblemlerini göğsünde taşıyan kişi, her türlü pozisyon için en iyisi olarak görülür."

Teşkilât'ın üye seçim tarzı, uzun bir süre boyunca etkisini belirgin bir şekilde artırmasını sağlamıştır. Bu etki zincirine bakmadan önce, bazı istatistikleri gözden geçirmemiz gerekir. Teşkilât, Birleşik Devletler'deki tarihi boyunca toplam 2.500 üye aldı. Her yıl 15 yeni üye katıldı; ne daha az ne daha fazla. Diğer yandan, her yıl 800.000 ila 1 milyon insan çeşitli üniversitelerden mezun olmakta, birçoğu daha yüksek diploma derecelerine yönelmekte, yılda ortalama 30.000 doktora mezunu çıkmaktadır.

Aşağıdaki etki zincirini incelerken, 30-40 milyon diplomalı mezun arasından, birkaç yüz erkeğin (asla kadın değil) ya da bu örnekte bir düzine adamdan daha azı, hükümetin en tepe noktalarındaki pozisyonlar için uygun görülmektedir. Başka hiç kimse ciddi olarak düşünülmemektedir bile. Yani bizden, birkaç yüz Teşkilât üyesinin Birleşik Devletler'i yönetebilecek yetkinliğe sahip olduğuna inanmamız bekleniyor.

Bütün Birleşik Devletler'de yetkinliğin rasgele dağılımını düşünürsek, kanıtımızın şans eseri olmadığı ortaya çıka-

caktır. Sadece matematiksel ortalama hesaplamalarıyla bile, yukarıdaki varsayım bilinçli bir tercihler serisini yansıtmalıdır; tabiî Birleşik Devletler'deki bütün yetkinliğin, becerinin ve bilgeliğin sadece her yıl Yale'den mezun olan 15 öğrenciye has olduğuna inanmak istiyorsanız, o zaman durum farklı. Bu da sizi kitabın asıl konusuna geri getirir.

ON ACTIVE SERVICE IN PEACE AND WAR

BY

HENRY L. STIMSON

Secretary of War 1911-13, Secretary of State 1929-33
Secretary of War 1940-45

AND

McGEORGE BUNDY

Junior Fellow, Society of Fellows
Harvard University

HARPER & BROTHERS, NEW YORK

Teşkilât'ın İki Üyesi Tarafından Yazılmış "On Active Service in Peace And War" Adlı Kitabın Kapağı

Dahası, Birleşik Devletler'de daha yüksek eğitimi sağlayan yaklaşık 2500 kurum var. Yani bunlardan sadece birinin ülkeyi yönetebilecek yetenekleri yetiştirebildiğine mi inanacağız?

Whitney-Stimson-Bundy-Acheson Etki Zinciri

Dört aile, söz konusu türde bir etki zincirine örnek oluşturmaktadır. Bu zinciri birkaç düzineyle çarparsanız, kontrolün küçük bir grup tarafından nasıl elde tutulduğunu anlarsınız. Bu zincirdeki aileler Whitney, Stimson, Bundy ve Acheson aileleridir. Acheson ailesi, kısmen Teşkilât'ın içindedir. Dean Acheson, Yale'deki Parşömen ve Anahtar'ın bir üyesidir. Bu, Teşkilât'ın bir yan kuruluşudur ya da en azından etkisi altındadır. Dean Acheson'un kızı Mary Acheson, William Bundy (Teşkilât) ile evlenmiştir. Dean Acheson'un oğlu David, bir Teşkilât üyesidir.

(1) 19. yüzyılın sonlarında Whitney ailesiyle başlıyoruz. Whitney (Teşkilât), Ryan ve diğer bir avuç kapitalist ile birlikte, ahlaksızlık ve yasa dışı işlerle ilgili birçok kitapta ciddi eleştirilere maruz kalmıştır. New York demiryolu imtiyazları, Whitney grubuna inanılmaz paralar kazandırmıştır. Whitney, Donanma Sekreteri iken, dev bir donanma gemisi yapım programının başına getirildi; bu durum tersane ve çelik fabrikası sahibi dostlarını hiç üzmedi tabiî ki.

Whitney'in avukatı ve yakın dostu, Elihu Root idi. Teşkilât üyesi olmamasına karşın, Root için "Whitney'in sanatkâr avukatı" deniyordu (tablomuzda "A" noktasıyla temsil ediliyor). Amerikan tarihindeki en keskin beyinlerden biri ve kendi adına belli bir güç sahibi olan Root, Teşkilât'ın amaçlarına uygun olarak çalıştı.

(2) 1890 yılında Yale ve Harvard Hukuk Fakültesi mezunu genç Henry Stimson ortaya çıktı. Stimson, Root'un o zamanlar adı Root & Clark olan hukuk firmasına katıldı ("B"). Bir süre sonra, 1897'de, firmanın adı Root, Howard, Winthrop & Stimson olarak değiştirildi ve 1901'e gelindiğinde, sadece Winthrop & Stimson oldu. Bu arada Stimson ("C"), Charles A. White'ın (Teşkilât) kızı Mabel White ile evlendi.

Stimson, hukuk alanındaki becerisini kısa süre içinde kanıtladı ve Taft (Teşkilât) 1911'de bir Savaş Sekreteri'ne ihtiyaç duyduğunda, Stimson'ı bu göreve atadı ("D").

Stimson'ın kariyeri şu şekilde devam etti:

- Savaş Sekreteri olarak, kendisinden önce gelen Elihu Root'un başlattığı yeniden yapılanma projesini tamamladı.
- 1917-1922 yılları arasında Stimson ordudaydı ve Tuğgeneral rütbesine yükseldi.
- 1927'de Coolidge, Stimson'ı Filipin Adaları Vali Generali olarak atadı.
- 1929'da Herbert Hoover, Stimson'ı Eyalet Sekreterliği'ne atadı (tablomuzda "E" noktası).
- 1940'da Franklin D. Roosevelt, Stimson'ı Savaş Sekreterliği'ne geri döndürdü ("F").
- 1945'de, Truman'ın Savaş Sekreteri olarak, Stimson Japonya'ya atom bombası atılmasını önerdi.

(3) II. Dünya Savaşı'nda, Stimson'ın bir özel asistanı vardı; Harvey Hollister Bundy (Teşkilât), ("G" noktası). Özel Asistan Harvey Bundy, Manhattan Projesi'nde Pentagon'daki kilit adamdı ve aynı zamanda Stimson'ın Kuzey Afrika, İtalya ve Almanya'daki sürekli refakatçisiydi.

(4) Stimson hâlâ Savaş Sekreteri iken, Harvey Hollister'ın oğlu McGeorge Bundy'yi (Teşkilât) bir kitap taslağının üzerinde çalışması için Pentagon'a getirdi ("H"). Bu kitap 1948 yılında *On Active Service In Peace and War* (Barışta ve Savaşta Aktif Hizmet Üzerine) adıyla yayınlandı. Bu kitaptaki yardımcı yazarlık (tabloya bakınız) McGeorge Bundy'ye kariyerinde hızlı bir başlangıç getirdi; bu konuyu bir sonraki muhtırada ikisi de Teşkilât üyesi olan Bundy kardeşlerle ilgili bölümde inceleyeceğiz.

Kısacası;

- Stimson, 1911-1946 yılları arasında Harding dışında tüm başkanlar tarafından hükümetin çeşitli pozisyonlarına atandı.
- Stimson, pozisyonunu Teşkilât'taki diğer üye dostlarının kariyerlerini geliştirmelerine yardımcı olmak için kullandı; özellikle de Harvey Hollister Bundy ve oğlu McGeorge Bundy için.

Muhtıra Dokuz: Bundy Operasyonu

Teşkilât'ın "normal" bir yaşam tarzı olsaydı, bu ya da benzeri bir kitaba gerek olmazdı. Ne yazık ki bizlere göre, onların normal bir yaşam tarzları yok.

Teşkilât üyeleri sadece üniversiteye giden, kariyeri için iyi bir pozisyon arayan, diğer üyelerin kızları ya da kız kardeşleriyle evlenen, şehir kulübünde zilzurna sarhoş olan ve Pazar günleri kiliseye giden insanlar değildir. Bunlar mantıken "normal" kalıplar olabilir ama kesinlikle araştırmaya ya da analize konu etmeye gerek yoktur.

Teşkilât üyelerinin bir kısmı, ancak şu şekilde tanımlanabilecek bir yaşam tarzı sürdürüyorlar: BİR YENİ DÜNYA DÜZENİ HEDEFİNE YÖNELİK TUTKULU BİR AKTİVİZM.

Teşkilât içindeki 20 ya da daha fazla aile için örnek olabilecek birini -Bundy ailesi- seçelim ve onları yakından inceleyelim.

Bundy ailesi, 1635'ten önce İngiltere'den Birleşik Devletler'e geldi ve önce Boston'a, sonra da Taunton, Massachusetts'e yerleşti. Teşkilât'ta ailenin dört üyesi bulunmaktadır:

Giriş Tarihi	Adı	Başlıca Eylemleri
1909	Harvey Hollister Bundy	Savaş Sekreteri Stimson'ın özel asistanı
1921	Frederick McGeorge Bundy	Balık filetosu satmak
1939	William Putnam Bundy	CIA, *Foreign Affairs* Editörü
1940	McGeorge Bundy	Hükümet ve vakıf görevlisi

Frederick McGeorge Bundy, Teşkilât'a katılan ve sonrasında daha fazlasını yapmak istemeyen bir üyeye örnektir. Fred'i hemen gözden çıkarabiliriz; hayatında kazandığı en büyük başarı, Kuzey Atlantik Fileto Konseyi'nin Yönetim Kurulu Üyesi olmaktı. Bu organizasyon bir hükümet yapısı gibi görünebilir ama aslında tek derdi balık filetosu pazarlamaktı. Diğer Bundy fertleri de Fred'in dürüst, çalışkan tarzını izleseydi ve eylemlerini sadece balık filetosu satmakla sınırlasaydı, dünya bugün daha mantıklı, daha güvenli bir yer olurdu.

Ne yazık ki öyle yapmadılar. Diğer üç Bundy -Harvey Hollister ve iki oğlu William Putnam ile McGeorge- bir Hegelist kalıbın anahtar aktivistleridir; yani değişimi gerçekleştirmek için çatışma yaratımının.

Bu aktivist Bundy fertlerine yakından bakalım:

Harvey Hollister Bundy

1888'de Grand Rapids, Michigan'da doğdu ve 1963'te öldü. Büyükbabası bir hukuk adamı ve Kongre üyesiydi. Kendi babası da avukattı. Harvey Hollister, kendisini bir hukuk adamı ve hükümet görevlisi olarak tanımlamıştır. Harvey, 1909 yılında Teşkilât'a katıldı. Harvard Hukuk Fakültesi'nden diplomasını alıp biraz dünya gezisi yaptıktan sonra, Yüksek Mahkeme Yargıcı Wendell Holmes'un hukuk sekreteri oldu (1914-1915). Rastlantıya bakın ki daha sonra Chambers-Hiss davasında Sovyet muhbirliğine adı karışan Alger Hiss de Yargıç Holmes'un hukuk sekreterliğini yapmıştı (1929-1930).

Baba Harvey Hollister Bundy'nin beş çocuğu vardı ve bunlardan üçü Teşkilât'a bağlıydı.

En büyük oğlu Harvey Hollister, 1938'de Yale'den mezun oldu ama Kurukafa ve Kemikler'e katılmadı. O da Fred gibi aktivizmden uzak durmayı tercih etti ve bankacı oldu.

William Putnam Bundy, 1939 yılında Teşkilât'a katıldı. Onun küçüğü olan McGeorge Bundy ise 1940'ta üye oldu. En büyük kızı Harriet Lowell Bundy, Covington & Burling'in ortağı olan ve 1939'da William Bundy ile birlikte Teşkilât'a katılan Gasper d'Andelot Belin ile evlendi. Küçük kız Katherine Lawrence Bundy, Hugh Auchincloss, Jr. ile evlendi.

Bundy kardeşlerden ikisi, gerçekten de büyük aktivistler olduklarını kanıtladılar.

William Putnam Bundy

İşte William Putnam Bundy'nin kısaca kariyeri:

- 1947-1951 Washington, D.C., Covington & Burling Hukuk Firması
- 1951-1961 Merkezi İstihbarat Örgütü
- 1960 Ulusal Hedefler Başkanlık Komisyonu Personel Yöneticisi
- 1961-1963 Uluslararası Güvenlik Savunma Bakanı Baş Yardımcısı
- 1964-1969 Vietnam Savaşı döneminde Doğu Asya ve Pasifik Eyalet Sekreteri Asistanı
- 1969-1971 Uluslararası Araştırmalar MIT Merkezi'nde Ziyaretçi Profesör
- 1972 CFR'da Foreign Affairs Editörü; Foreign Affairs, üç ayda bir yayınlanan ve Birleşik Devletler'de dışişleriyle ilgili en önemli yayın olarak bilinen dergi.

Bütün politika hazırlayıcıları için bir rehber. Winston Lord (Teşkilât), CFR Yönetim Kurulu Üyesi'dir.

Bundy, Amerikan Meclisi ve CFR üyesidir.

Açıkça görüldüğü gibi, son 30 yıl içinde Bay Bundy belli bir şekilde çok nüfuzlu bir pozisyona yükselmiştir. Washington merkezli Covington & Burling hukuk firması hükümetle bağlantılı olduğundan, Bundy'nin 1947-1951 yılları arasında CIA ile bazı işler yaptığını ve sonrasında da bu projeleri geliştirmek için CIA'e geçtiğini düşünmek pek de mantıksız değildir. Covington & Burling firması, Washington'daki en büyük 100 firmayı temsil etmektedir. Eski ortakları arasında William Bundy'nin kayınpederi Dean Acheson ve kayınbiraderi Gasper Belin (Teşkilât) de bulunmaktadır.

Bu hukuk firmasının ilginç bir özelliği, son birkaç on yıldır Bundy ailesi etkin tek element gibi görünmesine karşın, aslında politikanın "sol kanadı"nın bir kurumudur. Bu yaratıcı aktivite, McCarthy Senatosu William Bundy'yi tanık olarak Komite önüne getirmek istediğinde, kuruluşun neden ciddi şekilde ters tepki verdiğini de akla getirmektedir (Bundy, Alger Hiss Savunma Fonu'na 400.-$ vermişti). Geçmişte, kurumu korkuya sürükleyen şey, McCarthy'nin tanıklara karşı sert davranışları olabilirdi. Dolapta gerçekten birkaç tane iskelet olabilirdi (hatta belki bazı kemikler de vardı) ve Senatör'ün ortaya çıkardığı bu yerel komünizm eylemleriyle bu iskeletlerin hiçbir ilgisi olmayabilirdi.

Quigley'in *Tragedy and Hope* (Trajedi ve Umut) adlı çalışmasında belirttiği gibi, J. P. Morgan firması Birleşik Devletler'deki komünizm karşıtı sol kanadı politik kont-

rol amacıyla desteklemişti. Covington & Burling, tamamen farklı bir amaç taşıyor gibi görünmektedir. İşte bazı hazırlayıcı kanıtlar:

- Covington & Burling'in ortaklarından biri olan John Douglas, Paul H. Douglas'ın oğludur; Paul H. Douglas, 1930-1940'larda, en göze batan radikallerden biriydi ve komünizm karşıtı kanadın sözünü sakınmayan üyesiydi. John Douglas, 1972'deki George McGovern kampanyasında da kilit koordinatördü. McGovern, elbette ki politik spektrumun sol ucundaydı.
- Eski ortaklardan biri, Senatör Charles Mathias idi; Mathias'ın politik görüşü Cumhuriyetçi Parti'nin sol kanadını temsil ediyordu ve George Bush'un (Teşkilât) uluslararası tutumunu da yansıtıyordu.
- Diğer bir ortak, Leonard Boudin'in oğlu ve Kathyu Boudin'in ağabeyi Michael Boudin idi. Kathy'nin FBI tarafından en çok arananlar listesinin başlarında olduğu düşünülürse, bu hiç şüphesiz dikkat çekecektir. Leonard Boudin, komünizm yanlısı bir avukattı ve Ulusal Avukatlık Barosu'nun ("Komünist Parti'nin en önemli paravanıydı"), *New Masses*'ın ("bir komünist süreli yayını") ve daha bir dizi komünist paravanın üyesiydi. Kathy, Demokratik Toplum Öğrenci Grubu'nun kurucularından ve terörist "Weatherman" grubunun liderlerinden biriydi. Bir bomba üretim girişimi grubun başını derde soktu ve Kathy'nin FBI listesine girmesine neden oldu.

Kısacası, Birleşik Devletler'deki sol kanat eylemleri - bomba yapımına ve terörizme kadar- Covington & Burling'e bağlanabilir ve elbette ki CIA'e de. Bu yeni bir keşif değil. Birleşik Devletler'de sol kanadın eylemlerinin CIA tarafından desteklendiği daha önce de açıklandı. Bu id-

dia, daha önce iki nedenden dolayı halka pek fazla duyurulmadı: (a) CIA'i "dürüst ve doğru" bir organizasyon gibi göstermeye çalışan Teşkilât medyasının işine gelmedi; (b) pek mantıklı bir hareket olmazdı.

Muhtıra Altı'ya dönüp Hegelist diyalektik yöntemini hatırlamadığınız sürece, elbette ki bunun hiçbir mantığı yok. Bu yöntemde değişim için çatışma ve çatışma da iki zıt kutup arasında çarpışma gerektirir. Sadece "sağ" ile bir şey yapamazsınız; elinizde hem "sağ" hem de "sol" olması gerekir. Vietnam Savaşı politikası yetmez; Vietnam Savaşı Karşıtı politikanız da olması gerekir. Aksi takdirde diyalektik yöntem değişim getirmez. Bu ilginç bir düşünce.

Konuya geri dönelim. Bundy, 1960'da hâlâ CIA'deyken, yeni oluşturulmuş Ulusal Hedefler Başkanlık Komisyonu tarafından Personel Yöneticisi olarak atandı. Böyle bir komisyon, başlığıyla bile, iyi niyetli bir organizasyon izlenimi vermektedir. Eğer hedefleriniz olursa, bu hedeflere ulaşmak için elbette ki araçlara da ihtiyaç duyarsınız. Birleşik Devletler gibi bir toplumda, bir "rehber el" olmadan, böyle bir komisyon fazla işe yaramaz.

Bu komisyonun raporu, neredeyse saf Hegelizm gibi görünen birkaç sözle ortaya çıktı:

(a) "Hükümetin görevlerinden biri, tutum değişimini başlatmaktır."

(b) "1960'larda, her Amerikalı sıra dışı kişisel sorumluluğa, fazladan çabaya ve fedakârlık yapmaya çağrılmıştır."

(c) "Amerikan halkı gelecek yıllarda zamanının ve enerjisinin giderek daha büyük bölümünü ulusal sorunların çözümüne harcayacaktır... ulusal hedeflere ulaşmada, katılımda bulunmaları için halkın önünde birçok yol açık olacaktır."

Toplumun temel yönetim kuralları, Anayasa'ya ve İnsan Hakları Beyannamesi'ne dayanmaktadır. Bu belgelerde, yukarıda belirtilen talepleri karşılama yükümlülüğüyle ilgili hiçbir şey bulunmamaktadır. Yukarıdaki taleplerin vurguladığı şey, Amerikan vatandaşlarının Devlet'in çıkarlarını korumak için kendi bireyselliklerini bir kenara atmaları zorunluluğudur. Ama böyle bir varsayım, Birleşik Devletler'in üzerinde yükseldiği ve bugün de geçerli olması gereken felsefeye UYMAMAKTADIR.

1972'de, bir süre devlet hizmetinde çalıştıktan sonra, Bundy Foreign Affairs'i ele geçirdi; bu, Birleşik Devletler'de yabancılarla ilgili en prestijli ve en etkili yayındı; politika yapıcılar için bir İncil niteliğindeydi.

William Bundy, çok nüfuzlu bir adamdı. O kadar ki kariyerinin özellikle üç yönü kesinlikle araştırmaya değerdir:

- Her vatandaşın Devlet'e karşı sorumlu olduğu konusundaki Hegelist düşünce
- Hegelist diyalektik yöntemin uygulanması ve özellikle "sol" kanadın eylemlerinin Covington & Burling ile olan bağlantısı
- Bundy'nin Devlet hizmetindeyken "sağcı" eylemleri önerip önermediği ve bunları "solcu" eylemlerle dengelemeye çalışıp çalışmadığı

McGeorge Bundy

McGeorge Bundy, bütün hayatı boyunca kayrılmış olan bir kişiliktir.

Yale'den mezun olduktan ve 1940'ta Teşkilât'a katıldıktan sonra, Bundy bir süre Harvard'a devam etti, sonra da "er" olarak Birleşik Devletler Ordusu'na katıldı.

Bundy, 12 ay içinde yüzbaşı ve kurmay subay olarak Husky Operasyonu'na (Sicilya işgali) ve Overlord Operasyonu'na (Normandiya işgali) katıldı.

Eğer bu dünyada deneyim gerektiren bir iş varsa, o da amfibi operasyonları düzenleyen kurmay subay olmaktır. Ancak deneyim sayesinde, böyle bir konuda zamanlama ve lojistik hesaplamaları doğru yapılabilir. Askerlerin hayatı, bu deneyime bağlıdır. Hiçbir askeri deneyimi olmayan 23 yaşındaki bir adam amfibi operasyonları planlayabilir mi? Babası (Teşkilât) Pentagon'da Savaş Sekreteri'nin (Teşkilât) yardımcısı olsa bile, bunun cevabı kesinlikle "hayır"dır.

Avrupa'daki savaş bittiğinde, 27 yaşındaki savaş gazisi Bundy, Savaş Sekreteri'nin (Henry Stimson) yardımcısı olarak doğruca Pentagon'a gitti. Bundy'nin yardımcı yazar olarak *On Active Service In Peace And War* adlı çalışmada görev aldığını ve bunun kariyerine hızlı bir başlangıç getirdiğini zaten belirtmiştik.

Bundy bunun ardından Ekonomik İşbirliği İdaresi'nde danışman oldu; Başkan adayı Thomas Dewey için dışişleri politikası analisti ve CFR analisti olarak çalışan Bundy, elbette ki bu konularda da amfibi operasyonları hazırlamakta olduğu kadar bilgisizdi. 1949'da, Bundy Harvard Üniversitesi'ne davet edildi ve dört yılda (1953) Fen ve Sanat Fakültesi Dekanı oldu.

Çok sıkı çalışmaların karşılığında hak edilmiş belgeleri ve diplomalarıyla yüzlerce, hatta binlerce deneyimli akademisyen ortalıktayken, akademiyle ilgisi olmayan bir dünyada on yıl boyunca daldan dala konmuş bir yardımcı profesörün, Harvard Dekanı olmak için en uygun kişi olduğuna inanmamız bekleniyor! Savaşta amfibi operasyonu planlamada ve ekonomik program planlamasında deneyim eksikliğini kabul edebiliriz belki ama Harvard

gibi prestijli bir eğitim merkezinde dört yılda Dekan olmak?! Hayır, bu kadarı çok fazla. Burada "torpil" olduğu kesinlikle açık ve bu sonuca çok az okurun itiraz edeceğinden eminim.

1961-1966 yılları arasında, Başkan Kennedy ve Başkan Johnson'ın Ulusal Güvenlik Özel Yardımcısı, yine Bundy idi. Ama bu pozisyonla ilgili olarak, Henry Kissinger'da ortaya çıkmış olan bir özellik vardır. Bu pozisyon, Başkan'a ulaşan bilginin izlenmesi için kullanılabilir; aslında, pozisyondaki kişinin öncelikli görevlerinden biri, Başkanlık masasına ulaşan belgelerin sayısını azaltmaktır.

Bu izleme sürecinin diğer özelliklerinden biri, bu pozisyondaki kişi, Başkan'ı yüzeysel bilgilerle çevrili bir ortamın içine sokabilir. Başkan'a iletilen bilgiler kontrol edilirse, kararlar da kontrol edilebilir. Seçilmiş bilgiler, seçenekleri kontrol edebilir.

McGeorge Bundy, Vietnam rezaletinin ilk yıllarında Ulusal Güvenlik Danışmanı idi. McGeorge Bundy (Teşkilât) Beyaz Saray'dayken, erkek kardeşi William Putnam Bundy (Teşkilât) Savunma ve Devlet Departmanları'nda Uzak Doğu konusunda anahtar pozisyonlardaydı. Birlikte çalıştıkları takdirde, Bundy kardeşler Vietnam ile ilgili olarak istihbarat kaynaklarından akan bilgileri tam anlamıyla kontrol edebilirlerdi. Bunun olduğunu söylemiyoruz. Ama incelemeye değer bir hipotez olduğuna inanıyoruz. Hakkında çok az bilgi sahibi olduğumuz gizli bir organizasyonda kan kardeşi olduklarından, bunu daha fazla araştırmak bize mantıklı görünüyor.

1966'da, McGeorge Bundy, Ford Vakfı Başkanı olarak atandı. 1979'a kadar bu pozisyonda kaldı. Ford'dayken, Eğitim ve Araştırma Bölümü'nden sorumlu Başkan Yardımcısı olarak yine bir Teşkilât üyesini getirdi; II. Harold Howe.

Yale'de öğrenci olmasının dışında Howe'un yetkinlikleri, kendi ağzından şöyle açıklanabilir:

"Eski moda bir bakış açısıyla, profesör olmak için yeterli birikime sahip değilim; herhangi bir doktora belgem ya da yayınlanmış tezlerim yok. Bir defasında Yale'de mastır yapmak için başvuruda bulundum ama yeterli bulunmadığım söylendi." (Görünüşe bakılırsa, Teşkilât henüz her yere ulaşmayı başaramamış.)

Ford Vakfı'nın parasının bir bölümü, Howe ve Bundy'nin yarım akıllı fikirlerine gitti. Howe'un kendi deyimiyle felsefesi şuydu: "Şüphen varsa, yap." Örneğin, şu aşağıdaki inciyi de Howe'dan aktarıyoruz:

"Amerikan halkının işbirliği ve rekabetle ilgili değerlerini yeniden gözden geçirmeliyiz... Birçok okul (özellikle de ortaokullar), öğrencilerin akademik başarı merdivenlerinde yer kapmak için birbirleriyle rekabet etmesi yerine işbirliği hâlinde olmasını 'hile yapmak' olarak algılamaktadır."

Bu tam anlamıyla Hegelist işbirliği anlayışıdır. Ama Teşkilât'ın işine yaradığı açıktır: Bu, kişiyi bağımlılık pozisyonuna sokmakta, kendi bireysel imkânlarını bir kenara atmasına neden olmaktadır.

Yönetim Kurulu'ndaki iki Ford ferdinin Ford Vakfı'nın politikalarından rahatsızlık duyarak istifa etmeleri düşündürücüdür.

Muhtıra On: Kavanozu Kapalı Tutmak

Amerikan Tarih Kurumu ve vakıflar sayesinde Teşkilât'ın tarihi kontrol altında tutma planı kesinlikle başarıya ulaşmıştır. Bunun nedeni -fazlasıyla etkili olmakla birlikte- doğrudan sansür değil, Amerikan "eğitimli kesimi"nin kolayca aldatılabilir olmasıdır.

Zaman zaman planlarının geri teptiği de oldu. Politik manipülasyonların kaynayan kazanı -Teşkilât içinde çatışma kontrolü olarak anılmaktadır- her an toplum önüne serilme tehdidiyle karşı karşıyadır. Gazete editörlerinin, köşe yazarlarının, televizyon ve radyo yorumcularının, yayıncıların bu konuda yüzeyde görünenlerin ardında yatanları görememesi ilginçtir; belki de ya bunu yapacak cesaretleri yoktur ya da yapmak istememektedirler. Daha da kötüsü, eğitimli kesim, 30-40 milyon diploma sahibi insan, bu konuya karşı seyirci kalmaktadır.

Doğrudan sansür pek etkili olamamıştır. Tarihteki revizyonist yorumcuları bastırmak için kampanya başlatıldığı kesindir. Harry Elmer Barnes, *The Struggle Against The Historical Blackout* (Tarihi Karartmaya Karşı Mücadele) adlı çalışmasında şöyle demektedir:

> "Karanlık ve Orta Çağ'dan beri, tarihi gerçeklerin bastırılması için böylesine güçlü bir organizasyon bir araya gelmemiştir. İkinci Dünya Savaşı'nın ve sonuçlarının sorumluluğuyla ilgili bilgiler, Amerikan halkından kesinlikle gizlenmektedir. Büyük Rockefeller Vakfı bile, zamanımızda yeni akım revizyonistlerin ortaya çıkmasını önlemek için tarihçilerin sayısının azaltıldığını açıkça itiraf etmiştir (Yıl-

lık Rapor, 1946, sayfa 188). Bu vakıfla diğerlerinin arasındaki fark, her zaman için politikasının daha doğrudan ve daha açık olmasıdır."

Doğrudan sansürü ben de yaşadım; o zamanlar yayınlamaya çalıştığım *National Suicide: Military Aid to The Soviet Union* (Ulusal İntihar: Sovyetler Birliği'ne Askeri Yardım) adlı çalışmam Stanford Üniversitesi Hoover Enstitüsü Direktörü tarafından geri çevrildi. Nedenleri açıklanmadı bile. Ne yazık ki o kitabım, Sovyetler'e yardım eden Nixon-Kissinger programının hoşuna gitmedi; Sovyetler ise aynı şekilde Kuzey Vietnamlılar'a yardım ediyorlardı. Kısacası sonuçta hiçbir şeyden haberi olmayan Amerikan askerleri, kendi yurttaşlarının yaptığı silahlarla öldüler. Ama bu kez ne yayıncı ne de yazar susmak niyetinde değil; bu yüzden Teşkilât'ın, kuyruğunu bacaklarının arasına alıp paydos etmekten başka çaresi yok.

Doğrudan sansürden daha etkili başka bir yöntem, hoş olmayan gerçekleri nötralize etmek için sağ-sol politik spektrumunu kullanmak ve vatandaşları belli şekilde düşünmeye şartlamaktır.

Basının "sol" eğilimli kesimi, her zaman için "sağ" kesimden gelen saldırgan fikirlere ve bilgilere karşılık verecek, diğer taraf da aynısını yapacaktır. Aslında, medya bile yüzeysel olarak bu amacı karşılayacak şekilde yapılandırılmıştır: "Sol" kesime ait *Nation* ve *New Republic*, Payne Whitney (Teşkilât) Fonu'nu kullanan Willard Straight tarafından finanse edilmektedir. "Sağ" kesimde, William Buckley (Teşkilât) tarafından yayınlanan *National Review*, sürekli bir şekilde bütçe açığı vermektedir ki, bu muhtemelen Buckley tarafından uydurulan bir şeydir.

Ne bağımsız "sol" ne de bağımsız "sağ" bu durumdaki tuzağı görmektedir. Birbirleriyle dalaşmaya öylesine

dalmışlardır ki perdenin arkasında ne olduğunu görmeye çalışmak bile akıllarına gelmemektedir. Bu arada Teşkilât, hâlinden memnun bir şekilde işlerin akışını kontrol etmektedir. Bir büyü gibi işe yarayan, kusursuz bir oyun. Ama Teşkilât'ın bu noktada bir sorunu var...

Aslında, Teşkilât'ın Birçok Sorunu Var

Onlar içeriden dışarıya bakıyorlar. Biz ise dışarıdan içeriye bakıyoruz. Onlar bize "köylü" diyebilirler ama gerçek dünyayı ve sonsuz çeşitliliğini bilme üstünlüğüne sahibiz. Onların küresel amaçları, çarpıtılmış ve yetersiz bilgiye dayalı boş hayallerden ibaret. Tehlikeli hayaller ama yine de hayaller.

(1) Teşkilât Kültürel Bir Boyunduruk Altında Yaşıyor

Doğru bilgi olmadığı sürece, bütün dünyanın kontrolü elinizde olsa bile fark etmez. 30 yıldır bu yazarın az ya da çok şans eseri başına geldiği gibi bir gün bu insanlarla karşılaşırsanız, uyandırdıkları ilk izlenime dikkat edin; son derece etkileyici görünseler bile, çok sınırlı bir dünya görüşleri var. Küresel tutkuları olabilir, minyatür güç kaynakları gibi politik hareketlerde bulunabilirler; ama dünya hakkındaki bilgileri grup içinden ve grup içindekilerle birlikte çalışanlardan geliyor. Bu iç grup, ahlak ve çeşitlilik kavramlarından yoksundur. Etkileyici, güce susamış ve kendi kibirleri yüzünden önlerini göremeyen insanlar.

Dışarıdan bir kişiye verebilecekleri tek şey, neredeyse bir ültimatom denebilecek türdeki davetiyeleri: "Sen or-

ganizasyonun bir parçasısın." Bu, balık satma işini tercih eden Frederick Bundy'yi ne kadar ilgilendirmişse, birçok kişiyi de ancak o kadar ilgilendiriyor. Belki bu konudaki istisnalardan biri, ev sahipliği yapan William Buckley, Jr. olabilir; en azından onun sinsiliği, keskin zekâsıyla dengeleniyor. Geri kalanı ise oldukça acınası bir grup.

(2) Hırslılar İçin Kolay Av

Sınırlı görüş açısı, Teşkilât içindeki üyeleri dışarıdan bakan hırslı ve zeki biri için kolay av hâline getiriyor. Vicdansızlık duygusuyla birlikte bu kişi doğru zamanda, doğru kişiye, doğru sözleri söylemeyi bilirse, işi çok kolay. Henry Kissinger, bu konuda önemli bir örnektir; içeride kalmayı kesinlikle isteyen dışarıdan biri. Akıllıdan çok şeytani olduğu söylenebilir; ama kendi amacına ulaşmak için hile yapmayı kesinlikle bilen biri.

Muhafazakâr okurlar buna katılmayabilirler ama zanlı Alger Hiss'i sonuna kadar savunan Dean Acheson, muhtemelen suçlu olmaktan ziyade aptaldı. Bu da bizi şu noktaya getirmektedir:

(3) Genetik Sorunlar

Aileler arasında yaygın olan karşılıklı evlilikler, ciddi bir genetik bozukluk sorununu gündeme getirmektedir. Üyelik listelerinde Dodge, Whitney, Phelps, Perkins, Norton, Putnam gibi anne kızlık soyadlarına çok sık rastlanmaktadır. Kültürel engeller son derece açıktır ama genetik etkenlerden gelen zihinsel sınırlamaları analiz etmek ve açıklamak çok daha zordur.

(4) Sığ Güç Temeli

Rosenbaum'un dediği gibi, "Teşkilât inanılmayacak kadar güçlü" olabilir. Diğer yandan, aynı zamanda inanılmayacak kadar da zayıf; Teşkilât'ın hiçbir şekilde felsefi ya da kültürel derinliği yok.

Çeşitlilik güçtür ve Teşkilât'ta hiçbir şekilde çeşitlilik yok.

Anglo, Cermen, Slav, Latin, siyahi, sarı ve daha kim bilir ne çeşit ırkların bileşiminden oluşan kalabalık nüfuslu Amerikan halkı aptal yerine kondu. Birçoğu bunu biliyor. Bazıları ise bu kitap sayesinde kimler tarafından aptal yerine konduklarını da öğrenecekler.

Önce inanamayacak, şaşıracak ve belki biraz korkacaklar; ama kendilerini topladıklarında hemen şu soruyu soracaklar: "Ne yapıyoruz?"

Bireyselliğin büyük gücü, bireyin kendini devletin üzerinde tuttuğu atomistik bir sosyal düzen, devletin mutlak olduğu bir yerde küçük devrimler, milyonlarca farklı şekle bürünebilir.

Kimse Teşkilât karşıtı bir hareket başlatmayacak. Bu aptalca ve gereksiz olur. Böyle bir karşıt grubun içine sızılabilir ve kolayca dağıtılabilir; hem de çok kolay bir şekilde.

Neden düşmanın belirlediği kurallarla oynayalım ki?

Teşkilât'ı alaşağı edecek olan hareket son derece basit ama son derece de etkili olacak. On bin ya da bir milyon Amerikalı'nın, devletin hâkimiyeti altında değil, Anayasa'nın koruması altında yaşamaya karar vermesi yetecektir. Böylece Teşkilât'a karşı gelmek için kendi bağımsız kararlarını verecekler ve bu da, milyonlarca farklı şekilde olabilir.

Tek zayıf nokta iletişimdir. Teşkilât üyelerinin eğitim seviyesi öylesine kötü ki birçoğu okuduğunu anlamakta

zorlanıyor; bu da beyin yıkama programının bir parçası aslında. Ama yeterinden fazla okur olsa bile, yine de çoğu konuşmayı tercih ediyor.

Teşkilât'ın programı, insanlarının devlete boyun eğerek yaşamaya alıştığı Rusya'da başarılı olabilir; Polonya'da ise pek işe yaramıyor. Öte yandan, elit yapı ve tutum korunduğu için İngiltere'deki "Grup" başarısını sürdürüyor. Ama Birleşik Devletler'de asla işe yaramaz.

Sonuç

İlk giriş bölümünde, öncelikli zemini açıkladık ve incelenmesi gereken bazı hipotezler öne sürdük. Teşkilât'ın anlaşılması, Amerikan toplumuna verdiği zarar, gelecekle ilgili planları -sürekli barış için sürekli savaş- mantıklı bir adım adım sürecidir.

Bir sonraki adımımız, eğitime bir göz atmak olacak. Eğitim sisteminde var olan kaosun ardında, üç Teşkilât üyesi bulunabilir: Daniel Coit Gilman (ilk California Üniversitesi Rektörü ve ilk Johns Hopkins Üniversitesi Rektörü), Timithy Dwight (on ikinci Yale Üniversitesi Rektörü) ve Andrew Dickson White (ilk Cornell Üniversitesi Rektörü).

Gilman, Hegelist Wilhelm Wundt'un deneysel psikolojisini ithal eden kişidir. Columbia ve Chicago üniversitelerindeki laboratuarlar sayesinde, bu psikoloji Amerikan eğitim sistemine yerleştirildi. Tanıdık bir isim olan John Dewey (felsefede tam bir Hegelist) kariyerinde hızlı bir şekilde ilerletildi. Lance J. Klass ve Paolo Lionni, bunu çok doğru bir şekilde "Leipzig Bağlantısı" olarak adlandırmışlardır.

Sonra vakıflara bir göz atacağız. Bunların Teşkilât tarafından nasıl ele geçirildiğini, devasa fonlarının toplumu şartlandırma amacını izleyen Hegelist eğitim sistemini fi-

nanse etmek için nasıl kullanıldığını inceleyeceğiz. John D. Rockefeller ya da Bayan Russell Sage'in -elbette Ford ailesinin de- yardımseverliklerinin uzun vadeli bir şartlandırma planı için nasıl kullanıldığını tam olarak anladıklarını hiç sanmıyoruz.

Teşkilât'ın 1970 ve 1980'lerde toplumdan gelen güçlü tepkileri tahmin ettiklerini sanmıyoruz; çocukların hepsi sosyal şartlandırmaya dahil olmadı, aileler birçok kez kısmi ayaklanma başlattı, özel okullar çölde bahar çiçekleri gibi yayıldılar ve belki yeterince akademisyen, bağımsız araştırma ve düşünce tarzını koruyabildi.

Eğitim ve vakıflara baktıktan sonra, "sürekli barış için sürekli savaş" sistemini incelememiz gerekecek. Teşkilât devrimleri nasıl finanse etti ve savaşlardan nasıl kazanç sağladı? Amaç neydi? Hegelist yaklaşımda toplumun değişmesi ve ilerlemesi için çatışma şart olduğundan, çatışmaları sürekli kılmaları gerekiyordu. Sonra da Merkez Bankası'na ve finans sistemine bakacağız. Teşkilât daha başından itibaren oradaydı.

Sonuç olarak, bir noktayı vurgulamamız gereklidir. Teşkilât'ın ve operasyon tarzının anlaşılması, okur Hegelist yaklaşımı aklından çıkarmadığı takdirde mümkün olacaktır. Hegelizm, Amerika'nın temel yapısına yabancı ve terstir. Ulusal karakter açıklıktır ve kesinlikle sinsice değildir. Temeller hâlâ Amerikan Devrimi'ne yakındır; Jeffersoncu Demokratlar, İngiltere'deki Cobden ve Bright Klasik Liberal Okulu, Ludwig von Mises'in tartışılmaz lider olarak kabul edildiği Avusturya Ekonomi Okulu hâlâ oradadır.

Bu düşünce okulları, Teşkilât ve yardakçıları tarafından toplumun gözünden uzaklaştırılmıştır ama Amerikan toplumunun günlük yaşamında hâlâ varlığını hissettirmektedir. Dallas, Teksas'taki petrol milyarderi

Bunker Hunt'tan, Los Angeles gettolarında "hayatta kalma" mücadelesi veren on yedi yaşındaki zenciye kadar, bireysel inisiyatif hâlâ Amerikan toplumunda kendini göstermektedir.

Teşkilât'ın amacı, Statist sistemi oluşturmak ve sürdürmektir. Ama zombi destekçiler tarafından sürekli vurgulanan "değişim"e karşın, böyle bir sistem bu ülkede derinden sürdürülen inançlara yabancıdır.

Her şeyden öte, en azından bu çalışmayı okurken geçici olarak, okur sol-sağ, liberal-muhafazakâr, komünist-faşist, cumhuriyetçi-demokrat gibi kavramları ve kutupları bir kenara atmalıdır. Kendini tanımlama açısından bu terimler önemli olabilir ve belli bir güven duygusu hissettirebilir ama bir oyun planının temel parçaları olarak görülmedikleri sürece, bu kitabın konusu bağlamında kafa karıştırmaktan öteye gidemezler. O ya da bu olarak adlandırmaya devam ettiğiniz sürece, Teşkilât'ın ne yapmaya çalıştığını asla anlayamazsınız.

Teşkilât tarafından arzulanan değişim bağlamında sağ tarafta bir Robert Taft ve bir William Buckley ne kadar önemliyse, sol tarafta bir William Sloan Coffin ve bir Harry Payne Whitney de o kadar önemlidir. Değişim için bu iki kutbun sürekli çatışması esastır.

Bu da bizi Hipotez 3'e getirmektedir:

TOPLUMU DEVLETİN MUTLAK, YANİ HER ŞEYDEN ÜSTÜN KABUL EDİLDİĞİ BİR HÂLE GETİRMEK İÇİN, TEŞKİLÂT HEGELCİ DİYALEKTİK YÖNTEMİNİ KULLANMAKTADIR.

Bu hipotez, elbette ki Amerikan toplumuyla Teşkilât arasındaki uçurumu ifade etmektedir. Bu uçurum, birey ve devlete bakış açılarındaki farklılıktan kaynaklanmaktadır.

Peki üstün olan hangisidir? Bütün yaşamımız ve yaşam tarzımız, bireyin devletten üstün olduğu inancına dayanmıştır. Birey, kayıtsız şartsız egemendir. Devlet, insanların hizmetkârıdır. Bu inanç, hepimizin içine işlemiş durumdadır.

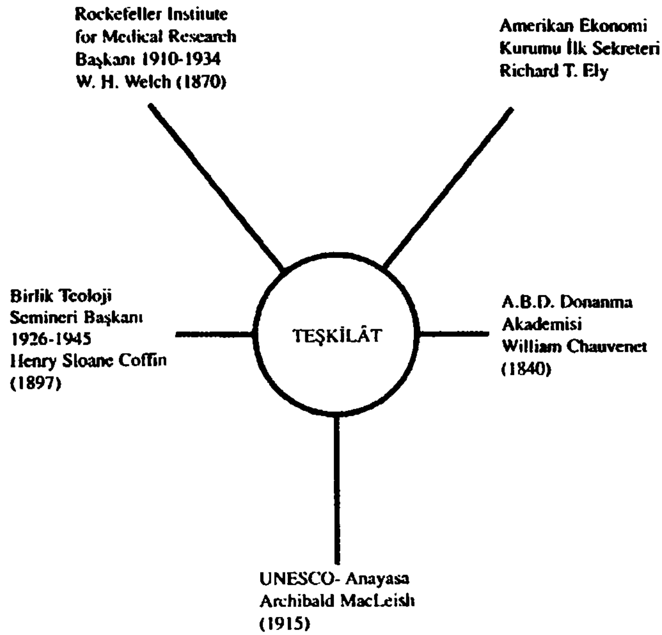
Teşkilât, bunun aksine inanmaktadır: Devlet üstündür ve sıradan adam (köylü), özgürlüğü ancak devlete boyun eğdiği ölçüde yaşayabilir.

Şimdi, elbette ki devlet bir kurgudur. Peki bu durumda devleti yöneten nedir?

Elbette ki Teşkilât!

TEŞKİLÂT, EĞİTİMİ NASIL KONTROL EDİYOR?

1900 Sonrası Teşkilât'ın Yayılan Etkisi

Muhtıra Bir:
Her Şey Yale'de Başladı

Bu kitabın ilk bölümünde Teşkilât'ı tanıttık ve bazı kanıtlarla birlikte üç hipotez sunduk.

Amerikan toplumunun ve dünyanın geleceğini kontrol etmek isteyen herhangi bir grubun, öncelikle eğitim sistemini, yani geleceğin nüfusunu kontrol etmesi gerektiğini de açıkladık. Bu bölümde, Teşkilât'ın eğitim sistemini kontrol etme şeklini inceleyeceğiz.

Her şey Yale'de başladı. Yale tarihi bile, Yale'in gücünün ve başarısının farkındadır:

> "Mekânın gücü tartışılmaz. Yale iyi organize olmuş durumdadır. Öğrencilerini bilinçli ve etkileyici bireyler olarak yetiştirmektedir. Yale mezunları hayatta ve kariyerlerinde o kadar başarılı olmuşlardır ki birbirleri için çalıştıklarını düşünmek hiç de zor değildir. Kısacası, Yale son derece gizemli ve son derece dikkat çekici bir şekilde başarılıdır. Rakip enstitüler ve akademik reformcular için, eski Yale Koleji ile ilgili rahatsız edici bir şey vardır."[1]

1 George Wilson Pierson, YALE COLLEGE 1871-1922 (Yale University Press, New Haven. 1952) Cilt I, sayfa 5

Resmi tarih kayıtları, Yale'in "son derece gizemli ve son derece dikkat çekici bir şekilde başarılı" olduğunu bildirmektedir.

Bu başarı, Yale'in en büyük rakibi Harvard Üniversitesi için gözden kaçırılamayacak kadar dikkat çekiciydi. Aslında o kadar belirgindi ki 1892'de genç bir Harvard eğitimcisi, George Santanyana, Yale'in gücünün bu "rahatsız edici efsanesi"ni araştırmak için oraya gitti. Santanyana, oğlunu Yale'e göndermek isteyen bir Harvard mezununun sözlerini aktarmıştı; çünkü gerçek hayatta, "bütün Harvard adamları, Yale adamları için çalışıyordu."[2]

Ama daha önce hiç kimse, bu kadar belirgin bir olgunun nedenini araştırmayı düşünmedi. Neden? Bu "Yale gücü" neydi?

Devrimci Bir Yale Üçlüsü

1850'lerde üç Teşkilât üyesi, Yale'den ayrıldı ve birlikte çalışarak -bazen diğer üyelerle de birlikte- Amerikan eğitim sisteminin görünüşünü, yönünü ve amacını değiştiren bir devrim gerçekleştirdiler. Bu son derece hızlı, sessiz bir devrimdi ve kesinlikle başarılı oldu. 1983'te, yani bugün bile, Amerikan halkı bu darbenin farkında değiller.

Bu devrimci üçlü şu kişilerdi:

- Timothy Dwight (1849) Yale İlâhiyat Fakültesi Profesörü ve 12. Yale Üniversitesi Rektörü.
- Daniel Coit Gilman (1852) ilk California Üniversitesi Rektörü, ilk Johns Hopkins Üniversitesi Rektörü ve ilk Carnegie Enstitüsü Başkanı.

2 E. E. Slosson, GREAT AMERICAN UNIVERSITIES (New York, 1910) sayfa 59-60

- Andrew Dickson White (1853) ilk Cornell Üniversitesi Rektörü, ilk Amerikan Tarih Kurumu Başkanı.

Bu önemli üçlü, birkaç yıl içinde peş peşe Teşkilât'a katıldılar (1849, 1852, 1853). Çok geçmeden hepsi birlikte Avrupa'ya gittiler. Üçü de, Hegelist felsefenin egemen olduğu Berlin Üniversitesi'nde felsefe okudular.

- Dwight, 1856-1858 yılları arasında Berlin ve Bonn üniversitelerinde okudu.
- Gilman, 1854-1855 yıllarında ikisi de önde gelen sağcı Hegelistler olan Karl von Ritter ve Friedrich Trendelenberg'in gözetmenliğinde Berlin Üniversitesi'nde öğrenim gördü.
- White, 1856-1858 yılları arasında Berlin Üniversitesi'nde eğitim aldı.

1856 yılında Wilhelm Wundt da Berlin Üniversitesi'ndeydi (Fizyoloji Enstitüsü'nde). Wundt, önce Almanya'daki deneysel psikolojinin babası, daha sonra da Leipzig, Almanya'dan dönerek modern Amerikan eğitim hareketini başlatan felsefe profesörlerinin eğitimcisiydi.

Alman deneyi neden bu kadar önemlidir? Çünkü bunlar, bu üç adam için mezuniyet sonrası kişiliklerini ve geleceklerini biçimlendiren yıllardı ve o yıllarda, Almanya'da Hegelci felsefe yapısı hâkimdi.

Hegelistler arasında iki grup vardı:

Sağcı Hegelistler, Prusya militarizminin kökleri, Almanya'nın birleşmesinin çocukları, Hitler'in yükselişinin nedenleriydi. Sağcı Hegelistler arasında Karl Ritter (üçlümüzün eğitim gördüğü Berlin Üniversitesi'nden), Baron von Bismarck ve İngiltere Kraliçesi Victoria'nın gizli da-

nışmanı Baron von Stockmar sayılabilir. Bundan önce German Reich'teki Alman şansölyesi Karl Theodor Dalberg (1744-1817), İngiltere'deki Lord Acton'a bağlıydı, bir Illuminati ve sağcı bir Hegelist idi.

Ayrıca, bilimsel sosyalizmin kurucuları olan solcu Hegelistler de vardı. Bunlardan en ünlüleri elbette ki Karl Marks, Friedrich Engels, Heinrich Heine, Max Stirner ve Moses Hess olarak sayılabilir.

Burada akıldan çıkarılmaması gereken şey, her iki grubun da başlangıç noktası olarak Hegel'in devletin bireyden üstün olduğu görüşünü kullanmalarıdır. Prusya militarizmi, Nazizm ve Marksizm, aynı felsefî temellere dayanmaktadır.

Ve elbette ki bütün bunlar, üçlümüzün üzerinde derin bir etki bıraktı.

Daniel Coit Gilman

Gilman, 1854 yılında kız kardeşine yazdığı mektupta, Amerika'ya döndüğünde en çok yapmak istediği şeyin "New England'dakilerin kafalarını değiştirmek" olduğunu açıkladı.

Gilman'ın bir mektubu, bu açıdan özellikle incelenmeye değer.

Nisan 1854'te, kız kardeşine St. Petersburg'tan yazdığı mektup şöyleydi:

> "Benim ne yapmaya çalıştığımı sanıyorsun? Bana yazdığında bunu lütfen açıkla; çünkü geçen her yıl amacıma biraz daha yaklaşmam gerektiğini hissediyorum. Amerika'ya döndüğümde, kafamda bazı belirli kav-

Daniel C. Gilman, 1852'de Yale son sınıf öğrencisiyken

Daniel C. Gilman, 1870'lerin başlarında California Üniversitesi Rektörü iken

ramlar olmalı. Günlerim ve gecelerim o zamanı düşünerek geçiyor ve bütün bu süre boyunca bir gün evimde yararlı olabilmeyi umuyorum. Dileklerim her geçen gün New England'daki bir eve doğru yöneliyor ve New England'dakilerin kafalarını değiştirebilmek için bir fırsat istiyorum. Eğer bir editörsem, yerim New York'tur ama doğrusunu söylemek gerekirse, bütün heyecanlarından, politikalarından, para peşinde koşan baş döndürücü dünyasından biraz korkuyorum. Bu yüzden, başka herhangi bir yerden ziyade, daha yararlı olabileceğim bir yerde görev almak istiyorum; yani bütün bu zamanlar boyunca tekrar tekrar üzerinde konuştuğumuz türden şeyleri başkalarına anlatıp öğretebileceğim bir ortamda olmak istiyorum. O konuşmaları zevkle hatırladığın için memnunum, çünkü onları kendi hayatımın en büyük nimeti olarak görüyorum. Eğer bu hayatta ya da başka bir yerde bir şeyler yapabilirsem, bunu evde beni kutsayan etkilere borçlu olacağım. Her geçen gün yeni insanların yeni fikirleri büyük bir hızla zihnimi dolduruyor ve bir gün Amerika'da neler başarabileceğimi düşünmeden edemiyorum... Zihnim, ben farkında bile olmadan, Hıristiyanlık ya da Yeni Ahit prensiplerinin iş, eğitim, araştırma, politik sorunlar, seyahat vs. gibi konulara nasıl uyarlanabileceği düşünceleriyle doluyor. Berlin'de Bay Porter ile az önce açıkladığım konularla ilgili uzun bir sohbet paylaştım (bazen verdiğimiz aralar dışında tam üç gün sürdü) ve evdeyken sana sözünü ettiğim türden fikir ve kavramları yerleştirmek için New England'da çok uygun yerler olduğu konusunda beni temin etti. Bu konular hakkındaki düşüncelerimi kendisine açıkladım; bunu yaparken, belki sizlerle olduğundan daha özgürce ve daha dolu konuştum. Son

derece ilgili göründü... Söylediğim sözlerin şimdi ihtiyaç duyulan türden olduğunu söyledi -amaçlarımıza ulaşabilmek için en yararlı olabilecek türden- ve bütün olarak, düşündüklerimi hayata geçirmem için beni teşvik etti. Bunu yapmak için isteğim giderek artıyor ve şimdi yurt dışındayken, gördüğüm ve duyduğum her şeyin insanları etkilemek için neler yapılabileceği konusuna odaklanmasına dikkat ediyorum; kiliseler, okullar, politika, edebiyat...[3]"

Daniel Coit Gilman, Teşkilât'ın eğitim sisteminde yaptığı devrimin kilit adamıydı. Gilman ailesi, 1638 yılında Norfolk, İngiltere'den Birleşik Devletler'e gelmişti. Anne tarafından, Coit ailesi 1638'den önce Galler'den Salem, Massachusetts'e gelmişti.

Gilman, 8 Temmuz 1831'de Norwich, Connecticut'ta dünyaya geldi. Ailesi Teşkilât üyeleriyle sıkı fıkıydı ve Yale Koleji (o zamanki adı buydu) ile sağlam bağlantıları vardı.

Dayısı Henry Coit Kingsley (Teşkilât 1834), 1862-1886 yılları arasında Yale Hazinedarı idi. james I. Kingsley, Gilman'ın dayısıydı ve yine Yale'de profesördü. Kuzeni William M. Kingsley, etkili bir yayın olan *New Englander*'ın editörüydü.

Ailenin Coit tarafında, Joshua Coit 1853'te ve William Coit 1887'de Teşkilât üyesi olmuşlardı.

Gilman'ın kayınbiraderi Rahip Joseph Parrish Thompson (1839) da Teşkilât üyesiydi.

Gilman, 1855 sonlarında Avrupa'dan döndü ve sonraki 14 yılını New Haven, Connecticut'ta geçirdi; neredeyse sürekli Yale'in içinde veya çevresinde, Teşkilât'ın gücünü artırmakla meşguldü.

3 Fabian Franklin. THE LIFE OF DANIEL COIT GILMAN (Dodd, Mead. New York, 1910), sayfa 28-29.

1856'daki ilk görevi, Kurukafa ve Kemikler'i The Russell Tröstü adı altında yasal bir hâle getirmekti. Gilman Hazinedar, William H. Russell da Başkan oldu. Gilman'ın biyografisinde Teşkilât, Kurukafa ve Kemikler, The Russell Tröstü ya da herhangi bir gizli topluluk faaliyetinden söz edilmemesi ilginçtir. Üyeleri söz konusu olduğunda, Teşkilât, gizli olacak şekilde yapılandırılmıştır; arada sızan birkaç küçük açıklama, resmin tamamını görmeyen biri için hiçbir anlam taşımamaktadır. Teşkilât, sırrını korumak konusunda son derece becerikliydi. Diğer bir deyişle, Teşkilât bir şeyin komplo olarak kabul edilmesi için daha önce saydığımız kriterlerden ilkine uymaktadır: GİZLİDİR.

Teşkilât hakkında bizim kullandığımız bilgi, sadece bir tesadüf sonucu elimize geçmiştir. 1783'te Illuminati belgelerinin ortaya çıkarılmasında olduğu gibi; Illuminati belgeleri taşıyan bir kurye öldürüldüğünde, Baverya polisi belgeleri ele geçirmişti. Teşkilât hakkında topluma açık olarak yayınlanmış olan tek şey, Russell Tröstü'nün patentidir ve o da hiçbir şey açıklamamaktadır.

1856 sonbaharında, Gilman Yale'de yardımcı kütüphaneci oldu ve Ekim ayında, New Haven Eğitim Yüksek Kurulu'nda açılan boş yeri doldurmaya karar verdi. 1858'de, bu kez kütüphaneci olarak Yale'e geri döndü. Sonrasında daha büyük bir göreve atandı.

Sheffield Fen Fakültesi

Sheffield Fen Fakültesi (Yale'deki fen bölümleri) Yale'in ve daha sonra Birleşik Devletler'in kontrolünün Teşkilât tarafından nasıl ele geçirildiğini açıkça gösteren örneklerdir.

1850'lerin başlarında, Yale'deki fen fakültesi önemsizdi ve sadece iki-üç küçük bölümden oluşuyordu. 1861'de, Joseph E. Sheffield'ın özel finansmanı sayesinde bunlar Sheffield Fen Fakültesi adı altında toplandı. Gilman, büyüme için gereken daha fazla parayı bulmak için kolları sıvadı.

Gilman'ın erkek kardeşi, Kimya Profesörü Benjamin Silliman'ın (Teşkilât, 1837) kızıyla evliydi. Bu, Gilman'ı, Silliman ailesinin bir ferdi olan Profesör Dana ile bir araya getirdi ve bu grup, Gilman'ın Sheffield'ın yeniden yapılandırılması hakkında bir rapor hazırlaması gerektiğine karar verdi. Bu iş yapıldı ve başlık şöyle hazırlandı: "Yale Koleji'ne Bağlı Fen Fakültesi'nin Tam Olarak Yeniden Yapılandırılması İçin Hazırlanmış Plan".

Bu plan uygulamaya konurken, Teşkilât'ın dostları ve üyeleri, Washington'da ve Connecticut Eyalet Yasama Kurulu'nda harekete geçtiler. 1857'de Morrill Land Kanun Tasarısı, Kongre'ye tanıtıldı, 1859'da kabul edildi ama Başkan Buchanan tarafından veto edildi. Daha sonra imzalayan kişi Başkan Lincoln oldu. Şimdi Land Grant College Act (Okullara Toprak Bağışlama Akti) olarak bilinen bu kanun tasarısı, umuma ait yerlerin tarım ve bilim eğitimlerinde kullanılmak üzere devlet okullarına bağışlanmasını gerektiriyordu... ve elbette ki Gilman böyle bir okul hakkında çoktan raporunu hazırlamıştı bile. Yasal prosedüre göre, önce federal hükümet tarafından bir rapor hazırlanması gerekiyordu ama önce yasama kurulundan kabul kararı çıkmalıydı. Daniel Gilman bu konuda da en önde olmakla kalmadı, aynı zamanda bütün eyaletler arasında da ilk oldu ve Sheffield Fen Fakültesi için Connecticut'ta ayrılan yeri kaptı! Gilman elbette ki raporunu bunu başarabilecek şekilde hazırlamıştı. Connecticut'taki diğer okullar, 1893'e ka-

dar hiçbir şeyden haberdar olmadılar ve ancak o zaman Storrs Tarım Fakültesi bir parça toprak alabildi.

Tabiî ki Augustus Brandegee'nin Connecticut Eyalet Yasama Kurulu'nun sözcüsü olmasının büyük yararı olmuştu, çünkü Brandegee de Teşkilât üyesiydi (1849). Stephen W. Kellogg (1846) ve William Russell (1833) gibi Teşkilât'ın diğer üyeleri ya Eyalet Yasama Kurulu'ndaydılar ya da daha önceki hizmetlerinden dolayı nüfuz sahibiydiler.

Teşkilât, New York'taki umuma ait alanları bu şekilde kapmaya devam etti. Land Grant College Act'in New York'taki tüm payı, Cornell Üniversitesi tarafından kapıldı. Üçlümüzün bir üyesi olan Andrew Dickson White, New York'taki kilit aktivistti ve daha sonra Cornell'in ilk rektörü oldu. Daniel Gilman, Yale ile ödüllendirildi ve 1863'te, Sheffield'da Fiziki Coğrafya Profesörü oldu.

Kısacası, Teşkilât, Connecticut ve New York'taki tüm toprak paylarını alırken, diğer eğitim kurumlarının önüne geçmişti. Bu, kitabımızda açıklayacağımız çok sayıdaki olaylardan biridir; Teşkilât, toplumsal fonları böylelikle kendi çıkarı için kullanmıştır.

Bu elbette ki Hegel'in elit kesime tanıdığı bir ayrıcalıktır. Devlet mutlaktır. Ama devlet aynı zamanda da bir kurgudur. Eğer Teşkilât devleti kullanabilirse, sonuçta o da mutlak olur. Kusursuz bir oyun gibi görünüyor, değil mi? Ve önceki bölümde sözünü ettiğimiz Hegelist diyalektik yöntemde olduğu gibi, Teşkilât bunu hiç zorlanmadan uygulamıştı.

Sheffield Fen Fakültesi'ne dönelim. Teşkilât, artık Sheffield için yeterli kaynaklara sahipti ve kontrolünü güçlendirmek için harekete geçti. Şubat 1871'de, okul yasallaştırıldı ve aşağıdaki mütevelliler bildirildi:

Charles J. Sheffield
Prof. G. J. Brush (Gilman'ın yakın dostu)
Daniel Coit Gilman (Teşkilât, 1852)
W. T. Trowbridge
John S. Beach (Teşkilât, 1839)
William W. Phelps (Teşkilât, 1860)

Altı mütevelliden üçü Teşkilât üyesiydi. Buna ek olarak, bağışçılardan birinin oğlu olan George St. John Sheffield, 1863'te Teşkilât'a katıldı ve ilk Sheffield Dekanı da bir Parşömen ve Anahtar üyesi olan J. A. Porter idi.

Teşkilât Yale Üniversitesi'nin Kontrolünü Nasıl Ele Geçirdi?

Sheffield Fen Fakültesi'nden sonra, Teşkilât'ın ufku genişlemişti.

Teşkilât'ın Yale üzerindeki hâkimiyeti 1870'lerde kendini göstermeye başlamıştı; hatta Teşkilât üyesi olmayan Noah Porter'ın yönetimindeyken (1871-1881). 1870'lerden sonra, Teşkilât işleri daha da sıkıya aldı. *The Iconoclast* (13 Ekim 1873), Teşkilât'ın Yale'i ele geçirmesiyle ilgili saydığımız bilgileri, detayların farkında bile olamadan şöyle özetlemiştir:

"Yale'in kontrolünü ele geçirmiş durumdalar. Okulun işlerini onlar yönetiyorlar. Okula ödenen para onların eline geçiyor ve onların istediği şekilde kullanılıyor. Kendi başlarına değerli adamlar oldukları şüphesiz ama okuldayken tepeden baktıkları birçok öğrenci, onlara para vermekten hoşlanmıyor. Wall Street'teki yetkililer, okulun öğrencilerden para toplamak yerine

yardım için kendilerine başvurduğunu söyleyerek şikâyet ediyorlar. Bunun nedeni, Yale'in ve Amerika'nın ilk önemli adamlarından birinin sözlerinde yatmaktadır: Öğrenciler verir ama Kurukafalar asla; ve onlar, okuldan çok toplumu önemserler. Woolsey Fonu bile sadece akraba olarak kabul edildiği için zorlukla ayakta duruyor."
"İşte bu noktada Yale'in yoksulluğunun gerçek nedeni ortaya çıkıyor. Okulumuz, kendilerini başkalarından soyutlayan ve üstün gören bir avuç adam tarafından yönetiliyor..."

Iconoclast'taki bu isimsiz yazar, Yale'in yoksulluğu için Teşkilât'ı suçluyordu ama daha işler o kadar kötüleşmemişti. Rektör Noah Porter, rahiplik kökenli son Yale rektörü oldu (1871-1881) ve ondan sonra gelen rektörlerin hepsi, ya Teşkilât üyesiydi ya da yakın bağları vardı.

1871'den sonra, Yale Rektörlüğü, Teşkilât için merkez karargâh hâline geldi.

1886-1899 yılları arasında, üye Timothy Dwight (1849), onun ardından da başka bir üye Arthur Twining Hadley (1899-1921) rektör oldular. Sonra Teşkilât üyesi olmayan ama Yale'e Dewey ile birlikte çalıştığı Chicago Üniversitesi'nden gelen James R. Angell bu pozisyonu teslim aldı (1921-1937). Angell, Eğitim Fakültesi'ni kurmuştu ve Amerikan Psikoloji Kurumu'nun eski başkanıydı.

1937-1950 yılları arasında, yine Teşkilât üyesi olan Charles Seymour, ondan sonra da 1950-1963 yılları arasında Alfred Whitney Griswold rektörlük koltuğuna oturdular. Griswold üye değildi ama hem Griswold hem de Whitney ailelerinin bazı fertleri Teşkilât üyesiydi. Örneğin; Dwight Torrey Griswold (1808) ve William Edward Schenk Griswold (1899), Teşkilât üyesiydiler.

1963'te, Kingman Brewster bu göreve getirildi. Brewster ailesinde de birçok kişi Teşkilât üyesiydi; ama eğitimden çok hukuk ve ilâhiyatla ilgileniyorlardı.

Bu muhtırayı, isimsiz bir Yale gözlemcisinin sözleriyle bitirmemiz yerinde olacaktır:

> "Okulun tüm eksikleri, eğitim alanlarının tüm kusurları, harap binalarındaki tüm utanç kaynakları, ihtiyaç sahibi öğrencilerden esirgenen tüm yardımlarda, bütün suç bu hastalıklı topluluktadır. Parayla ilgili sorun sadece şimdiye ve geçmişe ait değildir; geleceği de ilgilendirmektedir. Her geçen yıl bu ölümcül bela büyümektedir. Toplum okulumuza hiç bu kadar tiksinen bir gözle bakmamıştı ve bu yüzden okula yeni öğrenciler de gelmek istemiyor. Daha önce böylesine bir kibrin ve kendine yakıştırılmış bir üstünlük havasının benzeri görülmemiştir. Okul Gazetesi'ni ele geçirdiler ve her şeyi yönetmeye çalışıyorlar. Kimliklerini bile açıklamaya tenezzül etmiyor, bilinçli bir suçluluk duygusunun ardına gizleniyorlar."

Muhtıra Bir Ek: Yale de Teşkilât'ın Nüfuzu

Üye	Giriş Tarihi	Yale'deki Pozisyonu
BEEBE, William	1883	Matematik Profesörü (1882-1917)
BEERS, Henry A.	1869	İngiliz Edebiyatı Profesörü (1874-1926)
BELLINGER, Alfred R.	1917	Yunanca Profesörü (1926-)
DAHL, George	1908	Yale İlahiyat Fak. Profesörü (1914-1929)
DARLING, Arthur B.	1916	Tarih Profesörü (1925-1933)
DAY, Clive	1892	Ekonomi Tarihi Profesörü (1902-1938)
DEXTER, Franklin B.	1861	Yale Üniversitesi Sekreteri (1869-99)
DWIGHT, Timothy	1849	Yale Üniversitesi Rektörü (1886-98)
FARNAM, Henry	1874	Ekonomi Profesörü (1880-1933)
FARNAM, William	1866	Sheffield Fen Fak. Mütevelli (1894-1923)
FRENCH, Robert D.	1910	İngilizce Profesörü (1919-1950)
GILMAN, Daniel C.	1852	Metne bkz.
GRAVES, Henry S.	1892	Yale Orman Fak. Dekanı (1900-1939)
GRUENER, G.	1884	Almanca Profesörü (1892-1928)
HADLEY, Arthur T.	1876	Yale Rektörü (1899-1921)
HILLES, Frederick W.	1922	İngilizce Profesörü (1931-)
HOLDEN, Reuben A.	1940	Rektör Yardımcısı (1947-)
HOPPIN, James M.	1840	Sanat Tarihi Profesörü (1861-99)
INGERSOLL, James W.	1892	Latince Profesörü (1897-1921)
JONES, Frederick S.	1884	Yale Koleji Dekanı (1909-1926)
LEWIS, Charlton M.	1886	İngilizce Profesörü (1898-1923)
LOHMAN, Carl A.	1910	Yale Üniversitesi Sekreteri (1927-)
LYMAN, Chester	1837	Mekanik Profesörü (1859-90)
McLAUGHLIN, Edward T.	1883	İngilizce Profesörü (1890-93)
NORTHROP, Cyrus	1857	İngilizce Profesörü (1863-84)
PACKARD, Lewis R.	1856	Yunanca Profesörü (1863-84)
PECK, Tracy	1861	Latince Profesörü (1889-1908)
PERRİN, Bernadotte	1869	Yunanca Profesörü (1893-1909)
PIERCE, Frederick E.	1904	İngilizce Profesörü (1910-35)
ROOT, Reginald D.	1926	Yale Futbol Koçu (1933-48)
SCHWAB, John C.	1886	Politik Ekonomi Profesörü (1893-1906)
SEYMOUR, Charles	1908	Tarih Profesörü (1915-37) Rektör (1936-50)
SEYMOUR, Charles, Jr.	1935	Sanat Profesörü (1949-)
SILLIMAN, Benjamin, Jr.	1837	Kimya Profesörü (1846-85)
STOKES, Anson P.	1896	Yale Sekreteri (1899-1921)
SUMNER, William G.	1863	Ekonomi Profesörü (1872-1909)
TAFT, William H.	1878	Hukuk Profesörü (1913)
TARBELL, Frank B.	1873	Yunanca Profesörü (1882-87)
THACHER, Thomas A.	1835	Latince Profesörü (1842-86)
THOMPSON, John R.	1938	Hukuk Profesörü (1949-)
WALKER, Charles R.	1916	Yardımcı Sekreter (1943-45)
WOOLSE, Theodore S.	1872	Uluslararası Hukuk Profesörü (1878-1929)
WRIGHT, Henry B.	1898	Tarih Profesörü (1907-11)
WRIGHT, Henry P.	1868	Latince Profesörü (1871-1918) Yale Koleji Dekanı (1884-1909)

Muhtıra İki:
Bak-Söyle Eğitimi

Yüzyılımızda Amerikan eğitim sistemindeki en büyük trajedi, çocuklarımıza okuyup yazmayı ve kendilerini yazılı olarak ifade etmeyi öğretememiş olmamızdır. Eğitim sistemi için bu çok büyük bir sorun olmayabilir. Daha sonra göreceğimiz gibi, zaten asıl amaçları önemli olan konuları öğretmek değil, çocukları organik bir toplumda birbirine yapışık ve benzer birimler olmaya şartlanacak şekilde yetiştirmektir; bu da devleti her şeyden üstün tutan Hegelist anlayışın en etkili aracıdır. Bu anlayışta, bireyler ancak devlete boyun eğdikleri ölçüde özgür olabilirler ve eğitim sistemi de, bireyleri organik toplumda sorunsuzca uyum sağlayacakları ve bir parçası hâline gelecekleri şekilde onları yetiştirir.

Ne var ki eğitim sisteminin okuma yetkinliğini bu kadar hızlı geriletmesi bir hayli dikkat çekicidir. Belki de bunun bir nedeni, Teşkilât'ın bireyleri belli emirlere uyacak otomatlar olarak yetiştirmek istemesidir; sonuçta okuyup yazması olmayan bir birey, Teşkilât'ı sorgulamayacaktır. Ama bu sadece bir varsayımdır. Elimizdeki kanıtlara baktığımızda, bunun kanıtlanabilir bir varsayım olmadığını da görebiliyoruz.

Öğrenmeyi bak-söyle sistemiyle gerçekleştirmek, sağır-dilsizler için özellikle kullanılan bir yöntemdir ve bu sistem, fonksiyonel açıdan okuma yazması olmayan çok kuşak yetiştirmiştir. Fakat okumak öğrenmek için esastır ve öğrenmek de birçok meslek için şarttır. Okuma yazması olanlar ise, derinlik ve tarz oluşturamayacak kadar kelime yoksuludur. Elbette ki bunun istisnaları vardır. Bu yazar, 1960'larda yaklaşık beş yılını bir devlet üniversitesinde eğitim vererek geçirdi ve öğrencilerin kolay İngiliz-

ce kavram ve kelimeleri bile yazmakta ciddi şekilde zorlanması karşısında hayretlere kapıldı. Öte yandan, bazı öğrencilerin sadece sistemi atlatmakla, zengin kelime dağarcığı edinmekle ve yazma yetkinliklerini geliştirmekle kalmadıklarını, aynı zamanda bu istisnaların, sistemi ve Teşkilât'ı en çok sorgulayan kişiler olduklarını görmekten mutluluk duydu.

Teşkilât bu bak-söyle sistemini gerek doğrudan gerekse dolaylı olarak kullanmaktadır.

Sağır-Dilsiz Eğitim Sisteminin Kurucusu

Bak-söyle sistemi, 1810'larda son derece önemli bir kişilik olan Thomas Hopkins Gallaudet tarafından, sağır-dilsiz öğrenciler için geliştirildi. Thomas H. Gallaudet, Peter Wallace Gallaudet'nin ve Jane Hopkins'in en büyük oğluydu. Jane Hopkins'in soyağacı Johns Hopkins'e ve Kilise organizasyonundan ayrılarak Hartford, Connecticut'un kurulmasına yardımcı olan Thomas Hooker'a dayanıyordu. Bu durum, Lord ailesinin geçmişiyle paralellik göstermektedir (Birinci Bölüm). Lord ailesinin geçmişi de Hopkins'e ve Hooker'a dayanıyordu ve onlar da Hartford, Connecticut'un kurulmasına yardımcı olmuşlardı. Ve 1835'te Lord soyadlı bir matbaacı Thomas Gallaudet'nin ilk bak-söyle okuma kitabı olan *Mother's Primer*'ı (Annenin El Kitabı) bastı.

Gallaudet'nin asıl niyeti, konuşulan bir dil kavramı olmayan ve bu yüzden harflerin seslerinden haberdar olmayan sağır-dilsizleri eğitmek için bak-söyle yöntemini kullanmaktı. Bu amaçla, 1817'de, Hartford Sağırlar Okulu'nu kurdu. Gallaudet sistemi, sağır-dilsizler için mü-

kemmel bir şekilde etkili oldu ama bu sistemi sesleri duyabilen öğrenciler için kullanmanın ne nedeni ne de gereği vardır.

1835'te Mother's Primer basıldı ve Horace Mann yönetimindeki Massachusetts İlkokulu Komitesi, bu kitabı deneysel kullanım için hemen kabul etti. Daha sonra, Horace Mann'in Teşkilât ile doğrudan bağlantılı olduğunu göreceğiz; aslında, Teşkilât'ın kurucularından biriydi. Sayfa 128-129'de 1836'daki ikinci basımdan iki sayfa örneği gösteriyoruz; altında öğretmen için şu talimatlar yazılıdır:

"...harflere değil, Frank kelimesinin tamamına dikkat çekiniz. Harfler hakkında henüz bir şey söylenmemelidir..."

Arabanın plakasındaki yazının aslı "IF YOU CAN READ THIS, THANK A TEACHER" şeklinde olmalıdır. Anlamı; "BU YAZIYI OKUYABİLİYORSAN, BİR ÖĞRETMENE TEŞEKKÜR ET." Gerisi yorumsuz. (Ç.N.)

THE

MOTHER'S PRIMER,

TO

TEACH HER CHILD ITS LETTERS,

AND

HOW TO READ.

DESIGNED ALSO FOR THE

LOWEST CLASS IN PRIMARY SCHOOLS.

ON A NEW PLAN.

BY REV. T. H. GALLAUDET,
Late Principal of the Deaf and Dumb Asylum, Hartford.

SECOND EDITION.

HARTFORD.
DANIEL BURGESS & CO.
1836.

Çeviri: Çocuğuna harfleri ve okuma yazmayı öğretmek isteyen annenin el kitabı. Yeni bir plan üzerine ilkokullarda birinci sınıf öğrencileri için hazırlanmıştır.

THE MOTHER'S PRIMER. 9

frank **jane**

---

frank **jane**

jane **frank**

frank

jane

Directions to the Teacher.—Say to the child, pointing to the first picture, "What is that? Do you know his name? I wonder if he has a name. Suppose we call him *Frank*. O there is his name, right under him," pointing to the *whole word*, Frank, but not to the letters. *Nothing is yet to be said about letters.* "Here is his name again. And here it is again. And here it is once more. What is that?" pointing to the other picture. "Perhaps it is Frank's sister. What is her name? O here is her name. It is *Jane*. Can you show me her name again?—again—once more." Repeat till the child can tell the words readily.

10 THE MOTHER'S PRIMER.

dog **cat**

---

dog **cat**

cat **dog**

dog

cat

frank

jane

Point to the first picture, "What is that? Here is the word *dog* under the picture. Can you show me the word *dog* again?—again,—once more. That is Frank's dog. Well here is Jane's"——(pointing to the second picture.) "What? Can you tell me? What word do you think that is right under Jane's cat? Can you show me the word *cat* again?—again,—once more." Pointing to the word *Frank*, "What word is this?" So with the word *Jane*. Repeat till the words are thoroughly learned.

Peki Horace Mann, neden sağır-dilsizler için hazırlanmış bir sistemi sağır-dilsizlerin olmadığı bir okulda uygulamaya çalışıyordu?

Bunun iki olası nedeni vardı. Okur, bu ikisi arasından istediğini seçebilir:

Birincisi, Mann 1853 yılında, Antioch Koleji'ne Müdür olarak atanmıştı. Antioch Koleji'ndeki en etkili mütevelli, Teşkilât'ın kurucularından biriydi; Alphonso Taft.

İkincisi, Mann hiç uygun bir eğitim almamıştı ve bu yüzden okuma eğitimi için iyi bir sistemi kötü bir sistemden ayıramıyordu. Mann'ın okul günlerinden birkaç güzel söz:

"Çocuğun eğitimi için imkânlar son derece elverişsizdi. Yerel halk, okulun ülkedeki en küçük organizasyona, en berbat binaya ve en ucuz öğretmenlere sahip olmasından memnunluk duyuyordu."

Mann'ın öğretmeni, Samuel Barratt idi ve onunla ilgili şunları aktarabiliyoruz: "Matematik konusunda tam bir aptaldı. Ne çarpım cetvelini ezberleyebiliyor ne de saate bakarak zamanı söyleyebiliyordu... Yılın altı ayında en güvenilir ve en iyi niyetli öğretmendi; çaydan daha keskin bir şey içmezdi. Yılın diğer altı ayında ise sürekli sarhoş gezerdi..."

1840'larda büyük bir siyasi kriz patlak verdi ve baksöyle sistemi Massachusetts'te geri çevrildi.

İkinci Girişim

19. yüzyılın sonlarına doğru, Teşkilât tekrar sahneye çıktı; bak-söyle sistemi yeniden elden geçirildi. Thomas Hopkins ve Sophia Gallaudet'nin en küçük oğlu, Edward Miner Gallaudet idi. Onun oğullarından ikisi Yale'e gitti ve Teşkilât üyesi oldu:

- Edson Fessenden Gallaudet (1893); daha sonra Yale'de fizik öğretmeni oldu;
- Herbert Draper Gallaudet (1898); Teoloji Semineri'ne katıldı ve rahip oldu.

Ardından, Columbia Öğretmenler Koleji ve Lincoln School, sistemi kabul etti. Dewey'den kaynaklanan bu yöntem, çocukları eğitmeyi değil, organik bir toplumun şartlandırılmış bireyleri olarak şekillendirmeyi amaçlıyordu. Bak-söyle, Dewey taraftarları ve takipçileri için idealdi. Öğrenim sürecindeki çok önemli bir adımı atlıyordu. "Kolay" görünüyordu ve okuma becerilerini gözden çıkarıyordu.

Eğitim kurumları, çocukların "sentetik" yöntemlerle okumayı öğrendiklerini, harfleri öğrendikten sonra ses değerleriyle bağdaştırmayı öğrenmeye başladıklarını söyleyerek, bak-söyle sistemini haklı çıkardılar. Sonrasında heceler oluşturmayı öğreniyorlardı. Bu, sıkıcı ve yüzeysel bir teknikti. İddiaya göre, eğitimsel araştırma, kelime okumalarının kendilerini oluşturan harflerle değil, bütün birimler olarak algılandığını gösteriyordu. Bu yüzden, okuma eğitimi bütün birimlerle başlamalıydı.

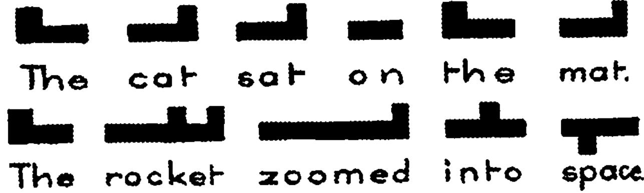
Eğitim

Elbette ki bu öğrenim yönteminde çok önemli bir nokta var. Yetkin bir okur, elbette ki kelimeleri bütün birimler olarak görür. Gerçekten yetkin bir okur ise, satırları ve paragrafları daha ilk bakışta ayırabilir. Ama bütünü görmedeki etkinlik, kelimeleri oluşturan parçaları anlama ve bilme derecesine bağlıdır.

Bugün eğitim kurumları, deneysel çalışmalara dayanarak, bir çocuk için "the rocket zoomed into space (roket

uzaya açıldı)" cümlesini okumanın, "the cat sat on the mat (kedi paspasa oturdu)" cümlesini okumaktan daha kolay olduğunu söylemektedir*. İlk cümle, "zıt bir görsel yapı" sunarken, ikinci cümle "benzer bir görsel yapı" sunmaktadır.

Ama bu insanların gerçekte yaptıkları şey, pireyi deve yapmaktır; sonuçta okumayı öğrenmek gibi görece basit bir işi, son derece karmaşık bir sistem hâline getiriyorlar. Neden? Hikâyemiz devam ederken, bunu da cevaplayacağız.

İki cümledeki kelimelerin görsel kalıpları

* Bu cümleler, konunun anlaşılması açısından orijinalleri ve çevirileriyle birlikte verilmiştir. Şekilde sadece İngilizce versiyonunu görüyorsunuz. Ç.N.

Muhtıra Üç: Illuminati Bağlantısı

Modern eğitimde, üç tarihi hattı takip etmemiz gerekir: Birincisini, Muhtıra İki'de zaten inceledik. Okuma öğreniminde bak-söyle yönteminin geliştirilmesi, terk edilmesi ve yüzyılın başında tekrar kabul edilmesi.

Diğer bir hat, Wilhelm Wundt deneysel psikolojisinin Teşkilât aracılığıyla Birleşik Devletler'e sokulmasıdır. Bunu Muhtıra Dört'te inceleyeceğiz.

Şimdilik, 19. yüzyıl başlarında yaşamış olan ünlü Alman felsefecisi Johann Friedrich Herbart'tan kısaca söz edeceğiz. Bir ara, Herbart yöntemlerinin Amerikan eğitim sisteminde kabul edilmesi için, Bilimsel Eğitim Araştırmaları'nda bir Ulusal Herbart Topluluğu kurulması önerilmişti. Daha sonra, bu organizasyon Eğitim Araştırmaları Ulusal Derneği hâline geldi. Bugün Johann Herbart'ın adını pek fazla duymazsınız ama sözde "zenginleştirilmiş" müfredatta ve şimdiki eğitim sisteminde, onun etkilerini fazlasıyla görürsünüz.

Bu muhtırada amacımız iki aşamalıdır: Herbart teorisinin Hegelist yanlarını göstermek ve Illuminati bağlantısını incelemek. Bunun Teşkilât ile doğrudan bir bağlantısı yoktur. Ama yine de Illuminati'nin Teşkilât ile bağlantılı olduğu düşünülürse, bu nokta pek de mantıksız görünmemektedir.

Herbart, bir felsefeci ve psikolog olmasının yanı sıra, aynı zamanda bir eğitim analistiydi; ayrıca Wilhelm Wundt'dan çok etkilenmişti. Herbart'a göre, eğitim bilimsel açıdan doğru bir şekilde sunulmalıydı ve yine Herbart'a göre, eğitim sisteminin öncelikli amacı, çocuğu bir parçası olduğu sosyal düzen içinde uygun şekilde

yaşayacak hâle getirmekti. Yine Hegel'de olduğu gibi, bireyin bir önemi yoktu. Bireysel yeteneklerin, bireysel yapının, zihinsel gücün ve bilginin geliştirilmesinin, eğitim sisteminin amaçları arasında yeri yoktu. Eğitim sisteminin asıl amacı, kişisel karakteri ve sosyal ahlak yapısını geliştirmekti; bu bağlamda eğitimcinin en önemli görevi, insanların toplum içindeki eylemlerini ve görevlerini analiz etmekti.

Öğretimin amacı bu hedeflere ulaşmak ve bireye sosyal açıdan arzulanır olan fikirleri benimsetmekti. Bu yüzden, Herbart'a göre, yine Hegelist teoride olduğu gibi, ahlak bir toplum için iyi olan bir şeydi.

Herbart anlayışı, konuları belli bir temel etrafında toplamayı teşvik eder; örneğin tarih, sosyal bilimler ve edebiyat, aynı çatı altında ele alınacaktır. Bu durum, öğretmenin konuyla ilgili kavramları daha kolay vurgulamasını sağlayacaktır.

Bugünün eğitim felsefesinde kolayca görebileceğimiz bütün bu fikirler, Herbart grupları tarafından Amerikan eğitim sistemine yerleştirilmiştir.

Illuminati Bağlantısı

Johann Herbart, Jena Üniversitesi'nde eğitim görmüştü ve dolayısıyla, Johann Herder, Friedrich Schiller, Johann Fichte ve Johann Goethe'nin etkisi altındaydı. Daha sonra, İsviçre'ye gittiğinde, Johann Pestalozzi ile de bağlantı kurdu.

Bu isimlerde ve Herbart üzerindeki güçlü etkilerinde asıl ilginç olan nokta, ya bilinen Illuminati üyeleri ya da Illuminati'ye yakın kişiler olmalarıdır.

Her isme sırayla bakalım:

INTERNATIONAL EDUCATION SERIES

HERBART'S A B C OF SENSE-PERCEPTION

AND MINOR PEDAGOGICAL WORKS

TRANSLATED, WITH INTRODUCTION, NOTES, AND COMMENTARY, BY

WILLIAM J. ECKOFF

PH. D. (Columbia), PD. D. (N. Y. U.)

FORMERLY PROFESSOR OF PHILOSOPHY AND PEDAGOGY IN THE UNIVERSITY OF COLORADO, AND OF PEDAGOGY IN THE UNIVERSITY OF ILLINOIS
AUTHOR OF "KANT'S INAUGURAL DISSERTATION"

NEW YORK
D. APPLETON AND COMPANY
1896

ELECTROTYPED AND PRINTED
AT THE APPLETON PRESS, U. S. A.

- Johann Gottried Herder (1744-1803), Illuminati'de "Damascus pontifex" idi.
- Johann Fichte, daha önceki bölümde açıkladığımız gibi, Illuminati'ye yakındı ve Goethe tarafından, Johann Herbart'ın eğitim gördüğü Jena Üniversitesi'ne atanması sağlanmıştı.
- Friedrich Schiller (1759-1805), grup içinde tanınıyordu ama Illuminati üyesi olduğuna ilişkin herhangi bir kayıt yoktur.
- Johann Wolfgang Goethe (1749-1832), Illuminati'de "Abaris" idi.

Önde gelen başka bir Illuminati olan Johann Heinrich Pestalozzi (1746-1827) ile de daha kesin bir bağlantımız var; Pestalozzi, Interlaken'de yaşadığı bilinen İsviçreli bir öğretmendi ve Illuminati'de "Alfred" adıyla tanınıyordu.

Herbart doktorasını vermeden, yani 19. yüzyılın başlangıcından hemen önce, üç yılını İsviçre'deki Interlaken'de geçirdi. Pestalozzi ile bağlantısı sonucunda, onun eğitim teorileri üzerine yazılmış bir kitap ortaya çıktı. *Pestalozzi's Idee Eines ABC Der Anschaung Untersucht Und Wissenschaftlich Asugefuhrt* (Pestalozzi'nin Etki Açısından ABC Hakkında Fikirleri) adlı bu kitap, İngilizce'ye de tercüme edildi ve 1896 New York baskısındaki kapağını sayfa 135'deki şekilde görebilirsiniz. Ama kapağını gördüğünüz kitabın bir önemi yok; sonuçta bugünün eğitim sistemi üzerinde belirgin etkisi olan birinin bir Illuminati kitabı üzerine yazdığı yorumlardan ibaret.

Illuminati Bağlantısı Neden Önemli?

Illuminati, 1 Mayıs 1776'da Profesör Adam Weishaupt tarafından Ingolstadt Üniversitesi'nde kuruldu. Gizli bir topluluktu ama 1785 ve 1787'de, Baverya Hükümeti bu organizasyon hakkında bol miktarda önemli belge ele geçirdi. Daha sonra yapılan araştırma ve soruşturmalar, Illuminati'nin amacının dünyanın kontrolünü ele geçirmek ve bu amaca ulaşmak için gerekli her türlü yolu kullanmak olduğunu ortaya koydu. Organizasyon dahilinde rahipler bulunmasına karşın, Hıristiyanlık karşıtı bir gruptu. Her üye, kimliğini gizlemek için bir takma ad kullanıyordu.

Kendi döneminde, Illuminati bir hayli yaygındı ve nüfuzlu üyelere sahipti. 1788'de Baverya Hükümeti'nin baskılarından sonra, birkaç yıl boyunca sessiz kaldı ve sonunda tekrar canlandı.

Bu araştırmada asıl önemli nokta, yöntemlerinin ve amaçlarının Teşkilât'ınkilerle paralel olmasıdır. Aslında, Illuminati'nin New England'a sızdığı biliniyordu ve bu konuyu da inceleyeceğiz.

Eğitim konusunda Illuminati'nin amacı şöyle tanımlanmaktadır:

> "Her köşedeki sıradan insanları kazanmalıyız. Bu özellikle okullar aracılığıyla olacaktır; bu yüzden her türlü açıklık, cesur girişimler, gösteriler, popülerlik ve hoşgörü, tarafımızdan kullanılacak ve teşvik edilecektir."

Esquire makalesinde Rosenbaum'un işaret ettiği gibi, Illuminati törenleri, Teşkilât'ınkilere çok benzemektedir. Örneğin, *Proofs of A Conspiracy* (Bir Komplonun Kanıtları) adlı çalışmasında, John Robinson şunları söylemektedir[4]: "Aday, bir köle gibi gruba kabul edilir; ve

4 John Robinson, PROOFS OF A CONSPIRACY (Americanist Classics, Belmont, 1967), sayfa 110

kendisine onu bu berbat duruma sürükleyenin ne olduğu sorulur. Cevap verir: 'Toplum, devlet, itaatkârlık, sahte din.' Kendisine, ayaklarının dibinde bir taş ve bir kılıcın durduğu bir iskelet gösterilir. Adaya iskeletin bir krala mı, soyluya mı, yoksa bir dilenciye mi ait olduğu sorulur.

"Aday kararsız kalınca, toplantıyı yöneten kişi şöyle der: 'Bir insan olmanın özelliği, sadece önemli olmaktır.'"

Son olarak, üç gizli topluluğun -aslında bildiğimiz en nüfuzlu üç gizli topluluk- temellerini izlediğimizde, karşımıza üniversiteler çıkmaktadır. Illuminati, Ingolstadt Üniversitesi'nde; Grup, İngiltere'deki All Souls Koleji, Oxford Üniversitesi'nde; Teşkilât ise Birleşik Devletler'deki Yale Üniversitesi'nde kurulmuştu.

Buradaki asıl paradoks, gerçeğin ve özgürlüğün araştırılmasına ve sağlanmasına adanmış olması gereken eğitim kurumlarının, dünyayı köleleştirmeyi amaçlayan organizasyonların beşiği hâline gelmiş olmasıdır.

Muhtıra Dört: Leipzig Bağlantısı*

Alman deneysel psikolojisi ve Amerikan eğitim sistemi arasındaki bağlantı, kendi zamanında Birleşik Devletler'deki en etkili eğitim eleştirmeni olan Amerikalı psikolog G. Stanley Hall sayesinde gerçekleşmiştir.

Hall ailesinin kökenleri İngiliz-İskoç karışımıdır ve 1630'lara kadar uzanmaktadır ama Hall bir Yale mezunu değildi ve ilk bakışta, Teşkilât ile arasında herhangi bir bağlantı göze çarpmamaktadır.

* The Leipzig Connection (Leipzig Bağlantısı), Lance J. Klass ve Paoli Lionni tarafından hazırlanmış, The Delphian Press, Route 2, Box 195, Sheridan, Oregon 97378 tarafından yayınlanmış mükemmel bir kitapçığın adıdır. Kitapçık 1967'de ortaya çıkmıştır ve Wundt bağlantısıyla ilgili ilk kaynaktır. Wundt hakkında bu muhtırada olduğundan daha fazla detay içermektedir ama Teşkilât ile ilgili bir bilgi vermemektedir.

Diğer yandan, Hall, hayatı iniş çıkışlarla, dönüm noktalarıyla dolu biri için mükemmel bir örnektir ve bu dönüm noktalarını incelediğimizde, Teşkilât bir rehber olarak karşımıza çıkmaktadır. Aşağıdaki detay, Hall'un Teşkilât ile bağlantısını açıklamak açısından çok önemlidir. Hall'un Teşkilât'ın amaçlarıyla ilgili ne kadar bilgi sahibi olduğu soruya açık bir konudur.

Williams Koleji'nden mezun olduktan sonra, Hall bir yılını New York'taki Teoloji Semineri'nde geçirdi. Teşkilât'ın "Adresler" kitapları, üyelerin rahiplik mesleğinde olup olmadıkları konusunda herhangi bir bilgi vermemektedir. Henry Sloane Coffin'in (1897), 1904-1926 yılları arasında Teoloji Semineri'nde Pratik Teoloji Yardımcı Profesörü ve 1926-1945 yılları arasında Teoloji Semineri Başkanı olduğunu biliyoruz; ama 1904'den önce Seminer'deki üyelerin geçmişleri hakkında herhangi bir bilgiye rastlayamıyoruz.

Neyse ki Hall kendine hayran bir adamdı; iki uzun ve detaylı otobiyografi yazmıştı: *Recreations of A Psychologist* (Bir Psikologun Eğlenceleri) ve *Life and Confessions of A Psychologist* (Bir Psikologun Hayatı ve İtirafları). Hall, ikinci kitabında Seminer'e nasıl katıldığını şöyle anlatmaktadır (sayfa 177-178):

"Mezuniyetimden sonraki yaz mevsiminde şiddetli bir tifo rahatsızlığı geçirdikten sonra, hayatta ne olacağıma ve ne yapacağıma henüz karar veremediğim bir zamanda, Eylül 1867'de Teoloji Semineri'ne katıldım."

Sonra şöyle eklemektedir:

"Bu grup içinde herkesten fazla şey borçlu olduğum kişi, yabancı bir araştırmacı olan Henry B. Smith idi. Sadece organizasyon bünyesinde yetkili olduğu siste-

matik teoloji hakkında konferanslar vermekle kalmamış, aynı zamanda bize normal zamanların dışında antik ve modern felsefe dersleri de vermişti. Son derece sosyal bir yönü vardı. Doğru zamanda doğru şeyi okumamı sağlayarak, bir insanın diğerine yapabileceği en büyük yardımı ve iyiliği yaptı. Yeteneğimi fark ederek bana Avrupa'ya gitmemi öneren de oydu."

Hall'un sözünü ettiği Henry Boynton Smith, 1850-1874 yılları arasında Seminer'deki Kilise Tarihi Profesörü idi ve Presbiteryen Kilisesi'nin "liberal" kanadında olan biriydi; 1859-1874 yılları arasında *Theological Review* (Teolojik İncelemeler) adlı eseri elden geçirmiş, çok sayıda Alman teoloji çalışmasının çevirisini yapmıştı. Smith, Teşkilât üyesi değildi.

Peki meteliksiz olduğunu kendisi söyleyen Hall, nasıl olup da New York'tan Avrupa'ya, üstelik Almanya'ya gidebilmişti?

İşte ilginç nokta burasıdır. Tanımadığı (ama şimdi bizim Teşkilât'ta olduğunu tespit edebildiğimiz) biri, ona 1,000.-$ vermişti; bu, o zamanlar için çok büyük bir paraydı. İşler şöyle gelişti. Hall 1868'de Pennsylvania'da vaazlar verirken, New York'taki kilisesini ziyaret ettiği Henry Ward Beecher'dan bir mektup aldı:

"...ona gitmemi istiyordu. Hemen trene atladım ve Beecher, Mann ailesi (dostlar) sayesinde Almanya'da felsefe öğrenmek istediğimi ama kaynağım olmadığını öğrendiğini söyledi. Kereste kralı ve Cornell'in bağışçısı Henry Sage'e ulaştırmam için bana mühürlü bir not verdi ve ben de içindekilere bakmadan yerine ulaştırdım. Rahibin kendi cüzdanıyla ilgili fazlasıyla başına buyruk davrandığını söyleyerek biraz kızdık-

tan sonra, hiç beklemediğim bir şekilde, bana bin dolarlık bir çek verdi. Faiziyle geri ödeme sözü verdirdikten sonra, hemen ertesi gün Almanya'ya doğru yola çıkmamı söyledi." (Confessions, sayfa 182).

Bu "kereste kralı ve Cornell'in bağışçısı Henry Sage" kimdi?

O günlerde Sage aile fertleri arasında, Yale ve Cornell üniversiteleriyle birlikte adı anılan çok sayıda "Henry" vardı. Yukarıda sözü geçen "Henry Sage," muhtemelen 1865 yılında Yale'den mezun olan ve New York'taki aile kereste şirketi H. W. Sage & Company'ye katılan William Henry Sage (1844-1924) olmalıdır. Henry Sage, bir Parşömen ve Anahtar üyesiydi. Dahası, Henry Sage'in iki yeğeni Teşkilât üyesiydi ama bu 1868'den çok sonraydı:

- Dekan Sage (1897)
- Henry Manning Sage (1890)

Bu Sage ailesi fertleri de kereste işine girdiler; o zamanlar şirketin adı Sage Land & Lumber (Sage Arazi ve Kereste) olarak değişmişti.

Kısacası: Hall'un Almanya'ya ilk yolculuğunda para desteği, Parşömen ve Anahtar üyesi olan Henry Sage'den gelmişti; üstelik Sage'in iki yeğeni, daha sonra Teşkilât üyesi olmuşlardı.

Hall Almanya'dayken, Berlin Üniversitesi'nde iki yıl boyunca Hegelist Trandelenberg (Teşkilât üyesi Gilman da Trendelenberg'de okumuştu) ve Lepsius'ta okudu. O sıralarda Berlin'de sadece birkaç Amerikalı öğrenci vardı. O kadar az sayıdaydılar ki Amerikalı Rahip George Bancroft, Alman Şansölye von Bismarck'ı Birleşik Devletler Büyükelçiliği'nde ağırladığında, onları da konuk edebilmişti.

Hall Antioch Koleji'nde

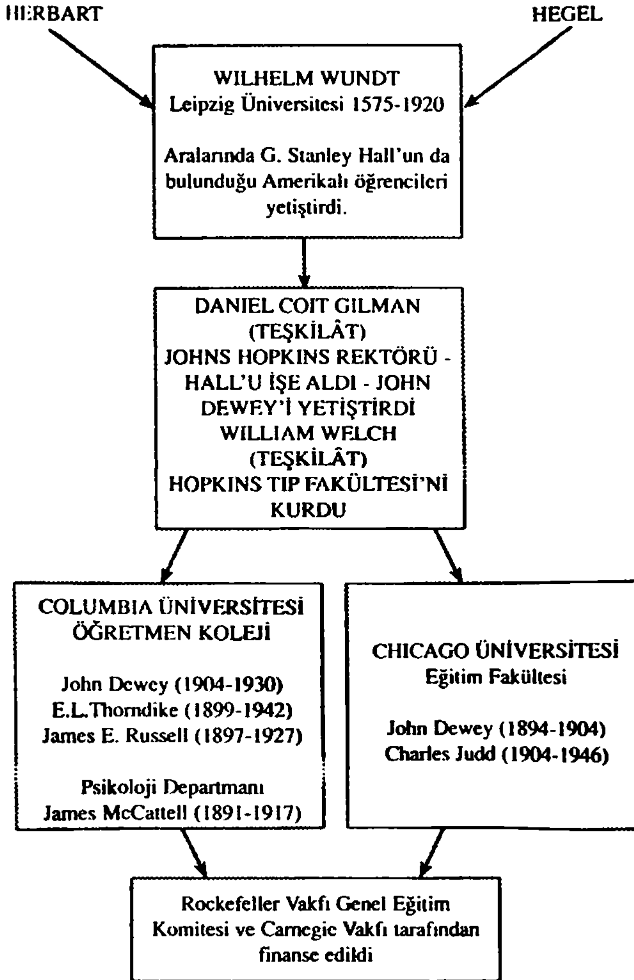
Hall, 1871 yılında Almanya'dan Birleşik Devletler'e döndü ve planlı ya da tesadüfî bir şekilde kendini Teşkilât'ın koruması altında buldu.

Yine, buradaki detay önemlidir. Hall'un Almanya'ya yaptığı ilk geziden dönüşünden sonraki hayatıyla ilgili elimizde iki farklı hikâye bulunmaktadır. Hall'un *Confessions* adlı çalışmasında anlattığına göre, New York'ta Seligman bankacılık firmasının danışmanı oldu ve o sırada Antioch Koleji'nden Profesör James K. Hosmer ile bağlantıya geçti. Ama eğer Hall Antioch'taki profesörlük pozisyonunu korumak istiyorsa, bu pek olası görünmüyordu.

National Cyclopaedia of American Biography (Amerikan Ulusal Biyografi Ansiklopedisi) adlı çalışmada ise tamamen farklı bir hikâye anlatılmaktadır; "1872 yılında, Hall, Antioch Koleji'nde daha önce Horace Mann'in bulunduğu pozisyon olan profesörlük teklifini kabul etti."

Her ne şekilde olursa olsun, sonuçta Hall, Antioch'a gitti; burası, eğitim konusunda pek de "liberal" görüşe sahip olmayan "liberal" bir okuldu. Antioch Koleji'nde, G. Stanley Hall, Teşkilât'ın çekirdeğindeki yerini almış oldu.

Muhtıra İki'de bak-söyle tekniğini geliştiren kişi olarak gördüğümüz Horace Mann, Antioch'un yöneticisiydi (1853-1860). Antioch Koleji'nin önde gelen mütevellilerinden biri, Teşkilât'ın kurucularından olan Alphonso Taft'tan başkası değildi. Hall'a bu konuda şunları söylemektedir: "Arada bir Pazar günlerini Taft ailesiyle birlikte geçirirdim. Eski başkan Taft o zamanlar daha çocuktu ve babası Yargıç Alonzo Taft, Antioch Koleji'nin mütevellilerinden biriydi." (Confessions, sayfa 201).

HERBART
HEGEL
WILHELM WUNDT
Leipzig Üniversitesi 1575-1920
Aralarında G. Stanley Hall'un da bulunduğu Amerikalı öğrencileri yetiştirdi.
DANIEL COIT GILMAN (TEŞKİLÂT) JOHNS HOPKINS REKTÖRÜ - HALL'U İŞE ALDI - JOHN DEWEY'İ YETİŞTİRDİ
WILLIAM WELCH (TEŞKİLÂT) HOPKINS TIP FAKÜLTESİ'Nİ KURDU
COLUMBIA ÜNİVERSİTESİ ÖĞRETMEN KOLEJİ
John Dewey (1904-1930)
E.L.Thorndike (1899-1942)
James E. Russell (1897-1927)
Psikoloji Departmanı
James McCattell (1891-1917)
CHICAGO ÜNİVERSİTESİ
Eğitim Fakültesi
John Dewey (1894-1904)
Charles Judd (1904-1946)
Rockefeller Vakfı Genel Eğitim Komitesi ve Carnegie Vakfı tarafından finanse edildi

Dahası, o zamanlar Genç Hegelist hareket için Cincinnati, Ohio, tam anlamıyla bir merkezdi ve aralarında ünlü solcu Hegelian August Willich de bulunuyordu ve Yargıç Alphonso Taft, bu kişilerin hepsini iyi tanıyordu.

Kısacası, Yellow Springs'teki Antioch Koleji'ndeyken, Hall belli başlı dört grubun etkisi altına girmişti:

(a) Modern eğitim hareketinin kahramanı Horace Mann'in efsanesi

(b) Birleşimci Kilise (bu kiliseyi daha sonra inceleyeceğiz)

(c) Sol eğilimli Hegelistler'den oluşan bir Hegelist tartışma grubu

(d) Teşkilât'ın kurucularından biri olan Alphonso Taft. Hall, yine bir Teşkilât üyesi (1878), gelecekteki Danıştay Başkanı ve Başkan William Howard Taft'ı tanıyordu.

Hall, dört yıl boyunca Antioch'ta kaldı, sonra tekrar Avrupa'ya döndü; bu arada Alphonso Taft, önce Savaş Sekreteri, sonra da Yüce Divan'da Başsavcı olmak üzere Washington D.C.'ye gitti. Hall bir süre İngiltere'de kaldı ve sonra Almanya'ya geçerek Leipzig'de Wilhelm Wundt ile buluştu. Wundt'un eğitimi altında yeni bir psikoloji akımında profesörlük unvanı alacak çok sayıda Amerikalı'nın ilki oldu.

Hall Üzerindeki Hegelizm Etkileri

1870-1882 yılları arasında, yani on iki yıllık bir sürede, Hall altı yılını Almanya'da geçirdi. Hall'un kendi ağzından şunları okuyabiliriz:

"Felsefe ve psikoloji eğitimi alan Amerikalı öğrenciler arasında, Hartmann ve Fechner ile benim gibi yakından

bağlantı kurma şansına erişen fazla kişi olduğunu sanmıyorum; Helmholtz ile birlikte deneysel çalışmalar yapma imkânı bulan psikologların sayısı da bir hayli azdır ve sanırım ben Wundt'un ilk Amerikalı öğrencisiydim. Bu sürecin de içinde bulunduğu on iki yıllık bir dönem, modern psikoloji üzerinde damgasını vurmuş ve yönünü tayin etmiştir..."[5]

Stanley Hall'u böylesine etkileyen bu dört Alman psikolog kimlerdi?

Eduard von Hartmann (1842-1906), önemli bir felsefeciydi. Hartmann'ın kişisel haklar konusundaki görüşleri, bizimkilere tamamen terstir; "Özgürlük prensibi negatiftir... din bir kenara, hayatın her alanında, zorlama şarttır... İnsanların ihtiyacı olan şey, kendilerini doğalarına uygun şekilde gelişmeye götürecek gerçekçi ve mantıklı bir tiranlıktır."

Sosyal ilerleme konusunda Hegel ve Hartmann'ın görüşleri arasında çok büyük bir fark yoktur. Bu felsefeciler için kişisel özgürlük diye bir şey yoktur; insanoğlu, "gerçekçi ve mantıklı bir tiranlık" tarafından yönetilmelidir.

Gustav Theodor Fechner (1801-1887); Fechner, Hegel'den hoşlanmıyordu ve onun için şöyle diyordu: "İnsanlara düşünmeyi unutturan adam." Ama Fechner, özellikle parapsikoloji ile yakından ilgileniyordu:

> "...ruhun daha önce araştırılmamış yönlerine özellikle ilgi duyuyordu ve bu yüzden somnambulizme yönelmişti; masaların kendiliğinden takırdadığı seanslara katılıyordu."

5 G. Stanley Hall, FOUNDERS OF MODERN PSYCHOLOGY. Appleton&Co. London, 1912, sayfa v-vi.

Herman L. F. Von Helmholtz (1821-1894), hiç şüphesiz ki 19. yüzyılda Almanya'nın en büyük bilim adamıydı ve görüşlerinin temeli Hegel'den önce gelen Kant'a dayanıyordu. Helmholtz'a göre:

"Fiziksel dünya, insan organizmasıyla bilinmeyen bir gerçekliğin bir araya gelmesinden oluşan bir üründür. Deneyim dünyası, sadece bu birleşimle oluşmaktadır ama organizmanın kendisi, sadece deneyim için bir nesnedir ve hem psikoloji hem de fizik açısından incelenmelidir."

Wilhelm Maximilian Wundt

Leipzig Üniversitesi'nde Felsefe Profesörü olan Wilhelm Wundt (1832-1920), hiç şüphesiz ki G. Stanley Hall üzerinde etkili olan en önemli kişiydi. Modern eğitim sistemi, Hegelist sosyal teoriyle, Wilhelm Wundt'un deneysel psikoloji çalışmalarının bir ürünü olarak karşımıza çıkmaktadır. Karl Marks ve von Bismarck, Hegelist teoriyi sadece politik alana uyarlarken, Johann Herbart'tan etkilenerek Hegelist düşünceyi eğitimi alanına uyarlayan kişi Wilhelm Wundt idi; Hall ve John Dewey ve Birleşik Devletler'deki diğer modern eğitim teorisyenleri, bu düşünceyi daha da geliştirdiler.

Wilhelm Maximilian Wundt, 16 Ağustos 1832'de, Almanya'da, Mannheim'in bir banliyösü olan Neckarau'da dünyaya geldi. Babası Maximilian (1787-1846) bir rahipti. Wundt'un baba tarafından büyükbabası, ilgi çekici bir kişiydi: Kirchenrat Karl Kasimir Wundt (1744-1784), Heidelberg Üniversitesi'nde tarih ve coğrafya profesörüydü; ayrıca küçük bir komşu kasaba olan Wieblingen'deki kilisede vaizdi.

Illuminati belgeleri, "Raphael" kod isimli kişinin aslında Profesör Karl Kasimir Wundt olduğunu göstermektedir ve Illuminati'ye katılış tarihi Eylül 1782 olarak verilmiştir.[6]

Wilhelm Wundt'un başyapıtı *Volkerpsychologie*, bugün hâlâ *Internationales Freimaurer Lexikon* tarafından önerilen bir kitaptır.

Tarihi bağlantılar bir kenara, Wundt'un Amerikan eğitim tarihinde çok önemli olmasının başka nedenleri de vardır:

1. Uyarıcı etkenlere verilen kişisel tepkileri ölçmek için, 1875'te dünyanın ilk deneysel psikoloji laboratuarlarını kuran kişidir.
2. Wundt, kişinin sadece kendi deneyimlerinin bir sonucu olduğuna inanıyordu. Bu noktadan hareketle, Wundt, kişinin aslında kendi iradesi olmadığını, kendine ait kararlar verip onları izlemediğini savunmuştur. Kişi sadece rehberliğe ihtiyaç duyan bir piyondur.
3. Yeni deneysel psikoloji bilimini öğrenmek için, Avrupa'nın dört bir yanından ve Birleşik Devletler'den öğrenciler, Leipzig'e, Wundt'un yanına gelmiştir. Bu öğrenciler daha sonra kendi ülkelerine dönmüş, eğitim fakülteleri ya da psikoloji kürsüleri kurmuş, yeni psikoloji alanında yüzlerce doktor yetiştirmişlerdir.

Asıl sorunumuz, Wundt'un çalışmasının Hegelist felsefeye dayanması ve kişinin devlet karşısında değersiz olduğunu savunan Hegelist düşünceyi yansıtmasıdır; Wundt'un çalışmalarında vardığı nokta ise, insanın günlük deneyimlerinden etkilenen bir hayvandan fazlası olmadığı görüşüdür.

6 Richard van Dulman, Der Geheimbund Der Illuminaten (Stuttgart, 1977) sayfa 269.

Bu Wundt dünya görüşü, G. Stanley Hall ve diğer Amerikalı öğrenciler tarafından Leipzig'den alınarak Birleşik Devletler'e getirildi; günümüzde psikologlar bu akıma "Wundt'un Amerikanlaştırılması" demektedirler.

Hall öncelikle bir psikolog ve öğretmen olmasına karşın, politik görüşleri kısmen Marksist idi ve Hall bu konuda şöyle yazmıştı: "Karl Marks ile boğuştum ve ondan anladıklarımın sadece bir kısmını kabul ettim." (*Confessions*, sayfa 222).

Muhtıra Beş'te, Hall ve Gilman'ın bağlantısını, onların Amerikan eğitim sistemine birlikte yaptıkları "katkıları" inceleyeceğiz.

Muhtıra Beş: Baltimore Projesi

G. Stanley Hall, Leipzig'de Wilhelm Wundt'un gözetiminde çalışırken, Gilman-Dwight-White, olayları eve taşımakla meşguldü ve Teşkilât ilk organize muhalefetine hazırlanıyordu.

Yale'deki protest "tarafsız"ların kazanma umudu yoktu. 1870'lerde bağımsız Başkan Noah Porter'ın yönetiminde bile, Teşkilât üniversiteyi kontrolü altına almıştı. Ama Yale öğrencileri izlerken, protesto ederken ve iğneleyici makaleler yazarken, Daniel Gilman, 5.000 kilometre ötedeki bir muhalefetle karşılaşıyordu; bu karşı devrimin liderleri burada aktardığımız hikâyeyi bilselerdi, Teşkilât'ı o anda durdurabilirlerdi.

1867'de, Daniel Gilman, Wisconsin Üniversitesi Rektörlüğü için teklif aldı ama geri çevirdi. 1872'de, bu kez California Üniversitesi Rektörlüğü teklif edildi ve Gilman bu teklifi kabul etti.

California'da, Gilman politik bir eşekarısı kovanı kurdu. Birkaç yıldır demiryolu tekelleşmesi, devletin demiryolu şirketlerine sübvansiyon sağlaması ve -her nedense-Morrill Bill'in tarım ve bilim okullarına devlet arazilerini sunmasıyla ilgili zaten sıkıntılar vardı. Connecticut ve New York'ta, Teşkilât'ın bütün devlet arazisi paylarını Yale ve Cornell için topladığını hatırlarsınız. California halkı, California Üniversitesi'nde bu arazinin tarım ve bilim için kullanılması gerektiğini düşünürken, Gilman'ın farklı fikirleri vardı. Doğan huzursuzluklar, bir California politik partisinin kurulmasına neden oldu.

1873'te, bu parti Patrons of Husbandry (Çiftçi Taraftarları) ya da Grangers olarak biliniyordu. Bunun üzerine Cumhuriyetçi Parti üyeleri kendi partilerini bırakarak

Grangers'a katıldı ve böylece Peoples Independent Party (Halk Bağımsız Partisi; Dolly Varden Partisi adıyla da bilinmektedir) kuruldu. 1873 California seçimlerinde kesin bir başarı kazandılar ve Grangerslar sonrasında Yasama Kurulu'na bir dilekçe göndererek, Daniel Gilman yönetimindeki California Üniversitesi'nin incelemeye alınmasını istediler.

O zamanlar Henry George, San Francisco'daki Daily Evening Post'un editörüydü ve gazeteci yazarlık becerilerini kullanarak, Üniversite'ye, Gilman'a ve devletin okullara arazi bağışlama politikasına saldırmaya başladı. Henry George bir sosyalist olarak tanınmasına karşın, onu sağ-sol spekturumunda bir Hegelist olarak değil, bağımsız bir sosyalist olarak tanımlayabiliriz. Karl Marks'ın devlet kontrolü altındaki her türlü tekelleşmeyi teşvik ettiği Hegelist sosyalizmden farklı olarak, Henry George, tekelleşmeye kökünden karşıydı. Bu popülist gazeteci, Gilman'ı korkutmuştu:

> "Daha önce göremediğim tehlikeler var... Bu yıl tehlikeleri bertaraf edebildik ama önümüzdeki iki yılda neler olacağını kim bilebilir? Üstün bir yapı kurduğumuzu ama gücünün her an toza dönüşebilecek kumdan bir kaleye dayandığını hissediyorum. Bütün bu gerçekler, beni çok zor bir duruma sürüklüyor."

Satır aralarına bakarsanız, Gilman'ın popülist batıyla yüzleşmek konusunda pek de hevesli olmadığını anlarsınız. Sesi fazla çıkan gazetecilerin ve bağımsız politikacıların yönlendirilebileceği daha sağlam bir temele ihtiyaç duyuyordu. Ve bu temel, "Baltimore Projesi"nde kendini göstermişti.

Daniel Gilman, Johns Hopkins'in Rektörü Oluyor

Baltimore'da zengin bir tüccar olan Johns Hopkins, lisansüstü de eğitim veren bir üniversite (Birleşik Devletler'de Alman akımından gelen ilk üniversite) ve bir tıp fakültesi kurmak için servetini bir kenara attı.

Hopkins'in ortaklarının hepsi Baltimore'da yaşıyordu ve onun dostlarıydı. Peki yeni üniversitenin rektörlüğü için Daniel Coit Gilman nasıl ve neden uygun görülmüştü?

1874'te, ortaklar üç üniversite rektörünün Baltimore'a gelmelerini ve yeni üniversite için rektör seçiminde danışmanlık yapmalarını rica etmişlerdi. Bunlar Harvard'dan Charles W. Eliot, Cornell'den Andrew Dickson White ve Michigan'dan James B. Angell idi. Aralarında sadece Andrew Dickson White, Teşkilât üyesiydi. İlk toplantıdan sonra, ortakların yarısı, bu rektörlerin her biriyle detaylı bilgi toplamak için çok sayıda Amerikan üniversitesini ziyaret ettiler; Andrew D. White da tura katılmıştı. Sonuç, James Angell'ın bakış açısından şöyleydi:

> "Şimdi size önemli bir bilgi vermek istiyorum; biz üç rektör, hepimiz sözleşmiş gibi, onlara birer mektup yazdık ve California'dan Daniel C. Gilman'ın uygun kişi olduğunu bildirdik."[7]

Gerçekte Gilman sadece Baltimore'da neler olup bittiğini bilmiyordu, aynı zamanda -kendi verdikleri isimle- "Baltimore Projesi"nde birlikteydiler ve sürekli iletişim hâlindeydiler.

5 Nisan 1874 tarihli bir mektupta, Gilman, Andrew D. White'a şunları yazdı:

7 John C. French, A HISTORY OF THE UNIVERSITY FOUNDED BY JOHNS HOPKINS (The Johns Hopkins Press, Baltimore, 1946), sayfa 26

"Herhangi bir yeni teklif konusunda aile dostlarıma danışmadan karar veremem ve bunu yapmak için yeterli özgürlüğe sahip olduğumu da sanmıyorum. Baltimore Projesi'nin temelindeki kişinin ben olduğumu biliyorum ama o ortamda tanıdığım herhangi biri yok."[8]

Ama ilginç nokta şudur: Yeni bir üniversite kurmak için Johns Hopkins henüz bir komite toplamamıştı ve bu mektuptan dört hafta öncesine, yani 7 Mart 1874'e kadar da böyle bir komite toplanmadı. Oysa Gilman, bize "Baltimore Projesi'nin temelindeki kişinin ben olduğumu biliyorum," diye itiraf etmektedir.

Kısacası, Baltimore'da neler olduğunu Gilman biliyordu; DAHA ADI ORTAKLARA VERİLMEDEN ÖNCE!

Gilman, ilk Johns Hopkins Üniversitesi Rektörü oldu ve hemen işe koyuldu.

Johns Hopkins, hem üniversite hem de tıp fakültesi için hatırı sayılır miktarda paralar yatırmıştı. Teşkilât'ın üyesi olan Dr. William H. Welch (1870), Hopkins tıp fakültesini yönetmek üzere getirildi. Welch, yaklaşık 25 yıldır (1910-1934) Rockefeller Enstitüsü Tıbbi Araştırmalar Yönetim Kurulu Başkanı idi. Johns Hopkins yeni rektörüne işbaşı yaptırırken, G. Stanley Hall da hâlâ Leipzig'deydi.

Gilman, Amerikan Eğitim Sistemi'ndeki Devrimi Başlatıyor

Birleşik Devletler'e döndüğünde, Hall'un morali bir hayli bozuktu:

"Eve döndüğümde bol miktarda borcum vardı ve hiç iş olasılığı görünmüyordu. İki çocuğumun doğduğu Somervil-

8 LIFE OF DANIEL COIT GILMAN, sayfa 157

le'de küçük bir ev tuttum, bekledim, umut ettim ve çalıştım. Bir Çarşamba sabahı, Harvard Üniversitesi Rektörü Eliot atıyla geldi, eyerden bile inmeden kapıyı çaldı ve o hafta Cumartesi gününden itibaren eğitim üzerine hafta sonu seminerleri vermeye başlamamı istedi..."

Hall'un kendi çalışmasında da belirttiği gibi, bu seminerlerde "çok etkileyici bir izleyici kitlesi" vardı.

"1881'de, Johns Hopkins Üniversitesi'nden bir davet aldığım için hem şaşkın hem de mutluydum. Hevesli genç profesörleri eğiteceğim, psikoloji üzerine on iki seanslık bir seminer vereceğim için heyecanlıydım."

Bu seminerlerin sonunda, Gilman, Hall'a Psikoloji ve Pedagoji kürsüsünde Profesörlük önerdi. Bu Hall'u şaşırtmıştı, çünkü Johns Hopkins'tekiler kendisinden daha "deneyimli ve yaşlı" idiler.

"O eğitim kurumunda öyle bir pozisyona getirilmemin nedenini asla anlayamadım; sanırım en önemlisi, bakış açımın o zamanlar orada yayılmaya başlayan ideallerle daha fazla örtüşüyor olmasıydı."

Hall'a bir psikoloji araştırmaları laboratuarı, donanım için yılda bin dolar verildi ve Gilman'ın da teşvikleriyle, *The American Journal of Psychology* (Amerikan Psikoloji Güncesi) kuruldu.

Peki Hall ne öğretiyordu? Yine, kendi kelimeleriyle:

"Öğrettiğim psikoloji, neredeyse tamamen deneyseldi ve Physiological Psychology (Fizyolojik Psikoloji) adlı çalışmasının daha geniş ve ikinci basımında Wundt'un sunduğu fikirlerin çoğunu kapsıyordu."

Gerisini biliyoruz. Aşağıdaki tabloda, Birleşik Devletler'de Wundt ve Hall tarafından eğitilen doktora mezunlarının nasıl psikoloji ve eğitim kürsüleri kurduklarını inceleyebilirsiniz; 1930'a gelindiğinde, 117 psikoloji laboratuarı kurulmuştu. Bu öğrenciler arasında John Dewey, J. M. Cattell ve E. L. Thorndike başı çekiyorlardı; bu kişilerin hepsi Columbia Öğretmenler Koleji'nin ve Chicago Eğitim Fakültesi'nin kurucuları arasındaydı. Bunlar, Amerikan eğitim sisteminin iki temel kaynağıdır.

Çalışmalarının yönü ve verimi, 1648'e kadar olan sürede ortaya çıkan eğitimi psikolojisi ve deneysel psikoloji doktorlarıyla ölçülebilir. Aşağıdaki listede, 1900'den önce Almanya'da Wilhelm Wundt'un gözetiminde eğitim alan psikologları ve 1948'e kadar yetiştirdikleri doktorları kapsamaktadır.

Birleşik Devletler Üniversitelerinde Wundt Öğretisi'ni Yayan Amerikan Öğrencileri	Üniversite	1948'e Kadar Yetiştirdikleri Doktora Mezunlarının Sayısı
G. Stanley Hall	Johns Hopkins ve Clark Üniversitesi	149 Doktora mezunu
J. McKeen Cattell	Columbia Üniversitesi	344 Doktora mezunu
E. W. Scripture	Yale Üniversitesi	138 Doktora mezunu
E. B. Titchener	Cornell Üniversitesi	112 Doktora mezunu
H. Gale	Minnesota Üniversitesi	123 Doktora mezunu
G. T. W. Patrick	Iowa Üniversitesi	269 Doktora mezunu
C. H. Judd	Chicago Üniversitesi	196 Doktora mezunu

Bunlar arasında sadece E. B. Titchener, Wundt deneysel psikoloji okulu konusunda bir eleştirmen olarak görülebilir. Geri kalanı grubun politikasını izledi: Hegelist felsefenin ve Wundtçu hayvan psikolojisinin amalgamlaştırılması.

Böylece, Daniel Coit Gilman'ın Johns Hopkins'te attığı tohum, iç içe geçmiş eğitim fakülteleri ve psikoloji kürsüleri sayesinde, bugün eğitim sistemimizi etkisi altına almış devasa bir ağa dönüştü.

Muhtıra Altı: Kanatlarını Açan Troyka

Yüzyılında başında, Teşkilât eğitim sistemine sızmak konusunda olağanüstü bir başarı gösterdi. Stratejik pozisyonlardaki üyelerin güçlerini kullanarak, benzer felsefe ve aktivizm özellikleri gösteren Teşkilât harici kişileri seçtiler, etkilediler ve belli pozisyonlara getirdiler.

1886'da, Timothy Dwight (Teşkilât), Yale'in rahip kökenli son rektörü Noah Porter'ın yerini almıştı. Yale bir daha asla Teşkilât'tan uzak olmadı. Dwight'ın arkasından, yine Teşkilât üyesi olan Arthur T. Hadley geldi. Andrew Dickson White, Cornell Rektörü olarak yerini sağlamlaştırmıştı ve Almanya'daki Birleşik Devletler Büyükelçisi ile de yer değiştiriyordu. Berlin'deyken, White, Teşkilât için üye toplama görevlisi gibi çalışıyordu. Ağına takılan kişiler arasında sadece G. Stanley Hall değil, aynı zamanda Amerikan Ekonomi Kurumu'nun kurucusu Richard T. Ely de vardı. Önceki muhtırada belirttiğimiz gibi, Daniel Gilman, Johns Hopkins Üniversitesi Rektörü idi ve bulunduğu yeri, Wundtçu psikolojiyi Amerikan eğitim sistemine yerleştirme çabaları için kullanıyordu. Johns Hopkins'ten emekli olduktan sonra, Gilman, Washington D. C.'de ilk Carnegie Enstitüsü Başkanı oldu.

Sayfa 157'da göreceğiniz şekil, bu önemli üçlünün başarılarını göstermektedir.

Şimdi önce Teşkilât'ın eğitim sisteminin daha fazla uzmanlık gerektiren alanlarına nasıl uzandığını; modern Amerikan eğitim felsefesinin kaynağı olan John Dewey'in Teşkilât ile nasıl uyum gösterdiğini; sonra da Teşkilât'ın Dewey'i sisteme nasıl yaydığını inceleyelim.

Amerikan Ekonomi Kurumu'nun Kuruluşu

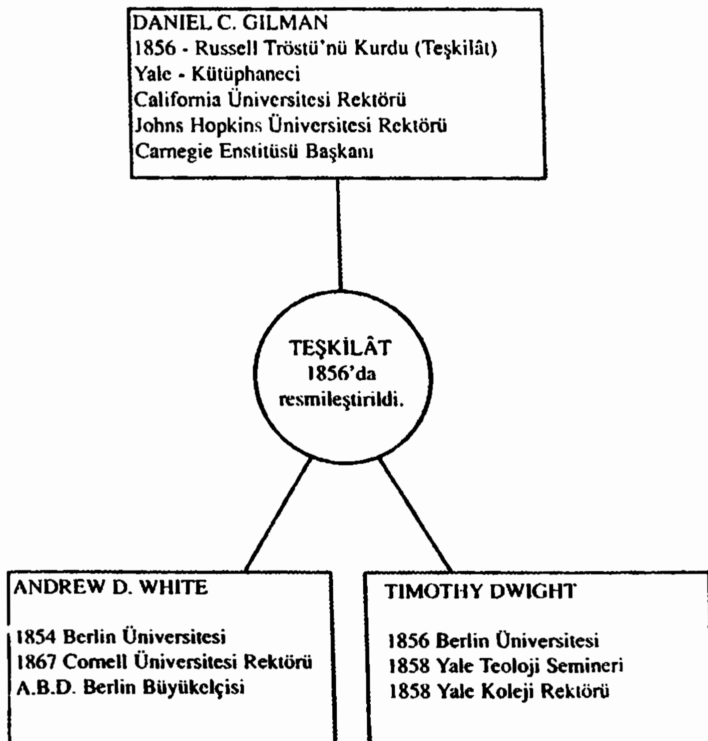
Akademik kurumlar, akademileri şartlandırmak ve bazen politikalarını belirlemek için önemli araçlardır. Akademisyenler akademik özgürlük konusunda konuşmaya geldiği zaman mangalda kül bırakmasalar bile, kendilerine denk gruplardan gelen eleştiri ve baskılara karşı savunmasız durumdadırlar. Eğer bir akademisyen herhangi bir haberi grubuna yaymayı başaramazsa, o grupta yeri her an için tehlikede olabilir. Diğer bir deyişle, üniversite ortamlarında öğretilenler, ciddi bir elekten geçer. Bu elek, fakültenin felsefesi tarafından belirlenir. Fakültelerin daha geniş olduğu bu yüzyılda, fakülte politikası asla bir Rektör tarafından belirlenemez. Bunun yerine, fakülte görevlileri komitesi ve akademik kurumların yayın komiteleri tarafından belirlenir.

Teşkilât üyesi Andrew Dickson White'ın ilk Amerikan Tarih Kurumu Başkanı olduğunu ve bu şekilde kurumun yapısını ve yönünü etkileyebildiğini daha önce belirtmiştik. Bu durum, resmi bir tarih geliştirilmesini; bu tarih bilgilerinde, okul kitaplarında ve diğer kaynaklarda Teşkilât ile ilgili hiçbir bilgi bulunmamasını sağlamıştı.

Ekonomik bir kurum da önemlidir, çünkü ekonomist olmayan insanların serbest girişimcilik ve devlet planlaması arasındaki avantaj farklılıkları konusunda şartlandırılmasını kolaylaştırır. Devlet politik kontrolünde, devletin ekonomi planlaması temeldir.

Günümüzün ekonomi fakültelerinin kolektifçi yapısı, Teşkilât'ın etkisi altındaki Amerikan Ekonomi Kurumu tarafından geliştirilmiştir. Bugünün Amerikan kampüslerinde, Avusturya Ekonomi Okulu'nun vaizlerini pek sık göremezsiniz. Etkili bir şekilde kökleri kazınmıştır. Okulun tartışmasız lideri Ludwig von Mises bile, Birleşik

Troyka'nın Başarıları

Devletler'de eğitim verecek bir yer bulamamıştı. İşte ekonomi alanında akademik özgürlük bu kadardı. Amerikan Ekonomi Kurumu'nun yaygın, zayıflatıcı, diktatör kontrolü budur. Bu kontrol, tıpkı Amerikan Psikoloji Kurumu ve Amerikan Tarih Kurumu'nda olduğu gibi, kökeninde Teşkilât'tan gelmektedir.

Amerikan Ekonomi Kurumu'nun kurucularından biri ve ilk sekreteri, Richard T. Ely idi. Peki kimdir bu Ely?

Ely, 1660 yılında Plymouth, İngiltere'den gelerek Lyme, Connecticut'a yerleşen Richard Ely'nin soyundan gelmektedir. Büyükannesi tarafından ise (bunu Teşkilât üyeleriyle ilgili bölümde öğrendiniz) Ely, Hartford, Connecticut'un kurucusu Thomas Hooker'ın kızından gelmektedir. Baba tarafında, Plymouth Kolonisi'nden Elder William Brewster'dan gelmektedir.

Ely'nin ilk mezuniyeti, Dartmouth Koleji idi. 1876'da Heidelberg Üniversitesi'ne gitti ve 1879'da doktorasını tamamladı. Ely bunun ardından Birleşik Devletler'e döndü ama aşağıda açıklayacağımız gibi, Teşkilât'ın çoktan ilgisini çekmişti bile.

Ely eve döndüğünde, Daniel Gilman onu Johns Hopkins'te Politik Ekonomi Kürsüsü'ne davet etti. Aynı dönemde, G. Stanley Hall, Felsefe ve Pedagoji Kürsüsü'ne atanmış, Teşkilât üyesi -daha sonra açıklayacağız- William Welch, Johns Hopkins Tıp Fakültesi Dekanı olmuştu.

Neyse ki Richard Ely egosuna düşkün bir adamdı ve *Ground Under Our Feet* (Ayaklarımızın Altındaki Zemin) adında bir otobiyografi bırakmıştı; üstelik bu kitabı Daniel Coit Gilman'a ithaf etmişti. Bu otobiyografinin 54. sayfasında "Andrew D. White çok değerli bir dostum oldu," diye yazmaktadır. Ely'nin *French and German Socialism* (Fransız ve Alman Sosyalizmi) adlı ilk kitabında ise şu satırlara rastlıyoruz:

"Bu kitabın basımı, gençleri esinlendirmek için çabalarından asla vazgeçmeyen, umut ve sevinç aşılamak için konuşma fırsatlarını asla kaçırmayan Cornell Üniversitesi Rektörü saygıdeğer Andrew D. White sayesinde gerçekleşmiştir. Ülkemizdeki diğer birçok görece genç araştırmacılar gibi, ben de ona tarif edemeyeceğim şeyler borçluyum."

Ely, Berlin'deki Birleşik Devletler Büyükelçiliği'nden, daha doğrusu Büyükelçi'nin kendisinden neden davet aldığını da asla anlamadığını açıklamıştır. Ama okur muhtemelen Ely'nin bilmediği bir şeyi tahmin etmiş olmalıdır; White, Teşkilât'ın Berlin'deki üye toplayıcısıydı!

Ely, White ile sohbetlerinden söz etmekte ve oldukça aydınlatıcı bir yorumunu şöyle bildirmektedir: "Onun psikolojisiyle ilgileniyordum ve Cornell Üniversitesi'ndeki mütevellilerinden biri olan Bay Sage ve Ezra Cornell ile çalışma şekline hayrandım." G. Stanley Hall'un Almanya'da eğitim alması için gereken parayı sağlayan kişinin Henry Sage olduğunu hatırlarsınız.

Ely şöyle devam etmektedir: "Benimle özel olarak ilgilenmesinin nedeni, bence ekonomiyle ilgili yeni fikirlerim olabilirdi." Peki bu yeni fikirler neydi? Ely klasik liberal ekonomiyi reddediyordu; buna serbest girişimcilik ve özel ticaret de dahildi. Hatta bu konuda şöyle diyordu: "Beni derinden etkilemiş olan Alman düşünce okulu için kesinlikle iğrenç bir görüş." Diğer bir deyişle, G. Stanley Hall'un Wundt'tan psikoloji alanında Hegelizm akımını öğrendiği gibi, Ely de Heidelberg Üniversitesi'ndeki öğretmeni Karl Knies'ten Hegelist fikirleri öğrenmişti.

DANIEL COIT GILMAN'IN ANISINA
İlk Johns Hopkins Üniversitesi Rektörü, eğitim alanında yaratıcı bir dahiye; kariyerime başlarken emrinde çalışmak gibi ender bir şans yakaladığım, tarif edilemez bir minnet borcu taşıdığım akıllı, esinlendirici ve cesur yöneticiye bu kitabı ithaf ediyorum.

İki Amerikalı da Teşkilât'ın ilgisini yakından çekmişti. Berlin'deki Birleşik Devletler Büyükelçiliği'nde çalışanlar, Büyükelçilik'le bağlantısı olmayan genç bir Amerikalı öğrencinin, neden Berlin Şehir Belediyesi hakkında araştırma yapmak üzere Büyükelçi White tarafından atandığını sorgulamamıştı. Bu Ely'nin öncelikli testiydi ve son derece başarılı bir şekilde geçmişti. Kendisinin de dediği gibi: "Kariyerime başlamamı ve daha sonra Johns Hopkins'te eğitimci olarak işe alınmamı sağlayan şey, bu rapordu."

Geri kalanını biliyoruz. Daniel Coit Gilman, Richard Ely'yi Johns Hopkins Üniversitesi'ne davet etti. Ely oradan Wisconsin Üniversitesi Ekonomi Kürsüsü'ne geçti. Wisconsin, bugüne kadar statist ekonomi için bir merkez olmuştur.

Richard Ely ile ilgili incelememizi bitirmeden önce, Wisconsin Üniversitesi'ndeki projelerin finansmanının doğrudan Teşkilât tarafından karşılandığını belirtmemizde yarar vardır; New York Life Sigorta Şirketi'nin Başkanı George B. Cortelyou'dan (1913).

Ely bize öğrencilerinden de söz etmektedir; söylediğine göre, özellikle Woodrow Wilson onu çok etkilemiştir: "Wilson'ın sıra dışı bir adam olduğunu biliyorduk. Parlak bir geleceği olacağı şüphesizdi."

Eğer aranızda Woodrow Wilson'ın gizemli sırdaşı Albay Edward Mandell House'un hikâyeye dahil olup olmayacağını merak edenler varsa, cevap EVET! Ama henüz değil.

İpucu olarak şöyle diyelim: Genç Edward Mandell House, New Haven, Connecticut'taki Hopkins İlkokulu'nda okumuştu. Daha okul günlerinden başlayarak, Teşkilât'ı biliyordu. Aslında, House'un en yakın sınıf arkadaşlarından biri, Teşkilât üyesi Arthur Twining Hadley (1876) idi. Hadley, daha sonra Yale Üniversitesi Rektörü oldu (1899-1921). Hadley'in gizli felsefesini ortaya çıkaran kişi de, Theodore Roosevelt idi: "Theodore Roosevelt, yıllar sonra Arthur Hadley için anarşist dost diyecek, gerçek görüşleri bilindiği takdirde son derece yanlış anlaşılacaklarını ve ikisinin de Birleşik Devletler Başkanı ve Yale Üniversitesi Rektörü olarak işlerini kaybedeceklerini söyleyecektir."[9]

House'un *Philip Dru* adlı romanı, New Haven, Connecticut'ta yazılmıştı ve o günlerde House, Woodrow Wilson'dan çok, Teşkilât'ın Taft kısmına daha yakındı. Aslında House, daha sonra göreceğimiz gibi, Teşkilât'ın postacısıydı. House aynı zamanda biraz şakacı biriydi, çünkü Teşkilât'ın hikâyesi *Philip Dru* adlı romanında kısmen açıklanmıştı!

Teşkilât'ın, House'un küçük şakasından haberdar olup olmadığını bilmiyoruz.

Amerikan Tıp Kurumu

Doktorunuz beslenme hakkında bir şey bilmiyor mu? Ona bu konuyu sorarsanız, size muhtemelen sadece bir yıl beslenme dersi aldığını itiraf edecektir. Bunun belli bir nedeni var.

19. yüzyılın sonlarında, Amerikan tıbbı acınacak hâldeydi. Rockefeller Genel Eğitim Kurulu ve Tıbbi Araştırmalar

9 Morris Hadley, ARTHUR TWINING HADLEY, Yale University Press, 1948, sayfa 33.

Enstitüsü sayesinde, eğitim veren hastanelerdeki personele ödenek ve gerçekten korku veren bazı hastalıklardan kurtuluş sağlanabildi. Diğer yandan, kimyasal temelli tıp akımı başladı ve tıp bilimi, naturopatiyle ilişkisini kesti. Kanser istatistikleri, size konunun geri kalanını anlatabilir.

Şu an için, Birleşik Devletler'deki tıp eğitiminin yeniden yapılandırılmasının John D. Rockefeller sayesinde olduğunu ama finansmanın Teşkilât'ın tek bir üyesi tarafından yönlendirildiğini açıklamamız yeterli olacaktır.

Kısaca hikâye şöyledir: 1912 yılında, Rockefeller Vakfı'nda çalışan Frederick T. Gates, bir gün Carnegie Enstitüsü'nden Abraham Flexner ile öğle yemeği yedi. Gates, Flexner'a şöyle dedi: "Eğer bir milyon doların olsaydı, Birleşik Devletler'deki tıp eğitimini yeniden yapılandırmak konusunda ne yapardın?"[10]

Fosdick, olayı şöyle aktarmaktadır:

> "Açık sözlülük, Bay Gates'in en önemli özelliklerinden biriydi ama bir milyon dolarla ilgili soru, harcamalarla ilgili her zaman izlediği dolaylı ve dikkatli yaklaşıma tersti. Ama Flexner herhangi bir miktarda paranın özellikle Johns Hopkins Tıp Fakültesi'nin geliştirilmesi için harcanması gerektiğini söylediğinde, enstitünün dekanı Dr. William H. Welch'in yakın dostu ve adanmış hayranı olan Gates'in bir anda dikkatini çekti."

Welch, 1901'den itibaren Rockefeller Enstitüsü Tıp Araştırmaları Merkezi'nin Başkanı, 1906'dan itibaren de Carnegie Enstitüsü'nün mütevellilerinden biriydi.

William H. Welch aynı zamanda bir Teşkilât üyesiydi ve Daniel Coit Gilman tarafından Johns Hopkins Üniversitesi'ne getirilmişti.

10 Raymond D. Fosdick, ADVENTURE IN GIVING (Harper&Row, New York, 1962), sayfa 154

Diğer Eğitim Alanları

Teşkilât'ın etkisi altında bulunan diğer eğitim alanlarını da saymadan geçemeyiz. Teoloji alanında, Teşkilât'ın yıllardır Teoloji Semineri'ni kontrol ettiğini ve Yale Üniversitesi İlâhiyat Fakültesi'nde son derece güçlü olduğunu zaten söylemiştik.

UNESCO'nun tüzüğünün büyük bölümü, yine Teşkilât üyesi olan Archibald MacLeish tarafından yazılmıştı. Üye William Chauvenet (1840), "Birleşik Devletler Donanma Akademisi'ni tam bir bilimsel temelde yeniden yapılandırmaktan büyük ölçüde sorumluydu." Chauvenet, Birleşik Devletler Donanma Akademisi, Annapolis'te Rasathane yöneticisiydi (1845-1859) ve sonrasında Washington Üniversitesi Rektörü olmuştu (1869).

Son olarak, yöntemlerle ilgili bir noktayı belirtmek istiyoruz. Birinci Bölüm Muhtıra Bir'de, bilimde bir sorunun en "genel" çözümünün, en kabul edilebilir çözüm olduğunu belirttiğimizi hatırlarsınız. Kısacası, işe yarar bir hipotez, olayların çoğuna uyan hipotezdir. Şimdi bir an için durun ve düşünün. Yüzeysel olarak birbirine bağlı çok sayıda olayı içine alan bir teori geliştirmiyoruz. Johns Hopkins Üniversitesi'nin kuruluşu, Wundtçu eğitim yönteminin yerleştirilmesi, psikolog G. Stanley Hall, ekonomist Richard T. Ely, politikacı Woodrow Wilson hakkında anlattıklarımız ve gördüklerimiz; az önce Albay Edward House ve Birleşik Devletler Donanma Rasathanesi'ni de ekledik. Teşkilât bunların tümüyle ilişkili... henüz ortaya çıkarılmamış daha yüzlerce, belki binlerce olayı dahil etmedik bile.

Herhangi bir araştırmada, bir teori kanıtlarla desteklenmeye başladığında, doğru yoldasınız demektir.

O hâlde, bilimsel yöntemselliğin başka bir prensibine göz atalım. Hipotezimizin geçerli olup olmadığını nasıl

anlarız? Eğer hipotezimiz doğruysa, sadece Teşkilât'ın gelecekteki eylemlerini tahmin etmekle kalmayıp, aynı zamanda henüz araştırmadığımız olayları da tahmin edebiliriz. Bu henüz olmadı. Yine de, meraklı bir okur, şansını deneyebilir. Önemli bir tarihi olayı ele alın ve Teşkilât ile bağlantısı olup olmadığını araştırın.

Teşkilât'ın Eğitim Alanındaki Üyeleri (Yale Üniversitesi İçin Muhtıra Bir'in Sonundaki Listeye Bakınız)

SOYADI, Adı	Giriş Tarihi	Uğraşları
BURTT, Edwin A.	1915	Felsefe Profesörü, Chicago Üniversitesi (1924-31) ve Cornell Üniversitesi (1931-60)
ALEXANDER, Eben	1873	Yunanca Profesörü ve Yunanistan Büyükelçisi (1893-97)
BLAKE, Eli Whitney	1857	Fizik Profesörü, Cornell (1868-70) ve Brown Üniversitesi (1870-95)
CAPRON, Samuel M.	1853	Bilinmiyor
CHAUVENET, William	1840	A.B.D. Donanma Akademisi (1845-59) ve Washington Üniversitesi Şansölyesi (1862-69)
COLTON, Henry M.	1848	Bilinmiyor
COOKE, Francis J.	1933	New England Müzik Konservatuarı
COOPER, Jacob	1852	Yunanca Profesörü, Center Koleji (1865-66), Rutgers Üniversitesi (1866-1904)
CUSHING, William	1872	Bilinmiyor
CUSHMAN, Isaac LaFayette	1845	Bilinmiyor
CUTLER, Carroll	1854	Western Reserve Üniversitesi Rektörü (1871-86)
DALY, Frederick J.	1911	Bilinmiyor
DANIELS, Joseph L.	1860	Yunanca Profesörü, Olivert College ve Rektörü (1865-1904)
EMERSON, Joseph	1841	Yunanca Profesörü, Beloit Koleji (1848-88)
EMERSON, Samuel	1848	Bilinmiyor
ESTILL, Joe G.	1891	Connecticut Hayalet Yasama (1932-36)

EVANS, Evan W.	1851	Matematik Profesörü, Cornell Üniversitesi (1868-72)
EWELL, John L.	1865	Kilise Tarihi Profesörü, Howard Üniversitesi (1891-1910)
FEW SMITH, W.	1844	Bilinmiyor
FISHER, Irving	1888	Politik Ekonomi Profesörü, Yale (1893-1935)
FISK, F. W.	1849	Chicago Teoloji Semineri (1887-1900)
GREEN, James Payne	1857	Yunanca Profesörü, Jefferson Koleji (1857-59)
GRIGGS, John C.	1889	Vassar Koleji (1897-1927)
GROVER- Thomas W.	1874	Bilinmiyor
HALL, Edward T.	1941	St. Mark's Koleji, Southborough, Mass.
HARMAN. Archer	1913	St. Paul's Koleji, Concord, N. H.
HARMAN, Archer, Jr.	1945	St. Paul's Koleji, Concord, N. H.
HEBARD, Daniel	1860	Bilinmiyor
HINCKS, John H.	1872	Tarih Profesörü, Atlanta Üniversitesi (1849-94)
HINE, Charles D.	1871	Connecticut Eyalet Eğitim Komitesi Sekreteri (1883-1920)
HOLLISTER, Arthur N.	1858	Bilinmiyor
HOPKINS, John M.	1900	Bilinmiyor
HOXTON. Archibald R.	1939	İlahiyat Lisesi
HOYT, Joseph G.	1840	Washington Üniversitesi Şansölyesi (1858-62)
IVES, Chauncey B	1928	Adirondack-Florida Koleji
JOHNSON, Charles F.	1855	Matematik Profesörü, A.B.D. Donanma Akademisi (1865-70), Trinity Koleji (1884-1906)
JOHNSTON, Henry Phelps	1862	Tarih Profesörü, N.Y. Şehir Koleji (1883-1916)
JOHNSTON, William	1852	İngiliz Edebiyatı Profesörü, Washington Lee (1867-77) ve Lousiana Devlet Üniversitesi (1883-89)
JONES, Theodore S.	1933	Çağdaş Sanat Enstitüsü
JUDSON, Isaac N.	1873	Bilinmiyor
KELLOGG, Fred W	1883	Bilinmiyor
KIMBALL, John	1858	Bilinmiyor
KINGSBURY, Howard T.	1926	Westminster Koleji
KINNE, William	1948	Bilinmiyor
KNAPP, John M.	1936	Princeton Üniversitesi
KNOX, Hugh	1907	Bilinmiyor
LEARNED, Dwight Whitney	1870	Kilise Tarihi Profesörü, Doshiba Koleji, Japonya (1876-1928)
McCLINTOCK, Norman	1891	Zooloji Profesörü, Pittsburgh Üniversitesi
(1925-30), Rutgers (1932-36)		
MACLEISH, Archibald	1915	Kongre Kütüphanesi (1939-1944), UNESCO, Eyalet Dept., OWI, Howard Üniversitesi

MACLEISH, William H.	1950	Bilinmiyor
MACLELLAN, George B.	1858	Bilinmiyor
MOORE, Eliakim H.	1883	Matematik Profesörü, Chicago Üniversitesi (1892-1931)
MORSE, Sidney N.	1890	Bilinmiyor
NICHOLS, Alfred B.	1880	Almanca Profesörü, Simmons Koleji (1903-11)
NORTON, William B.	1925	Tarih Profesörü, Boston Üniversitesi
OWEN, Edward T.	1872	Fransızca Profesörü, Wisconsin Üniversitesi (1879-1931)
PARSONS, Henry Mel	1933	Columbia Üniversitesi
PERRY, David B.	1863	Douana Koleji Rektörü (1881-1912)
PINCKARD, Thomas C.	1848	Bilinmiyor
POMRROY. John	1887	Hukuk Profesörü, Illinois Üniversitesi (1910-24)
POTWIN, Lemuel S.	1854	Western Reserve Üniversitesi Profesörü (1871-1906)
REED, Harry L.	1889	Auburn Teoloji Semineri Başkanı (1926-39)
RICHARDSON, Rufus B.	1869	Amerikan Klasik Araştırmalar Fakültesi, Atina (1893-1903)
RUSSELL. William H.	1833	Eğitim Fakültesi, Hartford
SEELY, Wm. W	1862	Cincinnati Üniversitesi Tıp Fakültesi Dekanı (1881-1900)
SHIRLEY, A.	1869	Bilinmiyor
SOUTHWORTH, George CS	1863	Bexley Teoloji Semineri (1888-1900)
SPRING, Andrew J.	1855	Bilinmiyor
STAGG, Amos A.	1888	Chicago Üniversitesi Beden Eğitimi Direktörü
STILLMAN, George S.	1935	St. Paul's Koleji
SUTHERLAND, Richard 0.	1931	Bilinmiyor
THACHER, William L.	1887	Bilinmiyor
TIGHE, Lawrence G.	1916	Yale Hazinecisi
TWICHELL, Charles P.	1945	St. Louis Country Day Koleji
TYLER, Charles M.	1855	Cornell Üniversitesi Tarih Profesörü (1891-1903)

TYLER, Moses Coit	1857	Cornell Profesörü (1867-1900)
V(X.T, T.D.	1943	Bilinmiyor
WALKER, Horace F.	1889	Bilinmiyor
WATKINS, Charles L.	1908	Philips Sanat Koleji Yöneticisi
WHITE, John R	1903	Bilinmiyor
WHITNEY, Emerson C.	1851	Bilinmiyor
WHITNEY, Joseph E.	1882	Bilinmiyor
WILLIAMS, James W.	1908	Bilinmiyor
WOOD, William C.	1868	Bilinmiyor
YOUNG, Benham D.	1848	Bilinmiyor
YARDLEY, Henry A.	1855	Berkeley İlahiyat Fakültesi (1867-82)

Muhtıra Yedi: Teşkilât'ın Eğitim Alanındaki Hedefleri

Teşkilât'ın eğitim alanındaki hedeflerini, ortaya konulan kanıtlara ve modern eğitim teorisinin yaratıcılarından biri olan John Dewey'in etkisine ve çalışmalarına bakarak tahmin edebiliriz.

Bunu nasıl yapabiliriz? Öncelikle, Dewey'in Teşkilât ile bağlantısını incelememiz gerekir. Sonra Dewey'in felsefesini Hegel'in felsefesiyle ve modern eğitim uygulamalarıyla karşılaştırırız.

Eğitim alanındaki bu amaçlar, her ne şekilde olursa olsun, herhangi bir hükümet eylemiyle gerçekleşmemiştir. Aslında, eğer eğitim sistemi yasama tarafından şu anki durumuna getirilmiş olsaydı, anayasaya uygunluğu açısından kesinlikle sorgulanmış olurdu.

Tam aksine, eğitim sisteminin felsefesi ve uygulamaları, Teşkilât'ın büyük ölçüde etkisi ve bazen de kontrolü altında olan özel vakıfların devasa para yardımları sayesinde günümüzdeki hâline gelmiştir. Aslında, Dewey'in amaçlarının gerçekleşmesiyle ilgili tarih, aynı zamanda Ford, Carnegie, Rockefeller, Peabody, Sloan, Slater ve Twentieth Century gibi büyük vakıfların da tarihidir.

John Dewey'in Teşkilât ile Bağlantısı Nedir?

John Dewey, doktora eğitimini 1882-1886 yılları arasında Hegelist felsefeci George Sylvester Morris'in gözetmenliği altında Johns Hopkins Üniversitesi'nde aldı. Morris ise doktora eğitimini Berlin Üniversitesi'nde almış, Daniel Gilman ile aynı öğretmenlerle, yani Adolph Trendelenberg ve Hermann Ulrici ile çalışmıştı.

Ne Morris ne de Dewey Teşkilât üyesiydi; ama bağlantı açıktır. Hegelizm akımının son derece bütünlükçü bir bilgi yapısı olduğunu ve kolayca tanındığını bilen Gilman, Morris'i işe aldı. Hegelizm akımının İngiliz kraliyet okulu John Stuart Mill ile benzerliği, gün ile gecenin arasındaki benzerlik kadardı.

John Dewey'in psikoloji yaklaşımı, G. Stanley Hall'dan geliyordu; yani Leipzig'de Wilhelm Wundt'tan doktora belgesini alan ilk Amerikalı öğrenciden. Hall'u işe aldığında, Gilman elinde ne olduğunu tam anlamıyla biliyordu. Sayısı on civarında olan fakülte üyelerinin tamamı, Rektör tarafından seçilmişti.

Kısacası, felsefe ve psikoloji, Teşkilât tarafından bizzat seçilen akademisyenler aracılığıyla Dewey'e ulaştırılmıştı.

Johns Hopkins'ten sonra, Dewey, Michigan Üniversitesi'ne Felsefe Profesörü olarak atandı ve 1886'da, Hegelist felsefenin Wundtçu deneysel psikolojiye uyarlanmasından oluşan *Psychology* adlı çalışmasını yayınladı. Kitap çok iyi bir tiraj yakaladı. 1894'te Chicago Üniversitesi'ne giden Dewey, 1902'de yeni kurulan -Rockefeller fonu sayesinde- Eğitim Fakültesi'nin başına getirildi.

Chicago Üniversitesi de 1890 yılında Rockefeller fonu sayesinde kurulmuştu; bu üniversitenin kuruluşunun temelinde de Frederick Gates ve Pillsbury ailesi (Teşkilât) vardı. Chicago Üniversitesi ve Columbia Öğretmenler Koleji, modern eğitim için eğitimcileri hazırlamak üzere kilit elementlerdi.

Dewey'in Etkisi

80 yıllık etki sürecinden sonra Dewey'e dönüp baktığımızda, Amerikan okullarının Hegelistleştirilmesi'nde en önemli etken olarak tanımlayabiliriz. Dewey sürekli ola-

rak sosyal değişimi savunan bir felsefeciydi. Etkisinin böylesine derin ve yaygın olmasının nedeni de budur. John Dewey'in fikir uygulamalarında ve çalışmalarında, Teşkilât'ın hedeflerini bulabiliriz.

G. Stanley Hall, Teşkilât tarafından Leipzig'den alınıp Johns Hopkins Üniversitesi'ne getirildiğinde, John Dewey çoktan oradaydı ve "Kant Psikolojisi" üzerine tezini yazmak için bekliyordu. Felsefede zaten Hegelist olan Dewey, Wundt ve Hall'un deneysel psikolojisini alarak, sosyal değişim için eğitim kavramına uyarladı. Bunu göstermek için, John Dewey'in *My Pedagogic Creed* (Pedagojik Felsefem) adlı çalışmasından bir örnek verebiliriz:

> "Okul öncelikle sosyal bir kurumdur. Sosyal bir süreç olarak eğitimi ele aldığımızda, okulun çocuğu atalarından miras kalan özellikleri geliştirerek bu yetenek ve güçleri sosyal amaçlar için kullanacak şekilde biçimlendiren ortam olarak tanımlayabiliriz. Bu yüzden, eğitim, gelecekteki bir yaşam için hazırlanmak değil, yaşamın kendisidir."

Bundan anladığımız şey, Dewey'in eğitiminin çocuk odaklı değil, devlet odaklı olduğudur. Çünkü Hegelizm'de "sosyal amaçlar" daima devletin amaçlarıdır.

Modern anne-babalar ve eğitim sistemi arasındaki yanlış anlaşılmaların başladığı nokta işte burasıdır. Ebeveynler, çocuklarının yetişkinlerin dünyasında kullanacakları bazı becerileri öğrenmek için okula gittiklerine inanmaktadırlar; oysa Dewey, açıkça "eğitim gelecekteki bir yaşam için hazırlanmak değil, yaşamın kendisidir," demektedir. Dewey'in eğitim sistemi, çocuğun yeteneklerini geliştirme sorumluluğunu kabul etmemekte, bunun yerine ve tam aksine, sadece çocuğu gelecekteki organik

bir bütünün parçası olmaya hazırlamaya odaklanmaktadır; kaba tabiriyle, organik toplum sistemindeki dişlilerden biri. Çoğu Amerikalı'nın ahlak değerleri kişiye odaklanırken, okulların ahlak değerleri devleti mutlak gören Hegelizm kavramına dayanmaktadır. Yanlış anlamaların ve tartışmaların olması kaçınılmazdır!

Bireysel Çocuk

Hegel, John Dewey ve günümüz eğitim düşünürlerini birbirleriyle kıyasladığımızda, sıra dışı bir benzerliğe rastlamaktayız.

Hegel'e göre, toplum içinde herhangi bir görevi yerine getirmediği sürece, kişinin bireysel olarak hiçbir değeri yoktur:

> "Devlet mutlak gerçekliktir ve birey, devletin bir üyesi olarak, kapasitesi ölçüsünde varlığa, gerçekliğe ve değere sahiptir."

John Dewey, kişinin bireysel özgürlüğünü bir kenara atmaya çalıştı. "Democracy and Educational Administration (Demokrasi ve Eğitim Yönetimi)" adlı bir makalede, Dewey "kayıp birey"den söz etmekte, sonra da Hegel'i şu şekilde tekrarlamaktadır: "Özgürlük, insanoğlunun birlikte yaşayışını düzenleyen değerlerin oluşumuna yetişkin bir kişinin bireysel katılımıdır." Bu tam anlamıyla Hegelist bir yaklaşımdır; kişi ancak devlete hizmet ettiği ölçüde özgürlük bulabilir. Eleştirmen Horace M. Kallen'ın belirttiği gibi, John Dewey, "kişilerin bireyselliğine karşı tamamen kör"dür.

Diğer bir deyişle, Dewey'e göre, kişinin hiçbir şekilde bireysel hakları yoktur. Kişi sadece devlete hizmet etmek

için vardır. Bu, Bağımsızlık Bildirgesi'ne ve Anayasa'ya tamamen aykırıdır. Bu belgeler devletin daima bireyden sonra geldiğini bildirmektedir.

Bu, elbette ki modern eğitimcilerin Anayasa'yı okul çalışmalarına uyarlamakta fazlasıyla zorlanmasının en önemli nedenidir. Kendi fikirleri Hegel'i, Dewey'i ve dolayısıyla da Teşkilât'ın amaçlarını izlemektedir. Örneğin;

> "Var olan müfredat ve programlarda bireysellik konusunda yapılan vurgunun düzeltilmesi gereklidir... öğrenciler bir toplum bilinci ve kolektif kimlik geliştirmelidir." (Eğitim Liderliği, Mayıs 1982, William B. Stanley, Yardımcı Profesör, Müfredat ve Öğretim Bölümü, Louisiana Devlet Üniversitesi)."

Eğitimin Amacı

Bireyin hiçbir hakkı yoksa ve var oluş nedeni sadece devlete hizmet etmekse, eğitimin amacı nedir?

Hegel'in eğitimi tanımlaması için bir neden yoktu ve şu ana kadar, Hegel'in yazılarında özellikle bu konuda herhangi bir fikir belirtmediğini biliyoruz. Buna gerek de yoktu zaten. Hegel'e göre, bireyin her niteliği, devletin merhametine ve iradesine bağlıydı. Sovyet Komünizmi ya da Hitlerci ulusal sosyalizm olsun, bu yaklaşım bütün Hegelist sistemlerde kendini gösteriyordu. John Dewey, Hegel'in organik toplum görüşünü izlemektedir. Örneğin;

> "Eğitim, kişinin yetenek ve becerilerini sosyal yöne çevirmesine yardımcı olmak ya da kişinin kendi deneyimlerini başkalarıyla paylaşması ve böylece bireysel farkındalığın ulusal farkındalığa genişletilmesi içindir." (İlk Pedagoji Seminer Dizisi)

Bu son cümle, özellikle Hitler'in ırk felsefesini (sağcı Hegelizm) hatırlatmaktadır.

Günümüz eğitimcileri, bu yaklaşımı yansıtmaktadırlar. Californialı Kongre Üyesi, Yüksek Eğitim Ana Plan Ortak Komitesi Yönetim Kurulu Üyesi ve California Eyalet Kongresi Eğitim Hedefleri Komitesi Üyesi John Vasconcellos'tan bir alıntı:

> "Artık kendimiz, insanoğlu, insan doğası, insan potansiyeli için yeni bir vizyon, yeni bir politika teorisi ve bu vizyona uygun bir anayasa geliştirme zamanıdır. Bu İnsan görüşü nedir? Doğal, bütün, organik insan yapısı sevgi ve sevmektir... bu, insanın topluma yönelik temel güdüsüdür." (Rex Myles, Brotherhood and Darkness (Kardeşlik ve Karanlık), sayfa 347).

Bu "bireysel farkındalığın ulusal farkındalığa doğru genişletilmesi" (Dewey) ve "insanın topluma yönelik temel güdüsü" (Vasconcellos) nedir?

Bilgiç kelimeleri bir kenara atarsak, bu yeni dünya düzeni, yeni organik dünya toplumudur. Ama Anayasa'da küresel bir organik düzen için hiçbir madde bulunmamaktadır. Aslında, Anayasa'ya tamamen ters düşeceği için, herhangi bir hükümet çalışanının veya seçilmiş temsilcinin Birleşik Devletler'i böyle bir şeye yönlendirmesi, kesinlikle yasadışıdır. Dewey elbette ki bir hükümet çalışanı değildi ama Vasconcellos, Anayasa'ya bağlılık yemini etmişti.

Tüm insanoğlunun bir bütün hâline gelmesi ve ulusların birbirlerine anlayışla, sevgiyle, barışçıl şekilde yaklaşması fikrine kimse ses çıkaramaz. Ama bu tür ezoterik fikirleri izlemeye kalkışmadan önce, kendi ülkemizdeki sorunları halletmemiz gerekmez mi? Politik yozlaşma, acı-

nacak derecede düşük eğitim standartları ve duyarsız bürokrasi, kesinlikle her ülkenin öncelikle kendi içinde eğilmesi gereken konulardır.

Öte yandan, yeni dünya düzeninin çocukların eğitimiyle ne ilgisi olduğunu anlamak da zordur ama literatürde, sizin de örneklerini gördüğünüz gibi, bu konu yer almaktadır. Hegel'den önce gelmiş ve birçok felsefi fikre kaynak oluşturmuş olan Fichte, net bir League of Nations (Uluslar Birliği) kavramına sahipti ve bu fikrin temeli, uluslararası barışı güçlendirmekti. "Bu federasyon daha fazla yayıldığında ve sonunda tüm dünyayı etkisi altına aldığında, sürekli bir barış başlayacak, devletler arasındaki karşılıklı anlayış sağlanacaktır."

Eğitim lobisi Ulusal Eğitim Kurumu, 1976 yılında "*A Declaration of Interdependence: Education for A Global Community* (Karşılıklı Dayanışma Bildirisi: Küresel Bir Toplum İçin Eğitim)" adı altında bir program yayınladı.

Bu bildirinin 6. sayfasında şöyle bir paragrafa rastlıyoruz:

> "Küresel Toplum İçin Eğitim fikrine gönülden bağlıyız. Bu fikri hayata geçirmeye ve dünya eğitim sistemlerini küresel bir toplum gelişimine yönlendirmeye yardımcı olmaya sizleri davet ediyoruz."

Bu, New Mexico Eyalet Üniversitesi Eğitim Yönetimi ve Gelişimi Profesörü Obadiah Silas Harris'in *Self Knowledge And Social Action* (Bireysel Bilgi ve Sosyal Eylem) adlı çalışmasındaki Hegelist fikre son derece yakın bir görüştür:

> "Eğitimciler, eğitim sisteminin tamamıyla bireyi ve bütün çevresini dikkate aldığını söylediklerinde, tam olarak şunu söylemektedirler: Toplumsal eğitim, kişinin bütün psiko-fiziksel yapısını ve bütün ekolojik ik-

limini, detaylarıyla birlikte -sosyal, politik, ekonomik, kültürel, ruhsal vs.- ele almaktadır. Birey kozmik bir ruh ve toplum küresel bir hâle gelinceye kadar, bireyi kendi içinde ve toplumuyla bütünleştirmeyi hedef almaktadır."

Aynı kitabın 84. sayfasında ise şöyle denmektedir:

"Kozmik ruh... tüm insan ırkı, kendi başına bir efektif ruha yükselecektir; bu, ırkın kozmik ruhudur. Bu, insanın evrimsel geleceğidir. Bu evrensel ruhun ortaya çıkışının bir sonucu olarak, bütün insan ırkının birleşmesi, yeni bir çağın başlaması, eşsiz küresel gücü için yeni bir şafak sökmesi söz konusudur."

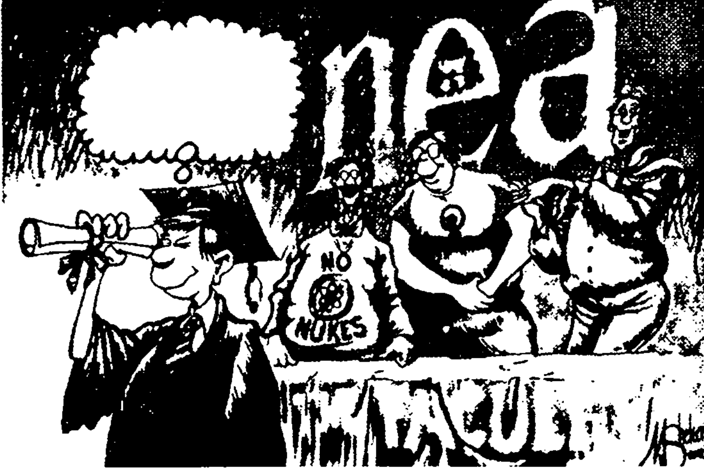
Bu son cümle, Kongre Üyesi John Vasconcellos'tan çok Adolph Hitler'in ağzından çıkmış gibidir. Aynı okült, etnik ve mutlakiyet yapısını yansıtmaktadır.

Sonuç olarak, Birleşik Devletler'in yönetiminin dayandığı Anayasa'dan bazı maddeler aktarmamız yerinde olacaktır.

Anayasa'da birey ve devlet arasındaki ilişki, bireyin devletten üstün olduğu, devletin sadece bireye hizmet etmek için varlığını sürdürdüğü şeklinde açıklanmaktadır. Bireyler izin vermediği sürece, devlet onların üzerinde hiçbir güce ve yaptırıma sahip değildir.

Bu, Anayasa'nın 9. ve 10. Maddeleri ile güvenceye alınmıştır.

Kısacası, John Dewey ve takipçilerinin uygulamaları, Anayasa'ya tamamen aykırıdır. Teşkilât'ın inanılmaz gücüyle desteklenmeselerdi, bu insanlar okullarda bir gün bile kalamazlardı.

Boş Kafalı Öğrenciler:
Teşkilât'ın Eğitim Sistemi İçin Amacı

Muhtıra Sekiz:
Özet

Buraya kadar, aşağıdaki noktaları belirledik:

(1) 1870'lere gelindiğinde, Teşkilât, Yale Üniversitesi'nin kontrolünü eline geçirmiştir. Timothy Dwight'tan beri Yale Üniversitesi'in tüm rektörleri ya Teşkilât üyeleri ya da Teşkilât ile bağlantısı olan aileler arasından seçilmiştir.

Teşkilât üyesi olmayan bazı Yale mezunlarının da Teşkilât'ın belirlediği amaçlara uygun şekilde hareket ettiği gözlemlenmektedir. Bunlardan bazılarının -Dean Acheson gibi- Parşömen ve Anahtar üyesi, bazılarının ise Teşkilât üyelerinin akrabaları olduğunu söyleyebiliyoruz. Bazılarının Kurt Başı üyesi olduğunu görüyoruz (Rockefeller ailesi için çalışan Reeve Schley gibi). Yine Robert Maynard Hutchins gibi bazıları, Yale mezunudur ama herhangi bir Yale son sınıf topluluğunun üyesi olarak tanımlanmamıştır.

(2) Eğitim alanında, bak-söyle yönteminin Thomas Gallaudet tarafından sağır-dilsiz öğrenciler için geliştirilmiş olduğunu gördük. Gallaudet, Teşkilât üyesi değildi ama iki oğlu (Edson ve Herbert Gallaudet), 1893 ve 1898 yıllarında Teşkilât'a katılmışlardı. Modern eğitim teorisinde son derece etkili bir isim ve bak-söyle yönteminin ilk savunucusu olan Horace Mann, yine Teşkilât üyesi değildi. Ne var ki Mann, Antioch Koleji Yöneticisi idi ve Taft ailesi (Teşkilât) Antioch'un en güçlü mütevellileri arasındaydı.

(3) John Dewey'in felsefesini incelediğimizde, eğitimin bireysel yetenekleri geliştirmekten ziyade kişiyi topluma uygun hâle getirmek için var olduğunu savunduğunu gördük. Bu görüşe göre, kişisel gelişim bireysel yeteneklerin geliştirilmesiyle kazanılamaz; Herbart, Dewey ve

Pestalozzi'ye göre, eğitim, kişiyi topluma hazırlamak amacını taşımalıdır. Pestalozzi, "Alfred" kod adıyla bir Il luminati üyesiydi.

Bu, gelecekteki araştırmalar için yeni bakış açıları getirmektedir; özellikle de Teşkilât'ın kökeninin Illuminati'ye dayandırılmasının söz konusu olup olmadığı açısından.

(4) 19. yüzyıl sonlarında, odak noktası Yale Üniversitesi'nden Johns Hopkins Üniversitesi'ne kaymıştır. Üye Daniel Coit Gilman, ilk Johns Hopkins Rektörü'dür ve yeni kürsüler ve fakülteler için görevlendirilecek kişileri, Teşkilât üyeleri ya da benzer görüşteki Hegelistler arasından kendisi seçmiştir. Wilhelm Wundt'un Amerikalı öğrencilerinden ilki olan G. Stanley Hall, Wundt'un Amerikanlaştırılması sürecini başlatmış, Gilman'dan gelen finansman desteği sayesinde Birleşik Devletler'deki ilk eğitim psikolojisi laboratuarını kurmuş ve daha sonra da *Journal of Psychology*'yi yayınlamaya başlamıştır.

John Dewey, Johns Hopkins'in ilk doktora mezunlarından biriydi (Hall ve Morris gözetiminde); onun ardından, Birleşik Devletler Başkanı olmadan önce Princeton Üniversitesi Rektörü olan Woodrow Wilson gelmiştir.

G. Stanley Hall'un kariyerindeki dönüm noktalarında, Teşkilât'ın rehberliğinin var olduğunu gördük. Hall aynı zamanda başka bir Teşkilât üyesi Alphonso Taft ile de bağlantılıdır. Wilhelm Wundt'un ailesinde Illuminati bağlantıları olduğunu da keşfettik.

(5) Teşkilât, Morrill Act uyarınca New York ve Connecticut'taki devlet arazilerini Cornell ve Yale için kaptı. Ama California Üniversitesi Rektörü olarak, California'daki devlet arazilerinin üniversite tarafından alınması ve üniversite yetkilileri arasındaki yozlaşma tartışmalarında Gilman'ın başı derde girdi. Teşkilât'a ilk organize

muhalefet, San Francisco *Times*'tan geldi ama editör Henry George, hedefinin gerçek doğası hakkında tam anlamıyla bilgi sahibi değildi.

(6) Teşkilât'ın eğitim sistemi üzerindeki etkisi bir troyka olarak gözlemlenebilir. Johns Hopkins'teki Gilman, Cornell'deki White (ve Almanya'daki Birleşik Devletler Büyükelçisi) ve Yale'de üye Hadley'den önce Dwight. Andrew White, ilk Amerikan Tarih Kurumu Başkanı idi. Richard T. Ely (üye değil ama Teşkilât'tan yardım görmüştü) Amerikan Ekonomi Kurumu'nun kurucusu ve ilk sekreteri oldu. Birleşik Devletler Donanma Rasathanesi ve Teoloji Semineri'nde de Teşkilât üyeleriyle karşılaşmaktayız.

(7) Modern eğitim teorisinin babası John Dewey, Hegelistler'in gözetiminde doktora eğitimini Johns Hopkins'te almıştı. Dewey'in çalışması, tamamen Hegelist teoriye ve uygulamaya dayanıyordu; üstelik Birleşik Devletler Anayasası'na ve bireysel haklara tamamen aykırıydı. Alman Hegelistler, John Dewey ve modern eğitim teorisyenlerinin karşılaştırılması, aralarındaki paralellikleri açıkça göstermektedir. Çocuklar bireysel yeteneklerini geliştirmek için değil, organik bir toplumun parçaları olarak hazırlanmak için okula gitmektedir.

Chicago ve Columbia üniversitelerindeki deneysel okullar, "yeni eğitim sistemi"nin bütün Birleşik Devletler'e yayılmasını sağlamıştır.

Kısacası, Teşkilât, İÇERİĞİNİ kontrol ederek bu yüzyılda eğitim sistemini değiştirmiş ve kontrol etmiştir. Bu eğitim sisteminin içeriği, çocuğu eşsiz bir birey olarak gören ve bu eşsiz yetenekleri geliştirmesine yardımcı olmayı amaçlayan geleneksel eğitim sistemine ters düşmektedir.

Bugün eğitim sistemine yönelik eleştiriler, temel felsefî yönünü değil, yüzeysel ihmalleri -çocukların okuyamaması, yazamaması, heceleyememesi veya basit matematiksel işlemleri yapamaması- hedef almaktadır. Eğitim sistemine Teşkilât'ın ve amaçlarının bakış açısından yaklaşırsak, sorunun ortadan kalkacağı açıktır.

Eğer öğretmenler temel şeyleri öğretmiyorlarsa, ne yapıyorlar?

Görünüşe bakılırsa, çocuklarımızı aynı zamanda Teşkilât'ın amaçlarına uygun düşen bazı politik amaçlar için hazırlıyorlar. Küresel bir toplumda küresel bir yaşam oluşturma amacı. Anladığımız kadarıyla çocukların okuyup yazamaması ya da basit matematiksel işlemleri yapamaması, okulları ve eğitim sistemini hiç ilgilendirmiyor... önemli olan yeni Cesur Dünya Düzeni için hazır olmaları.

Muhtıra Dokuz: Sonuçlar ve Öneriler

Genel sonuç, Teşkilât'ın eğitim sistemini çocuğun bireysel yeteneklerini geliştirme amacından saptırarak, çocuğu organik bir toplumun (Hegelist toplum) bir parçası olmaya şartlandırma amacına yönlendirdiği şeklinde özetlenebilir.

Bu amacın, öncelikle büyük özel vakıfların para kaynaklarının kullanılmasıyla gerçekleştiğini görüyoruz.

Eğitim standartlarının düşmesinin bu "yeni eğitim sistemi"nin bir yan etkisi mi, yoksa kasıtlı bir sonuç mu olduğu konusunda elimizde yeterli kanıt yoktur. Her ne olursa olsun, Reagan Hükümeti'nin politikası sorunu çözmeyecek, sadece etrafını çevirmekle kalacaktır.

Reform önerileri, eğitim sorunlarının ilk ortaya çıktığı 1950'lerden bu yana belli aralıklarla gelmektedir. Sputnik döneminde, Birleşik Devletler'deki matematik ve bilim eğitiminin doğasındaki gerilemeyle ilgili ciddi feryatlar yükselmişti. Eğitim sistemi fırsatı gördü ve hemen "daha fazla para" diye bağırmaya başladı. Parayı aldıklarında, 1960'larda dev bir büyüme yaşandı. Ama bütün para, sosyal şartlandırmaya harcandı. Matematik ve bilim, son 30 yıl içinde daha da geriledi.

1981'de, Chicago Üniversitesi'nden James S. Coleman, Birleşik Devletler Eğitim Bakanlığı için devlet okulları hakkında bir araştırma hazırladı. Bu araştırmada, Coleman, NORC'u (Ulusal Kamuoyu Araştırma Merkezi) kullanarak 1.016 devlet, kilise ve özel okulunda, 58.728 lise öğrencisi üzerinde araştırma yaptı. Bulguları şöyleydi:

- Özel okullar ve kilise okulları, devlet okullarına kıyasla, eğitim idealine daha yakındır.
- Özel okul öğrencileri, devlet okullarındaki öğrencilere kıyasla daha fazla şey öğreniyorlar.
- Katolik okullarının, devlet okullarına kıyasla Amerikan idealine daha yakın eğitim vermesi bir paradokstur.
- Özel okullar, devlet okullarına kıyasla daha güvenli, daha disiplinli ve daha düzenli bir ortam sunmaktadır.
- Siyahiler ve Latinler, özel okullarda daha iyi performans göstermektedirler.

Neden mi? Özel okullar, devlet okullarına kıyasla Dewey eğitim felsefesinden daha az etkilenmektedirler de ondan. Hâlâ belgeli ve lisanslı öğretmenler kullanmaktadırlar ama bu öğretmenler -açıkça söylüyoruz- öğretmen şartlandırma programının etkisinde kalmamışlardır.

Ama eğitim birimleri ve yetkilileri, hâlâ mesajı alamamaktadırlar.

1983 yılı sonbaharında, Güney California Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dekanı John Goodlad'in hazırladığı bir rapor yayınlanacak. John I. Goodlad, *Schooling For A Global Age* (Küresel Çağ İçin Eğitim) (McGraw Hill, 1979) adlı çalışmaya yazdığı Önsöz bölümünde, şunları belirtmişti:

"Hemen küresel eylem gerektiren durumlarla yüzleşmek için, aydınlanmış bir sosyal mühendislik şarttır." (sayfa xiii)

"Ebeveynlere ve toplumun geneline ulaşılmalıdır... aksi takdirde, küresel odaklı programlara alınmış çocuklar ve gençler, evlerinde öğrendikleri değerlerle çelişen durumlarla karşılaşabilirler."

Ve dahası. 345 sayfa boyunca, küresellik balonu devam edip durmaktadır.

Çocuktan bir birey olarak söz edilmemektedir. Çocuktan, teşvik edilmesi gereken yetenekler taşıyan bir kişilik olarak söz edilmemektedir. Temel eğitim hakkında hiçbir şeyden söz edilmemektedir.

Ama bu Goodlad raporu *The New York Times* tarafından yayınlanmakta (19 Temmuz 1983) ve "Amerikan okullarında yapılmış en geniş araştırmanın raporu" olarak tanıtılmaktadır. İşte Goodlad önerilerinden bazıları:

- Eğitim 4 yaşında başlamalıdır.
- Okullar daha küçük olmalıdır.
- Doktora eğitimini tamamlamış öğretmenler daha fazla maaş almalıdır.

Eğer Birleşik Devletler, teknolojik açıdan yoğun bir çağda ayakta kalmak istiyorsa, başka öneriler de dikkate alınmalıdır:

- Okulun temel amacı, bireysel yeteneklerin geliştirilmesine yardımcı olmaktır. Sosyal mühendislik gibi bir amaç asla dikkate alınmamalıdır.
- İyi bir eğitim için, "içerik" en önemli şeydir.
- Eğitim Fakülteleri kapatılmalıdır (bu, Duke Üniversitesi'nde ciddi şekilde tartışılmaktadır; Michigan Üniversitesi'nde bu konuda teklif sunulmuştur)
- Öğretmenlerin yetkinlikleri konu odaklı olmalı, eğitim teorisi dikkate alınmamalıdır.
- Özel okullardaki tüm sınırlamalar kaldırılmalıdır.
- Devlet okulları tekrar yerel yönetime teslim edilmelidir.

TEŞKİLÂT SAVAŞ VE DEVRİMLERİ NASIL YARATIYOR

Yazarın Notu

Teşkilât'ın operasyon tarihi ancak Hegelist diyalektik yöntem çatısı altında anlaşılabilir. En basit şekliyle bu, tarihi çatışmalar yaratır kavramıdır.

Bu aksiyomu, kontrollü çatışmanın önceden kararlaştırılmış bir tarihi yaratacağı inancı izlemektedir. Örneğin; Trilateral Komisyon "yönetilen çatışma" kavramını tartışırken, Komisyon, aslında önceden belirlenmiş uzun vadeli amaçlara ulaşılması için çatışmaların kullanılmasından söz etmektedir; bir sorunu çözmek için rasgele kontrolden söz etmemektedir.

Diyalektik yöntem, bu üç yönlü "kontrollü çatışma"yı bir adım öteye götürmektedir. Hegelist terimlerle konuşmak gerekirse, var olan bir güç (tez) bir karşı güç (antitez) yaratır. İki güç arasındaki çatışma, bir sentezin oluşmasıyla sonuçlanır. Sonra süreç tekrar başlar: Teze karşı antitez yine bir sentezle sonuçlanır.

Teşkilât tarafından yaratılmaya çalışılan sonuç, bir Yeni Dünya Düzeni'dir. Kontrollü çatışma olmadan, bu Yeni Dünya Düzeni'nin yaratılması söz konusu olamaz.

Toplum içindeki bireylerin rasgele eylemleri, bu sentezi getirmez, çünkü yüzeyseldir ve bu yüzden özel olarak yaratılması gerekir. Ve bu, çatışmanın hesaplanması, kontrol edilmesi ve kullanılmasıyla mümkündür. Bütün bu süre boyunca bu sözünü ettiğimiz sentez aranırken, birbirlerine karşı partilerden birine dahil olmanın, yani taraf tutmanın hiçbir anlamı yoktur. Bu, uluslararası bankerlerin neden Naziler'i, Sovyetler Birliği'ni, Kuzey Kore'yi, Kuzey Vietnam'ı Birleşik Devletler'e karşı desteklediğini açıklamaktadır. "Çatışma", bir yandan dünyayı tek bir Dünya Devleti'ne doğru zorlarken, bir yandan da kazanç getirmektedir. Bu süreç, günümüze kadar sürmüştür.

Bu bölümde verdiğimiz bazı belgelerin okunması zor olduğu için özür diliyoruz. Bunlar, bugün elimizde olan en iyi kopyalardır. Aslında, elimize geçmiş olmaları bile bir mucizedir... Örneğin, Patrik Amos Pinchot ve Patrik William Kent arasında yazılmış olan mektuplar, New York Eyalet Komisyonu tarafından Birleşik Devletler'e karşı girişilen eylemlerin araştırması sırasında ele geçirilmemiş olsaydı, kesinlikle bize ulaşmayacaktı.

Ne var ki içeriğin tam olarak tanımlanamayacağı yerlerde bile, bu belgelerin varlığı önemli bir noktayı kanıtlamaktadır: Belli bir amaca ulaşılmasını sağlamak için Patrikler arasında hesaplı bir ortak çaba söz konusudur. Dahası, bu çabaların Patrikler arasında gidip gelen mektuplarda bile belirtilen doğası, ancak ve ancak Hegelist diyalektik yöntem terimleriyle açıklanabilir.

Kısacası, bu belgelerin varlığı da en az içerikleri kadar önemlidir. Çünkü planlı ortak eylemleri, yani bir komplonun varlığını işaret etmektedir.

Muhtıra Bir:
Yaratılmış Çatışma ve Diyalektik Yöntem

1. GİRİŞ

Kitabın önceki bölümlerinde, Teşkilât'ın yapısını ve amaçlarını inceledik.

Birleşik Devletler'in elit, gizli bir topluluk tarafından yönetildiği yönündeki ilk hipotezimizi belgelerle kanıtladık: Böyle bir gizli topluluk gerçekten vardır, üyelerinin kimlikleri gizlenmektedir ve üyeliğin ortaya çıkarılması istenmemektedir. Dahası, biz kitabımızı hazırlamaya başladıktan sonra, Yale Üniversitesi'nde kayıtlarının büyük bölümünün tutulduğu Sterling Kütüphanesi yetkilileri, Russell Tröst'ün belgeleriyle ilgili araştırma yapanları engellemeye başladı.

Teşkilât'ın yapısının, çalışma tarzının ve amaçlarının, Hegelist diyalektik yöntemiyle açıklanması gerektiğini de belirtmiştik. Operasyonları başka hiçbir felsefî yaklaşımla açıklanamaz; bu yüzden, Teşkilât asla "sağcı" ya da "solcu", laik ya da dindar, Marksist ya da Kapitalist diye tanımlanamaz. Teşkilât ve amaçları bunların tümüdür ama tek başına hiçbiri değildir.

Hegelizm'de politik "sağ" ve politik "sol" veya Hegelist terimlerle tez ve antitez arasındaki çatışma, tarihin ilerlemesi ve tarihsel değişimlerin oluşması için esastır. Tez ve antitez arasındaki çatışma, bir sentez ortaya çıkarır ki bu da yeni bir tarihsel durum anlamına gelir.

Batı ve Marksist ülkelerdeki dünya tarihimiz, "sağ" veya "sol"dan oluşan bir politik yapı içinde tanımlardan ve analizlerden oluşmakta, ülkelerin kendi tarihleri bu kanatlardan birinden yaklaşmaktadır. Örneğin; Batı'da yayınlanmış olan tarih çalışmaları, komünizm ve sosyalizme ya kapitalizm ya da Marksizm açısından yaklaşmaktadır. Sovyetler Birliği'nde yayınlanan tarih kitapları ise Batı'ya sadece Marksist açıdan bakmaktadır. Ne var ki şu ana kadar (görebildiğimiz kadarıyla) hiç dikkate alınmayan bir açı daha vardır; devleti kontrol edenler, önceden belirlenmiş tarihi bir sentez yaratmak için Hegelist diyalektik yöntemi kullanıyor olabilirler mi?

Modern tarih çalışmalarında, bu yaratım süreciyle ilgili sadece boş umutlar uyandıran küçük ışıklar göze çarpmaktadır. Ama bunların arasında en inandırıcı olanı, Carroll Quigley'in, aşağıda da aktarımlar yapacağımız *Tragedy and Hope* (Trajedi ve Umut) adlı çalışmasıdır. Elit kesim politikacıları arasında çok azı bu tür bilgileri kamuoyuna açıklamaktadır. Örneğin; Başkan Woodrow Wilson, şu sözleri söylemiştir: "Birleşik Devletler'de ticaret ve üretim alanında çalışan en büyük adamların bazıları, son derece organize, son derece gizli, son derece üstün, son derece yaygın bir güç olduğunun farkındadırlar ve o güç tarafından kınanmayı göze almadıklarından, bu konuda hiç ağızlarını açmamaktadırlar."

Peki bu güç kim ya da nedir? Nasıl kullanılıyor?

Bu kitapta, dünyanın şimdiki durumunun, "sağ" ve "sol" elementlerinin kullanılması sayesinde bu elit kesim

tarafından kasıtlı olarak yaratıldığını belirtmiştik. Dünyanın bu en güçlü insanlarının, bir Yeni Dünya Düzeni yaratmak için hem sağı hem de solu desteklediğini ve geliştirdiğini de söylemiştik.

Birleşik Devletler'deki bu organizasyonun "kontrollü çatışma" prensibini kullandığı hiç şüphesizdir. Bu kesimdeki insanların istediği sonuçların elde edilmesi için "kontrollü" krizler kullanılmaktadır. Dahası, savaş ve barış kararlarını verenlerin bu birkaç elit aile olduğu, politik referandum yoluyla herhangi bir toplum oylamasına başvurulmadığı kesindir. Bu bölümde, Teşkilât'taki kişiler tarafından verilen bazı önemli çatışma kararlarını, sağ-sol durumlarının nasıl kasıtlı olarak yaratıldığını ve sentez oluşturmak için bir çatışma içine yerleştirildiğini birlikte inceleyeceğiz.

Son olarak, bu kararları ve operasyonların elit kesimle ve özellikle de Teşkilât ile nasıl bir bağlantısı olduğunu göreceğiz.

2. DİYALEKTİK YÖNTEM NASIL İŞLER?

Son 200 yıl boyunca, yani Alman felsefesinde Kant'ın yükselişinden bu yana, birbiriyle çatışan iki felsefe sistemini tanımlayabiliriz. Birleşik Devletler'de, İngiltere Birleşik Krallığı'nda ve Fransa'da, felsefe bireye ve bireyin haklarına dayanır. Ama Kant'tan bu yana, 1945'e kadar Fichte ve Hegel aracılığıyla, Almanya'da temel felsefe evrensel kardeşlik ve bireyselliğin inkâr edilmesidir; bu görüş, Batılı klasik liberal düşüncenin tamamen zıttıdır. Kitabın daha önceki bölümlerinde belirttiğimiz gibi, Alman idealizmi, Karl Marks'ın, Bismarck, Hitler, Sağcı ve Solcu Hegelistler'in çalışmalarının felsefî temeliydi. Ama para-

doks şudur: Hegel sadece en muhafazakâr Alman hareketlerine teorik temel oluşturmakla kalmamış, aynı zamanda 19. yüzyıldaki devrimci hareketlerin çoğunun da çıkış noktası olmuştur. Hem Marks hem de Hitler, felsefî temellerini Hegel'e dayandırmışlardı.

Batı'da yaşayan bizlerin çoğu için yabancı kavramlarla dolu olan Hegelist politik düşünce sisteminden, devletin "Tanrı'nın tarih boyunca ayak izleri", devletin aynı zamanda Tanrı olması, vatandaşın tek görevinin devlete hizmet etme yoluyla Tanrı'ya hizmet etme olması, bir vatandaşın ancak devlete boyun eğdiği ölçüde özgür olabilmesi gibi absürd durumlar ortaya çıkmaktadır. Ama bir önceki bölümde, aynı zamanda Ulusal Eğitim Kurumu ve büyük vakıflar gibi organizasyonların baskılarıyla bu Hegelist saçmalıkların Birleşik Devletler'deki eğitim sistemine nasıl girmiş olduğunu da gördük.

Bu Hegelist felsefe sisteminden, tarihsel diyalektiğe geliyoruz ki bunun anlamı, tüm tarihsel olayların, zıt güçlerin çatışmasından ortaya çıktığıdır. Bu nihai olaylar, çatışan gruplardan üstün ve farklıdır. Herhangi bir fikir ya da herhangi bir fikrin uygulanması, TEZ olarak düşünülebilir. Herhangi bir tez, zıt güçlerin ortaya çıkmasına neden olacaktır ki buna da ANTİTEZ denir. Nihai sonuç tez ya da antitez değil, çatışan iki zıt gücün bir sentezi olacaktır.

Das Kapital adlı çalışmasında, Karl Marks, kapitalizmi tez, komünizmi ise antitez olarak görüyordu. Tarihçiler tarafından tamamen gözden kaçırılan nokta -Marksistler de dahil olmak üzere- bu güçler arasındaki çatışmanın sonucunda ortaya çıkacak olan toplum yapısının kapitalist ya da komünist değil, bu iki zıt güçlerin bir sentezi olacağıdır. Hegelist sistem, böyle bir çatışmanın sonucunda kapitalist ya da komünist olmayan başka bir toplum yapısının ortaya çıkacağını göstermektedir. Dahası, bu Hegelist

olaylar düzeninde, yeni sentez devletin Tanrı, bireyin mutlak devletten daha aşağıda ve değersiz bir köle olduğunu vurgulamaktadır.

O hâlde Hegelistler için bir Parlamento'nun ya da Kongre'nin önemi nedir? Bu kurumlar, bireylerin kendi fikirlerinin bir parça değeri olduğunu hissetmelerine olanak tanırken, aynı zamanda da herhangi bir "köylü"nün ola ki şans eseri mantıklı bir fikir vermesi durumunda, devletin hemen fikri sahiplenmesini sağlamaktadır. Hegel bunu şu şekilde açıklamaktadır:

> "Bu katılımın, hayalî özgürlük ve kibrin amacı, bireylerin kendilerini etkili hisssetmelerini, böylece bir fark yarattıkları duygusunu yaşamalarını sağlamaktır."

Hegelistler için ulusların organize çatışması anlamına gelen savaşlar, fikirler arasındaki çatışmaların gözle görülür sonucudur. Modern eğitim sisteminin Hegelizm aşığı John Dewey, bunu şu şekilde ifade etmiştir:

> "Savaş, sınırlı ve değersiz çıkarlar konusunda kibirlenmenin kötülüğü konusunda en etkili vaazdır; yaşamını ve mülkiyetlerini kendisine ve ailesine ait olarak gören bireyin bencil egoizmine bir son vermektedir." (John Dewey, German Philosophy And Politics, sayfa 197)

Elbette ki Dewey'in bu savaş yanlısı paragrafının unutulması, bugün "Barış Hareketi" ile meşgul olan Ulusal Eğitim Kurumu tarafından uygun görülmüştür; özellikle de bir "barış" hareketi en çok Hegelist Sovyetler'in işine yarayacağı zaman.

Hepsinden öte, Hegelist doktrin, krallardan çok devletlerin ilâhi hakkıdır. Hegel ve Hegelistler için, devlet dünyadaki Tanrı'dır:

ortaklar, Cumhuriyetçiler ile bağlantılıydı; Russell C. Leffingwell, Demokratlar ile arasını sıcak tutuyordu; Grayson Murphy, aşırı Sağ kesimle yandaştı; Thomas W. Lamont ise Sol kesim ile iyi geçiniyordu. Morgan'ın kütüphanelere, müzelere ve sanata ilgi duyması, Birleşik Devletler ve İngiltere arasında sadakat ayrımı yapmaması, yoksulların sosyal hizmet ihtiyacı konusundaki farkındalığıyla, Morgan firmasının çok partili politik görüşünün temeli, firmanın asıl kurucusu olan George Peabody'ye dayanmaktadır (1795-1869). Bu eylemlerin kontrolü için vakıfların vergiden muaf tutulmasını sağlayan da yine Peabody idi. Maalesef bu harika ve anlatılmamış hikâye için yeterli yerimiz yok ama burada söylediklerimizin çok daha büyük bir resmin parçaları olduğu unutulmamalıdır."

Quigley, Morgan firması, diğer New York finans kurumları ve Teşkilât arasındaki bağlantıların farkında değildi. Daha önce de belirttiğimiz gibi, Quigley, "Grup" adıyla bilinen İngiliz Organizasyonu konusunda ciddi bir kitap yayınlamıştı. Bazı kişisel görüşmelerimiz sayesinde, Quigley'in daha fazlasından şüphelendiğini biliyoruz, ama herhangi bir Amerikan elit kesimin tanımlanması, Quigley'in çalışmasının konusu değildi. Harriman, Bush, Acheson, Whitney -hatta Stimson- isimleri Anglo Amerikan Organizasyonu'nda karşımıza çıkmamaktadır.

Şimdi Quigley'in yukarıdaki paragrafını alıp, Teşkilât ile ilgili yaptığımız açıklamalarla karşılaştırabiliriz. O zaman birçok şey açığa çıkmaktadır. Morgan'ın kendisi Teşkilât'ın bir üyesi olmamasına karşın, ortaklarının bazıları öyleydi ve Morgan'ın ölümünden sonra, firmanın adı Morgan, Stanley & Co. olarak değiştirildi. Bu "Stanley," Harol Stanley idi (Teşkilât, 1908). Morgan'ın döneminde,

Teşkilât'ın etkisi ortak Henry P. Davison aracılığıyla sağlanıyordu; oğlu H. P. Davison, Jr., 1920'de Teşkilât'a üye oldu. Henry P. Davison, Thomas Lamont'u ve Willard Straight'i Morgan firmasına getiren kişiydi. Bu ortaklar, Morgan'ın diyalektik yönteminin sol kanadını inşa etmekle görevliydi; bu kanada A.B.D. Komünist Partisi de dahildi (oğlu bugün Occidental Petroleum firmasında Yönetim Kurulu Üyesi olan Julius Hammer ile birlikte).

Morgan'ın ortaklarından Thomas Cochran, 1904'te Teşkilât'a katılmıştı. Ne var ki üyelerin bulunduğu asıl noktalar Morgan'ın ortaklar grubu içinde değil, Morgan'a bağlı çalışan firmalardaydı. Her nasılsa J. P. Morgan finans merkezinden ayrılmış olan Guaranty Tröstü ve Bankers Tröstü gibi firmalarda -yine de hâlâ Morgan'ın hâkimiyetindeydiler- üyelerin toplandığını görüyoruz (daha sonra bu noktayı inceleyeceğiz).

Teşkilât'ın "sağ" ve "sol"u aynı anda desteklemek yönündeki bu uygulaması, günümüze kadar devam etmiştir. Örneğin, 1984'te, Averell Harriman (Teşkilât, 1913), Demokratik Parti'nin adamı olduğunu, bu arada George Bush'un da (Teşkilât, 1949) bir Cumhuriyetçi Başkan Yardımcısı ve Cumhuriyetçi Parti'nin yanlış isimlendirilmiş "orta" kanadının (aslında uç) lideri olduğunu görüyoruz. Ortada sözde "bağımsız" John Anderson yer alıyor; oysa ki Anderson, bu elit kesimden ciddi miktarda finans desteği görüyor.

4. SAVAŞ VE DEVRİMLERİN YARATILMASI

Ülke içinde bu "sol" ve "sağ" kanatların manipülasyonu, "sol" ve "sağ" politik yapıların yüzeysel olarak oluşturulduğu ve tek dünya sentezinde çöktüğü uluslararası arenada da tekrarlanmaktadır.

Okul kitaplarında savaş ve devrimler, zıt güçlerin çatışmalarının tesadüfi sonuçları olarak gösterilmektedir. Bu kitaplara göre, politik pazarlıkların çürümesi fiziksel çatışmalara yol açmakta, sonuçta savaşlar çıkmaktadır. Ne yazık ki bu tam anlamıyla bir saçmalıktır. Savaşlar daima kişilerin kasıtlı ve yaratıcı eylemleri sonucunda başlar.

Batılı okul kitaplarında da devasa boşluklar vardır. Örneğin, II. Dünya Savaşı'ndan sonra, Nazi savaş suçlularını yargılamak üzere görevlendirilen mahkemeler, Batı'nın Hitler'i desteklemesiyle ilgili bilgileri sansürlemekte çok dikkatliydiler. Aynı şekilde, 1917 Devrimi'nde Sovyet ekonomisine yapılan Batı kaynaklı finans yardımları da gizlenmiştir.

Devrimler, politik ya da ekonomik zorlanmalardan doğarak otokratik bir devlete karşı girişilen doğaçlama olaylar olarak gösterilir. Batılı okul kitaplarında, devrimlerin finans desteğine ihtiyaç duydukları ve dünya üzerindeki birçok devrimin arkasında Wall Street'in yattığı belirtilmez.

Sonuç olarak, Hitler Almanyası, Sovyetler Birliği ya da Komünist Çin olsun, Batılı tarih kaynaklarımız bozulmuş, sansürlenmiş ve büyük ölçüde işe yaramaz hâle getirilmiştir. Hiçbir Batılı vakıf bu tür konuların araştırılması için finans desteği vermez; bu tür araştırmaları yapabilecek sadece birkaç Batılı akademisyen çıkabilir ve onlar da hazırladıkları kitapları bastıracak bir yayıncı bulamazlar.

Aslında, büyük ölçüde kaydedilmemiş bir tarih daha vardır ve bizim okul kitaplarımızda yazandan son derece farklı bir hikâye anlatmaktadır. Savaşların kasıtlı olarak yaratılması, hükümetlerin değişmesi için bilinçli bir şekilde devrimlerin desteklenmesi ve bir Yeni Dünya Düzeni yaratılması için çatışmaların kullanılması.

Muhtıra İki'de, bir dünya çatışmasının ve iki devrimin yaratılması için kullanılan araçları inceleyeceğiz. Sonra Muhtıra Üç ve Muhtıra Dört'te, önemli bir tarihsel dönemde tez ve antitezi inceleyeceğiz; Sovyetler Birliği'nin (tez) ve Hitler Almanyası'nın (antitez) oluşturulması ve geliştirilmesi.

Muhtıra Beş'te, son yirmi yıl içinde bu diyalektik çatışmanın nasıl sürdürüldüğüne bakacağız; özellikle Angola ve Çin'de. Teşkilât'ın amacının yeni bir sentez, devletin mutlak olduğu ve bireyin ancak devlete boyun eğdiği ölçüde özgür kılındığı Hegelist bir Yeni Dünya Düzeni yaratmak olduğunu birlikte göreceğiz.

Muhtıra İki: Çatışma Yaratımı İçin Kullanılan Araçlar

1. EVRENSEL BİR ANLAYIŞ

Yapmamız gereken ilk şey, kapitalistlerin ve komünistlerin birbirlerine düşman oldukları evrensel düşünceden vazgeçmektir. Bu Marksist aksiyomu yanlış bir ifadedir ve yaklaşık bir asır boyunca akademisyenleri ve araştırmacıları yanıltmıştır.

Bu anlayış yapısını göstermek için, öncelikle saygın Scotland Yard'ın (Londra) 1919'da Birleşik Devletler'deki devrimciler üzerine hazırladığı bir rapora bakmalıyız. Londra polisleri, o zamanlar Bolşevik Devrimi'nin kökenlerini araştırıyorlardı ve Batılı destekçilerini tanımlamaya çalışıyorlardı. Konu uzun sakallı ve daha da uzun pardösülü adamlara geldiğinde, çoğu polis teşkilâtı herhangi bir sorunla karşılaşmıyordu; zaten devrimci gibi göründüklerinden, devrimci olmalıydılar. Ama konu siyah takım elbiseli bankerlere geldiğinde, Scotland Yard bu anlayış yapısının etkisinden kurtulamıyor, bu bankerlerin de devrimci olabileceklerine ihtimal vermiyordu. Scotland Yard tarafından hazırlanmış şu istihbarat raporuna bir bakın[11]:

> "Martens fazlasıyla ilgi odağı. Guarantee Tröstü ile bağlantısı olduğu hiç şüphesiz. Ama bu kadar büyük ve nüfuzlu bir firmanın, Bolşevik konularıyla uğraşacağına inanmak çok zor."

11 Bir kopyası Birleşik Devletler Dışişleri Bakanlığı Decimal File, Mikrokopya 316, Rulo 22. Çerçeve 656.

Scotland Yard, Sovyetler'in New York'taki Guarantee Tröstü ile bağlantılı olması konusunda oldukça tutarlı bir bilgi yakalamıştı ama buna inanamıyorlardı ve bu yüzden araştırmayı bıraktılar.

Bugün bile, FBI hâlâ benzer bir anlayışı izlemektedir. Örneğin; David Rockefeller, Birleşik Devletler'deki bir KGB ajanıyla düzenli olarak görüşüyordu; haftalık öğle yemekleri oldukça doğru bir tanım olacaktır. Yine de, FBI, David Rockefeller'ın potansiyel bir Sovyet ajanı olabileceğine ihtimal vermiyordu ama Hoboken'den Joe Smith eğer böyle bir şey yapsaydı, FBI'ın hemen peşine takılacağından emin olabilirdiniz. Öte yandan, Birleşik Devletler'deki Marksistler de bir kapitalistin komünizmi destekleyeceğine kesinlikle inanmamaktadır.

Scotland Yard ve FBI gibi organizasyonlar, araştırmacıların rehberliklerinden yararlandığı neredeyse tüm akademisyenler, önemli bir noktada yanılgıya düşmektedirler: Bilinen tarihsel gerçeklere, belli bir anlayıştan yaklaşmaktadırlar. Daha herhangi bir sorun ortaya çıkmadan, o sorun için çözüme sahip olduklarına kesinlikle inanmışlardır.

Modern tarihin anahtarı, şu gerçeklerde gizlidir: Elitistler, hem Marksistler hem de Naziler ile yakın bağlantı içindedir. Tek soru kim oldukları ve bunu neden yaptıklarıdır. Genel tepki, bu gerçekleri inkâr etmektir. Diğer yandan, ulusal güvenliğimiz, bu bağlantılar yaşam tarzımıza daha fazla zarar vermeden önce bu gerçeklerin kabullenilmesini gerektirmektedir.

Bu muhtırada, özellikle 1917'den bu yana, bir Yeni Dünya Düzeni yaratmak için tarihsel gerçeklerin kasıtlı olarak çarpıtıldığını ve bu çatışmanın özellikle sürdürüldüğünü göstereceğiz.

Operasyon aslında 1917'den önce başlamıştı. İspanyol-Amerikan Savaşı, 1899'da Birleşik Devletler'deki Elitist ke-

sim olan Teşkilât tarafından ve Anglo-Boer Savaşı da yine 1899'da İngiltere'deki Elitist kesim olan Grup tarafından (Birleşik Devletler yardımıyla) başlatılmıştı. Bu savaşları Birinci ve İkinci Hegelizm Savaşları olarak adlandırabiliriz ama bu da başka bir hikâyedir. Şimdilik Almanya'da Hitler'in ve Sovyetler Birliği'nde Marksizm'in yükselişlerini inceleyeceğiz. Bu iki zıt güç ya da iki zıt politik kutup arasındaki çatışma, II. Dünya Savaşı'nın çıkışının en önemli nedeniydi.

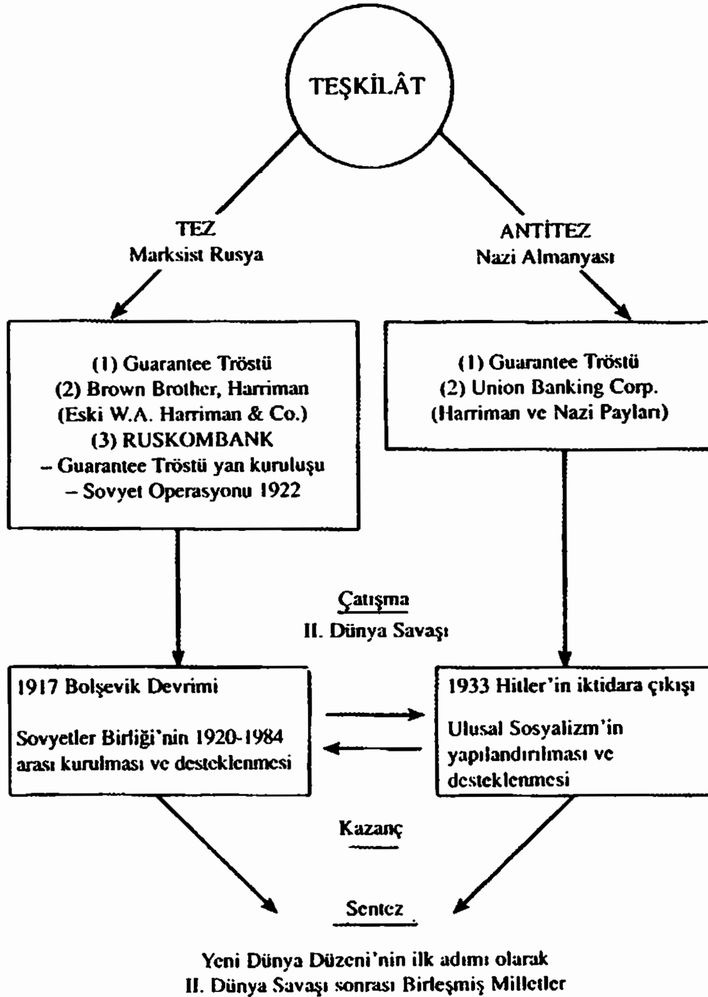
II. Dünya Savaşı'ndan sonra, dünya sahnesi büyük ölçüde değişmişti. 1945'den sonra, bir tarafta Sovyetler Birliği, diğer taraftaki Birleşik Devletler'e karşı oldu. İlk diyalektik çatışma, Birleşmiş Milletler'in kurulmasını sağladı; bu, dünya hükümetinin kurulmasında ilk adımdı. İkinci diyalektik çatışma, Trilateral Komisyon'un kurulmasına yol açtı; bu, bölgesel grupların oluşmasını sağlarken, aynı zamanda daha gizli seviyede, Birleşik Devletler ve Sovyetler Birliği'nin birleşmesi anlamına geliyordu.

Teşkilât'a Giriş'te, gizli bir organizasyonun, Teşkilât'ın varlığını gösterdik. Şimdi Teşkilât'ın Hegelist çatışma için gereken iki küresel grubu nasıl yarattığını ve geliştirdiğini göreceğiz. 1917'den bu yana, bu küresel savaş araçları şunlar olmuştur:

(a) New York'taki Guarantee Tröstü; 1919'daki Scotland Yard raporunda adı geçen firma;

(b) Brown Brothers, Harriman; New York'taki özel bankerler.

1933'den önce, Brown Brothers, Harriman, iki firmadan oluşuyordu: W. A. Harriman Company ve Brown Brothers. İki firmada da Teşkilât'ın sayısız üyesi vardı ama özellikle biri, Teşkilât'ın operasyonlarının kilit adamı olarak görünmektedir: W. Averell Harriman (Teşkilât, 1913).

TEŞKİLÂT
TEZ
Marksist Rusya
ANTİTEZ
Nazi Almanyası
(1) Guarantee Tröstü
(2) Brown Brother, Harriman
(Eski W.A. Harriman & Co.)
(3) RUSKOMBANK
– Guarantee Tröstü yan kuruluşu
– Sovyet Operasyonu 1922
(1) Guarantee Tröstü
(2) Union Banking Corp.
(Harriman ve Nazi Payları)
Çatışma
II. Dünya Savaşı
1917 Bolşevik Devrimi
Sovyetler Birliği'nin 1920-1984 arası kurulması ve desteklenmesi
1933 Hitler'in iktidara çıkışı
Ulusal Sosyalizm'in yapılandırılması ve desteklenmesi
Kazanç
Sentez
Yeni Dünya Düzeni'nin ilk adımı olarak
II. Dünya Savaşı sonrası Birleşmiş Milletler

II. W. AVERELL HARRIMAN (Teşkilât, 1913)[12]

William Averell Harriman adı, dünya çapındaki politik olayların perde arkasında Teşkilât'ın diğer üyelerine kıyasla daha sık karşımıza çıkmaktadır. Bunun nedeni, Harriman'ın çok aktif bir adam olması olabilir. 1891'de doğmuş ve 1913'te Yale'den mezun olmuş olan Harriman, 1980'lere gelindiğinde bile hâlâ sık sık haberlere konu olmaktadır. Haziran 1983'te, Harriman, Moskova'da Yuri Andropov ile özel bir toplantı yapmıştı ve Aralık 1983'te, Barbados sularında yüzerken bacağını kırdı. Burada W. Averell Harriman hakkında ne söylersek söyleyelim, inanılmaz enerjisini ve uzun ömrünü görmezden gelemeyiz.

Resmi Harriman biyografilerinde, Teşkilât'tan, Kurukafa ve Kemikler'den ya da Russel Tröstü'nden hiç söz edilmemektedir. Diğer tüm üyeler gibi, Harriman da üyelik bilgilerini toplumdan gizlemeyi çok iyi becermiştir. Devlet pozisyonları için gereken özgeçmiş bilgilerinde FBI'ın böyle bir bilgiye rastlayıp rastlamadığını ya da W. Averell Harriman'ın özgeçmiş bilgilerinde bu noktaların özellikle mi görmezden gelindiğini bilmiyoruz.

W. Averell Harriman'ı anlamak için, öncelikle babası Edward H. Harriman'a bir bakmamız gerekir; baba Harriman, 19. yüzyılda "haydutlar lordu" idi. Edward Harriman'ın biyografisi (*E. H. Harriman: A Biography*), parayla yazdırılmış tüm biyografiler gibi kendine hizmet etmiştir. George Kennan tarafından yazılmış, 1922'de Houghton Mifflin firması tarafından yayınlanmıştı; Kennan, Dean Acheson Devlet Departmanı'nda aktif bir kişiydi.

12 Brown Borthers, Harriman şirketinin 1972'deki ortaklarının isimleri Teşkilât'a Giriş bölümünde verilmiştir. Birleşik Devletler Dışişleri Bakanlığı Decimal File, Mikrokopya 316, Rulo 138 (861.6364-6461).

Ünlü Ulusal Güvenlik Konseyi Belge 68'in yazarı, George Kennan'dan başkası değildi.

Edward Harriman, çok az bir eğitimle, 14 yaşında iş hayatına atıldı, ama New Yorklu bir banker ve demiryolu kralının kızı Mary Averell ile evlendi. 22 yaşına geldiğinde, Harriman, New York Borsası'nda belli bir yer edindi ve 1893'teki Union Pasific çöküntüsünde şanslı ya da akıllı davrandı.

Dictionary of American Biographies (Amerikan Biyografileri Sözlüğü) adlı çalışmada bile yaygın şekilde kabul edildiği üzere, 1904 Kuzey Menkulleri olayında ticareti kısıtlamakla suçlananlar arasındaydı; bu olayda 60 milyon dolarlık serveti, ICC (Eyaletlerarası Ticaret Komisyonu) tarafından incelemeye alınmıştı. Bu kaynak, Harriman'dan şöyle söz etmektedir: "Bir yolun kaynaklarının içeridekilerden biri tarafından nasıl hortumlanabileceğinin en güzel örneği."

Harriman'ın kayıtlı menkullerinin ortalama değeri 80 milyon dolardı. Diğer yandan, Harriman 18 milyon dolardan fazla değerde geliştirme ve mülk tahsisi istemiyordu. Diğer bir deyişle, 60 milyon dolarlık menkuller likit durumdaydı, ve çoğu Kuhn Loeb & Co. tarafından satılmıştı. 60 milyon dolar, böylece Harriman'ın cebine girmişti.

1904'te, ICC şöyle bildirdi:

> "Bay Harriman, 60 milyon dolar değerinde hisse senedi ve menkulü olduğunu doğruladı; hiçbir mülk ele geçirmemiştir ve bu kesinlikle doğru bir tahmindir."[13]

Kısacası, Edward H. Harriman, tam anlamıyla bir hırsız, üçkâğıtçı ve suçluydu, çünkü 60 milyonun hileli bir

13 Gustavus Myers, History of The Great American Fortunes (Modern Library, New York, 1937), sayfa 500.

şekilde el değiştirmesi, ağır suç kapsamına girer. Politikacılara ve politik partilere ödediği yüklü miktarda paralar sayesinde, Harriman hapisten kurtuldu. Biyograf George Kennan, Harriman'ın Başkan Theodore Roosevelt'in 1904 tarihinde Cumhuriyetçi Ulusal Komite için 250,000 dolar istemesi karşısında verdiği cevabı aktarmaktadır.[14]

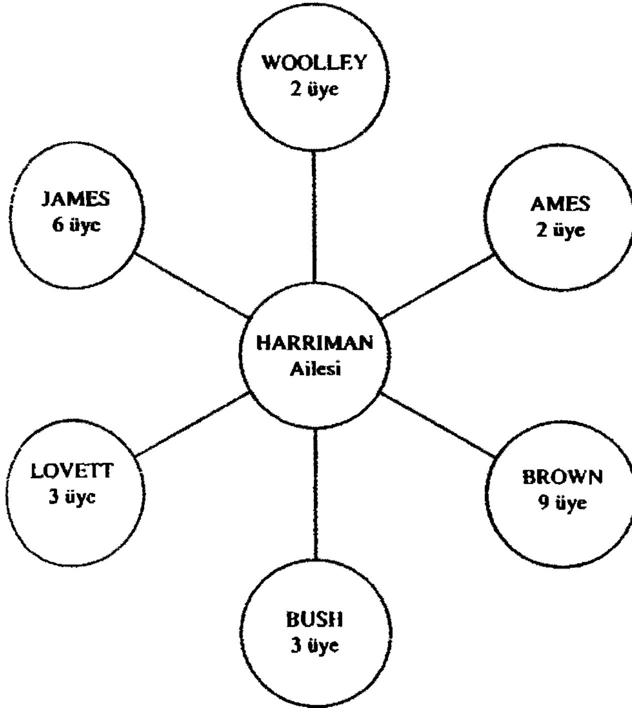
Bu fonlar, Harriman'ın dostu ve avukatı Yargıç Robert Scott Lovett tarafından Komite'ye aktarılmıştı. Lovett aynı zamanda Union Pacific Demiryolu Şirketi'nin de genel danışmanıydı ve Harriman'ın hazinecisi olarak tanımlanabilirdi. Yargıç Lovett'in oğlu Robert Abercrombie Lovett (Teşkilât, 1918), Yale'e gitti ve Harriman'ın iki oğlu, Roland ve Averell ile birlikte Teşkilât'a katıldı. Robert Abercrombie Lovett'i 1950'lerde Savunma Sekreteri, Brown Brothers, Harriman'ın ortağı ve Başkan Harry Truman'ın General Douglas MacArthur'u Kore'den geri çağırışında kilit adam olarak gördük. Ancak Lovett ailesi, ikinci derece önem taşımaktadır. Onların Harriman ailesiyle olan bağlarını açıkladığımızda, bu ailelerin ortak bir amaç için birbirleriyle nasıl yardımlaştıklarını da güzel bir şekilde örneklemiş olacağız.

Ne var ki 250,000 dolar, Theodore Roosevelt'in Harriman hakkındaki düşüncelerini pek değiştirmemişti. Armağandan iki yıl sonra, Roosevelt, Senatör Sherman'a bir mektup yazdı ve Harriman'ı "derin köklü rüşvet adamı," "istenmeyen vatandaş" ve "Cumhuriyet düşmanı" olarak tanımladı.[15]

Averell Harriman'ın babasıyla ilgili başka bir tanım da, *Concise Dictionary of National Biography* (Ulusal Biyografi Özet Sözlüğü) (sayfa 402) adlı çalışmada karşımıza çıkmaktadır: "Özgüvenli, baskın, soğuk ve acımasız; planları engellendiği takdirde ne dost ne de düşman tanırdı."

14 George Kennan, op. cit. sayfa 192.
15 Augustus Myers, op. cit. sayfa 214

Harriman Ailesi ve Teşkilât'taki Uyduları

Bir babanın günahlarını elbette ki oğullarına yükleyemeyiz ama Harriman kardeşlerin, Averell'in ve Roland'ın kariyerlerine bakarken, bu bilgileri aklımızdan çıkarmamalıyız. En azından, halka açıklananların gerisinde yatanları araştırmak ve en kötüsünden korkmak için yeterli nedenimiz vardır.

Yüzeysel olarak, W. Averell Harriman'ın hayatı babasınınkinden çok farklıydı. Averell Harriman'ın uzun kariyerinin resmi özeti şöyledir:

- Üç kez evlendi: 1915'te Kitty Lanier Lawrence, 1930'da Marie Norton Whitney ve 1971'de Pamela Churchill Hayward ile.
- Groton Hazırlık Okulu ve Yale'de eğitim gördü. 1913'te Teşkilât'a katıldı.
- Babasının şirketi, Union Pacific Railroad'da işe başladı.
- 1917'de Merchant Shipbuilding Corporation'ı kurdu ve 1925'de tüm hisselerini sattı.
- 1917'de Guaranty Tröst'ün Yönetim Kurulu Üyesi oldu. Guaranty Tröst'ün hisselerinin üçte birini elinde tutan aile, bu kaynağı 1912'de J. P. Morgan'a aktardı.
- 1920'de W. Averell Harriman Company'yi kurdu; kardeşi Roland, Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı idi.
- 1923'te Georgian Manganese Company'yi kurdu.
- 1933'te W. Averell Harriman, Brown Brothers ile birleşti ve Brown Brothers, Harriman hâline geldi.
- 1934'te Roosevelt'in Ulusal Telafi Akti'nin özel yönetici asistanı oldu.
- 1941'de İngiltere ve Rusya'ya verilecek borçları görüşmek üzere, İngiltere'ye elçi olarak gönderildi.
- 1941'de Sovyetler Birliği'nde Amerikan Büyükelçisi oldu.

- 1946'da İngiltere'de Amerikan Büyükelçisi oldu.
- 1946'da Ticaret Sekreteri oldu.
- 1948'de Avrupa'daki ECA'e Birleşik Devletler temsilcisi olarak gönderildi.
- 1950'de Başkan Truman'ın Özel Yardımcısı oldu.
- 1951'de NATO savunma toplantılarına Birleşik Devletler temsilcisi olarak katıldı.
- 1951'de Karşılıklı Güvenlik Dairesi Yöneticisi oldu.
- 1955'de New York Eyalet Valisi oldu.
- 1961'de Large'da Amerikan Büyükelçisi oldu.
- 1961'de Uzak Doğu Devlet Yardımcı Sekreteri oldu.
- 1963'te Politik İşler Eyalet Sekreteri oldu.
- 1968'de Vietnam konusunda "barış" konuşmaları yapmak üzere Paris'e Birleşik Devletler temsilcisi olarak gönderildi.
- 1974'te Demokratik Parti Dışişleri Özel Görev Kuvveti Yönetim Kurulu Üyesi oldu.
- 1975'te Brown Brothers, Harriman'ın Sorumlu Ortağı oldu.
- 1983'te Moskova'da Yuri Andropov'u ziyaret etti.

Bütün bu geniş küresel deneyim sayesinde, Harriman'ın derin bir bilgi, üstün bir dünya görüşü ve anlayışı geliştirdiği düşünülebilir. Ama yazdıklarından anladığımız kadarıyla ya gerçekten aptaldı ya da dünya üzerinde gelmiş geçmiş en aldatıcı adamdı. Bir örneği inceleyelim: Averell Harriman imzalı bir makale, *Look*'un 3 Ekim 1967 tarihli sayısında *"From Stalin to Kosygin: The Myths and The Realities* (Stalin'den Kosygin'e: Mitler ve Gerçekler)" başlığıyla yayınlandı.

O makaleden iki alıntı:

(1) "Böylece, yirmili yılların başlarında, şirketim Rusya ile finans alışverişi sağlanması projesine katıldı. Diğerleri gibi biz de yeni hükümetin finansal taahhütlerini yerine getirmek konusunda çok titiz davrandığını gözlemledik."

Aslında, Sovyetler 1920'lerde imtiyazları kamulaştırıyordu ve genellikle de harcamaları karşılamıyordu. Harriman, Georgian Manganese şirketinde Sovyetler tarafından kandırılmış, tazminat olarak 3 milyon dolarlık Sovyet hisse senedi alması için ikna edilmişti. Bu Sovyet tazminatı, Harriman'ı Birleşik Devletler'den Rusya'ya verilen kredinin ilk ödenekçisi durumuna getirmişti ve böylece Birleşik Devletler'in bu tür kredilere karşı kanunları çiğnenmişti.

Ama Harriman'ın, Devlet Departmanı'ndan John B. Stetson, Jr.'a yaptığı açıklama ilginçti: "Bay Harriman, üç milyon doları deneyim kaybı olarak göreceklerini bildirdiler." Harriman'ın "yeni hükümetin finansal taahhütlerini konusunda çok titiz davrandığını gözlemledik" dediği şey buydu.

(2) "Rus kesiminde en baş belası mitlerden biri, Amerika'nın soğuk savaşın devam etmesinden ve silahlanma yarışının 'kapitalist' ekonomiyi canlandırmasından kazanç elde eden Wall Streetçiler ve endüstricilerden oluşan bir 'yönetim grubu' tarafından yönetildiği inancıdır. Amerikan politikasını bilenler, bunun ne kadar saçma bir düşünce olduğunu hemen anlar."

Ne yazık ki Ruslar, bu konunun politik yönü hakkında büyük ölçüde haklıydı. Yukarıdaki açıklamayı yapmakla, Harriman sadece kapitalistlerin doğru konuştuğuna gü-

venilemeyeceği konusundaki Rus paranoyasını onaylamakla kalmamakta, aynı zamanda süregelen politik işlere ister istemez katkıda bulunan Amerikalı *Look* okurlarını da aldatmaktadır. Bu paragrafı, kitapta anlattıklarımızla karşılaştırırsanız, Harriman zihninin çalışma şeklindeki şeytaniliği anlayabilirsiniz.

Daha önce sözünü ettiğimiz resmi Harriman biyografisi, Harriman'ın Sovyetler Birliği'nin Batı teknolojisine ne kadar bağımlı olduğunu çok iyi bilen bir adam olduğunu göstermektedir: Batı girişimci teknolojisi olmadan, Sovyetler Birliği hiçbir ekonomik ilerleme kaydedemez. Aslında, 1944'te Stalin'in de Harriman'a söylediği şey buydu. 30 Haziran 1944 tarihinde Sovyetler Birliği'ndeki Amerikan Büyükelçisi Harriman tarafından Devlet Departmanı'na yazılmış mektuptan bir alıntı:

> "Stalin, savaştan önce ve savaş sırasında Birleşik Devletler'in Sovyetler Birliği endüstrisine yaptığı yardımlarla ilgili minnetini ifade etmiştir. Sovyetler Birliği'deki büyük endüstri girişimlerinin üçte birinin Birleşik Devletler yardımı veya teknik desteği sayesinde inşa edildiğini bildirmiştir."[16]

Stalin, Sovyetler Birliği endüstrisinin diğer üçte birlik bölümünün de Alman, Fransız, İtalyan, Fin, Çek ve Japon firmaları tarafından inşa edildiğini söyleyebilirdi.

Kısacası, Harriman, Sovyetler Birliği'ni Batı teknolojisinin inşa ettiğini 1944'te birinci elden biliyordu. Şimdi, NATO, Karşılıklı Güvenlik Dairesi, Devlet Departmanı, dışişleri politikası vs. açısından, Harriman'ın resmi biyografisini bir kez daha inceleyin. Bu pozisyonlardayken, Harriman, Birleşik Devletler'de güçlü bir askeri ordu

16 Orijinali; Birleşik Devletler Dışişleri Bakanlığı Decimal File 033.1161 Johnston Eric/6-3044 Telegram June 30, 1944

oluşturulması için çalıştı. Ama eğer 1947'de Sovyetler Bıı liği bir düşman olarak görülüyorsa, çok güçlü bir savun ma alanı oluşturmamız gerekmiyordu. Yapmamız gere ken şey, teknolojinin kesilmesiydi. Hiçbir şekilde Sovyet teknolojisi yoktu; ve SOVYET TEKNOLOJİSİNDEN SÖZ EDİLEMEYECEĞİNİ HARRIMAN BİLİYORDU.

Dahası, Harriman, Sovyetler Birliği ile "daha fazla tica ret yapılması" için ısrar edenlerin başında geliyordu; ve ticaret, teknoloji transferi için önemli bir araçtır. Diğer bu deyişle, Harriman, aynı anda İKİ ÇATIŞMA POLİTİKA-SINI birden zorluyordu.

(a) Kendi teknolojimizin ihracıyla bir Sovyet gücü-nün oluşturulması

(b) O güce karşı bir Batı savunması

Alın size Hegelist diyalektik yaklaşımı! Teze karşı antitez ve çatışmanın yeni bir sentezi doğurması. Bir sonraki muhtırada, Harriman ve Güç Kardeşliği'ndeki ortaklarının, bu çatışma yaratımı programını nasıl sürdürdüğünü birlikte inceleyeceğiz.

Hepsinden öte, "Sovyetler konusunda daima haklıyım" görüşünü savunmak açısından, Harriman son derece anlaşılır bir şekilde fazlasıyla duyarlıydı.

Unutulmaz anlardan biri, 1971'de yazar Edward Teddy Weintal'ın Harriman ile birlikte çıktığı akşam yemeğinde yaşanmıştı; Harriman bilindik sözleriyle devam ediyordu: "Sovyet tehlikesine karşı ilk uyaranlardan biriydim..."

Weintal onu hemen susturdu. Bir kitabı için yaptığı araştırma sırasında, Weintal, Ulusal Arşiv'de, Harriman'ı suçlayan bazı belgeler bulmuştu (bu kitabın ilerleyen bölümlerinde sunduklarımızla aynı). Özellikle, Weintal,

Harriman'dan Roosevelt'e gönderilmiş olan 12 Şubat 1944 tarihli bir telegramdan söz etti. Weintal şöyle dedi:

"Roosevelt'e, Sovyetler'in Polonya'da herhangi bir Komünist hükümet oluşturmak istemediklerine inandığınızı söylemişsiniz."

Bunun üzerine, 79 yaşındaki Harriman yemek masasının üzerinden aştı ve 70 yaşındaki Weintal'a bir yumruk salladı. Harriman bağırdı: "Eğer kitabında öyle bir şeyden söz edersen, senin çeneni dağıtırım!"

Anlatıldığına göre, olanlardan rahatsızlık duyan ev sahibi, iki adamı ayırdı ama bir Washington Post muhabirinin detayları yakalaması engellenemedi (*Washington Post*, 17 Mart 1971, VIP Sütunu, Maxine Cheshire).

III. GUARANTY TRÖSTÜ

Guaranty Tröstü, 1864 yılında New York'ta kuruldu. 100 yıllık süre boyunca banka firması diğer bankaları ve tröstleri yutarak büyüdü; 1910'da Morton Tröstü, 1912'de Standard Tröstü ve 1929'da Ulusal Ticaret Bankası'nı içine aldı. Roland ve Averell Harriman'ın anneleri Bayan Edward Harriman 20.000 hissesinin 8.000'ini Morgan'a sattığı 1912'den bu yana, J. P. Morgan, Guaranty Tröstü'nü etkili bir şekilde kontrol etti. 1954'e gelindiğinde, Guaranty Tröstü, J. P. Morgan'ın en önemli banka kuruluşu hâline gelmişti ve 1954'ten bu yana, birleşen firmalar Morgan-Guaranty Company olarak bilinmektedir.

Guaranty Tröstü'nün ilk sermayesi, Teşkilât içinde her birinin bazı fertleri bulunan Whitney, Rockefeller, Harri-

man ve Vanderbilt ailelerinden gelmişti ve bütün bu süre boyunca Guaranty Tröstü'nün Yönetim Kurulu'nda bu ailenin fertleri vardı.

Harry Payne Whitney (Teşkilât, 1894), Payne ve Whitney ailelerinden miras kalan iki petrol şirketinin başına geçmişti. H. P. Whitney, babası William C. Whitney gibi (Teşkilât, 1863) Guaranty Tröstü'nün yöneticilerinden biriydi. Alfred Gwynne Vanderbilt (Teşkilât, 1899), 1915 yılında *Lusitania* ile batıp ölene kadar Vanderbilt ailesini temsil etti. (Kız kardeşi Gertrude, Harry Payne Whitney ile evlendi.) Alfred Gwynne Vanderbilt, New York'tan kader yolculuğuna çıkmak için *Lusitania*'ya bindiğinde, Teşkilât'ın gücünü yansıtan ilginç bir olay oldu. *Lusitania* yola çıkmadan önce, bu yolculuğu yapmaması için uyaran bir telegram, Vanderbilt'e verilmek üzere gemiye teslim edilmişti ama Vanderbilt'ün eline hiç geçmedi. Sonuç olarak, Vanderbilt gemiye bindi.

Guaranty Tröstü'ndeki Harriman payı, W. Averell Harriman tarafından ve Rockefeller payı da Percy Rockefeller (Teşkilât, 1900) tarafından temsil ediliyordu.

Kısacası, Teşkilât, Guaranty Tröstü'ne yakından bağlıydı; Bayan Edward Harriman, hisselerinin bir kısmını J. P. Morgan'a satmadan, yani 1912'nin çok öncesinden beri. Transferden sonra, W. Averell Harriman, Guaranty Tröstü Yönetim Kurulu'nda varlığını sürdürdü. Teşkilât'ın aşağıdaki üyeleri de Guaranty Tröstü'nde memur ve yönetici konumundaydı:

Harold Stanley (Teşkilât, 1908): 1885'te doğan Harold Stanley, General Electric ile bağlantılı bir yatırımcı olan William Stanley'in oğluydu. Stanley, Elitist Hotchkiss School'da, Yale Üniversitesi için hazırlandı. Mükemmel bir atlet olan Stanley, 1908'de Yale'den mezun oldu ve Teşkilât'a katıldı.

Yale'den sonra, Stanley, Albay Ulusal Bankası'na girdi ve 1913-1915 yılları arasında J. G. White (Sovyetler Birliği İlk Beş Yıllık Kalkınma Planı'nın önde gelen yaratıcılarından biri) ile birlikteydi. Stanley, 1915'te Guaranty Tröstü Yönetim Kurulu'na Başkan Yardımcısı olarak katıldı. 1921-1928 yılları arasında, Guaranty Tröstü'nün Yönetim Kurulu Başkanı idi. daha sonra William Morrow'un yerini alarak J. P. Morgan firmasının ortakları arasına katıldı. 1935-1941 yılları arasında Morgan, Stanley & Company'nin Yönetim Kurulu Başkanı oldu. 1941-1955 yılları arasında şirketin ortağı, 1956'dan 1963'teki ölümüne kadar olan süre içinde de sorumlu ortak oldu.

Kısacası, 1915-1928 yılları arasında bir Teşkilât üyesi, Guaranty Tröstü'nün önce Başkan Yardımcısı, sonra da Başkanı oldu; yani Bolşevik Devrimi'nin ve Hitler'in Almanya'da yükselişinin gerçekleştiği yıllarda.

Joseph R. Swan (Teşkilât, 1902). Guaranty Company, Guaranty Tröstü'nün bir yan kuruluşuydu. Joseph Rockwell Swan, Guaranty Company Başkanı ve Guarany Tröstü'nün yöneticilerinden biriydi.

Percy Rockefeller (Teşkilât, 1900). 1878'de doğan Percy Rockefeller, William D. Rockefeller'ın (John D. Rockefeller'ın kardeşi) oğluydu. Standard Oil servetinin bir kısmı ona kalmıştı. Percy, 1915-1930 yılları arasında Guaranty Tröstü yöneticilerinden biriydi.

Guarantee Tröstü ve Brown Brothers, Harriman'ın Bağlanma Şekli

Guarantee Tröstü

HAROLD STANLEY (Teşkilât '08)
W. MURRAY CRANE (Teşkilât '04)
HARRY P. WHITNEY (Teşkilât '94)
W. AVERALL HARRIMAN (Teşkilât '13)
KNIGHT WOOLLEY (Teşkilât '17)
FRANK P. SHEPARD (Teşkilât '17)
JOSEPH R. SWAN (Teşkilât '02)
THOMAS COCHRANE (Teşkilât '94)
PERCY ROCKEFELLER (Teşkilât '00)

II. Dünya Savaşı Sonrası Ortaklar

GEORGE H. CHITTENDEN (Teşkilât '39)
WILLIAM REDMOND CROSS (Teşkilât '41)
HENRY P. DAVISON, JR. (Teşkilât '20)
THOMAS RODD (Teşkilât '35)
CLEMENT D. GILE (Teşkilât '39)
DANIEL P. DAVISON (Teşkilât '49)

Brown Brothers, Harriman, eski W.A. Harriman

W. AVERELL HARRIMAN (Teşkilât '13)
E. ROLAND HARRIMAN (Teşkilât '17)
ELLERGY S. JAMES (Teşkilât "17)
RAY MORRIS (Teşkilât '01)
PRESCOTT SHELDON BUSH (Teşkilât '17)
KNIGHT WOOLLEY (Teşkilât '17)
MORTIMER SEABURY (Teşkilât '09)
ROBERT A. LOVETT (Teşkilât '18)

II. Dünya Savaşı Sonrası Ortaklar

EUGENE WM. STETSON, JR. (Teşkilât'34) (1937-42)
WALTER H. BROWN (Teşkilât '45)
STEPHEN Y. HORD (Teşkilât '21)
JOHN BECKWITH MADDEN (Teşkilât '41)
GRANGE K. COSTIKYAN (Teşkilât '29)

Teşkilât'ta Olmayan Ortak

MATTHEW C. BRUSH (32° Mason)

IV. BROWN BROTHERS, HARRIMAN

Teşkilât tarafından kullanılan diğer bir araç, özel bankacılık firması Brown Brothers, Harriman idi. 1933'ten önce, W. A. Harriman Company bir araçtı ve Brown Brothers henüz resme dahil olmamıştı. 1933'ten sonra, birleşen şirketler Harriman Company'nin çalışmalarını sürdürdü.

Kitabın ilk bölümünde, yani Teşkilât'a Giriş'te, birleşen iki firmayla ve bu birleşmeyle ilgili detayları vermiştik. Ne var ki özellikle bir noktayı tanımlamak istiyoruz: 1917 Yale sınıfının Brown Brothers, Harriman'daki sıra dışı rolü ve Muhtıra Üç ve Muhtıra Dört'te açıklanacak olan olaylar.

Olaylara karışan 1917 sınıfından beş üyenin isimleri (sadece on beş kişi alınmıştı), aşağıdaki gibidir:

Şövalye Woolley (Teşkilât, 1917), 1919'dan beri Guaranty Tröstü, 1927'den beri Harriman Company, 1933'ten beri de Brown Brothers, Harriman'ın bir parçasıdır. Woolley, aynı zamanda Federal Merkez Bankası'nın da yöneticilerinden biriydi.

Frank P. Shepard (Teşkilât, 1917), 1919'da Guaranty Tröstü'ne katılmış, 1920-1934 yılları arasında Başkan Yardımcısı olmuştur. Bu, yine Sovyetler Birliği'nin ve Hitler Nazi Partisi'nin güçlendiği dönemdir. 1934'ten itibaren, Shepard, Morgan bankalar grubunun bir üyesi olan Bankerler Tröstü ile birlikteydi.

Ellery Sedgewick James (Teşkilât, 1917), Brown Brothers, Harriman'ın bir ortağıydı.

Ve son olarak, iki ilginç karakterle karşılaşıyoruz: Edward Roland Noel Harriman (Teşkilât, 1917) ve Sheldon Prescott Bush (Teşkilât, 1917); Başkan George Herbert Walker Bush'un babası (Teşkilât, 1949) ve Başkan George Walker Bush'un büyükbabası (Teşkilât, 1968).

V. TEŞKİLÂT'IN KİLİT ADAMI: MATTHEW C. BRUSH

I. Dünya Savaşı'ndan 1930'lara kadar, Teşkilât'ın hem Guaranty Tröstü hem de Brown Brothers, Harriman'daki kilit adamı, Matthew C. Brush idi.

Brush, Yale öğrencisi veya Teşkilât üyesi değildi ama 1890'lardaki tesadüfi bir karşılaşmadan sonra, Teşkilât tarafından yetenekleri kullanıldı. Brush bir Tapınak Şövalyesi ve 32. dereceden bir Mason oldu ama -izleyebildiğimiz kadarıyla- güç merkezine daha yakın değildi.

1877'de Stillwater, Minnesota'da doğan Brush, Armour Teknoloji Enstitüsü ve MIT mezunuydu. Şans eseri, 1890'lardaki ilk işi, Chicago'daki Franklin MacVeagh&Company'de memurluktu. Franklin MacVeagh, Teşkilât üyesiydi (1862) ve daha sonra Başkan William Taft'ın (Teşkilât, 1878) emrinde Hazine Sekreteri oldu (1909-1913).

Brush'tan ayrı olarak, MacVeagh'ın kendisini sınıflandırmak zordur. 1913'te, MacVeagh, Hazine'yi bıraktı ve Chicago Üniversitesi mütevellisi olarak istifa etti. 1919'a gelindiğinde, Russell Tröstü'ne birikmiş borçları vardı. New York Life Yönetim Kurulu Başkanı ve Teşkilât'ın o zamanki Hazine Sekreteri olan Otto Bannard (Teşkilât, 1876), MacVeagh'a sarsıcı bir mektup yazarak, borçlarını ödemesini istedi.

MacVeagh'ın izleri 1913'te kaybolurken, bir zamanlar emrinde çalışan Matthew Brush öne çıkmaktadır. Demiryolu şirketlerinde çeşitli pozisyonlarda çalıştıktan sonra, Brush, 1918 yılında American International Corporation Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı ve 1923'te de Başkanı oldu. Sayfa 221 resmini sunduğumuz, 120 Broadway olarak bilinen Adalet Bürosu'nda da Yönetim Kurulu Üyesi idi.

Dahası, Brush, Barnsdall Corporation ve Georgian Manganese Company'nin Yönetim Kurulu Başkanı idi; bu pozisyonların önemini bir sonraki muhtırada açıklayacağız.

Bu muhtıranın amacı, iki önemli bankacılık şirketinin Teşkilât tarafından yönetildiğini göstermekti. Guaranty Tröstü ve Brown Brothers, Harriman'ın üyeler tarafından baskın şekilde kontrol edildiğini söylemek zor değildir. Dahası, hem Guaranty Tröstü hem de orijinal W. A. Harriman Company, Teşkilât üyeleri tarafından kurulmuştur. Brown Brothers, 1933'e kadar resme dahil edilmemiştir.

Şimdi, bu iki bankacılık firmasının savaş ve devrimlerin yaratılmasında nasıl araç olarak kullanıldığını ve bunların kanıtlarını inceleyelim.

Muhtıra Üç: Tez; Teşkilât, Sovyetler Birliği'ni Yaratıyor

1974'te basılmış olan daha önceki bir kitapta, Bolşevik Devrimi'nde Wall Street'in desteğini gösteren önemli kanıtlar sunmuştuk. Bu destek büyük ölçüde nakit, silah ve cephane, Londra'da ve Washington, D.C.'de diplomatik yardım şeklinde olmuştu. Wall Street and The Bolshevik Revolution (Wall Street ve Bolşevik Devrimi) adlı o çalışmamız, aynı zamanda Quigley'in açıkladığı fikri de sunuyordu; yani Morgan ve diğer finans devlerinin, politik spektrumdaki soldan sağa tüm partileri desteklediği fikrini.

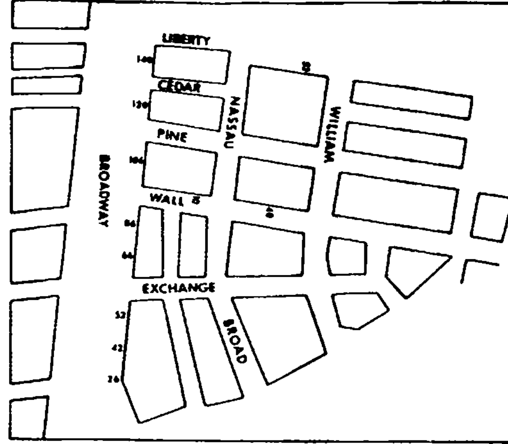
Bu muhtıra, hikâyeyi devam ettirmekte ama şimdi Teşkilât'ı da işin içine katmaktadır.

İlerleyen sayfalarda, Wall Street bölgesinin bir haritasını, bu bölgede bulunan Bolşevik Devrimi ile ilgili firmaların listesini ve Hitler'in finans kaynağını da sunuyoruz.

Devrim eylemi, özellikle 120 Broadway olarak bilinen Adalet Bürosu'nda merkezlenmişti. Burası, E. H. Harriman'ın adresiydi. American International Corporation, 120 Broadway'deydi. Wall Street bankerlerinin öğle yemeği için buluştuğu Bankerler Kulübü, binanın en üst katındaydı. Wall Street'in 1917'deki Rus Devrimi'ne nasıl katılacağını William Boyce Thompson'ın planladığı yer, işte bu gösterişli kulüptü. Guaranty Menkulleri, 120 Broadway'deydi; Guaranty Tröstü ise, yan komşuları olarak 140 Broadway adresindeydi.

120 Broadway, 1915

1917'de 120 BROADWAY'de veya yakınlarında bulunan Teşkilât'a bağlı firmalar

120 Broadway	Edward H. Harriman (ölümünden önce)
59 Broadway	W.A. Harriman Company
120 Broadway	American Jnternational Corporation
23 Wall	J.P. Morgan
120 Broadwat	Federal Reserve Bank of New York
120 Broadway	Bankers Club (top floor)
120 Broadway	Thomas D. Thacher (Simpson, Thacher & Bartlett)
14 Wall	William Boyce Thompson
120 Broadway	Guggenheim Exploration
15 Broad	Stetson, Jennings & Russell
120 Broadway	C.A.K. Martens of Weinberg & Posner (ilk Sovyet büyükelçisi)
110 W. 40th Street	Sovyet Bürosu
60 Broadway	Amos Pinchot'un ofisi
120 Broadway	Stone & Webster
120 Broadway	General Electric
120 Broadway	Sinclair Gulf Corp.
120 Broadway	Guaranty Securities
140 Broadway	Guaranty Trust Company
233 Boradway	Anglo-Russian Ticaret Odası

TEŞKİLÂT'IN 120 BROADWAY'DEKİ
BİREYSEL ÜYELERİ:
George Webster Adams (Teşkilât, 1904)
Allen Wallace Ames (Teşkilât, 1918)
Philip Lyndon Dodge (Teşkilât, 1907)

I. TEŞKİLÂT, SOVYET ORDUSUNA YARDIM SAĞLIYOR

Neyse ki elimizde Teşkilât üyelerinden birinin yazmış olduğu bir muhtıra var; bu muhtıra, 1917'deki Bolşevik Devrimi'nin niyetlerini özetliyor. Muhtıra, Wall Street'teki bir hukuk firması olan Simpson, Thacher & Bartlett'in ortaklarından Thomas D. Thacher (Teşkilât, 1904) tarafından yazılmıştır. Thacher'ın adresi 120 Broadway idi. Bugün bu hukuk firması -şimdi Battery Plaza'dadır- Wall Street'teki en büyük ciroya sahiptir ve eski Eyalet Sekreteri Cyrus Vance (Parşömen ve Anahtar) önemli ortaklarından biridir.

1917'de, Thacher, William Boyce Thompson'ın Kızılhaç Görevi ile Rusya'daydı. New York'ta konsültasyonlar yaptıktan sonra, Thacher, Lord Northcliffe ile Bolşevik Devrimi üzerine konuşmak üzere Londra'ya, sonra da aynı görevlerle Paris'e, Fransız Hükümeti'ne gönderilmişti.

Thacher, zorlukla ayakta duran Sovyet Hükümeti'nin -1918'e kadar Rusya'nın sadece çok küçük bir bölümünü kontrol ediyordu- hemen tanınması gerektiğini değil, aynı zamanda Sovyet Ordusu için yardım gerektiğini bildiriyor, Bolşevikler kontrolü ele geçirene kadar Japonlar'ı Sibirya'nın dışında tutmak için de müdahale öneriyordu.

Thacher muhtırasından ana bölümler:

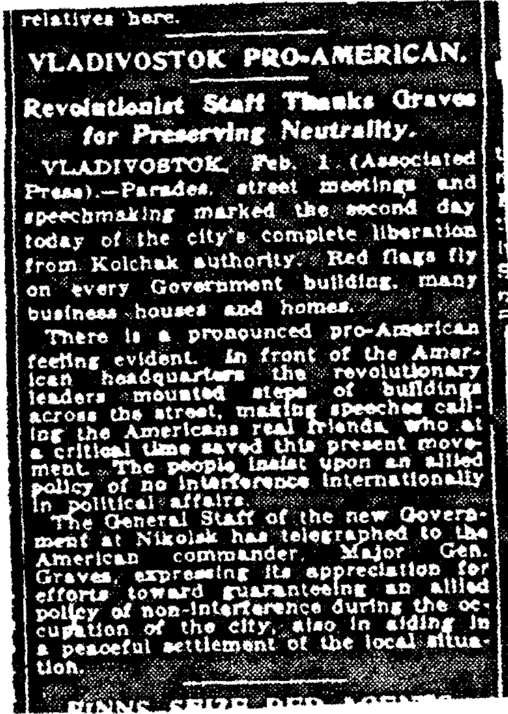
"Öncelikle... Müttefikler, Japonlar'ın Sibirya'ya müdahalesini engellemelidir. İkincisi, gönüllü bir devrim ordusu oluşturmaya çalışan Sovyet Hükümeti'ne tam destek sağlanmalıdır. Üçüncüsü, Müttefik Hükümetler, Rus halkının kendi politik sistemlerini her türlü yabancı güçlerin baskısından kurtarmasına yardım edilmelidir... Dördüncüsü, Alman Hükümeti ve Rusya'daki Sovyet Hükümeti arasındaki açık çatışma sonuçlanana kadar, Rusya'daki Alman ajanları tarafından barışçıl ticari nüfuzun sağlanması için fırsatlar olacaktır. Şu ana kadar hiç açık bulunamadığından, bu tür bir ticaretin tamamen önlenmesi sağlanamamıştır. Bu yüzden, benzeri adımlar mümkün olduğunca engellenmeli, Almanya'dan Rusya'ya tahıl ve hammadde ihracı önlenmelidir."[17]

Özellikle ikinci paragrafa dikkat edin: "İkincisi, gönüllü bir devrim ordusu oluşturmaya çalışan Sovyet Hükümeti'ne tam destek sağlanmalıdır." Bu yardım, *National Suicide: Military Aid To The Soviet Union* adlı çalışmada açıklanmıştır.

Aslında bu, Birleşik Devletler'in en yüksek seviyelerinde ve İngiltere'deki Grup (özellikle Milner) içinde kısmen ama son derece gizli bir şekilde benimsenmiş politikaydı. Görünüşe bakılırsa, Thacher Fransız Hükümeti açısından pek şanslı değildi.

Başkan Woodrow Wilson, Sibirya demiryolunu tutmak için birlikler gönderdiğinde, Woodrow Wilson tarafından General William S. Graves'e özel olarak gizli talimatlar verilmişti. Var olduklarını bilmemize karşın,

17 Belgenin tamamı: Birleşik Devletler Dışişleri Bakanlığı Decimal File, Mikrokopya 316, Rulo 13, Çerçeve 698.

relatives here.

VLADIVOSTOK PRO-AMERICAN.

Revolutionist Staff Thanks Graves for Preserving Neutrality.

VLADIVOSTOK, Feb. 1 (Associated Press).—Parades, street meetings and speechmaking marked the second day today of the city's complete liberation from Kolchak authority. Red flags fly on every Government building, many business houses and homes.

There is a pronounced pro-American feeling evident. In front of the American headquarters the revolutionary leaders mounted steps of buildings across the street, making speeches calling the Americans real friends, who at a critical time saved this present movement. The people insist upon an allied policy of no interference internationally in political affairs.

The General Staff of the new Government at Nikolsk has telegraphed to the American commander, Major Gen. Graves, expressing its appreciation for efforts toward guaranteeing an allied policy of non-interference during the occupation of the city, also in aiding in a peaceful settlement of the local situation.

bu talimatları henüz bulamadık ama elimizdeki dosyaların dikkatlice okunması, Sovyetler'in, George Kennan'ın ve diğer yazarların savunduğunun aksine, Bolşevik karşıtı eylemlerle Amerika müdahalesinin pek ilgisi olmamıştır.

Sovyetler, Amerikalılar'ın devrime yardımcı olması karşısında o kadar minnettardılar ki 1920'de -son Amerikan birlikleri Vladivostok'tan ayrıldıklarında- Bolşevikler onları dostça uğurlamıştı.

New York Times'ta (15 Şubat 1920) şöyle belirtilmişti. Özellikle şu cümleye dikkat edin:

"...kritik bir dönemde hareketi kurtaran Amerikalılara gerçek dostlar diyerek..."

Normalde, Teşkilât'ın işine gelmeyen raporlar büyük gazetelerin haberleşme birimlerinde ya da son okuma bölümlerinde iptal edilir. Bu, dokunulmadan geçtiğini gördüğümüz tek bilgidir.

Aslında, Birleşik Devletler, demiryollarının kontrolünü ele geçirdiler ve Sovyetler kontrolü ele alacak gücü toplayana kadar bırakmadılar. Hem İngiliz hem de Fransız askerleri, Birleşik Devletler Ordusu'nun Sibirya'daki sıra dışı hareketlerini gözlemlemişlerdi ama iki ülkenin askerleri de kendi hükümetleriyle benzer bir işbirliği içinde değillerdi.

Sovyetler Birliği'ne yardım edilmesiyle ilgili olarak, Dışişleri Bakanlığı'nda Bolşevikler'e silah ve cephane yardımında bulunulduğunu gösteren kayıtlar mevcuttur. 1919'da, Trotsky toplum içinde Amerikan karşıtı nutuklarına devam ederken, aynı zamanda Amerikan askeri teftiş ekiplerinin yeni Sovyet Ordusu'nu eğitmesi için Büyükelçi Francis'ten de yardım istiyordu.[18]

II. TEŞKİLÂT, SOVYETLER'E BİRLEŞİK DEVLETLER'DE YARDIM EDİYOR

Bununla beraber, Teşkilât'ın Sovyetler'e gerçekte yardım ettiği yer Washington ve Londra idi. Teşkilât, sadece Bolşevikler'e karşı askeri eylemleri engellemekle kalmadı, aynı zamanda hayatî hammaddeler ve malzemeler, hatta krediler, Birleşik Devletler'den Sovyetler'e aktı; üstelik yasal olarak yasak olmasına karşın.

18 Antony C. Sutton, *National Suicide* (Arlington House, New York, 1974) ve *Wall Street and The Bolshevik Revolution* (Arlington House, New York, 1974).

11

Office of
Amos Pinchot
[illegible] Park Avenue
New York

Dear [illegible]
Hope you will talk to
Mr Clark
[illegible]

[illegible], 191[illegible]

[illegible] William [illegible],
U. S. Tariff Commission,
Washington, D. C.

Dear Billy:

This will introduce to you my friend, Professor [illegible] Clark, [illegible] with the Bureau of Information of the Russian Soviet Republic. He [illegible] to talk with you about the recognition of [illegible], the raising of the blockade, etc., and [illegible] your advice in regard to [illegible] who would be [illegible] to [illegible] brave fight. [illegible]

[illegible]
Russia that will [illegible]
good reputation, [illegible]
Hope [illegible]
[illegible]

A.P.

UNITED STATES TARIFF COMMISSION
WASHINGTON

OFFICIAL BUSINESS
PENALTY FOR PRIVATE USE, $300

212

Senator Lenroot
Introducing Prof Evans Clark.

1543

Office of
Amos Pinchot
60 Broadway 101 PARK AVE
New York

November 12, 1918

Mr. Santeri Nuorteva,
Finnish Information Bureau,
299 Broadway, City

Dear Mr. Nuorteva:

Let me thank you for your very kind letter of November 1st; I apologize for not answering sooner.

I have read your bulletin on the barrage of lies, and I am, needless to say, heartily sympathetic with your view of the situation and with the work you are doing. One of the most sinister things at present is the fact that governments are going into the advertising business. They are organized so that they can make or wreck movements. I am sending you, under separate cover, a copy of a letter I have written, which I hope will interest you.

With kindest regards, I am

Sincerely yours,

Amos Pinchot

Sayfa 227-228'deki belgeler, Teşkilât üyelerinin Birleşik Devletler'de Sovyet hırsını nasıl teşvik ettiğini göstermektedir. Adalet Bakanlığı güya "kızıllar"ı Rusya'ya ihraç ederken, Birleşik Devletler Hükümeti içinde çaylak Sovyetler Birliği'ni sağlam kılmak için çok ciddi oyunlar oynanıyordu.

Yukarıdaki mektup, Amos Pinchot'tan (Teşkilât, 1897) gelmektedir. Ağabeyi himayeci Gifford Pinchot (Teşkilât, 1889) da üyeydi. Amos Pinchot, Amerikan Sivil Özgürlük Birliği'nin kurucusuydu ve Bolşevik Devrimi'nin ilk günlerinde Sovyetler'e yapılan yardımlarda aktif rol almıştı. Bu yardımı örnekleyen yukarıdaki mektup, 1917'deki devrimden bir yıl sonra 22 Kasım 1918'de Santeri Nourteva'ya gönderilmişti. Pinchot, Nourteva'ya şöyle diyordu: "Durumla ilgili görüşünüze ve yaptığınız şeylere gönülden katılıyorum."[19]

Peki Nourteva kimdi? Bu, Birleşik Devletler'deki bir Sovyet temsilcisi olan Alexander Nyberg'in takma adıydı. Nyberg, Sovyet Bürosu için çalışıyordu (başlangıçta Finlandiya İstihbarat Bürosu olarak biliniyordu ve bu bir paravan isimdi); onunla birlikte ilk Sovyetler Birliği Büyükelçisi ve eski Weinberg & Posner Başkan Yardımcısı Ludwig C. A. K. Martens de oradaydı. Peki Weinberg & Posner'in New York ofisi neredeydi? Doğru, 120 Broadway'de! Nyberg'in yardımcısı Kenneth Durant, bir Amerikan gazetecisi, daha sonra Birleşik Devletler'deki TASS muhabiri ve bir zamanlar da Albay Edward'ın ailesinin Wilson Yönetimi'ndeki esrarengiz adamıydı. Bu Sovyet Bürosu'ndaki Ticaret Odası Başkanı, "Yoldaş Evans Clark" idi. Clark, daha sonra Twentieth Century Vakfı Yöneticisi oldu ve yine bu vakıfta, Teşkilât'ın bir üyesini görüyoruz; Başkan ve Danıştay Başkanı William Howard Taft'ın yeğeni Charles Phelps Taft (Teşkilât, 1918).

19 Lusk Komitesi dosyaları, New York, Sergi Numarası 1543.

Sayfa 231'te, "Yoldaş Evans Clark"ın biyografisinin bir özetini bulabilirsiniz. Bu belge, Clark, Büro'nun Ticaret Odası Başkanı olarak atandığında, Sovyet Bürosu tarafından 1919'da yayınlanmıştı. Clark'ın görevi, Birleşik Devletler ile ticaret ilişkilerinin sağlanması ve sürdürülmesiydi. Burada Harvard ve Princeton bağlantılarına dikkat edin.

Ticaret, Sovyetler Birliği'nin ayakta kalması için hayatî önem taşıyordu. 1919'da, bütün Rus fabrikaları ve nakliye firmaları, faaliyetlerini durdurmuş durumdaydı. Kullanabilecekleri hammadde ve insan gücü yoktu.

Evans Clark, Teşkilât'tan yardım istedi. 29 Mayıs 1919'da, Amos Pinchot, dostu olan bir Kurukafa ve Kemikler üyesi ve güçlü Cumhuriyetçi William Kent'e mektup yazarak, Sovyetler'e karşı yükselen blokajdan şikayet etti. William Kent (Teşkilât, 1887), Birleşik Devletler Trafik Komisyonu'ndaydı ve Senatör Lenroot'a yazarak, "Profesör" Evans Clark ile görüşmesini rica etti. (Babası Albert Kent de Teşkilât üyesiydi (1853) ve Thomas Thacher'ın (Teşkilât, 1835) kızıyla evlenmişti.)

Kısacası, Teşkilât'ın iki üyesi, Pinchot ve Kent, tanınmış bir Bolşevik aktivistini hiçbir şeyden haberi olmayan bir Senatör'e yönlendirmişlerdi. İki Teşkilât üyesi de, Clark'ın Sovyet Bürosu ile olan bağlantısından Senatör'e söz etmemişti.

1500

BUREAU OF INFORMATION ON SOVIET RUSSIA
299 Broadway, Room 1412

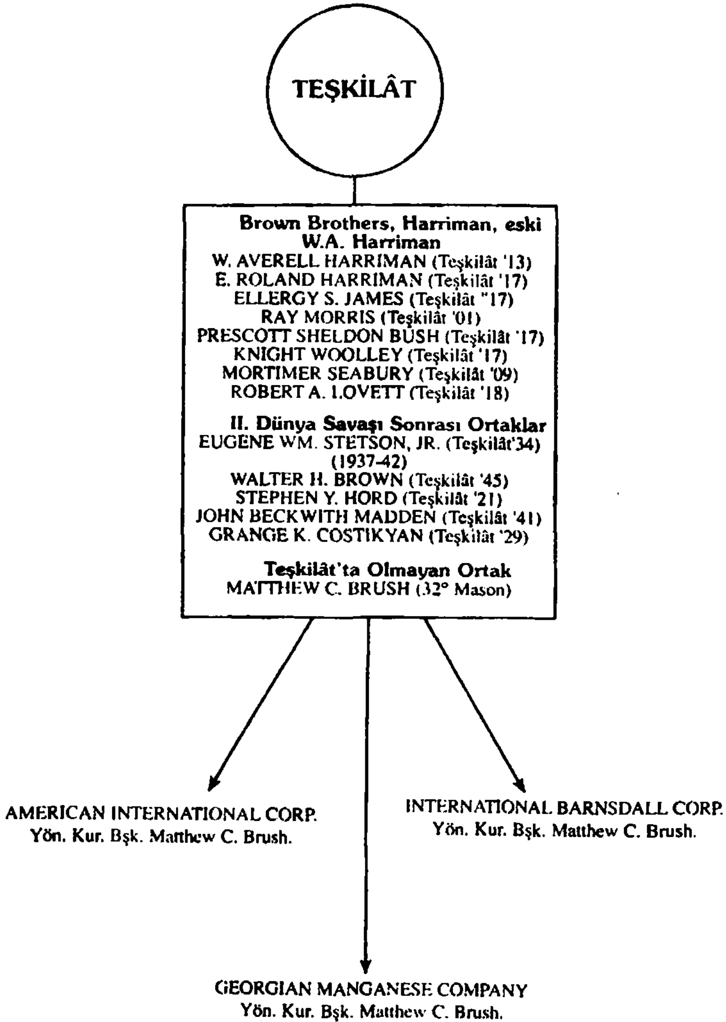
Statement April 19th

Comrade Evans Clark has resigned his position as Director of the Bureau of Research of the Socialist Aldermanic Delegation at New York and has been appointed Assistant Director of the Commercial Department of the Bureau of the Representative of the Russian Socialist Federal Soviet Republic with headquarters at the World's Tower Building - 110 West 40th Street.

Comrade Clark has been a member of the Socialist Party since 1911 and has taken an active part in the labor movement in the United States. He is a graduate of Amherst College, Harvard University and the Columbia Law-School. He has been instructor of politics in Princeton University and was one of the organizers of the Intercollegiate Socialist Society of which he was the first President. Comrade Clark will assist Comrade Heller in the task of establishing trade relations between the United States and Soviet Russia.

Teşkilât, Sovyetler Birliği'nin İlk Döneminde Gelişimini Böyle Kontrol Etti

III. TEŞKİLÂT, OLDUĞU YERDE SAYAN SOVYETLER BİRLİĞİ'Nİ NASIL GELİŞTİRDİ

1917-1921 yılları arasında, Sovyetler, Rusya'nın kontrolünü Sibirya ve Kafkasya'ya kadar ilerlettiler. Daha önce belirttiğimiz gibi, Sibirya demiryolu sayesinde Birleşik Devletler de Sibirya'ya girmişti. George Kennan'ın ve Sovyetler'in hazırladığı tarihsel kayıtlarda, bu müdahale Sovyetler'e karşı girişilen bir eylem olarak gösterilmiştir. Aslında, hiç de öyle değildi. Demiryolu boyunca dizilmiş olan Birleşik Devletler ordusunun görevi, Japon kuvvetlerini oradan uzak tutmaktı; Sovyetler'i değil. Vladivostok'tan ayrılırlarken, Sovyet otoriteleri, Amerikan kuvvetlerini dillere destan bir şekilde uğurladılar. Ama bu da tarih kitaplarında anlatılmayan bir hikâyedir.

Sovyetler'in önündeki ilk sorun, sessiz Rus fabrikalarını tekrar faaliyete geçirmekti. Bu hammadde, teknik beceri ve sermaye gerektiriyordu. Rusya'nun yeniden toparlanmasının anahtarı, Kafkasya'daki petrol yataklarıydı. Kafkasya'daki petrol kaynakları, Rusya'nın doğal kaynak zenginliğinin en büyük parçasıdır. En önemli alan olan Bakü, 1870'lerde geliştirilmişti. 1900 yılında, Birleşik Devletler'dekinden daha fazla ham petrol üretiyordu ve 1901'de üretimi, tüm dünyanın ham petrol çıktısının yarısından fazlaydı. Kafkasya'daki petrol yatakları, Devrim ve Müdahale'de hiçbir büyük hasar almadı ve Sovyetler Birliği'nin ekonomik toparlanışında anahtar rol oynadı ve tüm ihraç değerinin yüzde 20'sinden fazlasını üretti; yabancı ülkelerle alışverişte tek ve en büyük kaynaktı.

1920-1921'de, Bolşevikler Kafkasya'nın kontrolünü ele geçirdiler ama 1923'e kadar, petrol yataklarındaki çalışmalar neredeyse durmuştu. Sovyet yönetiminin ilk yılında,

"tek bir yeni kuyu bile petrol vermeye başlamadı"[20] ve Sovyet yönetiminin ikinci yılında bile, hiçbir şekilde yeni petrol yatakları geliştirilmedi. Buna ek olarak, eski kuyuların derinleştirilmesi de durdu. Sonuç olarak, kuyulara su sızdı ve ham petrol suyla birlikte akmaya başladı. Sondaj kayıtları, petrol alanının korunması, geliştirilmesi ve üretimiyle ilgili mükemmel göstergelerdir. Sovyet hâkimiyetinden sonraki mutlak çöküş, istatistiklerde tam olarak anlaşılmaktadır. 1900'de, Rusya dünyanın en büyük ham petrol üreticisi ve ihracatçısıydı; bu üretimi sürdürmek için sadece Bakü'de her ay 1.600 metre derine inmek gerekiyordu. 1921'in başlarında, Bakü'deki aylık ortalama sondaj çalışması, 162 kuyu tam kapasiteyle çalışmasına karşın 100 metreye inmişti.

Bunun üzerine Sovyet petrol üretim tröstü Azneft'in Yönetim Kurulu Üyesi Serebrovsky, *Pravda*'da yayınladığı bir makaleyle bir program önerdi. 1923 yılı için plan, petrol sondaj çalışmalarını yılda 8,000 metrenin üzerine çıkarmaktı. Bu 55 döner sondaj (2.550 metre için) ve 157 perküsyon sondajı (4.350 metre için) gerektiriyordu. Serebrovsky, Azneft'in hiç döner sondajı olmadığını ve bu Rus firmasının, bunları karşılayacak kaynağı olmadığını belirtiyordu. Ama döner sondaj, planın başarılı olması için esastı.

Bunun üzerine şöyle duyurdu:

"Ama tam burada, Amerikan sermayesi bizi destekleyecek. Amerikan International Barnsdall Corporation firması, bir plan sundu... Ekipman eksiğimiz, Bakü'deki petrol üretimini kendi başımıza artırmamıza izin vermiyor. Amerikan firması... ekipmanı sağlayacak, petrol sahalarında sondajı başlatacak ve derin pompalar sayesinde petrolün teknik üretimini organize edecek."[21]

20 Birleşik Devletler Dışişleri Bakanlığı Decimal File, 316-137-221.
21 *Pravda*, 21 Eylul 1922.

Sonraki birkaç yıl boyunca, International Barnsdall, Lucey Manufacturing Company ve petrol kuyusu ekipmanı üreten diğer büyük yabancı firmalarla birlikte, Serebrovsky'nin planını gerçekleştirdi. Ekipmanların büyük bölümü Birleşik Devletler'den geldi. International Barnsdall, döner sondaj programını törenle hizmete soktu, Azneft sondaj personelini eğitmeye başladı ve elektrikli derin kuyu pompalarıyla petrol kuyusu sondaj çalışmalarını organize etti.

İlk International Barnsdall imtiyaz hakkı Ekim 1921'de imzalandı ve arkasından, Eylül 1922'de, iki anlaşma daha yapıldı. Barnsdall'ın anlaşmaların şartlarına bağlı kalarak çalıştığı hiç şüphesizdir. Pravda, Amerikalı petrol sahası çalışanlarından oluşan grupların yolda olduklarını ve birkaç ay önce, Barnsdall Kafkasya temsilcisi Philip Chadbourn'un Rusya'dan ayrıldığını Birleşik Devletler'in rapor ettiğini açıkladı. Birleşik Devletler Dışişleri Bakanlığı Arşivleri, Rykov'dan Ekim 1922 tarihli ilginç bir aktarım bildirmektedir:

> "Rusya'daki görece parlak alanlardan biri petrol endüstrisidir ve bu büyük ölçüde, çok sayıda Amerikalı teknisyen onların çalışmalarını yönetmek ve düzenlemek üzere petrol sahalarına geldiği için olmuştur."[22]

Peki International Barnsdall Company kim ya da neydi?

International Barnsdall Company Yönetim Kurulu Başkanı, daha önce Teşkilât'ın "kilit adamı" olarak adlandırılan Matthew C. Brush idi.

Guaranty Tröstü, Lee, Higginson Company ve W. A. Harriman, Barnsdall Corporation'un ortaklarıydı ve International Barnsdall Corporation'un hisselerinin %75'i

22 Birleşik Devletler Dışişleri Bakanlığı Decimal File. Mikrokopya 316, Rulo 107, Çerçeve 1167.

Barnsdall Corporation, %25'i de H. Mason Day'e aitti. Guaranty Tröstü'nün payının temsilcisi, Eugene W. Stetson idi (aynı zamanda Guaranty Tröstü'nün Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı idi) ve Teşkilât'a 1934 yılında katılmıştı. Lee Higginson'un payı, Frederick Winthrop Allen (Teşkilât, 1900) tarafından temsil ediliyordu.

Kısacası, International Barnsdall Corporation, Teşkilât tarafından kontrol ediliyordu.

1920'lerde Sovyetler'in dış ticaretinin en önemli ikinci büyük kaynağı, manganez yataklarıydı. 1913'te, Çarlık Rusyası dünya manganez ihtiyacının yüzde 52'sini karşılıyordu ve bunun yüzde 76'sı, yani bir milyon tonu, Kafkasya'daki manganez yataklarından elde ediliyordu. 1920'de üretim sıfırdı; 1924'te ise yılda sadece 320.000 tona yükselmişti ve bunun nedeni şuydu:

> "İlkel ekipmanlar yüzünden daha fazla gelişim sağlanamıyor; öyle ki savaştan önceki standartlar bile yakalanamıyor."

Batum'dan biraz uzaktaki yüksek platolarda bulunan yataklar, ilkel bir şekilde işleniyordu ve maden cevherleri, demiryolu hattına eşek sırtında taşınıyordu. Yolda aktarım yapılıyordu ve manganezin ilk yükleme noktasından limana nakledilmesi gerekiyordu. Limana ulaştığında, cevher kovalarla taşınıyordu ve bu da pahalı ve son derece yavaş bir yöntemdi.

Sovyetler, manganez yataklarını işlemek ve taşımak için modern ekipmanlar ve nakliye tesisleri elde ettiler; döviz kredisi aldılar ve sonunda, Sovyetler Birliği'ne kredi verilmemesi konusundaki Amerikan yabancı politikasını çiğnediler. Bir kez daha anlaşmalar W. A. Harriman Company ve Guaranty Tröstü ile yapılmıştı.

12 Temmuz 1925'te, W. A. Harriman Company ve Sovyetler Birliği arasında bir imtiyaz anlaşması yapılarak, Kafkasya manganez yataklarının işlenmesi ve modern maden ekipmanlarıyla nakliye yöntemlerinin öğretilmesi karara bağlandı.

Harriman imtiyaz anlaşmasına göre, madenlerin mekânikleştirilmesi ve el işçiliğinden mekânik sisteme geçişlerinin sağlanması için 4 milyon dolar harcandı. Bir yıkama ve arıtma tesisi kuruldu; Poti'de iki milyon ton kapasiteli bir yükleme asansörü, bir demiryolu sistemi, manganez cevherlerinin taşınması için tramvay sistemi kuruldu.

Harriman'ın Rusya'daki manganez işlerini yürüten şirketi Georgian Manganese Company'nin Yönetim Kurulu Başkanı, yine Teşkilât'ın "kilit adamı" Matthew C. Brush'tan başkası değildi.

IV. TEŞKİLÂT, DIŞİŞLERİ BAKANLIĞI'NIN ARAŞTIRAMAYACAĞI KADAR GÜÇLÜ

Teşkilât, Rusya'yı geliştirmek için planlarını uygulamaya devam ederken, Dışişleri Bakanlığı hiçbir şey yapamıyordu. Tüm bürokratları, hipnotize olmuş gibi Washington D.C.'de elleri kolları bağlı bir hâlde oturuyorlardı.

Öncelikle, 1920'lerde, Sovyetler Birliği'ne verilen krediler Birleşik Devletler kanunlarına kesinlikle aykırıydı. Amerikan vatandaşları kendi risklerini alarak Sovyetler Birliği'ne girebilirlerken, ticari faaliyetler için hiçbir şekilde diplomatik ilişkiler, devlet desteği ya da onayı yoktu. Birleşik Devletler'deki halkın ve devletin fikirleri, kesinlikle Sovyetler'e karşıydı; Devrim adına girişilen iğrençliklerden söz etmek bile mümkün değildi.

İkincisi, Teşkilât'ı yansıtan Harriman-Guaranty grubu, planlarıyla ilgili olarak Dışişleri Bakanlığı'nı bilgilendirmemişti. Washington'dan Londra'daki büyükelçiliğe gönderilen ve ilişikte sunulan mektupta da görüldüğü üzere (sayfa, 239'de), Harriman manganez yataklarıyla ilgili ilk bilgi, Londra'daki Amerikan Büyükelçiliği'nden gelmişti ve bu da Londra'daki gazete haberlerinden öğrenilmişti.

Diğer bir deyişle, Averell Harriman, yasadışı bir projede Birleşik Devletler Hükümeti'ni atlatmıştı. Bu sorumsuzca bir davranış değilse, başka hiçbir şekilde adlandırılamaz. Üstelik daha sonraları Rusya'daki Birleşik Devletler Büyükelçisi olan adam da yine oydu.

Dışişleri Bakanlığı'nın Londra'ya yazdığı mektup, bu açıdan bir hayli ilginçtir:

"Göndermiş olduğunuz muhtıra, imtiyaz haklarıyla ilgili olarak sivil basından öğrenilenler dışında Dışişleri Bakanlığı'nın eline geçen ilk bilgidir."

Bir ay kadar sonra, Ticaret Bakanlığı'ndan daha fazla onay ve bilgi isteyen başka bir mektup geldi. Görünüşe bakılırsa, Harriman, Ticaret Bakanlığı'nı da bilgilendirmeye gerek duymamıştı.

Şimdi gerçekten sıra dışı olan noktaya geliyoruz. Birleşik Devletler Hükümeti, Sovyet manganez yataklarının geliştirilmesi ve kullanılması için 4 milyon dolar yatırım yapıldığı konusunda W. A. Harriman veya Guaranty Tröstü tarafından bilgilendirilmemişti. Bu kesinlikle yasadışı ve Birleşik Devletler için stratejik sonuçlar getirecek bir hareketti. Öte yandan, Birleşik Devletler Hükümeti bu haberi başka bir yerden de duymamıştı; o günlerde henüz CIA kurulmamıştı. Ekonomik istihbarat, Dışişleri Bakan-

In reply refer
to EE

November 14, 1924.

Dear Mr. Atherton:

Please accept my thanks for your letter of October 30, 1924, transmitting a clipping from the TIMES of October 28, giving an account of the Prime Minister's speech in which reference is made to a concession granted to Americans for the manganese ore in Russia, and enclosing a confidential memorandum respecting the nature of the concession.

I appreciate your courtesy and thoughtfulness in the matter. The memorandum transmitted by you embodies the first information received by the Department concerning the concession other than that which has appeared in the public press.

Sincerely yours,

Evan E. Young.

Ray Atherton, Esquire,

Secretary, American Embassy,

London.

[illegible]

1-2c.

Nov. 14 1924. pb .

861.637/1

Londra'daki A.B.D. Büyükelçiliği'ne Yazılan Mektup
(861.637/1)

DIVISION OF EASTERN EUROPEAN AFFAIRS
FEB 2 1925
DEPARTMENT OF STATE
January 23, 1925.

DEPARTMENT OF COMMERCE
WASHINGTON

January 31, 1925

IN REPLY REFER TO 31-

Hon. Wilbur J. Carr,
Assistant Secretary of State,
Department of State,
Washington, D.C.

Dear Mr. Carr:

We have a copy of confidential despatch No. 2563 to the Secretary of State from Minister F.W.B. Coleman at Riga, Latvia, in regard to conversation with a Mr. P.C. Friedlander on the subject of Russia.

On page 7 of this report there is a paragraph which reads as follows:

"Magraf is the Agent of the Imperial and Foreign Corporation, which represents its own, Harriman and Stinnes interest in the matter of the Chiaturi Manganese Concession. .... It appears from Mr. Friedlander's account that they have pooled their interest and are presenting a united front".

The subject of the Chiaturi Manganese concession is of great interest to the American steel industry and its control by an American concern will have a notable effect on the steel industry of this country. For this reason, we are interested in obtaining the most reliable information possible on this subject and therefore request that you obtain for us, if possible, confirmation of the above report. We would like to know something more as to the reliability of Mr. Friedlander's statements and any further facts in this case that are procurable.

Very truly yours,

R.C. Miller,
Liaison Officer.

Ticaret Bakanlığı'ndan Dışişleri'ne Yazılan ve Harriman Manganez Operasyonlarını Soran Mektup (861.637/5)

DEPARTMENT OF STATE

DIVISION OF EASTERN EUROPEAN AFFAIRS

January 29, 1925.

Assistant Secretary of State
JAN 30 1925
MR. CARR

A-C

Dear Mr. Carr:

With respect to the attached letter from Mr. Miller, Liaison Officer with the Department of Commerce, there are certain and very definite reasons why I consider it very unwise for the Department to initiate any investigation with respect to the reported manganese concession. I shall be glad to explain these reasons to you orally if you so desire.

E.E.Y.

Evan E. Young.

861.637/5

EEY:EBS

I defer to your judgment upon this

W.J.C.

lığı tarafından yürütülüyordu. Hükümet yetkililerinin, olması gerektiği gibi, bilgi peşinde oldukları açıktır.

Ama asıl ilginç olan nokta, BİRLEŞİK DEVLETLER HÜKÜMETİNİN HİÇBİR ŞEKİLDE SORUŞTURMA YÜRÜTEMEMİŞ OLMASIDIR.

Sayfa 241'te Doğu Avrupa Departmanı'ndan Evan E. Young'ın Dışişleri Yardımcı Sekreteri Carr'a yazdığı bir mektubu sunuyoruz. Bunun Dışişleri Bakanlığı'nın üst kademelerinden bir muhtıra olduğuna dikkat çekmek istiyoruz. Young tam olarak şöyle yazmıştır: "...Departman'ın rapor edilmiş olan manganez yataklarıyla ilgili olarak herhangi bir soruşturma başlatmasının pek de akıllıca olmayacağına inanmak için belli ve son derece açık nedenlerim vardır."

Ve Dışişleri Yardımcı Sekreteri Carr, cevabının sonunda şöyle demektedir: "Bu konudaki yargınıza saygı duyuyorum." (Muhtemelen özel olarak görüşüldükten sonra.)

Buradan anladığımız şey, perde arkasındaki bir gücün kesinlikle sorgulanmaması gerektiğidir.

V. TEŞKİLÂT, KENDİ KANUNLARINI YAPMAKTA VE İZLEMEKTEDİR

Teşkilât, Sovyetler Birliği ile ilgili olarak hükümete dahil olmayan bütün stratejik pozisyonları ele geçirmişti. Örneğin; Anglo-Rus Ticaret Odası, 1920 yılında Rusya ile ticareti başlatmak ve geliştirmek için kuruldu; Sovyetler, uyuyan Çarlık endüstrisini harekete geçirmek için umutsuz durumdaydılar. Yönetim Komitesi Üyesi Samuel R. Bertron (Teşkilât, 1885), aynı zamanda Guaranty Tröstü'nün Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı ve 1917 Rusya Root Misyonu eski üyesiydi. Misyon'un Yönetim Kurulu

Üyesi Elihu Root, elbette ki William Collins Whitney'in (Teşkilât, 1863) özel avukatıydı ve Teşkilât'ın kilit adamlarından biriydi. Bertron'un Anglo-Rus Ticaret Odası'ndan Dışişleri Bakanlığı'na yazılmış olan bir mektup (sayfa 245) özellikle dikkate değer, çünkü şu soruyu sormaktadır: "Rus parasıyla ticaret yapmak ne zamandan beri Birleşik Devletler Federal otoriteleri tarafından yasak sayılıyor?"

Bu, Teşkilât'ın 1921 yılında Sovyetler Birliği ile ticaret yapmanın ve "kredi" vermenin yasak olduğunun kesinlikle bilincinde olduğunu göstermektedir; ayrıca, 1933 yılında Başkan Roosevelt iktidara gelene kadar da yasal olamamıştır. Yasadışı olsun ya da olmasın, Bertron'un mektubundan 18 ay sonra, Guaranty Tröstü Rus parasıyla ticaret yapmanın ötesine geçmişti. Guaranty Tröstü, Sovyetler ile ortak bir banka kurmak için anlaşma yapmış, Guaranty Tröstü Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı Max May'i de bu Sovyet bankasının yabancı bölümünden sorumlu yönetici olarak atamıştı; bu bankanın adı RUSKOMBANK idi (sayfa 244).

Kısacası, Birleşik Devletler halkı Birleşik Devletler Hükümeti tarafından Sovyetler'in vahşi katiller olduğuna inandırılırken, "Kızıllar" Adalet Bakanlığı tarafından Rusya'ya geri ihraç edilirken, her politikacı (neredeyse hiç istisnasız) Amerikan toplumuna Birleşik Devletler'in hiçbir şekilde Sovyetler ile ilişki kurmayacağı konusunda güvence verirken, bu yalanlar silsilesi kolay aldatılır bir halka sunulurken, perde arkasındaki Guaranty Tröstü, aslında bir Sovyet bankasının bir departmanını yönetiyordu! Üstelik Amerikan askeri birlikleri, Devrim'i gözettikleri için Sovyet devrimcileri tarafından alkışlanıyordu!

Sevgili okurlar, hükümetlerin sansüre ihtiyaç duymasının nedeni işte budur. 50 yıl boyunca bazı olaylardan

-4-

Max May, of the Guaranty Trust Company, New York, will take part. In the present arrangement Mr. Max May is designated as director of the foreign division of the Moscow bank.

The above paper gives the following information in regard to the new bank:

"There is a board consisting of five members and five active directors. Among these we note Mr. Schlesinger, former Chief of Moscow's Merchant Bank, Mr. Kalaschkin, Chief of the Junker Bank, and Mr. Ternofsky, former Chief of the Siberian Bank. Mr. Max May is designated as director of the foreign division of the bank. According to Mr. Aschberg, the Russian bank, through the Ekonomibolaget, Mr. Aschberg's bank in Stockholm, will be in closer contact with German and American financial institutions."

The "Svenska Dagbladet", of October 17th, reports that the above mentioned Mr. Scheinmann has succeeded in obtaining the consent of Professor Gustav Cassel to act as adviser to the Russian State Bank, which bank it appears has a representative in the administration of the new Commercial Bank of Moscow and has the right to exercise control of its activities. Professor Cassel is quoted as stating in part:

"That a bank has now been started in Russia to take care of purely banking matters is a great step forward, and it seems to me that this bank was established in order to do something to create a new economic life in Russia. What Russia needs is a bank to create internal and external commerce. If there is to be any business between Russia and other countries there must be a bank to handle it.

"This step forward should be supported in every way by other countries, and when I was asked my advice I stated that I was prepared to give it. I am not in favor of a negative policy and believe that every opportunity should be seized to help in a positive reconstruction.

"The great question is how to bring the Russian exchange back to normal. It is a complicated question and will necessitate thorough investigation. To solve this problem I am naturally more than willing to take part in the work. To leave Russia to her own resources and her own fate is folly."

I have the honor to be, Sir,

Your obedient servant,

Ira N. Morris

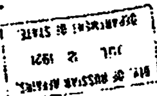
IRA N. MORRIS.

U.S. State Department Decimal File, 861.516/140

S.R. Bertron (Teşkilât '84)
Amerikan-Rus Ticaret Odası

THE AMERICAN-RUSSIAN CHAMBER OF COMMERCE

July 1st, 1921.

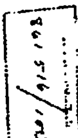

State Department,
Russian Division,
Washington, D. C.

Gentlemen:

Can you give us answers to the following questions?

1. What date the following banks in Russia were taken over by the Soviet Government:

Banque Internationale de Commerce de Petrograd
Banque Russe pour le Commerce Etranger, Petrograd
Bank de Commerce de Volga Kama, Petrograd
Bank de Commerce de L' A Zaff ..., Petrograd

2. What date trading in Russian credits was prohibited in the United States by Federal authorities.

Any assistance you may be able to render in this matter will be greatly appreciated.

Yours very truly,
THE AMERICAN-RUSSIAN CHAMBER OF COMMERCE

Secretary

sonra bile, bağımsız araştırmacıların (dalkavuklardan söz etmiyoruz) gözden uzak tutulan kilit belgelere ulaşamamasının nedeni işte budur.

VI. TEŞKİLÂT'IN HUKUK FİRMALARI

Birçoğunda Teşkilât üyelerinin bulunduğu New York temelli hukuk firmaları, bankalarla ve özellikle de yukarıda sözünü ettiğimiz devrimle ilgisi olan operasyon araçlarıyla yakın bağlantı hâlindedir.

1920'lerde 120 Broadway'de bulunan Simpson, Thacher & Bartlett'i ele alalım. Firma, Thomas Thacher (Teşkilât, 1871) tarafından 1884'te kurulmuştur. Oğlu Thomas Day Thacher (Teşkilât, 1904), Yale'den mezun olduktan ve Teşkilât'a katıldıktan sonra ailenin hukuk firması için çalışmıştır. Küçük Thomas Thacher, Henry L. Stimson (Teşkilât, 1888) için çalışmaya başlamıştır. Bu sıralarda, Bolşevik Devrimi ile ilgili Teşkilât'ın bildirisini hazırlayan Thacher, Felix Frankfurter ve Raymond Robins ile dost olmuştur. Lusk Komitesi dosyalarında geniş şekilde görüldüğü üzere, hem Frankfurter hem de Robins, Sovyetler'in sadık yardımcılarıydı.

1917 Devrimi ile Simpson, Thacher & Bartlett arasındaki diğer bir bağlantı, Thomas Anthony Thacher'ın (Teşkilât, 1835) William Kent (Teşkilât, 1887) ile evlenmiş olan kızı aracılığıyladır.

Dahası, *Wall Street and The Bolshevik Revolution* adlı çalışmamı okumuş olanlar, Samuel Bertron'un 1917'de Rusya'daki Root Misyonu'nda yer aldığını hatırlayacaklardır. Bundan öte, Thomas Thacher (Teşkilât, 1904) Standard Oil Hazinecisi ve başka bir Wall Street hukuk firması Stetson, Jennings & Russell'ın ortağı Tho-

DIVISION OF EASTERN EUROPEAN AFFAIRS
JUL 26 1927
DEPARTMENT OF STATE

SIMPSON THACHER & BARTLETT
120 BROADWAY
NEW YORK

July 21, 1927.

Dept. of State

Hon. R. E. Olds,
Under-Secretary of State,
Washington, D. C.

July 27, 1927.

Sir:

The State Bank of the U.S.S.R., although, as we are informed, its whole capital is owned by the Treasury Department (People's Commissariat of Finance) of the Soviet Government, is not itself the Soviet Government but a juridical entity, incorporated in November 1921 by edict of the Soviet Government, and capable of suing and being sued as an individual in the Soviet courts.

This Bank already has large sums on deposit in various banks in this country.

In view of the growing trade between companies in this country and the U.S.S.R. and the desire of the latter to increase this trade, the Bank would like to increase its deposits with banks in this country. Before advising the Bank to increase its deposits in the amounts it desires, we should like, if it is consistent for you so to favor us, to receive an expression of your opinion as to the <u>traditional attitude of our Government with respect to such deposits</u>. As a practical matter, if we understand your views correctly, it seems to us there can be no reason why the Bank should not so increase its deposits notwithstanding our Government has not recognized the U.S.S.R.

Very respectfully yours,

Simpson Thacher & Bartlett

1927: Simpson Thacher & Bartlett Gizli İşlerini Yürütüyor

mas Wardwell'in oğlu Allan Wardwell ile birlikte Kızıl haç Misyonu'nun üyesiydi. Eugene Stetson, Jr., Teşkilât üyesiydi (1834).

Simpson, Thacher & Bartlett, Birleşik Devletler'de Sovyet Devlet Bankası'nı temsil ediyordu ve aksi takdirde kitabına uygun hareket eden düşük kademelerdeki bürokratlar tarafından engellenebilecek olayları Dışişleri Bakanlığı'na bildirmek için kullanılıyordu.

Örneğin, 1927'de, Simpson, Thacher & Bartlett, Sovyetler'in Birleşik Devletler bankalarındaki paralarının giderek arttığını Dışişleri Bakanlığı'na bildirmiştir. Bu artış, birkaç ayrıcalıklı Birleşik Devletler firmasının Sovyet İlk Beş Yıllık Kalkınma Planı'nı oluşturması için zemin hazırlığıydı.

Mektup son derece açıktır; Dışişleri Bakanlığı'nın lafını ağzına tıkmakta, yapacağımız şey şudur ve Birleşik Devletler Hükümeti'ne karşın devam etmememiz için hiçbir neden yoktur. Özellikle son paragrafa dikkat edin: "Hükümetimiz Sovyetler Birliği'ni tanımasa bile, Banka'nın yatırımlarını artırmaması için herhangi bir neden göremiyoruz."

RUSYA

Son dört yıldır, Birleşik Devletler Hükümeti, Bolşevik liderleri uluslararası ilişkiler alanında ülkelerin birbirleriyle ilişkilerinin korunması için gözetilmesi gereken prensiplere uymayan hedef ve uygulamalarına devam ettikleri sürece, Sovyet Hükümeti ile ilişkilere girmenin boşuna ve aptalca olacağı konusundaki görüşünü korumaktadır. Genellikle dostça yaklaşan uluslarla kurulan ilişkilerin, bütün dünyada var olan politik, ekonomik ve sosyal düzeni yok etmeyi ya da değiştirmeyi amaçlayan ve kendi anlayışlarını başka uluslara kabul ettirmeye çalışan bir hükümet kimliğiyle kurulamayacağı konusunda Birleşik Devletler Hükümeti'nin yargısı kesindir.

Sovyet rejimiyle ilişkilere giren bazı Avrupa Hükümetleri'nin deneyimleri, Birleşik Devletler Hükümeti'nin bu konuda ne kadar akıllıca bir tutum izlediğini açıkça ortaya koymuştur. Sovyet rejiminin tanınması, Bolşevik liderlerinin dahili olaylarını dış ilişkileriyle karıştırmasını engellememiş, uluslararası arenanın ilişki prensiplerini kabullenmelerini de sağlamamıştır. Bazı Avrupalı devletler, Sovyet rejiminin temsilcileriyle masaya oturarak çaba göstermişler, kabul edilmiş uluslararası prensiplere dayanarak anlaşmazlıkların çözümlenmesine uğraşmışlardır. Bu tür görüşmeler ve tartışmalar kesinlikle sonuçsuz kalmıştır. Hiçbir devlet, daha önceki Rus yönetimlerinin oluşturduğu alacaklarını tahsil edememiş ya da bu konuda taahhüt alamamış, vatandaşlarının haciz konan malları için herhangi bir tazminat talebinde bulunamamışlardır. Tanıma girişimleri ve görüşme denemeleri, Rus liderlerinin reddetme ve istimlâk konusundaki fikirlerini değiştirmemiş, tam aksine onları daha

da teşvik etmiştir; üstelik başka uluslar tarafından kabul edilmiş politik düzenleri değiştirebileceklerine olan inançları da sürmüştür.

Süren gelişmeler, Moskova'da baskın bir dünya devrimi amacının devam ettiğini, bu amacın getirdiği uygulamalardan dolayı Sovyet hükümetiyle normal ilişkiler kurulamayacağını göstermiştir. Rusya'yı politik, ekonomik ve sosyal alanlarda ilerletmeye ve değiştirmeye çalışan Rus liderleri, Communist International ve diğer Moskova merkezli organizasyonlarla bir dünya devrimi yaratma çabalarına devam etmekte, bu ulusların ve özellikle de Birleşik Devletler'in sınırları içinde detaylıca ve dikkatlice hazırlanmış planlarla bu amaçlarına ulaşmak için gayret sarf etmektedirler.

Birleşik Devletler'de Moskova merkezli ve yönetimli çeşitli Bolşevik grupları tarafından sürdürülen eylemler hakkındaki veri yığını, Ocak 1924'te Yabancı Ülkelerle İlişkiler Senato Komitesi'nin alt birimi olan Dışişleri Bakanlığı'na sunulmuştur.

VII. POLİTİKACILAR AMERİKAN VATANDAŞLARINA NE SÖYLEDİLER?...

Lusk Komitesi ve Dışişleri Bakanlığı dosyalarında kaydedilmiş olan bütün bu Sovyet geliştirme eylemleri, Amerikan kamuoyundan dikkatle gizlenmiştir. Halka söylenenler başından sonuna kadar bir yığın yalan olarak tanımlanabilir.

Yalanların derecesini göstermek için, Dışişleri Bakanı Frank B. Kellogg tarafından yayınlanmış olan "Yabancı Ülkelerle İlişkiler" adlı bir belgeden, yukarıdaki "Rusya" başlıklı yazıyı aldık.

Kellogg tarafından söylenen yalanların ilki şudur: "Son dört yıldır, Birleşik Devletler Hükümeti, Bolşevik liderleri uluslararası ilişkiler alanında ülkelerin birbirleriyle ilişkilerinin korunması için gözetilmesi gereken prensiplere uymayan hedef ve uygulamalarına devam ettikleri sürece, Sovyet Hükümeti ile ilişkilere girmenin boşuna ve aptalca olacağı konusundaki görüşünü korumaktadır."

Aslında, tam o dönemde, hükümet tanımak konusunda kesin davranışlar sergileyen Birleşik Devletler, Rusya için İlk Beş Yıllık Kalkınma Planı'nı hazırlıyordu. Planlama çalışması, büyük ölçüde Amerikan firmaları tarafından yapılıyordu.[23]

Sovyet diyalektik kolunun yapılandırılması, 1930'larda II. Dünya Savaşı'na kadar devam etti. 1941'de, W. A. Harriman, Birleşik Devletler teknolojisinin ve ürünlerinin Sovyetler Birliği'ne akışını kontrol etmek ve garantilemek için, Krediler Sorumlusu olarak atandı. Bu çalışmalarla ilgili kayıtları incelemek, Birleşik Devletler kanunlarının nasıl çiğnendiğini gözler önüne sermektedir. Kanunlara göre sadece askeri ürünlerin ihraç edilmesine izin veriliyordu. Aslında, sıra dışı miktarlarda endüstriyel malzemenin ve ekipmanın yanı sıra, Sovyetler Birliği'nin rahatça Amerikan Doları basabilmesi için, Hazine Bakanlığı'nın para kalıpları da gönderiliyordu!

II. Dünya Savaşı'ndan bu yana, Birleşik Devletler ve Sovyetler'in teknolojisi hep başa baş gitti.

Kısacası, Sovyetler Birliği'nin yaratılmasının kaynağı da Teşkilât'tır. Sovyetler Birliği'nin başlarda ayakta durabilmesinin nedeni yine Teşkilât'tır.

Ama hepsinden öte, bu hikâye, politikacılar tarafından Amerikan halkından gizlenmiştir. Şimdi bir de Almanya'daki Nazi Partisi'nin desteklenmesine bir bakalım.

23 Bu hikâye, Stanford Üniversitesi Hoover Enstitüsü tarafından yayınlanan *Western Technology And Soviet Economic Development 1917-1930 / 1930-1945* adlı kitabında anlatılmaktadır.

Muhtıra Dört: Antitez; Naziler'in Finanse Edilmesi

Hegelist diyalektik yöntemin Marksist versiyonu, finansal kapitalizmi tez, Marksist devrimi de antitez olarak göstermektedir. Bu Marksist ifadede kafa karıştıran nokta, sentezin iki zıt gücün çarpışmasından oluşacağına inanılmasıdır; yani finansal kapitalizme karşı devrimci Marksizm.

Lenin'in sentez aşamasında devletin ortadan kalkacağı konusundaki ifadesi saçmadır. Aslında, bütün çağdaş Marksistler'in de onaylayacağı gibi, böyle bir durumda devlet mutlak güce ulaşır. Devrimin en büyük amacı, bütün gücü devlete vermektir ve modern Marksist devletleri, gücün devletin elinden alınarak insanlara verileceği paranoyasıyla korku içinde yaşarlar.

Dünya güçlerinin farklı bir şekilde görünebileceğini ama yine de Hegelist diyalektik yöntemin terimleri içinde kalacağını söylüyoruz. Eğer Marksizm tez ve ulusal sosyalizm de antitez ise, o zaman sentez çok büyük bir olasılıkla Hegelist Yeni Dünya Düzeni olacaktır; yani Marksizm ve ulusal sosyalizmin çatışmasından doğan bir sentez. Dahası, bu teoriye göre, zıt güçlerin çatışmasını finanse ve kontrol eden, sentezi de kontrol eder.

Eğer Teşkilât'ın çatışmanın doğasını ve derecesini kontrol ederek hem devrimci Marksizm'i hem de ulusal sosyalizmi aynı anda yüzeysel olarak teşvik ettiğini ve geliştirdiğini gösterebilirsek, o zaman Yeni Dünya Düzeni'nin gelişimini ve doğasını kontrol edecek olanın da Teşkilât olacağı ortaya çıkacaktır.

RESTRICTED

R E S T R I C T E D

U. S. GROUP CONTROL COUNCIL
(Germany)
Office of the Director of Intelligence
Field Information Agency, Technical

Mail Address: WS/II
FIAT
c/o USFET Main
APO 757, U.S. Army

IN FIAT I 350.09-77

4 September 1945

INTELLIGENCE REPORT NO. EF/Me/1

1813

SUBJECT: Report No. 1, Parts I and II, on the Examination of Dr. FRITZ THYSSEN.

TO : FIAT Distribution.

1. The report consists of two parts:

a. Three statements prepared and signed by THYSSEN, in conjunction with his interrogations.

(1) THYSSEN's Relations with the Nazi Party.
(2) A second statement on the same subject.
(3) THYSSEN's Interview with GOERING, 29 January 1941.

b. Notes on various subjects, from stenographic transcripts of his interrogations.

(1) Real Estate and Personal Records
(2) Financial Resources
(3) Movements during the War
(4) Opinions at the Outbreak of Hostilities
(5) Examination by the Gestapo
(6) Personalities
(7) Financial Support of the Nazi Party
(8) Defence of his Support of the Nazi Party
(9) The Famous Meeting in DUESSELDORF, 1932
(10) The Book I Paid HITLER
(11) Opposition to the Nazi Party
(12) Resistance in the Ruhr, 1923
(13) The YOUNG Plan
(14) The HERMANN GOERING WERKE

2. The report is based on interrogations of THYSSEN by Mr. CLIFFORD HYNING, U.S. Group Control Council (Germany), Finance Division, at DUSTBIN, on 13, 20, and 23 July 1945.

For the Director of Intelligence:

Walter K. Schwinn
WALTER K. SCHWINN
Chief, Economic and Financial Branch
FIAT (US)

PREPARED BY:
R. H. Super
R. H. SUPER
Economic & Financial Br.
FIAT (US)

RESTRICTED

R E S T R I C T E D

I. NAZİLER DEVRİM İÇİN NEREDEN PARA KAYNAĞI BULDULAR

Wall Street and The Rise of Hitler (Wall Street ve Hitler'in Yükselişi) adlı çalışmamızda, Wall Street ve Nazi Partisi arasındaki çok sayıda finansal aktarımı incelemiştik. Bu çalışma, daha sonra uzun süre boyunca bastırılan *Hitler's Secret Backers* (Hitler'in Gizli Destekçileri) adlı kitapla desteklenmişti. Ayrıca, Fritz Thyssen'in Hitler'i finansal olarak destekleyenlerden biri olduğunu vurgulayan başka kitaplar da vardır. Hitler'den ayrıldıktan sonra, Thyssen'in kendisi *I Paid Hitler* (Hitler'e Ben Para Verdim) adlı bir kitap yazdı. Şimdi, bu kitaplardaki kanıtlarla diğer kaynakları ve Teşkilât'ın belgelerini birleştirecek duruma geldik.

Birleşik Devletler Almanya Kontrol Konseyi'nin kayıtlarında, savaştan sonra önde gelen Naziler ile yapılan istihbarat görüşmeleri de bulunmaktadır. Bu bilgiler, *Wall Street and The Rise of Hitler* ve *Hitler's Secret Backers* adlı çalışmalarımızda sunduğumuz kayıtlarla örtüşmektedir; hem de insanların ve bankaların isimlerine kadar: Thyssen, Harriman, Guaranty Tröstü, von Heydt, Carter vs.

Sayfa 256'de sunduğumuz belge, Birleşik Devletler sansüründen geçebilmiştir, çünkü İstihbarat Bürosu, Fritz Thyssen ve Harriman'ın New York'taki bağlantılarından haberdar değildi. Wall Street'i Hitler'e bağlayan belgelerin çoğu, Birleşik Devletler Kontrol Konseyi'nden alınmıştır. Sonuçta, Fritz Thyssen ve Bank fur Handel und Schiff'i Hitler ile bağlantılandıran İstihbarat raporunu ve Fritz Thyssen'in "Nazi Partisi Finansal Desteği" olarak tanımlayan görüşmenin kaydını yayınlıyoruz.

II. THYSSEN KİMDİ?

Fritz Thyssen, 1920'lerin başlarında Nazi hareketine katılan Alman bir çelik kralıydı. 1945 yılında Çöp Tenekesi Projesi dahilinde sorguya çekildiğinde, Thyssen, Fransızlar'ın Ruhr'dan çekildikleri sırada, 1923'te, General Ludendorf'un kendisine yaklaştığını açıkladı. Bu görüşmeden sonra, Thyssen'i Hitler ile tanıştıran ve Naziler için para kaynağı olmasını sağlayan kişi General Ludendorf idi.

1930-1931 yıllarında, Emil Kirdorf, Thyssen'e yaklaştı ve aynı zamanda Rudolf Hess'i Nazi Partisi'ne daha fazla para kaynağı bulmak üzere görevlendirdi. Bu dönemde, 18 Zuidblaak, Rotterdam, Hollanda adresindeki Bank Voor Handel en Scheepvaart N. V.'de (ilişikteki belgede Thyssen'in bildirdiği bankanın Hollanda dilindeki adı) Thyssen 250.000 mark ayarladı.

Thyssen, bir Alman çelik tröstü olan Vereinigte Stahlwerke'nin eski yöneticisiydi ve Nazi Partisi'ne liberal yardımlarda bulunarak ve diğer endüstricileri kendisine katılmaya teşvik ederek, Hitler'in yükselişinde büyük rol oynadı. Çabalarına bir ödül olarak, Thyssen'e politik ve ekonomik yardımlar sağlanırken, 1939'da Hitler'den ayrılmasına kadar Nazi rejimi altında sınırsız bir güç ve prestij sahibi oldu; Hitler ile anlaşamadıkları nokta, Polonya'nın işgali ve II. Dünya Savaşı'na katılma kararıydı.

Bu olay ve Thyssen'in arkasından gelen *I Paid Hitler* adlı kitabı, babası August Thyssen'in tarihiyle paralellik göstermektedir. 1918 yılındaki benzer bir itirafnamesinde, baba Thyssen, Mutlak Cermenizm girişiminde sadık bir destekçi olmasına rağmen, Alman saldırganlığı konusunda tüm suçun Kaiser'e yüklenmesi ve verdikleri destek için Alman endüstricilerin suçlanmaması gerektiği konu-

R-E-S-T-R-I-C-T-E-D

C. Financial Support of the Nazi Party.

My first connection with the Nazi party was through General LUDENDORF, following the evacuation of the Ruhr by the French troops. He told me about the Party and asked for my help. I agreed, but I did not want to give any money directly to the Party, so I gave it to LUDENDORF and he gave it to the Party. LUDENDORF introduced me to HITLER in 1923 before the Putsch. After the Putsch the two got separated, and I too got separated from the Nazis.

In 1930 or 1931, I think, Emil KIRDORF asked me to obtain some foreign credits for the Nazi Party. I had known him for a long time, though not in connection with business. He was my neighbor. After the death of my father, he was the oldest industrialist in the Ruhr. KIRDORF sent HESS to me; HESS had gone first to KIRDORF and reported that he had purchased the Brown House in MUNICH and could not pay for it, and KIRDORF said he could not help him, but that he should apply to me. I told HESS that I would not do as he wished, but that in order to show my good will and because Mr. KIRDORF sent him I would arrange a credit for him with a Dutch bank in ROTTERDAM, the Bank für Handel und Schiff.

I arranged the credit by writing a letter in which I arranged that if the bank would give credit to HESS, he would pay it back in three years in equal rates. I was not officially guarantor of the loan, but because I had proposed it, I was really responsible. I chose a Dutch bank because I did not want to be mixed up with German banks in my position, and because I thought it was better to do business with a Dutch bank, and I thought I would have the Nazis a little more in my hands. HITLER pretended he never got any help. It was difficult to do nothing in those days when things were going, nobody knew where, and I always thought I would have some influence. It was for the same reason that I would not give up my position later as member of parliament, because I always thought perhaps I could prevent war.

The credit was about 250-300,000 marks—about the same sum I had given before. The loan has been repaid in part to the Dutch bank, but I think some money is still owing on it; it had not all been paid when I left Germany in 1939. I have had to make payments on it myself—perhaps 200,000-250,000 marks which the Nazi Party didn't pay; they did repay some.

The Nazis applied first to KIRDORF rather than direct to me because KIRDORF was a great friend of HITLER— he was fascinated by him. But KIRDORF told me that he was not himself in a position to give such an amount, and so I made this arrangement. But I certainly would not have done it if KIRDORF had not sent this man HESS to me.

I do not know of anyone else among the industrialists who was supporting the Party financially in 1930; I was then its principal supporter. Later [illegible], [illegible], VOEGLER, KRUPP all contributed; that was some sort of tax imposed on the whole industry. The reason for it was that HITLER would fight the communists; it was clear that the power would fall either to the communists or to the Nazis. When the Reichstag was burned, everyone was sure it had been done by the communists. I later learned in Switzerland that it was all a lie.

My contributions to the Party since that day have not been important— part of what the industry gave. I did help them in the riding school in my [illegible]. In 1934 I made two small contributions to Gauleiter TERBOVEN. He came and asked for the winter help and assistance; the winter contribution was made every year. At that time I gave him a pretty nice sum, something like 20,000 marks. This became an annual contribution; I am not sure whether the sum was increased. You see, we had a winter contribution of our own. When the unemployment began, my family undertook a winter help of our own, and gave poor people food, clothing, and shelter.

I joined the Party when they offered me membership in the Reichstag, I think in the election of 1931 or 1932. Before this time I was a German Nationalist. It is correct to say that my only contributions from my personal resources to the Party were the small [illegible] dues, the subscription to various publications of the Party, and the winter help to the amount of 20-30 thousand marks. In other words the total amount I paid to the Nazi Party and its affiliates in any one year may have been a little over 50,000 marks; certainly not so much as

- 13 -

R-E-S-T-R-I-C-T-E-D

sında Müttefikler'i ikna eden kişinin kendisi olduğunu açıklamıştır. August Thyssen ve yandaşlarından etkilendiği belli olan Müttefikler, I. Dünya Savaşı'ndan sonra Alman endüstrisini yeniden yapılandırmak için herhangi bir çaba göstermemişlerdir. Bunun sonucunda, Thyssen'in endüstri imparatorluğunu korumasına ve varislerine hiç el değmeden bırakmasına izin verilmişti.

1926'da babası ölünce, Fritz Thyssen aile servetinin kontrolünü eline aldı. Yeni Alman çelik baronu, 1923'teki Ruhr işgalinde Fransızlar'a karşı gösterdiği kahramanlıklarla çoktan ün kazanmıştı bile. Tıpkı Hitler gibi, Thyssen de Versailles Antlaşması'nı "bir utanç kaynağı" olarak görüyor, Anavatan tekrar yükselecekse, bu antlaşmanın bir kenara atılması gerektiğini savunuyordu. *Hitler's Secret Backers* adlı kitapta anlatılan hikâye buydu.

Thyssen, babasıyla aynı yolu izledi ve Wall Street kredilerinin Alman endüstrisinin gelişimine aktarılmasını sağladı. August Thyssen, Hugenburg, Kindorf ve Krupp ile işbirliği yaparak Mutlak Cermenist Birliği'nin kurulmasını sağlamıştı; bu birlik, Kaiser'in yayılımcı politikasını desteklemişti.

Oğlu da Stahlhelm'in aktif bir üyesi oldu ve daha sonra Goring aracılığıyla Naziler'e katıldı. Son olarak, 1931 çöküntüsü Alman endüstrisini iflasın eşiğine getirdikten sonra, ulusal sosyalizmi açıkça kucakladı.

Sonraki iki yıl boyunca, Thyssen, servetini ve nüfuzunu Hitler'i iktidara getirmek için kullandı. 1932'de, Dusseldorf Endüstriciler Kulübü'ndeki ünlü toplantıyı ayarladı ve burada Hitler, Ruhr ve Rhineland'daki önde gelen işadamlarına seslendi. Hitler'in konuşmasının bitiminde, Thyssen "Heil Herr Hitler! (Selam Ey Hitler!)" diye bağırırken, diğerleri de coşkuyla alkışlıyorlardı. O yıl daha sonraki Alman Başkanlık seçimlerine kadar, Thyssen, Hit-

ler'in kampanyası için büyük miktarlarda katkı sağladı 1932 yılında sadece kendisinin Naziler için 3.000.000 mark harcadığı bildirildi.

III. UNION BANK BAĞLANTISI

Bu fon kaynağı, Thyssen bankaları tarafından aktarıldı. Birleşik Devletler İstihbarat raporunda adı geçen Bank fur Handel und Schiff, August Thyssen Bank'ın bir yan kuruluşuydu ve 1918 yılında H. J. Kouwenhoven ve D. C. Schutte tarafından kurulmuştu. Kısacası, Thyssen'in özel bankasıydı ve New York'taki W. A. Harriman finans kurumuyla bağlantısı vardı. Thyssen, Çöp Tenekesi Projesi'nde kendisini sorguya çekenlere şöyle demişti:

> "Bir Hollanda bankasını seçtim, çünkü bulunduğum pozisyonda Alman bankalarıyla bağdaştırılmak istemedim; üstelik bir Hollanda bankasıyla çalışmanın daha kazançlı olacağını ve böylece Naziler'i biraz daha elime geçirebileceğimi düşünüyordum."

Hitler's Secret Backers adlı kitapta bu bankadan "von Heydt" adıyla söz edilmektedir ve von Heydt's Bank, aslında Thyssen's Bank'ın eski adıydı. Dahası, Hollanda'daki Thyssen paravan bankası -Bank voor Handel en Scheepvaart N. V.- New York'taki Union Banking Corporation'ı kontrol ediyordu.

Harriman ailesinin bu bankada hissesi olduğu gibi, aynı zamanda Averell'in kardeşi E. Roland Harriman (Teşkilât, 1917), Union Banking Corporation'ın yöneticilerinden biriydi. New York'taki Union Banking Corporation, 1932 yılında aşağıdaki yöneticiler tarafından idare edilen, Thyssen-Harriman ortak girişimiydi:

E. Roland Harriman (Teşkilât, 1917)	W. A. Harriman & Co., New York, Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı
H. J. Kouwenhoven (Nazi)	Nazi bankacısı, August Thyssen Bank ve Ban voor Handel Scheepvaart N. V. yönetici ortağı (Thyssen'in fonlarının aktarıldığı banka)
Şövalye Woolley (Teşkilât, 1917)	Guaranty Tröstü yöneticisi, New York, ve New York Federal Merkez Bankası yöneticisi
Cornelius Lievense	Başkan, Union Banking Corp. ve Holland-American Investmen Corp. yöneticisi
Ellery Sedgewick James (Teşkilât, 1917)	Brown Brothers & Co. ortağı, New York
Johann Groninger (Nazi)	Bank voor Handel en Scheepvart ve Vereinigte Stahlwerke (Thyssen'in çelik şirketi) Yöneticisi
J. L. Guinter	Union Banking Corp. yöneticisi
Prescott Sheldon Bush (Teşkilât, 1917)	Brown Brothers, Harriman ortağı Başkan G. H. W. Bush'un babası

Union Banking Corporation'ın sekiz yöneticisi gerçek ten de incelemeye değer adamlar. Şuna bir bakın:

- Union Banking'in dört yöneticisi, Teşkilât üyesi; hepsi 1917 yılında Yale'de üye olmuşlar; aynı Yale sınıfından geliyorlar. Dördü de aynı D 115 kulübünün üyeleri.
- E. Harriman, W. Averell Harriman'ın kardeşi ve W. A Harriman Company'nin Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı.
- Guaranty Tröstü, Şövalye Woolley tarafından temsil ediliyor.
- Union yöneticilerinden ikisi, Kouwenhoven ve Groninger, eski von Heydt Bank olan Bank voor Handel en Scheepvaart'ın Nazi yöneticileri. Von Heydt, Guaranty Tröstü ve Hitler arasındaki aracıydı.
- Ellery S. James ve Prescott S. Bush, Brown Brothers'ın sonra da Brown Brothers, Harriman oldu- ortağı.

New York'taki Thyssen bankasının sekiz yöneticisinden altısının Nazi ya da Teşkilât üyesi olduğunu söyleyebiliyoruz.

Bu özel bankanın adı daha önce von Heydt Bank idi ve von Heydt, 1930-1933 yılları arasında New York'taki Guaranty Tröstü'nü Hitler'e bağlayan kişi olan Sharp tarafından adlandırılmıştı.

Kısacası, ÇÖP TENEKESİ PROJESİ'nde ele geçirilen bilgileri Shoup'un *Hitler's Secret Backers* adlı çalışmasındakilerle birleştirdiğimizde bulduğumuz şey şu: Nazi finans desteğini izlediğimizde, karşımıza TEŞKİLÂT ve özellikle de D 115 Kulübü çıkmaktadır.

IV. ÇATIŞMADAN KAZANÇ

Savaş ve devrimler, kazanç fırsatları sunar.

Çatışmalar, Teşkilât'ın kontrolü ya da etkisi altındaki şirketler için kazanç kaynağı olarak kullanılabilir. II. Dünya Savaşı'nda, Kore Savaşı'nda ve Vietnam Savaşı'nda, Amerikan şirketlerinin "kazanç" için düşmanlarla ticaret yaptığını gösterebiliriz.

Bu "kanlı ticaret" arada sırada olan ve sadece birkaç firmanın yaptığı bir şey de değil üstelik; son derece yaygın ve daha yüksek politik kararları ve felsefeleri yansıtıyor. Şirketler -hatta büyük şirketler- üzerinde bankalar ve tröstler hâkimdir; buna karşılık bu bankalar ve tröstler, Teşkilât ve yandaşları tarafından yönetilmektedir.

Birleşik Devletler 1941'e kadar Almanya ile resmi olarak savaşa girmemesine karşın, Yokedici (Hitler) Aralık 1940'ta İngiltere'ye saldırdıktan sonra, yasal ve kesinlikle ahlakî olarak, Birleşik Devletler, Nazi Almanyası'na savaş açtı. Aralık 1940'dan önce bile, Standard Vacuum Company'nin sahibi olduğu MS "Frederick S. Fales," 21 Eylül 1940'ta bir Alman denizaltısı tarafından batırıldı. 1941'de ise New Jersey'deki Standard Oil'e ait Panama bandıralı altı tanker, Standard Oil rafinerilerinden Kanarya Adaları'na petrol taşımakla görevli Nazi subayları yönetiminde, Nazi denizaltılarının bir yakıt ve bakım üssüne götürülüyordu.

15 Temmuz 1941 tarihli bir İstihbarat raporu -Columbus, Ohio'daki Beşinci Kolordu- sayfa 263'te sunulmaktadır. Hiçbir Standard Oil gemisinin Naziler tarafından batırılmadığını belirten bu rapor, hatalıdır; Binbaşı Burrows, 1940'daki "Frederick S. Fales" olayını bilmiyordu.

Savaştan sağlanan kazançla ilgili diğer bir belge, sayfa 264'de sunulmaktadır. Bu, RCA ile II. Dünya Savaşı'ndaki Naziler'i birleştirmektedir. RCA, temelde bir Morgan-Rockefeller firmasıydı ve böylelikle Teşkilât'a bağlıydı.

Başka bir örnek de Chase Bank olarak gösterilebilir. Chase, Rockefeller ailesinden dolayı Teşkilât ile bağlantılıydı (Percy Rockefeller, Teşkilât, 1900) ve Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı Reeve Schley (Yale, Parşömen ve Anahtar) idi. Chase'in Yönetim Kurulu'nda Teşkilât üyesi olarak Frederick Allen (1900), W. E. S. Griswold (1899) ve ölümünden önce aileyi temsil eden Gwynne (1899) Vanderbilt'ün kardeşi Cornelius Vanderbilt de bulunuyordu. Chase'in Yönetim Kurulu Başkanı Winthrop Aldrich idi. Bu, Aldrich ailesinin Harvard koluydu ve diğer kolu Yale ve Teşkilât idi.

Chase Manhattan Bank, sadece politik arenada ikili oynayan bir firma değildi, aynı zamanda Ford Motor Company aracılığıyla savaş sonrasında Hazine Sekreteri Morgenthau tarafından Nazi yanlısı eylemleri araştırmakla görevlendirilmişti.

Chase'in Naziler ile işbirliği yapması, insanı hayrete düşürmektedir; üstelik bu, Nelson Rockefeller'ın Washington'da Latin Amerika'daki Nazi operasyonlarına KARŞI istihbarat işi sürdürdüğü bir dönemdeydi.

Aralık 1944'te, Hazine Bakanlığı görevlileri, Chase Bank'ın Paris'teki kayıtlarını incelediler. 20 Aralık 1944'te, Birleşik Devletler teftiş grubunun başı, Paris incelemelerinin öncül sonuçlarını bildiren bir mektubu Hazine Sekreteri Morgenthau'ya gönderdi. İşte bu rapordan bir alıntı:

a. İsviçre kökenli Niederman -Chase Paris müdürü- kesinlikle bir işbirlikçiydi;

b. Chase Bank New York Merkezi'ndeki yetkililer, Niederman'ın işbirlikçiliğiyle ilgili bilgilendirildi ama onu görevden almak için hiçbir adım atılmadı. Hatta New York Merkezi'ndekiler, Niederman'ın Almanlar ile sürdürdüğü iyi ilişkilerden memnun olmuş gibi görünmekteydiler.

JUL 17 1941

HEADQUARTERS FIFTH CORPS AREA
OFFICE OF THE CORPS AREA COMMANDER
FORT HAYES, COLUMBUS, OHIO

G-2 July 15, 1941

SUBJECT: Standard Oil Company of New Jersey Ships Under Panamanian Registry.

TO: A. C. of S., G-2,
War Department
Washington, D. C.

1. A report has been received from Cleveland, Ohio, in which it is stated that the source of this information is unquestionable, to the effect that the Standard Oil Company of New Jersey now ships under Panamanian registry, transporting oil (fuel) from Aruba, Dutch West Indies to Teneriffe, Canary Islands, and is apparently diverting about 20% of this fuel oil to the present German government.

2. About six of the ships operating on this route are reputed to be manned mainly by Nazi officers. Seamen have reported to the informant that they have seen submarines in the immediate vicinity of the Canary Islands and have learned that these submarines are refueling there. The informant also stated that the Standard Oil Company has not lost any ships to date by torpedoing as have other companies whose ships operate to other ports.

For the A. C. of S., G-2,

CHAS. A. [illegible],
Major, Military Intelligence,
Asst. A. C. of S., G-2

1941 JUL - 18 AM 4 : 34

DEPARTMENT OF STATE

Memorandum of Conversation

DATE: May 24, 1943.

SUBJECT: Communications.

PARTICIPANTS: Colonel Sarnoff, RCA

Mr. Long.

COPIES TO: PA, IN.

Messages from B.A. by Axis powers to their Govts

I talked to Colonel Sarnoff on the telephone and explained to him that we had reason to believe that more messages than the agreed 700 code-groups a week were being sent from B. A. by the Axis powers to their Governments. I told him I could not disclose down there the source of our information. In an effort to obtain additional information our representatives down there had approached Hayes. Hayes had seemed to them noncooperative. There may have been very sound reasons why he refused to disclose the exact number of messages sent in code-groups by each of the Axis representatives to their Government. However, there didn't seem to be any reason why the managership should not request a report on all code-groups being sent over a period of time, day by day, and to include a report on all belligerents, and that if he would obtain that information through confidential channels we would be appreciative. I suggested it be not done by telegraph or telephone and suggested the mail, but offered to make the pouch available.

Colonel Sarnoff replied that he would talk to Mr. Winterbottom but he saw no reason why we should not do it and that he would communicate with us if they wanted to use the pouch.

After receipt of this information we will be in a better position to judge what our policy should be.

B. L.

A-L:BL:lag

c. Alman yetkililer, Chase'i açık tutmak için telaşlıydılar ve gerçekten de bu nakit kaynağını ellerinde tutabilmek için göze batan adımlar attılar.

d. Alman otoriteler, önemli Amerikan bankalarıyla "dost" olmak istiyorlardı, çünkü bu bankaların savaştan sonra Birleşik Devletler'deki Alman politikası için yararlı olacağını düşünüyorlardı.

e. Chase Paris, Alman yetkilileri olabilecek her şekilde memnun etmek için elinden geleni yapmış gibi görünüyordu. Örneğin; Chase, Paris'teki Alman Büyükelçiliği'nin hesabını özellikle korumuştu, çünkü "en küçük şeyin bile yararı var" idi.

f. Chase politikasının bütün amacı, her ne pahasına olursa olsun bankanın pozisyonunu korumaktı.

Kısacası, Chase Bank bir Nazi işbirlikçisiydi ama yukarıdaki öncül rapor, ancak soruşturma süresince elde tutulabildi. Washington D. C.'den gelen emirler, raporun etkisiz kılınmasını sağladı.

Diğer yandan, Chase Bank -daha sonra Chase Manhattan Bank oldu- Birleşik Devletler teknolojisinin Sovyetler Birliği'ne aktarılmasında da öncelikli bir araç olmuştu. Bu, Chase'in Sovyetler Birliği'ne yardım etmek için Birleşik Devletler yasalarını çiğnediği zamana, 1920'lerin başlarına kadar gitmektedir. 1922'de, Chase, askeri LIBERTY uçak motorlarını Sovyetler Birliği'ne göndermeye çalışıyordu!

Sonuç olarak, Muhtıra Üç ve Muhtıra Dört'te açıkladığımız iki diyalektik kolunun II. Dünya Savaşı'nda nasıl karşı karşıya getirildiğini inceledik. Dahası, Teşkilât'ın kontrolünde olan firmalar, bütün bunlardan büyük kazançlar elde ettiler. Teşkilât'ın politik kanadı, II. Dünya Savaşı'ndan sonraki dönem için yeni bir diyalektik hazırlıyordu.

Muhtıra Beş:
Yeni Diyalektik; Angola ve Çin

I. YENİ BİR DİYALEKTİK SÜREÇ ZORUNLULUĞU

II. Dünya Savaşı, 1920'lerde ve 1930'larda yaratılan diyalektik sürecin zirve noktasıydı. "Sol" ve "sağ", yani Sovyetler Birliği ve Nazi Almanyası arasındaki çatışma, bir sentezin oluşmasına yol açtı; bunun arkasından Birleşmiş Milletler, Ortak Pazar, COMECON, NATO, UNESCO, Varşova Paktı, SEATO, CENTO ve son olarak da Trilateral Komisyon geldi. Bunların hepsi Yeni Dünya Düzeni'ne doğru bir başlangıçtı.

II. Dünya Savaşı, daha yüksek seviyede bir senteze ulaşmak için Teşkilât'ı yeni bir diyalektik süreç arayışına itti.

Var olan sürecin kaynağı, 1950'deki Ulusal Güvenlik Muhtırası 68'de bulunabilir (*The Phoenix Letter*, Ocak 1984'te analiz edilmiştir). NSC 68, Batı teknolojisinin daha ileri bir Sovyetler Birliği inşa etmesi için yolu açtı; 1960'larda ve 1970'lerde, bilgisayarlı uzay çağı teknolojisine ulaşıldı. Aynı dönemde, NSC 68, Birleşik Devletler savunmasının aşırı gelişimini de vurguladı; gelecekteki olası bir Sovyet tehdidine karşı! NSC 68'deki analiz, son derece zayıftı, çünkü Sovyetler, Batı teknolojisi olmadan ilerleyemezlerdi. NSC 68, teknoloji transferinin devamını sağladı. Diğer bir deyişle, Batı firmalarının Sovyetler Birliği'ne yayılmasına izin vermekle, NSC 68 aynı zamanda Birleşik Devletler savunma bütçesini de tartışmaya açtı. *Phoenix Letter* makalemizde, NSC 68 ve Teşkilât arasındaki bağlantıyı açıkladık.

Sınırlı dünya görüşleri dikkate alındığında pek de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ne yazık ki Teşkilât'ın NSC

68'e dayalı diyalektik planı işe yaramadı. Geçmiş yirmi yıl boyunca diyalektik süreci kontrol altında tutmak için kullanılan öncelikli araçlar (a) bilgi, (b) borç ve (c) teknoloji olmuştu. Bunlar zamanla önemini ve etkisini kaybetti. Bugün artık 1950'lerde olduğu gibi işe yaramıyorlar.

Yine de o ya da bu şekilde bilgi kontrolü başarılı oldu. Entelektüel dünya, hâlâ "sol" ve "sağ" arasındaki sözde savaşa kilitlenmiş durumda; oysa gerçek mücadele, bireysel özgürlükle mutlak devletin tecavüzcü gücü arasında. Sıkı sansürüyle Sovyetler Birliği, vatandaşlarına katı bir Marksizm anlayışı kabul ettirmek peşinde. Düşman daima "faşist" Birleşik Devletler. Batı'nın durumu biraz daha karmaşık ama o kadar da değil. Quigley'in Tragedy and Hope adlı çalışmasında J. P. Morgan'ın politikayı kontrol etmek için finansal gücü kullandığı yönünde vermeye çalıştığı mesaj, şimdi Teşkilât'ın bilgi kontrolüne yayılmış durumda. Batı'da seçim, kontrollü "sol merkezli" bilgi ile kontrollü "sağ merkezli" bilgi arasında.[24] İki kontrollü grup arasındaki bilgi çatışması, bilgiye dayanan bir çatışmayı sürekli olarak canlı tutar. İki taraf için de hoş olmayan gerçekler hemen unutulur. İki grubun görüşüne de uymayan kitaplar hemen toplatılıp yok edilir, çünkü hem "sağ" hem de "sol" kesimin öfkesini çeker.

Kısacası, Sol-Sağ çatışmasının sahteliğini gösteren herhangi bir yayın, kolayca gözden çıkarılır; halk, bir "seçenekleri" olduğuna inanmaya ve böylece kontrol altında tutulmaya devam eder.

İkinci kontrol mekanizması, borçtur. Eğer Marksist ülkeler teknoloji ithal edeceklerse, bunun karşılığını ödemek için ya Batı parası kazanmalı ya da borç almalıdır. Tabiî bu borçlar geri ödenmelidir. Bazı açılardan, borçlu-

24 Elbette ki bazı istisnalar var. Review of The News, American Opinion ve Reason, kontrollü "sağ" kesimin bir hayli dışında kalıyorlar. Birleşik Devletler İşçi Partisi de bir ölçüde "sol" kesimin dışında ama o kadar çok sahte malzeme içeriyorlar ki yayınlarının çoğu okumaya değmez. Henry George, kesinlikle bir "sol" istisnası.

lar yükümlülüklerini yerine getirmekten vazgeçmedikleri takdirde, alacaklıların kontrolü altındadırlar. Zayıf nokta, yükümlülüğün yerine getirilmemesidir.

Üçüncü kontrol mekanizması teknolojidir. Eğer daha yüksek üretim seviyelerine çıkmak için teknoloji ithal edilmesi gerekiyorsa, o zaman alıcı "üretim sanatı"ndan daima uzak duracaktır. Ama burada Teşkilât'ın zayıf noktası, askeri teknolojinin bir pazar sistemi gerektirmediğini unutuyor olmalarıdır.

Ne var ki diyalektik plan birçok nedenle işe yaramamıştır. Öncelikle, bilgi kısıtlaması Teşkilât'ın beklediği kadar başarılı olmamıştır. *Time* ve *Newsweek*, Teşkilât'a haftalık haber özetleri üzerinde hâkimiyet kurma şansı vermiştir. Televizyon kanalları, izleyici tepkilerini ölçebilmeye başlamıştır; belli bir ölçüye kadar. Örneğin; 1983 yılında ABC kanalında sansürün etkisindeki üç program *The Day After, Thornbirds* ve *Winds of War* idi; üçü de aynı propaganda temasını işliyordu. Ama Teşkilât, bireyleri, görece küçük akademik grupları, dışarıdaki üniversiteleri, propagandalarındaki açıkları araştırmaktan ve sorgulamaktan alıkoyamadı. Genellikle "sol" veya "sağ" şeklinde yanlış adlandırılan bu gruplar, aslında sol-sağ spektrumunun dışında kalmaktadırlar.

İkincisi, borç silahı aşırı kullanılmış durumdadır. Komünist ülkeler, artık Batılı bankerlerden aldıkları borçlarla doymuşlardır.

Üçüncüsü, teknoloji hâlâ güçlü ve yararlı bir silah olmasına karşın, Batı dünyasının teknoloji vererek geliştirdiği düşman ülkeler, şimdi kendisi için ciddi tehlike oluşturmaktadır.

Son olarak, bugünün dünyasında yeni bir diyalektik süreç oluşturmaya engel olarak iki temel gerçeği gösterebiliriz. Birincisi, Marksist kuvvetlerin dikkatli güçlendiril

mesi (Muhtıra Üç'te tez olarak sunulmuştu); Marksist Angola için yeşil ışık yanmıştır ama Marksist Grenada için ışık kırmızıya geçmiştir.

İkincisi, tamamen yeni bir kolun oluşturulması gerekmektedir ve bu kendi içinde Marksist olan Komünist Çin'dir ama bu da muhtemelen Sovyetler Birliği'nden potansiyel itiraz görecektir. Teşkilât'ın yeni bir süper güç yaratma çabaları devam etmektedir ama bunun çok azı basına yansımaktadır. Bu yeni antitez, Nazi Almanyası'nın yerini alacaktır.

II. TEŞKİLÂT BİR MARKSİST ANGOLA YARATIYOR

Afrika'nın güneybatı sahilinde eski bir Portekiz bölgesi olan Angola, diyalektik süreçteki Marksist kolun yaratılmasının çağdaş bir örneğidir.

Angola ile ilgili resmi görüş, Angola'nın bir Portekiz sömürgesi olduğu ve baskın Portekiz yönetiminin sonucunda Marksistler'in "demokrat" güçlere karşı zafer kazandığı bir bağımsızlık hareketine yol açtığıdır.

Bu görüş desteklenemez. Eğer Portekizliler Angola'da sömürgeci olsaydı, Boston Brahmanları'nın da Massachusetts'te sömürgeci olması gerekirdi. Angola'nın başkenti Luanda, 1575 yılında Portekizliler tarafından kurulmuştu; bu, göçmenlerin Massachusetts'e yerleşmesinden yaklaşık yarım asır öncedir. 1575 yılında Angola'daki yerli nüfusu, Massachusetts'teki Kızılderili nüfusundan daha azdı. Üç asır boyunca Portekizliler, Angola'ya bir sömürgeden çok bir eyalet gibi yaklaştılar; bu, İngilizler'in, Fransızlar'ın ve Belçikalılar'ın Afrika sömürge yönetiminin aksiydi. Dolayısıyla, eğer

Angola var olmayan yerlilere aitse, Massachusetts de mantıken Amerikan Yerlileri'ne ait olmalıdır.

1960'ların başlarında, Birleşik Devletler Angola'daki Marksist davaya aktif olarak yardım ediyorlardı. Bu, daha önceki Dean Acheson'ın zamanından beri bellidir Dean Acheson (Parşömen ve Anahtar), McGeorge Bundy (Teşkilât, 1940) ve Başkan Kennedy, 2 Nisan 1962'de toplandılar:

"Kennedy, Azur Adaları üzerine Portekiz ile pazarlık konusuna döndü. Pek fazla bir gelişme olmadığını gözlemlediğini ve konuyu açarsam ve bir şeyler yapılmasını sağlarsam memnun olacağını söyledi. Konu hakkında birkaç dakika konuşmak için izin istedim ve şunları söyledim:
'Portekizliler, Birleşik Devletler'in asıl yönelimi onları düşman olarak görmek değilse bile, kendilerinin Birleşik Devletler'den atılması olarak algıladıkları bu girişime büyük ölçüde içerlediler. Bence asıl sorun, Portekizliler ile pazarlıkta baskın noktanın Birleşik Devletler politikası olmaması. Savaş Lizbon'da değil, Washington'da olmalı.'"

Sonra Dean Acheson, muhtemelen Başkan Kennedy tarafından halihazırda biliniyor olması gereken bir konuya geçmektedir; Birleşik Devletler'in Angola'daki devrimci hareketi destekliyor olması konusu:

"Başkan bana bu şartlar altında pazarlık için alan bulunmadığından emin olup olmadığımı sordu. Belki de kendisinin de bileceği gibi, aslında Portekiz'in düşmanlarını destekliyor olduğumuzu hatırlattım; bunu kanıtlayamasalar bile bu konuda güçlü şüpheleri var-

dı. Bana bunun amacının Angola milliyetçi hareketini komünist Ganalılar'ın elinden uzak tutmak ve olabildiğince tarafsız ellerde kalmasını sağlamak olduğunu söyledi. Bunu kesinlikle anladığımı ifade ettim ama bu durum, Portekizliler'i daha da şüphelendirmekten başka bir işe yaramıyordu. Aynı zamanda Angolalılar'ı Angola'dan gizlice çıkarıyor ve Lincoln Koleji'nde ulusal görüşler konusunda eğitiyorduk. Dahası, bu kolejin başı gizlice ve yasadışı yollardan Angola'ya girmiş, geri dönerken şiddetli Portekiz karşıtı propagandayla karşılaşmıştı. Kayıtsız şartsız Portekiz hâkimiyeti altında olan bir bölgede Portekiz düzeninin sürmesine izin vermeyen kararlar için Birleşmiş Milletler'i veto ettik. Portekizliler'in gururlu insanlar olduklarını, özellikle görkemli bir geçmişten sonra böylesine yetersiz bir pozisyona düştükleri için son derece duyarlı olduklarını hatırlattım. Kendi yıkımlarına yol açacak bir anlaşmada satın alınmaktansa, Goa'da yaptıkları gibi görkemli imparatorluklarının kalıntısı üzerinde saygın bir şekilde yürümeyi tercih ederlerdi."

Başkan Kennedy'nin sözlerinde, oldukça küçük görünmesine karşın, son derece önemli olan bir nokta vardır. Anlayabildiğimiz kadarıyla Kennedy, Birleşik Devletler'in Marksistler'i değil, Milliyetçiler'i desteklediğini sanıyordu; oysa Birleşik Devletler aslında Marksistler'e yardım ediyor, 1917'de Rusya'daki Bolşevik Devrimi'nde olduğu gibi Güney Afrika'da da aynı oyunu oynuyordu. Kennedy'nin dosyalarında izlemeye değer bir nokta daha vardır; Kennedy'nin Teşkilât'ın kontrolü altındaki CIA ve Dışişleri Bakanlığı ile ilgili neler bildiği konusunda.

Neto'nun MPLA'i altında Marksistler, Angola'nın kontrolünü ele geçirmişlerdi. Güçlü yandaşları olan Teş-

kilât, Angola'yı Güney Afrika'daki bir Küba-Sovyet üssü olarak korumak için peş peşe gelen yönetimler üzerinde yeterince baskı oluşturmuşlardı.

1975 yılında Güney Afrika ile işbirliği yapan Birleşik Devletler, Angola'ya asker sokmuşlardı. Güney Afrika kuvvetlerinin Launda'ya ulaşabileceği önemli bir anda, Birleşik Devletler yardım istedi. Güney Afrika kuvvetlerinin geri çekilmekten başka çaresi yoktu. Güney Afrika, Birleşik Devletler'in sadece sözde Marksist karşıtı olduğunu zor yoldan öğrendi. Uygulamada Birleşik Devletler, daha önce birçok kez yaptığı şeyi Güney Afrika'ya da yaptı; Elitistler, Marksist karşıtı yandaşlarına bir kez daha ihanet etti.

1980'lerin başlarında, Teşkilât'ın çok uluslu dostları saklandıkları yerlerden çıkarak Başkan Yardımcısı Bush ile toplumsal eylemler koordine etmeye giriştiler. Örneğin; 27 Mart 1981'de, *The Wall Street Journal* önemli bir makale yayınladı; Teşkilât'ın da adının karıştığı bazı olayları duyurdu. Ön sayfada Birleşik Devletler'in Angola Marksistleri'yle ilgili çok uluslu desteği inceleniyordu: "Dost Yüzlü Düşman: Şirketler Birleşik Devletler'i Angola'dan Uzak Durmaya, Asilere Yardımı Kesmeye Zorluyor." (Bu asiler, Güney Afrika tarafından desteklenen Marksist karşıtı Savimbi'nin UNITA birlikleriydi.)

Birleşik Devletler'deki Marksist yanlısı şirket güçlerinin lideri, Gulf Oil Exploration & Production Company Yönetim Kurulu Başkanı Melvin J. Hill'dir. Gulf Oil'in bir yan kuruluşu, Gulf Cabinda'dır ve bu, Angola'daki bir petrol rafinerisidir; Kübalılar ve Angolalı Marksist birlikler, burayı Savimbi'nin Batı yanlısı asilerinden korumaktadır. Hill şöyle demiştir: "Angola tanınması gereken, anlayışlı ve güvenilir bir iş ortağıdır." Hill, bu Marksist yanlısı tutumuyla sadece Kongre huzuruna çıkmakla kalmadı, aynı zamanda Başkan Yardımcısı Bush ile de defalarca buluştu.

Cities Service'den P. W. J. Wood, Gulf Oil mitolojisine [illegible]lasını da ekledi:

> "Angolalılar giderek daha gelişim odaklı oluyorlar. Orta Afrika'yı Kübalılar ya da Sovyetler Birliği adına politikleştirmekle ilgilenmiyorlar. İnsanlarımız Angola'da istenmeyen kişi değiller."

Hill ve Wood, elbette ki Marksist Angola'nın halkla ilişkiler sorumlularından başka bir şey değillerdi. Ama Birleşik Devletler Adalet Bakanlığı'nda dış temsilciler olarak kaydolmadıklarını biliyoruz. Angola, Orta Afrika'nın kontrolünü ele geçirmek isteyen Küba-Sovyetler Birliği için bir üstür ama 17 Batılı petrol şirketi ve diğer firmalar Angola'dadır. Gulf, Texaco, Petrofina, Bobil, Cities Service, Marathon Oil ve Union Texas Petroleum bunlardan bazılarıdır. Diğer firmalar arasında Allied Chemical, Boeing Aircraft, General Electric ve Bechtel Corporation sayılabilir. Dışişleri Bakanı Schultz ve Savunma Sekreteri Weinberger'in Bechtel Corporation'dan ödenek aldıkları unutulmamalıdır.

Gulf Oil Corporation, Mellon tarafından yönetilmektedir. Mellon, büyük miktardaki hisselerin en büyük tek sahibidir. Mellon Bank'ın Gulf Oil Yönetim Kurulu'ndaki temsilcisi, James Higgins, bir Yale mezunudur ama görebildiğimiz kadarıyla Teşkilât üyesi değildir.

En büyük diğer hissedar, Mellon ailesidir ve Andrew W. Mellon Vakfı, Richard King Vakfı ve Sarah Scaife Vakfı'nı da kapsamaktadır. Kendisini "muhafazakâr" olarak değerlendiren bu grup, hisselerin %7'sini elinde tutmaktadır. Morgan Guaranty Tröstü (daha önce de karşılaştığımız bir isim) 1.8 milyon hisseye, yani hisselerin %1'ine sahiptir.

Bu şirketler büyük ölçüde bir alt koldur. Güney Afrika'nın bu Angola merkezli firmalara, özellikle de General Electric, Boeing, Morgan Guaranty Tröstü, Gulf Oil ve Cities Service'e karşı herhangi bir adım atmamış olması ilginçtir. Sonuçta, Güney Afrikalılar, bu firmaların destek verdiği Angola Marksistleri karşısında kaybedenler konumundadırlar.

1975'te Güney Afrika'da Birleşik Devletler'in ihanetinden sonra, bu son derece açık silahı aleyhte kullanmaması, Güney Afrika'nın temkinliliğini gösteren bir işarettir. Sonuçta Güney Afrika'nın Cabinda'ya yapacağı temizleyici bir saldırı, Angolalılar'ın en büyük yabancı desteğini ortadan kaldırırdı ve çok uluslu Marksistler'in eli boş kalırdı. Elbette ki böyle bir eylemi önermiyoruz ama bu, Güney Afrika için hâlâ açık bir seçenektir. Peki ya olası Birleşik Devletler tepkisi? Dışişleri Bakanlığı ve CIA, Güney Afrika askeri üslerini fotoğraflarken yakalanan Birleşik Devletler Büyükelçilik uçağını nasıl açıklayacaklarını düşünseler iyi olur!

Yukarıdaki örnekleri, sadece Teşkilât'ın çatışma yönetimi senaryolarının tehlikeli doğasını göstermek için verdik.

III. TEŞKİLÂT, ÇİN'DE YENİ BİR DİYALEKTİK KOL OLUŞTURUYOR

Bush ailesinin Sovyetler Birliği'nin ve sonra da Nazi Almanyası'nın gelişiminin başlarında işe karışmış olduğunu gördüğümüz gibi -Angola'daki küçük katılımlarını da unutmamak gerekir- şimdi başka bir Bush'u yeni bir diyalektik kolun oluşturulmasında aktif rolde görüyoruz: Komünist Çin.

1971'de, Bay Nixon, George "Poppy" Bush'u (Teşkilât, 1948) Birleşmiş Milletler'e Birleşik Devletler Büyükelçisi

olarak atarken, Bush'un daha önce hiç diplomatik deneyimi olmadığını dikkate almadı. Birleşik Devletler Delegasyonu'nun başı olarak, Bush, Komünist Çin'in, Birleşmiş Milletler dahilindeki serbest bir girişim olan Çin Cumhuriyeti'ne saldırısını engellemek zorundaydı. Emrinde Birleşik Devletler'in büyük gücü varken, Bush inanılmaz bir şekilde başarısız oldu; Cumhuriyet, Birleşmiş Milletler'den atıldı ve Komünist Çin onun yerini aldı. Bu fiyaskodan kısa süre sonra, Bush, Birleşmiş Milletler'den ayrıldı ve Cumhuriyetçi Ulusal Komite Yönetim Kurulu Üyesi olarak yerini aldı.

Burada Amerika'nın Çin'deki müdahalesini tamamen anlatamayız. Ama olayların 1911'de Sun Yat Sen Devrimi'ne Wall Street'in müdahalesiyle başladığını söyleyebiliriz; bu hikâye de halka duyurulmadı.

II. Dünya Savaşı sırasında, Birleşik Devletler, Çin Komünistleri'nin güç kazanmasına yardım ettiler. Çinli bir otorite olan Chin-tung Liang, 1942-1944 yılları arasında Çin'de bulunan Birleşik Devletler temsilcisi General Joseph W. Stilwell hakkında şunları yazdı: "Komünizmle mücadele açısından bakıldığında... Stilwell'in Çin'e büyük bir zarar verdiğini söyleyebilirim."[25]

Fakat Stilwell, Washington'daki General George C. Marshall'dan gelen emirleri uyguluyordu. Amiral Cooke'un Kongre'de ifade ettiği gibi: "1946'da, General Marshall, Çin kuvvetlerini görünmez bir şekilde silahsız bırakmak için cephane akışını kesecek taktikler kullandı."[26]

Ama General Marshall'ı incelerken, Birleşik Devletler'de askeri konularda nihai kararı sivil otoritenin verdiği unutulmamalıdır ve bu da bizi Savaş Sekreteri Henry L. Stimson'a getirmektedir; Stimson, Marshall'ın üstü ve

25 Chin-tung Liang, *General Stilwell in China, 1942-1944 The Full Story*, St. John's University, 1972, sayfa 12.
26 Ibid., sayfa 278

aynı zamanda da Teşkilât üyesiydi (1888). İnanılmaz bir tesadüfle, Stimson 1911 yılında da Savaş Sekreteri idi; Sun Yat Sen Devrimi sırasında.

Basına yöneldiğimizde (1984 başları) Bechtel Corporation'ın Çin hükümeti için gelişim, mühendislik ve yapı hizmetleri vermek için Bechtel China, Inc. adı altında yeni bir şirket kurmuş olduğunu görüyoruz. Bechtel China, Inc. firmasının yeni Yönetim Kurulu Başkanı, daha önce Bechtel Civil & Minerals, Inc. firmasının pazarlama müdürü olan Sydney B. Ford. Bechtel şu anda Chinese National Coal Development Corporation ve China National Offshore Oil Corporation için incelemeler yapıyor; bunların ikisi de elbette ki Çin Komünist organizasyonlarıdır.

Görünüşe göre, Bechtel, 1928 yılında Sovyetler Birliği'nin İlk Beş Yıllık Kalkınma Planı'nı hazırlayan ve bunun için ön incelemeleri yapan Detroit merkezli Albert Kahn, Inc. firmasının yerini almış durumda.

2000 yılına gelindiğinde, Komünist Çin, Amerikan teknolojisini ve insan gücünü kullanarak "süper güç" hâline gelmiş olacak. Tahminimize göre Teşkilât'ın amacı, bu gücü Sovyetler Birliği ile çatışma hâline sokmak.

Bechtel'in işini iyi yapacağından hiç şüphe yok. Eski CIA yöneticisi Richard Helms, Bechtel için çalışıyor; Dışişleri Bakanı George Shultz ve Savunma Sekreteri Caspar Weinberger de öyle. Bu güçlü ve etkileyici bir bileşim.

Ne var ki Teşkilât muhtemelen bir kez daha hesap hatası yaptı. Bu diyalektik meydan okuma karşısında Moskova'nın vereceği tepki ne olacak? Geleneksel Rus paranoyası bir yana, biraz huzursuz olmaktan öteye gidecekleri hiç şüphesiz. Peki ya Komünist Çin'in 2000 yılından sonra Sovyetler Birliği ile gücünü birleştirerek süper-süper güç Birleşik Devletler'e karşı bir harekete girişmeyeceğini kim garanti edebilir?

TEŞKİLÂT'IN GİZLİ KÜLTÜ

Muhtıra Bir: Teşkilât'ın Gizli Kültü'ne Giriş

Gizli politik organizasyonlar, bir toplumun sosyal sağlığı ve anayasal varlığı için son derece tehlikeli olabilir ve olmuştur da. Gerçekten özgür bir toplumda, politik gücün kullanımı daima açık olmalı ve halk tarafından bilinmelidir.

Dahası, politik yapıları yıkmaya yönelik hareket eden organizasyonlar daima gizli tutulmuştur. Komünist devrimci hücre evleri bunun en güzel örneğidir. Aslında, bu tür devrimci organizasyonlar ancak varlıkları gizli kalırsa işlev görebilirler.

Kısacası, gizli tutulmuş politik konular ve eylemler, tarih boyunca baskı ve zorlama kavramlarıyla birlikte anılmıştır. Dahası, politik tutkuları ya da politik eylem geçmişi olan organizasyonlarda gizlilik, daima şüphe çekmiştir. Özgürlük daima açık politik eylem ve tartışma kavramlarıyla, baskı ise daima gizlilikle elde edilebilmiştir.

Bu öncülü destekleyen çok sayıda tarihi örnek vardır. 17. yüzyılda anayasal Baverya hükümeti, Illuminati organizasyonunu dağıtmıştı. Şans eseri bulunan Illuminati belgeleri, bu organizasyonun Baverya hükümetini devir-

mek ve dünyada Illuminati elitistleri tarafından yönetilen yeni bir dünya toplumu kurmak yönündeki amaçlarını ortaya çıkarmıştı.

Daha yakın zamanda, İngiltere'de çok şaşırtıcı bulgular elde edildi; bunlara göre, Sovyet KGB tarafından yürütülen bir masonluk hareketi, İngiliz istihbaratına sızmayı ve çökertmeyi amaçlıyordu. Gerçek farmasonluk, muhafazakâr yapıda bir organizasyon demektir ama devrimci amaçlarla kullanılabilir ve kullanılmıştır da. Masonluğun amaçları bir birlik ve yardımlaşma ortamı oluşturmak şeklinde halka açıklansa bile, masonların yetenek gerektirdiği düşünülen alanlarda birbirlerine yardım ettiklerini ve destekledikleri de bilinen bir gerçektir.

Stephen Knight, *The Brotherhood* (Kardeşlik) adlı çalışmasında, gerçekte yeri olmayan noktalara farmasonluk bulaştığı için birçoklarının acı çektiğini vurgulamaktadır:

> "...halka açıklanan tüm prensiplerine göre asla bulaşmaması gereken alanlara farmasonluk girdiği için, birçoklarının acı çektiği hiç şüphesizdir. Farmasonluğun taciz edilmesi, adaletin yanıltılması tehlikesini sürekli olarak ortaya çıkarmaktadır." (sayfa 4)

İngiltere'de, konu sözleşmelere, işlere, kariyere ve terfilere geldiğinde, farmasonluk kendi çıkarına hizmet eden bir organizasyon hâline gelmiştir. Dahası, İngiltere'deki farmasonluğun Rus KGB organizasyonu tarafından İngiliz istihbarat birimlerine sızmak ve çökertmek amacıyla kullanıldığını da artık biliyoruz.

Eylül 1984'te, Londra'daki Scotland Yard polisi, tarafsızlık ününün kaybolmaması için tüm polis memurlarından bu tür farmasonluk topluluklarına katılmamalarını istedi.

Bu geçmiş bilgileriyle, aynı zamanda "Kurukafa ve Kemikler" adıyla bilinen ve yine gizli bir topluluk olan Teşkilât'ın, Birleşik Devletler'deki anayasal özgürlük için açık bir tehdit oluşturduğunu anlamak zor değildir. Ancak gizliliği, gücü ve nüfuz kullanımı, masonlarınkinden veya diğer yarı gizli organizasyonlarınkinden çok daha ileri seviyededir.

Kurukafa ve Kemikler Ne Kadar Gizlidir?

Topluluk üzerine yapılmış en titiz araştırma, Lyman Bagg'in *Four Years at Yale* (Yale'de Dört Yıl) adlı çalışmasıdır. 1871 yılında yayınlanmış olan bu çalışma, Teşkilât'ın kült yönüyle ilgili tek belgelenmiş bilgi kaynağıdır.

Bagg'e göre, Teşkilât kesinlikle çok gizlidir:

- "Onlar, faaliyetleri gizli tutulan tek Yale son sınıf topluluğudur."
- "Üyeleri asla isimlerini vermemekte, kendilerinden olmayanlar yanında asla kendi konularından söz etmemekte, hiçbiri geçmişlerini ve yaptıklarını başkalarına anlatmamaktadırlar."

Bu kesin gizlilik, kullanım amacıyla kendi içlerinde yayınladıkları belgelerde bile kendini göstermektedir.

Eğer Teşkilât bu kesin gizliliği sürdürüyorsa, belgelerini ve üyelik kayıtlarını nasıl ele geçirebildik?

Bunun nedeni, gizliliğin aynı zamanda dikkat çekici olmasıdır. Gizlilik, niyetlerle ilgili şüphecilik doğurur. Bu da sonuç olarak gizliliği kırma eylemini getirir.

Bu kitap, aralarında çağdaş "köstebekler"in de bulunduğu çok sayıda kaynaklara dayanılarak hazırlanmıştır.

Ne var ki kült yönüyle ilgili bilgi, Kurukafa ve Kemikler'in niyetleri ve eylemleriyle ilgili bir asırlık Yale endişesinden kaynaklanmıştır. Bu endişe, iki temel broşür ortaya çıkarmıştır; biri bir gazetenin belli tarihli bir sayısı, diğeri de bir kitabın bir bölümüdür.

(1) *Kurukafa ve Kemikler* adı verilmiş imzasız bir broşür. Bu, 1876'da Yale'deki Kurukafa Tapınağı'na sızılması sonucunda ortaya çıkmıştır.

Son derece nadir olan bu belge, şöyle başlamaktadır:

"29 Eylül 1876 gecesi, Kemikler'in tapınağına tarafsız kişiler tarafından sızıldığı, en nadir kayıtlarının ele geçirildiği, en kutsal sırlarının üye olmayanların gözlerinin önüne serildiği tarihtir."

Bu, Yale öğrencilerinden bir grup tarafından hazırlanmış bir belgedir ve broşürde, Tapınak'ta bulunan her şey detaylıca anlatılmaktadır. Örneğin, duvarları şöyle tarif etmektedir: "...duvarlar Yale'deki Kemikler'in kurucularının ve 1832'de Topluluk Almanya'da kurulduğu zamanki üyelerinin resimleriyle süslenmiş."

Muhtıra Beş'te Illuminati yönünü açıklarken, bu ifade daha da ilginç bir hâle gelecek.

İşte bu broşürden başka bir ilginç paragraf:

"Kemikler, bir Alman üniversitesindeki birliğin bir bölümüdür. Dolayısıyla Kurukafa ve Kemikler Teşkilâtı olarak değil, Kurukafa ve Kemikler Bölümü olarak adlandırılması daha doğrudur. Kurucusu olan General R... (Russell), daha önce Almanya'da yaşamıştı ve bir Alman topluluğunun önde gelen üyelerinden biriyle sıkı dostluk kurmuştu. Okula geri döndüğünde, burada kendisine yeni bir bölüm kurma yetkisi verilmişti. Böylece Kemikler kuruldu."

[PRIVATE.]

The distribution of the accompanying pamphlets establishes the custom of mailing these and similar publications of the College authorities, annually, to every P. The issues of previous years, and other College publications will also be sent upon application. Badges and catalogues can also be obtained.

Within a few months the "old kitchen" will doubtless be transformed, through the generosity of some New Yorkers, into a library room, lighted from above, affording accommodations for the books, etc., which are overcrowding the present shelves.

The "Library" has three departments:

1. All books, pamphlets, etc., written or edited by P——s.
2. All printed matter having any reference to Yale.
3. Very old or curious volumes, or engravings.

Each of these departments is at present very defective. An effort is being made to fill up these deficiencies.

Of the first, little need be said. Every one will know whether he has anything to add thereto—and *many have*. It is hoped that these will take notice.

The scrap books, student publications, college histories and miscellaneous pamphlets relating to Yale, compose the second section. The scrap books have been well cared for during the past *few* years, but very little of the College memorabilia of previous years has been preserved. Such a collection, however, would be as interesting as valuable, and would become more so every year, forming in one sense a history of Yale, or at least of that side of it which seldom gets into history—the character and customs of student life. Very few who read this will probably have anything to furnish to such a complete collection of Yalensia as, it is hoped, will be gathered, and fewer still will be willing to part with what they may have. Therefore, let every one who has anything of this description, and has lost something of his interest in it, or who is willing to make this disposal of it, communicate at once with the undersigned. Anything which you may have, could not be deposited in a safer place surely, nor where it would be more permanently useful. If any duplicates should be obtained they will be returned, or given to a similar collection in the College Library.

The third department is yet in its infancy.

ADDRESS "HENRY E. NEVINS."

Şunu bir düşünün: Kurukafa ve Kemikler sonuçta hiç bir şekilde Amerikan kökenli değil! YABANCI bir gizli topluluğun sadece bir dalı.

Kesin gizliliğin bir nedeni muhtemelen bu olsa gerektir. Aynı zamanda bu yabancı organizasyonun kim ve ne olduğu, amaçlarının Birleşik Devletler Anayasası ile örtüşüp örtüşmediği soruları da akla gelmektedir.

(2) Teşkilât, *Kurukafa ve Kemikler'in Çöküşü* (New Haven, 1876)

Bu, 1876 yılında anladığımız kadarıyla New Haven, Connecticut'ta kendine Teşkilât diyen bir grup tarafından yayınlanmış, imzasız bir yergidir.

Alt başlık şöyledir: "Törpü ve Pençe Teşkilâtı'nın 76. geleneksel toplantısından elde edilmiş kayıtlar."

Açılış bölümü, Kurukafa ve Kemikler ile ilgili olana (yukarıda sözünü ettiğimiz) çok benzemektedir ama metin çok daha detaylı bir şekilde yazılmıştır ve görünüşe bakılırsa Tapınak binasına sızan kişilerden biri tarafından hazırlanmıştır.

Bu kitap, Tapınak'ta bulunan insan kafatasından özellikle söz etmektedir:

> "Hırpalanmış bir insan kafatasının içinde sürekli bir ışık yanıyor... burada aynı zamanda SPERRY ismiyle bir mezar taşı da var ve görünüşe bakılırsa kafatasıyla aynı mezardan alınmış."

Kısacası, bu "saygıdeğer" Yale Teşkilâtı üyesi beyefendiler, kurukafalar, iskeletler ve mezar taşları çalan mezar soyguncularından başka bir şey değiller.

Metnin devamı şöyle:

"Kilerde, üzerinde kurukafa ve çapraz duran kemik resimleri işlenmiş çok sayıda tabaklar ve S.B.T. (Skull and Bones Trust – Kurukafa ve Kemikler Tröstü) harfleri işlenmiş çatal ve kaşıklar bulunmuştur."

Bu durum, Teşkilât'ın kült yapısının kurukafalar ve insan kemikleri üzerine inşa edildiğini göstermektedir.

Metnin 4. sayfasında, bütün Kurukafa ve Kemikler üyelerinin (aynı şekilde Parşömen ve Anahtar üyelerinin de) bir "dahili isme" sahip olduklarını ve bu isimlerin Illuminati'dekilere çok benzediğini öğreniyoruz; Chilo, Eumenes, Glaucus, Prisaticus ve Arbaces gibi.

Broşür şöyle sonuçlanıyor:

"...Tapınak'ta bulduklarımızı inceleyerek bir sonuca vardığımızda, en güçlü okul topluluklarının ve derneklerinin bile Kurukafa ve Kemikler'in yanında sevimli, neşeli kulüpler olarak kaldığını söyleyebiliriz."

Bu sonuç, elbette ki başka yerlerde bulunan belgeleri ve kanıtları dikkate almamıştır. Sadece Tapınak binasına girenlerin bulguları doğrultusunda kabul edilebilir.

(3) *The Iconoclast*, New Haven, 1873

Bu gazetenin sadece bir sayısı bulunabilmiştir ve bu sayının da sadece bir kopyası vardır. *The Iconoclast*'ın* editörü, Kurukafa ve Kemikler'i "ölümcül bela" olarak adlandırmakta ve politik kontrol elde etmek konusundaki amaçlarına dikkat çekmektedir. Dahası, *Iconoclast*,

* 1. yerleşmiş inanç, gelenek veya kurumlara karşı çıkan/saldıran kimse. 2. tarih *büyük harf ile* ikonoklast, ikon kırıcı. (Redhouse Sözlüğü). Ç.N.

Teşkilât'ın Yale'in kontrolünü ele geçirdiğini ve üyelerinin Yale'den ziyade kendi topluluklarına önem verdiğini vurgulamaktadır:

> "Kurukafa ve Kemikler, her sınıftan üye seçmektedir. Bu insanlar dış dünyaya açılmakta, birçok durumda toplumun liderleri hâline gelmektedirler. Yale'in kontrolünü ele geçirmiş durumdalar. Okulun işlerini onlar yönetiyorlar. Okula ödenen para onların eline geçiyor ve onların istediği şekilde kullanılıyor."

(4) Lyman Bagg'in *Four Years at Yale* adlı çalışmasının "Senior Societies" (Son Sınıf Dernekleri) adlı bölümü. Bu, bölümümüzün başında belirttiğimiz paragrafları kapsamaktadır.

Diğer kaynaklar arasında Ron Rosenbaum tarafından yazılmış "The Last Secrets of Skull and Bones (Eylül 1977)*" başlıklı bir *Esquire* dergisi makalesidir. Bu makaleden aşağıdaki gibi bilgiler elde ediyoruz:

"Yüksek Mahkeme Hakimi Potter Stewart, iskelet desenli bir takım elbise giymiş, mezarın içindeki kırmızı kadife bir odada yeni üye olmuş birine deli gibi bağırmıştı..."

"McGeorge Bundy, üyelik kabulünün bir parçası olarak, bir çamur yığınının içinde çıplak olarak güreşmişti..."

Ron Rosenbaum tarafından bulunmuş bir dosyaya göre, 1940'taki üyelik kabul töreni şöyle gerçekleşmişti:

> "Yeni üye bir tabuta yerleştirildi; bu şekilde binanın orta kısmına taşındı. Yeni üye ilahiler söyleyerek topluluk içinde yeniden doğdu. Tabuttan çıkarıldı ve üzerinde semboller bulunan bir cüppe kendisine ve-

* Daha önce detaylıca sözü edilmişti. Ç.N.

rildi. Üzerinde kendisinin adı yazılı olan bir kemik, kemik yığınının arasına atıldı. Yeni üyeler, çırılçıplak bir hâlde çamur yığınının içine daldılar."

Yine, bu insanlarının kafalarının tabutlarla, iskeletlerle ve ölümle meşgul olduğunu görüyoruz.

Bilgi kaynaklarımız özetle böyledir.

İlginç olan bir diğer nokta, uzun süredir komplo teorilerini savunan John Birch Derneği'nin (JBS) Teşkilât ile ilgili bilgilerimize pek bir katkı sağlayamamış olmasıdır. Görünüşe bakılırsa, JBS Teşkilât'ın varlığını kabul etmektedir ama bunu sadece bir "üye toplama merkezi" olarak değerlendirmektedir ki bu konuda da pek haksız sayılmaz.

Bu "üye toplama merkezi" yorumu, birçok noktayı vurgulamaktadır. Öncelikle, belgesel kanıtlar son derece açıktır; yeni üyeler, şövalye olarak sadece bir yıl geçirmektedirler. Yale'den ayrıldıktan sonra patrik hâline gelmekte, hayatlarının geri kalanını da bu unvanla geçirmektedirler. İkincisi, patriklerin yazışmaları ve toplantıları, Yale'den sonra da devam etmektedir. Aslında, Deer Island Club, özellikle bu patriklerin yıllık toplantıları için kurulmuş bir yerdir ve Russel Tröstü Vakfı tamamen patrikler tarafından yönetilmektedir.

Kısacası, JBS'in "üye toplama merkezi" doğru bir yorum olmakla birlikte, bütün detayları vermemektedir.

Dahası, Teşkilât, bir Birleşik Devletler kurumunun içinde yer alan gizli bir organizasyonun tamamen belgelenmiş TEK örneğidir. JBS, başka herhangi bir topluluğun üyelik listesini verememiştir ve Teşkilât'ın varlığını kabul etmek istememekte gibi görünmektedir.

Aynı şekilde, Lyndon LaRouche kuruluşu olan Yeni Dayanışma, 1979 yılında Teşkilât'ı ortaya çıkardığını söy-

lemektedir. Ne yazık ki ne Lyndon LaRouche ne de başka biri 1979'da 1983 ve 1984 tarihli belgeler ortaya koyabilirdi. Her ne olursa olsun, Teşkilât üzerine hazırladığımız bu kitapta toplanmış belgelerin detaylılığına ve çokluğuna başka hiçbir yerde rastlanamamaktadır.

Bu yazarın sahip olduğu cevap, Teşkilât içindeki isimsiz kaynaklar tarafından ulaştırılmıştır. Bu kaynakların neden JBS ya da Lyndon LaROuche'a açık olmadığını anlayabiliyoruz. Artık kaynaklarla ilgili tartışmamızı bir kenara bırakarak, Teşkilât'ın ayinsel yönlerini inceleyeceğiz.

Muhtıra İki: Teşkilât'ın Organizasyonu

Yale son sınıf topluluk ve dernek sistemi, Yale Üniversitesi'ne has bir olgudur. Ne Birleşik Devletler'de ne de dünyanın diğer üniversitelerinde bunun bir benzeri vardır. Lyman Bagg'in *Four Years at Yale* adlı çalışmasına göre, "bu son sınıf toplulukları Yale için o kadar özeldir ki dışarıdan bakan birinin onların değerini anlaması çok zordur." (Bagg, sayfa 142) Bunların bir benzeri başka hiçbir yerde yoktur ve Bagg'e göre, "Benzer şartlar altında bu toplulukların var olabileceği diğer bir üniversite de Harvard olarak verilebilir."

Üç tane son sınıf topluluğu vardır: Kurukafa ve Kemikler, Parşömen ve Anahtar ve Kurt Başı. Her yıl 15 Yale alt sınıf öğrencisi aday olarak tespit edilmektedir. Bu üyeler toplulukta sadece bir yıl geçirmektedirler ve bu durum, diğer üniversitelerdeki kardeşlik organizasyonlarından farklıdır.

Kurukafa ve Kemikler, 1833 yılında kurulmuş, o zamandan beri de her yıl 15 üye kabul etmiştir (sadece 10 üyenin kabul edildiği 1945 hariç). Her yılın ilk haftası, 15 Yale alt sınıf öğrencisi bir davetiye almaktadır: "Kurukafa ve Kemikler. Kabul ya da Red?" Kabul edenler -bunların sayısı muhtemelen daha çoktur- üyelik törenine katılmak üzere Kemikler Tapınağı'na davet edilirler. (Bkz. Şekil sayfa 283'de.)

Günümüzde bu başlangıç günü çok daha özel, neredeyse gizli bir eylem hâlindedir; ama her zaman öyle değildi.

1953'ten önce alt sınıf öğrencileri bir avluya alınır, aralarında dolaşan son sınıf topluluklarının temsilcileri üyelik için istenen adayları seçerlerdi. O zamanlarda son sınıf

topluluklarından birinin davetini kabul etmek, sosyal intihar olarak görülürdü ve bu yüzden, toplanmış hâlde bekleyen öğrencilerin travmatik bekleyişlerine ve korkularına izleyici olmamak için, Yale bu aday seçme işleminin gözden uzak yapılmasını emretmişti.

Tutkulu öğrenciler için, "aday olarak gösterilmek," başarılı bir kariyer geleceğinin biletiydi. Ne tarafa dönse, Yale son sınıf topluluk sisteminin başarısı ortadaydı. Yale Üniversitesi Rektörü A. Bartlett Giamatti, bir Parşömen ve Anahtar üyesiyken, Birleşik Devletler Başkanı George Bush, Kurukafa ve Kemikler'e dahildi.

Bir Yale öğrencisi, son sınıf topluluklarından birine kabul edilmenin, okul sonrasındaki başarısının garantisi olduğunu bilirdi. Üyelik sayesinde her yandan para ve bağlantı akardı. Söylendiğine göre, üye olarak kabul edilen herkese Kurukafa ve Kemikler tarafından 15.000 Amerikan Doları ödenmekte ve bir ayaklı duvar saati hediye edilmektedir. Toplantılar için masrafları üyeler ödemektedir. *New York Times*'ta (16 Nisan 1983) bildirildiğine göre, Parşömen ve Anahtar mezarında yapılan toplantıya bizzat katılamayan iki Parşömen ve Anahtar üyesi, Colorado'dan Yale'i aramış ve üç saat boyunca telefondan bağlı kalarak toplantıya katılmışlardı.

Komplo teorisinin uzun süredir destekçisi olan JBS son sınıf topluluklarının sadece üye toplama merkezi olduğunu iddia etse bile, bu topluluklar çok geniş bir ağ oluşturmakta, bütün yeni gelenleri ve Yale mezunu olmayan tüm yetenekleri güç pozisyonlarından uzak tutmaktadır. Bunlar son sınıf toplulukları olduğundan, vurgu okuldaki faaliyetler üzerine değil, mezuniyet sonrası eylemler üzerinedir. Bu, Birleşik Devletler'deki diğer üniversitelerde bulunan topluluklardan ayrıldıkları en önemli noktadır.

Bagg'in vurguladığı gibi:

"Kurukafa ve Kemikler'in bir Yale kurumu olduğu, başka bir yerde var olmayan sistemin bir parçası olduğu, bütün ülkede kendi türünün tek örneği bir organizasyon olduğudur" (sayfa 192) ve son sınıf topluluğunun, "üyeler arasında ciddi yakınlıklar bulunmadığı takdirde Yale'de uzun süre varlığını sürdüremeyeceği açıktır." (sayfa 144)

TEŞKİLÂT'IN KULÜPLERİ

Her yıllık sınıf, 15 yeni üyeden oluşan bir kulüp yaratır. Yeni üyeler ilk yıl "Şövalyeler" ve sonrasında da "Patrikler" olarak anılmaktadır.

Yıllar boyunca bu yıllık üye duyurusu hiç değişmemiştir. Sayfa 292'te 1917'deki yeni üyeler için hazırlanan ilanın ve sayfa 293-294'te 1984 ve 1985 yıllarındaki toplantılar için hazırlanan ilanların birer örneğini veriyoruz.

Her kulübün bir numarası vardır. Bu, ilan kâğıdının sağ üst köşesinde yer almaktadır (1917 için D 115 ve 1984 için D 183 gibi). Dahası, her üye bir "kulüp üyesi" ya da ajanı olarak tanımlanmakta, Russell Tröstü Vakıf Sekreterliği'nin bir bağlantısı olarak kabul edilmektedir.

D. 2113.	M. 113.
Alfred Raymond Bellinger,	Syracuse, N. Y.
Prescott Sheldon Bush,	Columbus, O.
Henry Sage Fenimore Cooper,	Albany, N. Y.
Oliver Baty Cunningham,	Evanston, Ill.
Samuel Sloan Duryee,	New York City
Edward Roland Noël Harriman,	Arden, N. Y.
Henry Porter Isham,	Chicago, Ill.
William Ellery Sedgwick James,	New York City
Harry William LeGore,	LeGore, Md.
Henry Neil Mallon,	Cincinnati, O.
Albert William Olsen,	Glenbrook, Conn.
John Williams Overton,	Nashville, Tenn.
Frank Parsons Shepard, Jr.,	St. Paul, Minn.
Kenneth Farrand Simpson,	New York City
Knight Woolley,	Brooklyn, N. Y.

P. 2183 D. 183

James Emanuel Boasberg	Washington, D.C.
William John Carr Carlin, Jr.	Brooklyn, New York
Ashok Sai Chandrasekhar	New York, New York
Scott David Frankel	Pepper Pike, Ohio
Jay Alan Grossman	Randolph, Massachusetts
Wei-Tai Kwok	Annandale, Virginia
Peter Barnes Lindy	Memphis, Tennessee
Timothy Charles Misner	Silver Spring, Maryland
Steven Terner Mnuchin	New York, New York
James Gerard Petela	Branford, Connecticut
Richard Hart Powers	Niantic, Connecticut
Morgan Robert Smock	New Hope, Minnesota
Horace Dutton Taft	New Haven, Connecticut
Gregory Allan Thomson	Brooklyn, New York
Kevin Sanchez Walsh	Pelham Manor, New York

1985

BOASBERG, James Emanuel, 3136 Newark Street, NW, Washington, D.C. 20008

CARLIN, William John Carr, Jr., 21 Schermerhorn Street, Brooklyn, New York 11201.

CHANDRASEKHAR, Ashok Jai, 120 East 34th Street, New York. New York 10016.

FRANKEL, Scott David, 3290 Kersdale Road, Pepper Pike Ohio 44124.

GROSSMAN, Jay Alan, 48 Niles Road, Randolph, Massachusetts 02368.

KWOK, Wei-Tai, 5 109 Philip Road, Annandale, Virginia 22003.

LINDY, Peter Barnes, 105 South Perkins, Memphis, Tennessee 38117.

MISNER, Timothy Charles, 1009 Crest Park Drive, Silver Spring, Maryland 20903.

MNU CHIN, Steven Terner, 721 Fifth Avenue, New York, New York 10022.

PATELA, James Gerard, 47 Knollwood Drive, Branford, Connecticut 06405.

POWERS, Richard Hart, 21 Haigh Avenue, Niantic Connecticut 06357.

SMOCK, Morgan Robert, 4017 Louisiana Avenue North, New Hope, Minnesota 55427.

TAFT, Horace Dutton, 403 St. Ronan Street, New Haven, Connecticut 06511.

THOMPSON, Gregory Allan, 118 Whitman Drive, Brooklyn, New York 11234.

WALSH, Kevin Sanchez, 1030 Clay Avenue, Pelham Manor, New York 10803.

GİZLİ KATALOGLAR

Teşkilât'ın her üyesi, yıllık olarak güncellenen üyelik katalogları alır. Bu bir zamanlar siyah deriyle kaplanmış tek ciltlik bir kitaptı.

CATALOGUE
OCTOBER 1983
VOL. I
LIVING MEMBERS

Günümüzde, bu kataloglar iki bez kaplı cilt hâlinde hazırlanmaktadır: Yaşayan Üyeler için Cilt I ve Ölmüş Üyeler için Cilt II.

Yukarıda gördüğünüz, Eylül 1983 sayısının ön kapağıdır. Cilt II'de, yaşayan üyeler için konmuş "LIVING MEMBERS" ifadesi yerine ölmüş üyeler için konmuş "DECEASED MEMBERS" ifadesi yer almaktadır.

Ön kapağın iç tarafında, Teşkilât'ın süren çalışmalarının yönetiminden sorumlu olan Russell Tröstü Vakıf Sekreterliği'nin adresi bulunmaktadır:

"Lütfen değişiklikleri veya düzeltmeleri şu adrese bildiriniz:

The Secretary
RTA Incorporated
P.O. Box 2138 Yale Station
New Haven, Conn. 06520"

A

ABERG, 1952, DONLAN VINCENT, JR.—(*Business*)—Born Nov. 18, 1928, Cleveland, O.; bus. Pres., Nutrition Products of America, 8929 S. Sepulveda Blvd., Suite 312, Los Angeles, Calif. 90045, res. 15843 Tobin Way, Sherman Oaks, Calif. 91403; Republican Committeeman, N.Y. '64-'69; m. July 16, '55, Jean Helen Brose, s. Donlan Vincent III, Peter Christopher ('81); d. Gretchen Marie

ABRAMS, 1983, PETER MARK—add 458 Concord St., Lexington, Mass. 02173.

ACHESON, 1943, DAVID CAMPION, LL.B.—(*Law*)—Born Nov. 4, 1921, Washington, D.C.; Ptnr. Drinker, Biddle & Reath, 1815 H St., N.W., Suite 1200, Washington, D.C. 20006; res. 3101 Garfield St., N.W., Washington, D.C. 20008; Assoc. '50-'58 & Ptnr. '58-'61, Covington & Burling; U.S. Attorney for Dist. of Columbia, '61-'65; Special Asst. to Sec. of Treasury, '65-'67; Senior V.P. & Gen. Counsel, Communications Satellite Corp., (COMSTAT), '67-'74; Ptnr., Jones Day Reavis & Pogue, '74-'78; Lieut. U.S.N.R., '42-'46; Campaign Ribbons—Pacific Theatre, Southwest Pacific—2 battle stars; Philippines—2 battle stars; Chmn., Leadership Gifts, Campaign for Yale, Washington, D.C. Area; Trustee, Washington Cathedral, '76-'82; Pres., National Cathedral Assn., '77-'80, Mbr Bd. of Regents, Smithsonian Institution; Dir., Committee on the Present Danger; m. May 1, '43, Patricia James Castles; s. David C. Jr. ('72), Peter W. ('78); d. Eleanor Dean.

ACKERMAN, 1957, STEPHEN H., M.B.A.—(*Finance*)—Born August 22, 1935, Rhinebeck, New York; Vice President, Finance & Administration, Caesars World, Inc., 1801 Century Park East, Suite 2600, Los Angeles, Calif. 90067; res. 4145 Via Marina, Apt. 310, Marina Del Rey, Calif. 90291; Major, USMCR Sept. '57-Dec. '60; m. July 8, '60, Kaye Tamblin (divorced); d. Lani Ackerman Tulin.

5

Sonrasında üyelerin alfabetik sıralaması ve haklarında kısa bilgiler yer almaktadır:

Adı, sınıf yılı ve mezuniyet derecesi.

Mesleğiyle ilgili kısa bir not; hukuk, eğitim, yatırım, iş gibi.

Doğum yılı ile o tarihteki iş ve ev adresleri.

Bunun ardından askeri ve sivil ödül ve onurlar uzun uzadıya gelmektedir, çünkü Teşkilât, tüm üyelerine ödüller garanti etmektedir; bu, kolektif güç ve prestiji artırmak için mükemmel bir yöntemdir.

Son madde, üyelerin karılarının ve çocuklarının isimleridir.

DEER ILAND CLUB

Teşkilât'ın karargahı olan Deer Island (Patrik G. D. Miller'in talebi üzerine Iland olarak değiştirilmiştir) New York, St. Lawrence Nehri üzerindeki Alexandria Körfezi'ndedir. Ada, 1906 yılında Patrik Miller tarafından bağışlanmış, yıllar boyunca çeşitli restorasyonlardan geçirilmiştir ama özellikle 1950'lerde ve 1980'lerde ciddi değişiklikler yapılmıştır.

29 Şubat 1984'te, patriklere şu bildiri yayınlanmıştır:

1907 yılında George Douglas Miller, D. 68 tarafından kurulduğundan bu yana 76. sezonu olarak Deer Iland, 1983'te başarılı bir yıl geçirmiştir. Bu şimdiye kadarki en iyi yıl mıydı? Belki. Her geçen yıl daha da iyi oluyor. Son beş-altı yıllık geçmişi, 1960'larde ve 1970'lerde geleceği şüpheli olan Kulüp'ün çok daha güvenilir bir girişim olduğunu gösterdi.

Patriklerin aynı yıllık raporda verdikleri karşılık şöyleydi

Adanın giderek daha fazla kullanılmasının nedeni, sadece güçlü finans temeli değildir. Yıllık fon planlarımıza yapmış olduğunuz maddi katkılar sayesinde, Kulüp giderek daha da güçlenmektedir. Daha yakın zamanda Kulüp'ün 75. kuruluş yıldönümü için hazırlanan 1981-1982 özel sermaye fonu planları dahilinde verilmiş olan cevaplar, tesislerimizde belirgin restorasyonlar ve geliştirmeler yapabilmemizi sağladı; bu çalışmalar hâlâ devam etmektedir. Bu özel katkıların süren işletme harcamaları için harcanmadığını, tesislerin daha da geliştirilmesi için kullanıldığını bildirmeliyim. Bütün kaynaklardan şimdiki gelirimiz -konuk ödemeleri, G. D. Miller Tröstü ve yıllık toplantılar- son yedi yıldır harcamalarımızı aşmakta, bu güvence sunduğu gibi, adanın nehir tarzı klasik yapılarının da daha fazla geliştirilmesini sağlamaktadır. (Tesisat dışında "modernleştirme" kelimesini kullanmak istemiyorum. Eşlerinize duyurunuz.)

Kısacası: Teşkilât'ın Russell Tröstü Vakfı ve Deer Iland Corporation olarak organizasyonu, yapının dış dünyaya açılmasını sağlamıştır.

Muhtıra Üç: Teşkilât'ın Ritüeli

Teşkilât'ın ritüeli son derece gizli tutulmaktadır. Şu anda yapabileceğimizin en fazlası, belli bazı elementleri bir araya getirmek ve olası anlamlarını düşünmektir.

Sıra dışı gizlilik bile ritüelin bir parçasıdır. Üyeler organizasyon, yöntemleri veya amaçları hakkında bilgi vermemeye yemin etmişlerdir. Tahminlere göre sadece FBI veya milli istihbarat bu "omerta*" kuralını yıkabilmiştir.

Gizlilik, inanılmaz boyutlara taşınmıştır. Eğer Teşkilât konusunda bir tartışma yapılıyorsa, üyeler odada kalamazlar. Teşkilât içinde konuşulan kelimeler, kâğıtlara yazılamaz ve hatta üyelerin birbirlerine yazdıkları mektuplarda kullanılamazlar. Örneğin; Deer Iland Club Corporation'dan W. Iain Scott (D. 171) tarafından üyelere yazılmış şu mektubu inceleyin:

Ama bu nicel başarı ölçütlerinin ötesinde, Kulüp hakkındaki olumlu yorumların artmasının nedeni Deer Iland'ın kalitesidir. K- - -k- -r'in New Haven'daki kalın ve mezarımsı duvarların dışında hayatlarını lüks içinde geçirebildikleri çok az yer vardır. Teşkilâtımız, ekonomik bir ifade kullanmak gerekirse, uzun görüşlü planlanmıştır. Zamanın çok dar bir kısmında onunla olan bağlarımız çok güçlenmektedir; yani yılda bir kez. Deer Iland, bana ve bence birçoklarına göre, bu bağları genç ve yaşlı üyelerin birbirleriyle bağlantılarını destekleyerek bu hissi güçlendirmiştir. Geçen yaz adaya gelenler D. 124'ten D. 182'ye kadar on iki farklı noktadan geliyordu. Bu, "yeni kabul edilmiş yüce Ş-v- - -eler"in P-tr-kler' doğru heyecanla yükselen kreşendosunun prelüdüdür.

* İtalyan Mafya dilinde "sessizlik" Ç.N.

Üç kelimenin bu mektubu görebilecek dışarıdan birine karşı nasıl gizlendiğine dikkat edin:

K- - -k - -r = Kemikler (Orijinal metinde B-n-s = Bones)

Ş-v- - -eler= Şövalyeler (Orijinal metinde k- - - -ts Knights)

P-tr-kler = Patrikler (Orijinal metinde p-tr- -rchs = Patriarchs)

Okurlar bunu çocukça bulabilir ve belki de gerçekten öyledir. Diğer yandan, bu "çocuklar", bugünün Birleşik Devletler'ini yöneten adamlardır.

Patriklerin yıllık toplantıları, 19. yüzyıldan bu yana hiç değiştirilmemiş bir şekilde duyurulmaktadır. Bu duyuruların ilginç ve önemli bir yönü, ritüelin elementlerini yansıtma şekilleridir: Kurukafa ve kemikler, Teşkilât'ın var olduğu tarihler ve kulüp üyeleri.

Bazı yıllar için duyuruları şöyle verebiliriz:

1. 28 Temmuz 1859 – Elimizde kopyası bulunan en eski tarih. Belgenin ortasındaki VI Roma rakamına dikkat edin.
2. 23 Temmuz 1868 – Bu yılda VI rakamını son kez görüyoruz. 1869 yılının VI için son yıl olduğunu anlıyoruz.
3. 21 Temmuz 1870 – Belgenin ortasında ilk kez VIII rakamını görüyoruz. VII rakamının tamamen atlandığına dikkat edin.
4. 17 Temmuz 1936 – Biçimin aynen korunduğuna dikkat edin. Bu, daha sonraları (1958-1981) Yüksek Mahkeme Yargıcı olan Potter Stewart tarafından imzalanmıştır.
5. 31 Mayıs 1984 – En son toplantı duyurusu. Şimdi Kulüp sayısı olarak D. 183 ortaya çıkmaktadır ama temelde belgenin biçimi 1859'dakiyle aynıdır. Hatta neredeyse aynı kurukafa ve kemikleri kullanmışlardır.

Üyelik kabul töreni 1876 belgelerinde kısmen tanımlanmıştır ve bir asır sonra Ron Rosenbaum, "Kurukafa ve Kemikler'in Son Sırları" adlı *Esquire* makalesinde bu tanımı aynen aktarmıştır.

Her yıl 15 yeni üye, "asap bozucu" olarak tanımlanabilecek ve muhtemelen erkekliklerini göstermek için uygulanan bir törene tabi tutulmaktadırlar. Rosenbaum'a göre, üyelik kabul töreni sırasında "mezarın korkunç dehlizlerinden tuhaf çığlıklar ve iniltiler yayılmaktadır."

Üyelik kabul töreninin dört unsuru şöyledir:

- Yeni üye bir lahit içinde çırılçıplak yatar.
- Yeni üye, seks yaşamındaki "sırlarını" diğer üyelerle paylaşmaya zorlanır.
- İskeletler gibi giyinmiş, deli gibi hareket eden patrikler, yeni üyelere doğru ulur ve bağırırlar.
- Yeni üye, bir çamur yığınının içinde çırılçıplak güreşmek zorundadır.

Hiç şüphesiz ki daha fazlası da var. Ama yukarıda verdiğimiz dört unsur bile Teşkilât'ın nasıl çocukça ve delice bir temel üzerine kurulu olduğunu göstermeye yeterlidir.

Şüphesiz ki törenin en can alıcı noktası, yeni adayların sorumlu elitist üyeler hâline getirilmesi için yapılan baskıdır. Rosenbaum'un belirttiğine göre, "bu olgunun asıl amacı, yönetici sınıfın tembel torunlarının ciddi liderler hâline getirilmesine adanmıştır."

Üyelik kabul töreninde asıl olup bitenler, temelde bir beyin yıkama veya karşılıklı grup yöntemidir. Şövalyeler, ağır baskılar sonrasında güç kullanımıyla örülmüş bir hayatı sürdürecek ve bu geleneği gelecek kuşaklara aktaracak patrikler hâline gelmektedirler.

Kısacası, ritüelin asıl amacı zombiler oluşturmak ve küçük bir seçilmiş grubun elindeki gücün kuşaktan kuşağa aktarılmasını sağlamaktır. Ama bu ritüelin görüntüsü kesinlikle satanizmdir.

322

Thursday Evening, July 28, 1859.

 VI S. B. T.

Cara tamen lacrymis ossa futura nostris.

Prop. I. 19: 18.

Edw. T. Bottomroof. S. E. C.

Yale College,
Thursday Evening, July 7.

Thursday Evening, July 23d, 1868.

 VI S. B. T.

Boni Bonos diligant, asciscantque sibi.

Cicero Laelius, XIV, 50.

John B. Shaw S. E. C.

Yale College,
Thursday Evening, July 9th.

Thursday Evening July 21st, 1870.

 VIII. S. B. C.

Hoc quidem constat, bonis inter bonos quasi necessariam
nevolentiam.

Cicero de Amicitia, xiv. 50.

A B Mason S. C. C.

YALE COLLEGE,
ursday, July 7th.

Wednesday Evening, June 17th, 1936.

VIII. S. B. C.

Servendis hic castra bonis

Claudian

Potter Stewart, S. C. C.

le College,
une 1, 1936.

Thursday Evening, May 31, 1984

☞ VIII. S.B.T.

D. 183

Quamvis mors non sit bonum, bona tamen est bonis.
Holbein, Alphabetum Mortis. 14.

Douglas R. Henston, S.E.C.

YALE UNIVERSITY
APRIL 25, 1984

Muhtıra Dört: Teşkilât'ın Satanik Yönleri

Teşkilât'ın dahili ritüeli hakkında son derece sınırlı bir bilgiye sahip olmamıza karşın, Teşkilât ile şeytani inançlar arasında üç temel bağlantı kurabiliriz.

Bu gözlemler, daha fazla araştırma ve fikir yürütme için başlangıç noktası olarak görülmelidir.

İlk bağlantı, organizasyonun kullandığı insan kafatası ve kemiklerinden oluşan amblemidir.

İkinci bağlantı, satanik sembolizmdir.

Üçüncü bağlantı ise Teşkilât'ın Yeni Çağ Hareketi ile bağdaştırılmasıdır; Constance Cumbey'in *The Hidden Dangers of the Rainbow* (Gökkuşağının Gizli Tehlikeleri) adlı kitabında bu konuda detaylı bilgi sunulmaktadır.

FOTOGRAFİK KANITLAR

Teşkilât'ın törenlerinde kurukafa ve kemikler gibi satanik sembollerin kullanıldığına dair elimizde fotografik kanıtlar mevcuttur.

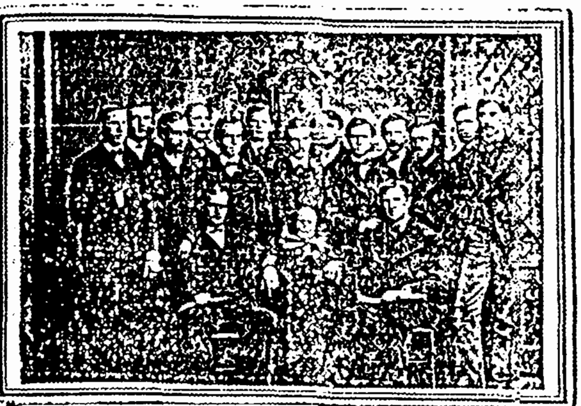
Sayfa 308'de "1869 Sınıfı"nın bir fotografını veriyoruz. Kulüp'ün on beş üyesi (on üçü ayakta ve ikisi oturuyor) bir kalça kemiği ve kurukafanın etrafında daire olarak dizilmişler. Bu kişilerin el yazısıyla isim listesi de aynı sayfada verilmektedir.

Arka planda bir ayaklı duvar saati görülmektedir. 1833 yılından bu yana, üyelik kabul töreni sırasında her şövalyeye bir ayaklı duvar saati hediye edilir, şövalye bu armağanı ölene dek bir "kurukafa deneyimi anısı" olarak saklardı.

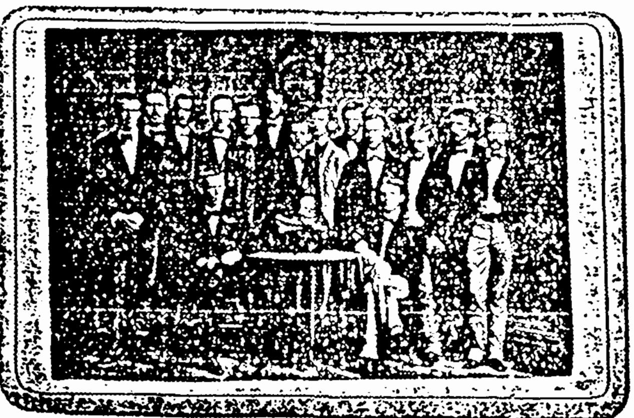
1 Heaton
2 Shirley
3 Lear
4 Foster
5 Hooker
6 Richardson
7 Raymond
8 Bissell
9 Bonnard
10 Perrin
11 Freeman
12 Isham
13 Eno

Seated

1. Beers
2. Brown

Bir kurukafa ve kemikler seti etrafında toplanmış başka sınıfları gösteren iki fotograf daha veriyoruz. Diğer delillere göre, Yale kampüsündeki Kemikler Tapınağı'nda en azından üç set kurukafa ve kemikler bulunmaktadır.

Burada açıkça görüldüğü üzere, bu kemikler ve kurukafalar, daha önce yaşamış olan insanlara aittir. Kutsal bir gözle saygı göstermek yerine, sergi ve tören amacıyla kullanılmaktadırlar. Kemiklerin bir mezarda huzur içinde bırakılması gerekirken, kutsal bir törenin odağı hâline getirilmişlerdir. Kısacası, bu fotoğraflar, insan saygınlığını görmezden gelen, satanik yöntemler ve araçlar kullanan mezar soyguncularına aittir.

SATANİK KURUKAFA SEMBOLÜ

Sanatçı Elizabeth Stucki[1] modern sanatta maske, kurukafa ve bunların sembolik anlamlarından söz etmiştir:

> "Kurukafa – Maskesi Düşürülmüş Ölümlülük
> Maskenin zıttı kurukafadır. Kişinin yüzü, ikisi arasında var olan etten bir giysidir. İnsanın Tanrı'nın suretinde, Tanrı tarafından yaratıldığını ve sevilip korunduğunu inkâr eden kişiler, kendi insanlıklarını ifade etmek için bu ikisi arasında gidip gelirler; ya ölümlü adamı gizleyen maskeyi ya da ölümlü adamdan sonra arkada kalan kurukafayı tercih edeceklerdir. Henüz Tanrı'yı bulamamış olan ilkel beyinler ve O'nu reddeden sözde sofistike geri zekalılar, maske ya da kurukafayı tercih ederler."

* 1. yerleşmiş inanç, gelenek veya kurumlara karşı çıkan/saldıran kimse. 2. tarih *buyuk harf ile* ikonoklast, ikon kırıcı. (Redhouse Sözlüğü). Ç.N.

New York elitistlerinin sevgilisi Picasso'nun kurukafalara duyduğu ilgi de Kurukafa ve Kemikler üyelerininkinden çok farklı değildi. Bu yönelim, Leo Steinberg tarafından *Art News* dergisinin Ekim 1971 sayısında ele alınmıştır. Stucki ise Picasso'nun kurukafalara karşı hastalıklı tutkusunu ise şöyle incelemektedir:

"1945 yılında, Picasso, 'Kurukafa ve Sürahi' adlı tablosunu yaptı. Leo Steinberg, bu eserde 'ışığın karakterinin sürekli olarak değiştirildiğini' vurgulamıştır. Işık, balta kadar serttir ve ruhsallıkla hiçbir ilgisi yoktur. Steinberg aynı zamanda tabloyu Freudcu bir açıdan ele almakta, sürahinin 'Satanik bir yaklaşımda alıcı kısım' olduğunu söylemektedir. Burada Morgenstern'in seks ve kurukafa konusundaki şiirinden söz etmektedir. Bu yazısında, Picasso'nun kendisini kurukafalara yansıttığını ifade etmektedir. Ölüm korkusunu yenmek için, bir hafta içinde sekiz tane kurukafa yapmıştır. 1930'da, Picasso yine kendini tablolarını yaptığı Minotor yaratıklarına yansıtıyordu. Sürekli olarak kurukafa resimleri yapmıştır; 1907'de yaptığı ilklerden biri, şimdi Leningrad'da sergilenmektedir. Aynı yıl, 'Demoiselles d'Avignon' adlı eserinde kurukafa kullanma fikrinden vazgeçmiştir. 1940'ların ortalarında, kurukafayı bir baykuşun ya da bir atın başının üzerinde maske olarak kullanıyordu."

GÖKKUŞAĞININ GİZLİ TEHLİKELERİ

Constance Cumbey, The Hidden Dangers of the Rainbow adlı çalışmasında, Teşkilât ve Teşkilât'ın amaçlarıyla bağlantılı çok sayıda organizasyonun adını vermektedir.

Cumbey, New York, Los Angeles, Amsterdam ve Londra'da merkezleri bulunan Benjamin Creme ve Tara Center'ı bir Yeni Çağ fenomeni olarak tanımlamaktadır. Birlik ve Birlikçi Kilise liderleri, Creme'e bağlıdır. Ama Cumbey'in bilmediği şey, bu Birlikçi Kilise'nin zaten uzun süredir Teşkilât ile bağlantısı olduğudur. Aslında, babası Teşkilât'ın kurucularından biri olan eski Başkan William Taft, kendi döneminde Birlikçi Vakıf'ın Başkanı idi.

Cumbey, Hitler ile Yeni Çağ Hareketi arasındaki bağlantıyı kurmakta, bu da bizim Teşkilât ile Nazizm'in gelişimi arasında kurduğumuz bağla örtüşmektedir.

En önemlisi, Cumbey, Yeni Çağ hareketinin bir Yeni Dünya Düzeni getirmeye yönelik olduğunu ifade etmektedir ve bu da ona göre, "S.S.C.B., Büyük Britanya ve Birleşik Devletler arasındaki bir sentez olacaktır."

Son olarak, Cumbey, Hıristiyanlık ve İsa karşıtı, şeytani görüntülerin ve eylemlerin, Yeni Çağ hareketi kültünün içine örüldüğünü açıklamaktadır.

Muhtıra Beş: Teşkilât Aynı Zamanda Illuminati mi?

Illuminati, hükümeti devirmeyi amaçlayan bazı Baveryalılar'ın oluşturduğu bir gruptu. Topluluk 1 Mayıs 1776'da, Ingolstadt Üniversitesi'nde Kilise Hukuku Profesörü olan Adam Weishaupt tarafından kurulmuştur. Illuminati, 1786'da Baverya polisi tarafından basılınca muhtemelen sona erdi. Grup dağıldı ve ele geçirilen belgeleri yayınlandı. Illuminati belgelerinin yayınlanmasını isteyen birim Baverya hükümeti olduğundan, organizasyon ve eylem yöntemleri hakkında orijinal bilgilere sahibiz.

Bu noktada, Kurukafa ve Kemikler olarak bilinen Teşkilât ile 18. yüzyılda Baverya'da Illuminati adıyla bilinen Teşkilât arasında bazı karşılaştırmalar yapmak istiyoruz. Bu, henüz son çıkarımların yapılabileceği bir nokta değildir. Bunu yapabilmek için daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Ama üzerinde düşünmeye değer bazı paralellikler de yok değildir:

1. TEŞKİLÂT'IN ALMAN KÖKENİ

Illuminati, Ingolstadt Üniversitesi'nde ortaya çıkmıştı ve özellikle Alman üniversitelerinde sık karşılaşılan öğrenci gruplarını içine almıştı.

Teşkilât, 1833 yılında Yale'de kuruldu ama Kurukafa ve Kemikler, aslında bir Alman gizli topluluğunun bir bölümüdür. Daha sonra general unvanı alan William Russell tarafından, Almanya'da geçirdiği öğrencilik yıllarının bir kalıntısı olarak Birleşik Devletler'e getirildi.

Yale kampüsünde Alman köken inkâr edilmektedir ama elimizde bu yönde yeterince kanıt vardır. 1876'da Ta-

pınak basıldığında, üzerinde şu kelimelerin yazılı olduğu bir kart bulundu: "Alman Bölümü'nden. Patrik D. C. Gilman, D. 50 tarafından sunulmuştur."

2. ORGANİZASYONLARIN YAPISI

Illuminati ile Kurukafa ve Kemikler'in ikisi de üyeleri tarafından "Teşkilât" ya da "Teşkilâtımız" olarak anılmaktadır. Ama bu gizli topluluklar arasında yaygın bir ifadedir ve belki de tesadüften başka bir şekilde değerlendirilemez. Dahası, yapı bir hayli farklıdır. Illuminati, iki üyenin sadece bir üst üye tarafından tanındığı Jesuit bir yapıya dayandırılmıştı.

Kurukafa ve Kemikler'in yapısı tamamen farklıdır ve süreklilik sağlayacak şekilde oluşturulmuştur. Her Kulüp, kendisinden önce gelen Kulüp tarafından seçilen 15 üyeden oluşmaktadır. Bu, 1833'ten 1985'e kadar hiç değişmeden gelmiştir. Her Kulüp, Russell Tröstü Vakıf Sekreteri ile bağlantıda olan bir sözcüye sahiptir.

Yapı açısından bakıldığında, Illuminati ile Kurukafa ve Kemikler arasında hiçbir benzerlik görülmemektedir.

3. ORGANİZASYONLARIN GİZLİLİĞİ

Diğer yandan, ikisi de gizliliğine son derece önem veren organizasyonlardır. Üyelerin, Teşkilât dahilinde bile üyelik konusunda konuşmasının yasak olduğunu söylemiştik ve bu kural, Illuminati'de de geçerlidir. Gizlilik, yasadışı eylemleri saklamak için kullanılabilir. Tabiî ki gizlilik, ancak saklanması gereken bir şey varsa gereklidir. Saklayacak bir şey yoksa, gizliliğin de bir anlamı yoktur.

Yeni üyeler, gizlilik yemini etmektedirler. Teşkilât konusu açılırsa, odayı terk etmek zorundadırlar. Yemin ettikten sonra, Teşkilât ve organizasyonları hakkında sorulara cevap veremezler. Birbirlerine yazdıkları mektuplarda, unvanlar eksik harflerle, kodlanarak kullanılmaktadır (daha önce örneğini gördüğümüz gibi). Üyelik listeleri gizlidir. Ortaya çıkarılan bilgiler, ancak yasadışı yollardan elde edilebilir. Bu da araştırma ve yazma konusunda ahlaki bir sorun teşkil etmektedir: Gizli bilgileri açığa çıkarmaya hakkımız var mı?

Illuminati de bir sırdır.

Aşağıda Illuminati üyeleri arasında yazılmış ve Baverya hükümeti tarafından yayınlanmış bir mektup görüyorsunuz:

"Teşkilâtımız'ın gücü, gizliliğinde yatmaktadır; hiçbir yerde, hiçbir şekilde kendi adıyla anılmamalıdır; daima başka bir uğraşla ve başka bir isimle gizlenmelidir."

İki organizasyonun da üyeleri birbirlerine yardım etmek için nüfuzlarını ve güçlerini kullanmaktadırlar. Bu, Teşkilât dahilinde ve haricinde bilinen bir gerçektir. Kitabımızın ilk bölümünde, Whitney-Stimson ve Bundy aileleri arasındaki etki zincirini incelemiştik. Hepsi Teşkilât üyesi olan bu üç ailenin bireylerinin neredeyse bir asır boyunca Birleşik Devletler dış işleri üzerinde kontrol elde etmek için nasıl çalışmış olduğunu birlikte gördük.

Şimdi, Illuminati mektubundan başka bir alıntı:

"Teşkilâtımız'ın gücü, daima üyelerinin avantajına kullanılmalıdır. Hepsine yardım edilmelidir. Ortak çıkar olmadığı sürece, daima başkalarına tercih edilmelidirler."

Illuminati bağlantısını güçlendiren başka bir ilginç delil daha vardır. Üyelik katalogları sonuçta organizasyon dahilinde kullanılmak üzere hazırlandığından, sadece üyelerin anlayabileceği şifreler taşımaktadır. Katalogları daima o ya da bu şekilde biçimlendirilmiş, genellikle sayfanın başına "P ve D" harfleri yerleştirilmiştir. Böylece 1833 listesi "Period 2 Decade 3 (Periyot 2, Onyıl 3)" şeklinde numaralandırılmıştır.

Her on yılda bir D artarken, Periyot "2" olarak sabit kalmıştır.

"D" sayısı, daima sınıf numarasından bir geridedir. 1970'e kadar 2, 1970'e kadar 1. Diğer bir deyişle, ilk üyelik listesinde 1833 sınıfı "P. 231 – D.31" olarak numaralandırılmıştır.

Kısacası, Birleşik Devletler'de başlayan organizasyon, ikinci periyodun üçüncü onyılıydı. Dolayısıyla mantıklı bir soru şudur: Asıl başlangıç yeri neresi? Muhtemelen Almanya. İkinci periyodun ilk on yılı, bu durumda 1800'de başlayacaktı ve ilk periyot da muhtemelen 1790-1800 yılları arasında sona ermiş olmalıydı. Bu da Illuminati'nin Baverya Hükümeti tarafından ortadan kaldırıldığı tarihe getirmektedir.

TEŞKİLÂT'A AİT
ENDER BELGELER

Öncelikle amacımızın üniversitelerdeki en büyük topluluğun etrafındaki "zırvalıkları" ortadan kaldırmak olduğunu söyleyelim. Hiçbir kötü niyetimiz yoktur. Yayıncıların ve araştırmayı yapanların tek amacı, bu Organizasyon'un üniversite dünyası önünde açıkça kendini göstermesini sağlamak ve en azından biraz olsun kibirli üstünlük varsayımlarını azaltmaktır.

İçerik:

I. Araştırma Yöntemleri
II. Tapınak Tanımı
III. Topluluk Tarihi

I. BÖLÜM
ARAŞTIRMA YÖNTEMLERİ

1 Ekim 1876 Pazar sabahı, 1877 Kemikler üyelerini her kim fark etse, hepsini saran yenilgi havasını hemen hissederdi. Kemikler var oldukları sürece, 29 Eylül gecesini kutsal mabetlerine yabancıların girdiği, en nadir değerli eşyalarının ele geçirildiği ve en büyük sırlarının gözler önüne serildiği tarih olarak hatırlanacaktı. Bunun nasıl ya

pıldığının kolej dünyasını ilgilendirebileceğini düşündük. Bu çok övülen tapınağın arka kiler pencereleri şöyle korunuyordu: Öncelikle, dışarıdan girişi arayan birinin iki buçuk santim kalınlığında demir parmaklıkları aşması gerekiyordu; onların arkasında ahşap bir çerçeveye yerleştirilmiş güçlü bir demir perde vardı; bundan sonra bir santim kalınlığında başka demir parmaklıklar ve en sonda da ağır bir ahşap kepenk bulunuyordu. Bu savunma aşılmaz gibi görünmesine karşın, içeri girmek için bir yol bulmaya karar verdik. Çalışma çok yavaş ilerledi ve ancak saatlerce süren ve sabır gerektiren bir gayretten sonra demir parmaklıklardan birini kesebildik. Sonra, güçlü bir kerpeten yardımıyla, demir perdeyi ahşap çerçeveye tutturan çivileri tek tek söktük. Sonra demir parmaklığı cam macunuyla tekrar yerine tutturduk ve sonra, uygun bir geceyi beklemek için geri çekilmeye karar verdik; kararlaştırdığımız tarih ve zaman, 29 Eylül Cuma akşamı saat sekizdi. Önce, demir barı ve demir perdeyi tekrar yerinden çıkardık; sonra daha fazla yer açmak için, aramızdan biri, büyük zorluklara rağmen demir perdeyi yerinde tutan çerçeveyi söktü. Bu şekilde açılan boşluktan başını ve omuzlarını geçirdikten sonra, önünde hâlâ bir santimlik demirlerden oluşan bir parmaklık vardı. Neyse ki bunları aşmakta zorlanmadık. Kalın bir kirişin üzerine yerleştirilmişlerdi ama aşağıda, rutubetin yumuşattığı tuğladan bir duvara tutturulmuştu. Küçük bir balta yardımıyla, bu duvarı gevşetip demirleri yerinden çıkarmak uzun sürmedi. Çerçeveye biraz yüklenince, demir parmaklık kendi ağırlığıyla aşağı indi. Dayanıksız ahşap kepenk kolayca yerinden çıkarıldı ve saat on buçukta içeri girmeyi başardık. Pencereden girdikten sonra, kiler merdiveninin tepesindeki ahşap kapıyı açtık, ana salonun arka pencerelerini örten iki demir kepengi açtık ve tapınağı keyfimizce incelemek için içeri girdik.

ILIK BİR YAZ GECESİ...

diğer bir girişe sahne oldu ve şimdiye kadar okul dünyasında gizemini koruyan tapınağın iç yapısını ortaya çıkardık. Topluluğun tarihinde kayıp olan bazı bağlantıları da bu şekilde açığa çıkarmayı başardık.

Bir bahar günü Perşembe günü geç bir saatte, genç bir adam Kemikler salonunun önünden geçerken, çatıdan gün ışığı sızdığını fark etti. O ışığın girdiği yerde bir tür giriş olması gerektiğini düşünerek, bir süre sonra birkaç cesur öğrenci burada sunduğumuz araştırmayı yapmaya karar verdi.

Uzun bir merdiven, kalın bir ip, bir gaz lambası, küçük bir levye, küçük bir balta, keski ve bir tane de ufak levye alarak harekete geçtiler. Bir Pazar gecesi on bir civarlarında, merdiveni getirdiler ve binanın arka tarafına yasladılar. Öğrencilerden biri gözcü olarak ön tarafta kaldı. Diğerleri merdivene tırmandı; ama önce, gürültü yapmamak için ayakkabılarını çıkardılar ve merdivene çorapla çıktılar. Çatı penceresine yaklaştılar ve levye yardımıyla kolayca açtılar. Açıklıktan tek tek içeri girdiler. İpi pencereye bağladılar ve hem neşe hem de heyecan içinde aşağı süzüldüler. Artık Kemikler'in mistik ortamındaydılar.

Araştırmalarının sonuçlarını burada bir kez daha yinelemek istemiyoruz. Şafak vaktinden kısa süre önce ipi tekrar tırmandıklarını, çatı penceresini yerine yerleştirdiklerini, yere indiklerini ve merdiveni aldıkları yere geri götürdüklerini söylemek yeterli olacaktır. O sabah bütün okul, cesaretlerinden dolayı bu öğrencilere minnettardı; kurulduğundan beri ilk kez bir grup Kemikler'in inine girmeyi başarmıştı.

II. BÖLÜM
KURUKAFA VE KEMİKLER TAPINAĞI'NIN İÇİ

Kilerin dışında, tapınak binası iki katlıydı. Şekil 1'de, kilerin kabaca bir planı görülmektedir:

a a a a – Pencereler
A – Giriş
B – Ocak
c c – Birinci kata uzanan merdiven
D – Jo (Kurukafa)
E – Mutfak
F – Depo

Jo'nun içinde sürekli yanan bir lamba var; bir insan kafatasının içine oturtulmuş ve bir çerçeve içinde "Seçkinler'e Talimatlar" yazılmış. Mutfak son derece bakımlı ve ocak yeni. Kilerde, üzerinde kurukafa ve çapraz duran kemik resimleri işlenmiş çok sayıda tabaklar ve S.B.T. (Skull and Bones Trust – Kurukafa ve Kemikler Tröstü) harfleri işlenmiş çatal ve kaşıklar bulundu.

Kilerden inerken, *C* kapısından geçtikten sonra, yuvarlak bir merdivenin (*K*) üst kata çıktığı bir antreye geliyorsunuz. *C* kapısı ahşap ama kolayca açabildik. *H*, içi bir çift hafif ahşaptan, dışı ağır demirden yapılmış bir kapı. *B*, küçük bir tuvalet. *D*, 324 denen odaya açılan kapı. Bütün duvarlar ve bu kapı siyah kadifeyle kaplanmış. Buradaki cam bir vitrinde bol miktarda anı eşyası bulunuyor; aralarında Pret. Pierson'a ait olduğu görülen bir şapka, çok sayıda beysbol topu ve kitap var. G'de, maun ağacından iki büfe ve ortada büyük bir masa yer alıyor. Bunların yanındaki duvarlara Yale'deki Kemikler'in kurucularının resimleri ile 1832'de Bölüm burada kurulduğunda Alman-

ya'daki Teşkilât üyelerinin resimleri asılmış. Ayrıca iki daha küçük masa var. Cam eşyalar ve sürahilerin üzerine kurukafa ve kemiklerden oluşan amblemleri kabartma olarak işlenmiş.

Bir üst kata çıktığımızda, uzun bir salona (*F*) geliyoruz. *A* odasına girdiğimizde, hemen sol tarafta Kemikler kütüphanesine ait kitapların bulunduğu bir kitaplık görüyoruz; bu kütüphanede Yale'de yayınlanmış bütün kitaplar var. Binanın ön tarafına bakan duvarda, şimdiye dek Yale Üniversitesi'nde kurulmuş bütün derneklerin rozetlerinin yer aldığı gösterişli bir kadife yastık asılı. Odanın güney tarafında, güzel bir şömine, üzerinde mermer bir raf ve bir ayna var. Mermer rafta, biri gümüş diğeri bronz iki broş var; birincisinin çapı beş santim, ikincisinin çapı yaklaşık sekiz santim. Duvarlarda çok sayıda mistik oyma var. Oda çok güzel döşenmiş. Bol miktarda tütün, pipo ve oyun kâğıdı bulunuyor.

322 denen *B* odası, tapınağın merkezi. Gösterişli siyah bir mermer şöminenin içine Kemikler amblemi ve bir slogan işlenmiş: "Rari Quippe Boni." Bu oda kırmızı kadifeyle döşenmiş ve çok lüks. Duvarda bir yıldızı gösteren bir parmak sembolü var. *F* salonunun duvarlarında Kemikler'in üyelerinin resimleri var. *H*, eski bir kilitli kasa ama içinde, üzerinde kan lekeleri bulunan bir bıçaktan başka bir şey bulamadık. *C*, hatıra eşyaların saklandığı bir oda ve eski okul zili, eski tekne flamaları vs. var. *D*'de, iki tane Brunswick&Balke bilardo masaları ve bir büfe var. *E*, bir kurukafa ve tuvalet.

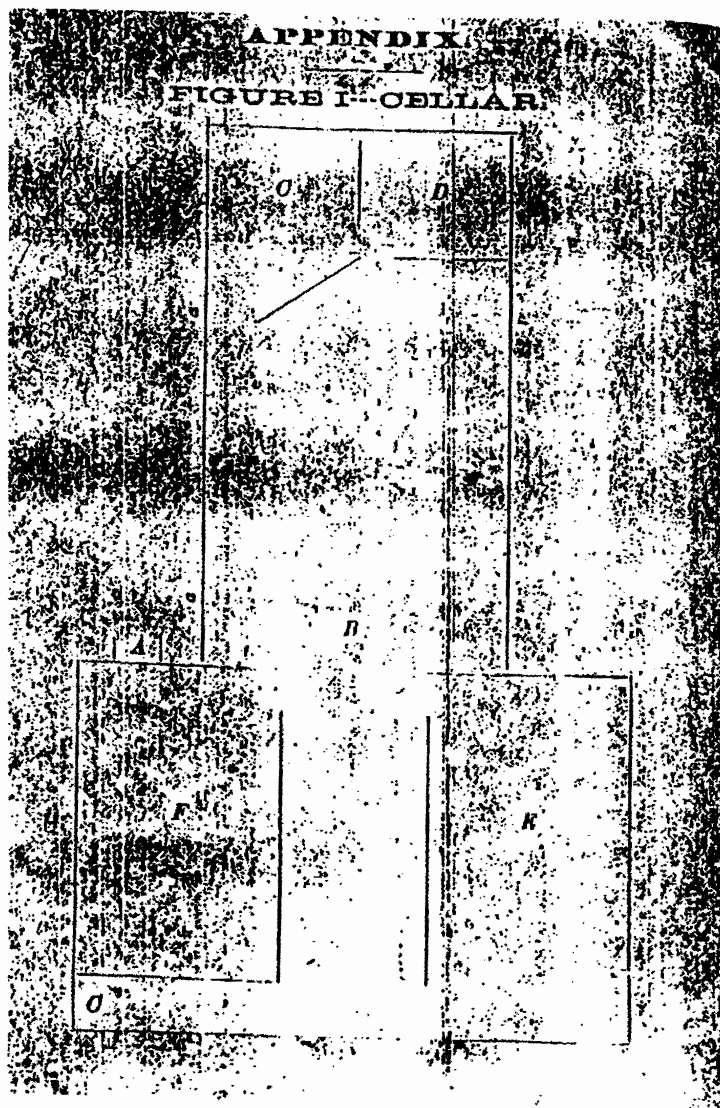
III. BÖLÜM
TOPLULUK HİSTOLOJİSİ

Kemikler'in herhangi bir anayasası yok. Kuralları bir önceki on beşten, bir sonraki on beşe aktarılıyor. Ama her toplantıda tutulan kayıtları, bilmek isteyene her şeyi göstermek için yeterli. Bu kayıtlar her yerde sergileniyor. Becerikli bir amatörün bile biraz zaman harcaması, onları göstermeye yeter. "Boni bonis adpacunt" sloganı her yerde görülüyor.

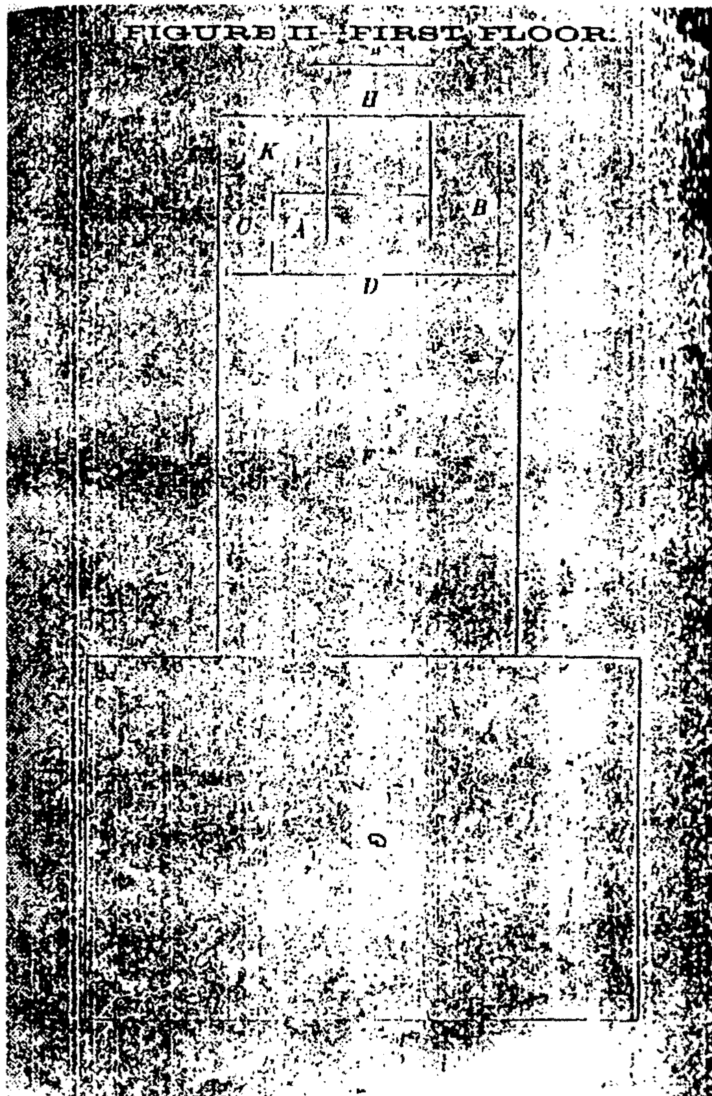
Kemikler, bir Alman Üniversitesi'nde kurulmuş bir derneğin bir bölümü. Kurukafa ve Kemikler Topluluğu yerine Kurukafa ve Kemikler Bölümü olarak adlandırılması bizce daha doğru. Kurucusu General R... son yılından önce Almanya'daydı ve bir Alman topluluğunun önde gelen üyelerinden biriyle dostluk kurdu. Okula döndüğünde, kendisine burada bir bölüm kurma yetkisi verilmişti. Böylece Kemikler kuruldu. Rozetteki 322 rakamı, 1832 yılında 2. bölüm olarak kurulduğu anlamını taşıyor. Ama Kemikler üyeleri, kardeşliklerinin M.Ö. 322'de yaşamış olan Yunan filozofu Demosthenes'e uzandığını düşünmekten o kadar hoşlanıyorlar ki örneğin 1881 yılını 2203 olarak tanımlıyorlar.

Kemikler'e girildiğinde, yeni üyenin adı hemen değiştiriliyor. Artık okul yıllıklarında görünen adıyla değil, adının başına gelen bir Şövalye ya da Aziz unvanıyla tanınıyor. Eski şövalyeler zaman içinde Reis oluyorlar. Dış dünyada kalan insanlar Yabancılar ya da Vandallar olarak anılıyor.

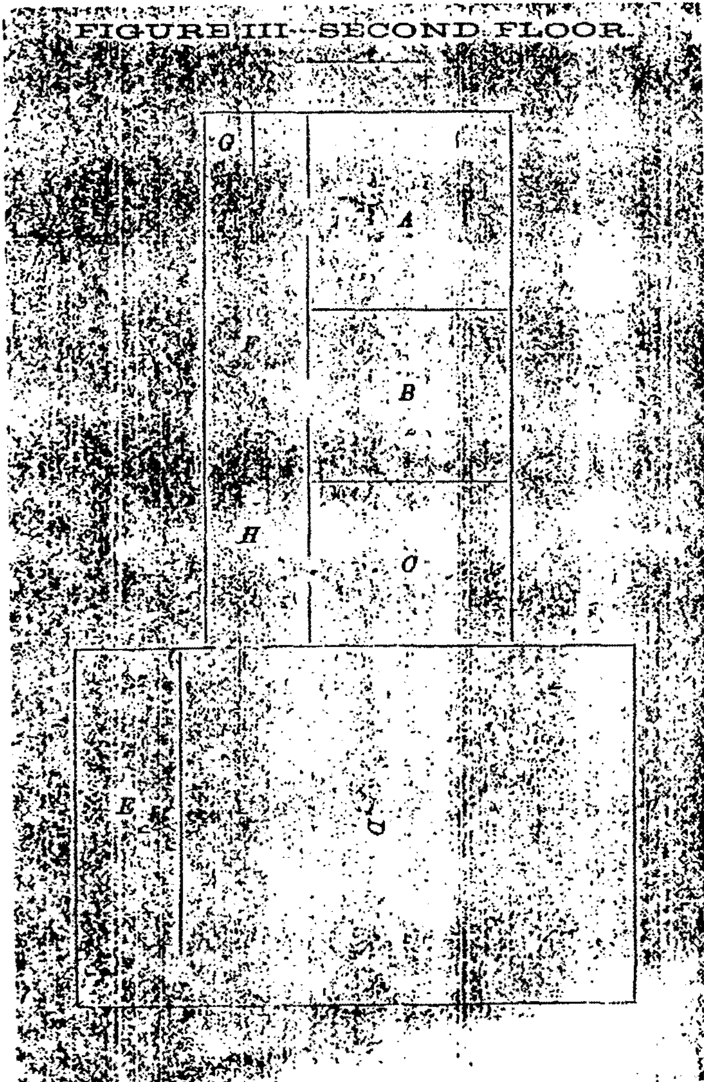
Bu kabaca illüstrasyonları ve bilgileri, insanların duygularını ve güvenilirliklerini zedelememeye çalışarak hazırladık. Ama Kemikler'in Yale Üniversitesi için bir bela, bir felaket olduğu konusundaki inancımız tamdır.

Kiler Planı

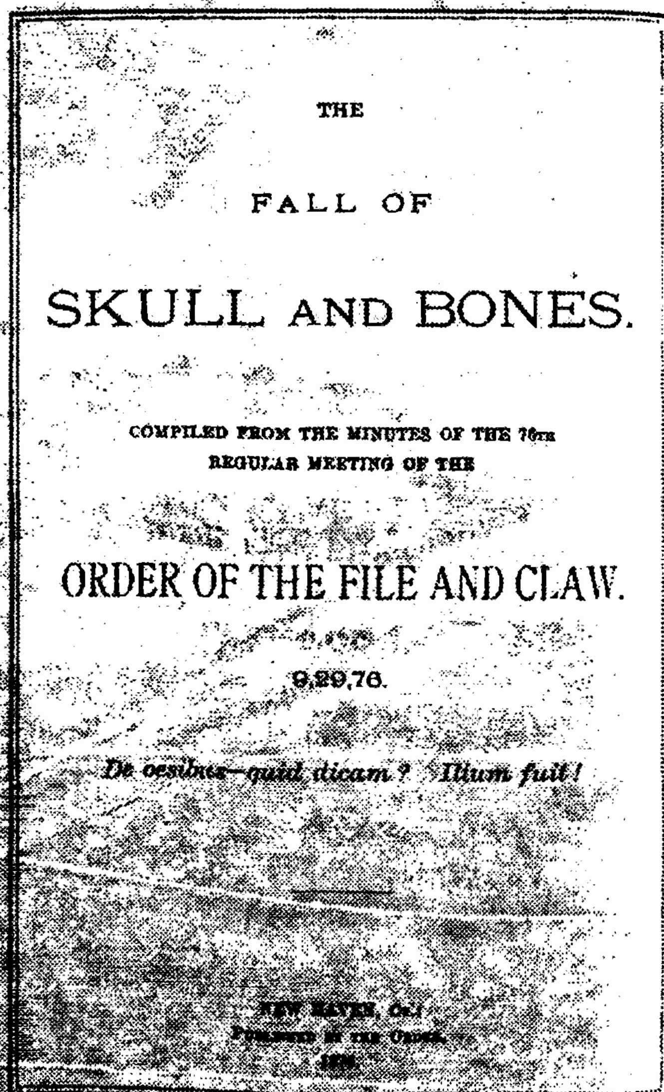

1. Kat Planı

2. Kat Planı

İnsanlar arasında düşmanlıklar, tartışmalar ve kavgalar yaratmaktadır. Ama hepsinden öte, onur standartlarımızı düşürmekte ve gururumuz olan erkekliğimize hakaret etmektedir.

İsimsiz
KURUKAFA VE KEMİKLER'İN DÜŞÜŞÜ
Teşkilât tarafından yayınlanmıştır, New Haven 1876
Hicivsel Makale

THE

FALL OF

SKULL AND BONES.

COMPILED FROM THE MINUTES OF THE 76TH
REGULAR MEETING OF THE

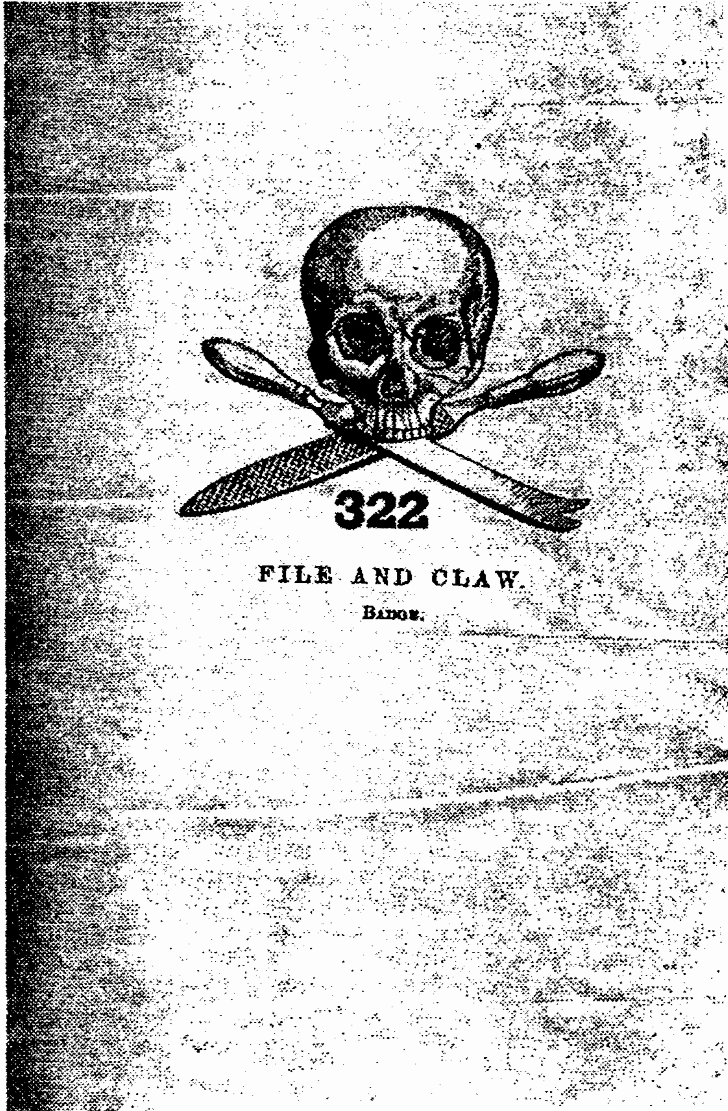
ORDER OF THE FILE AND CLAW.

9,29,76.

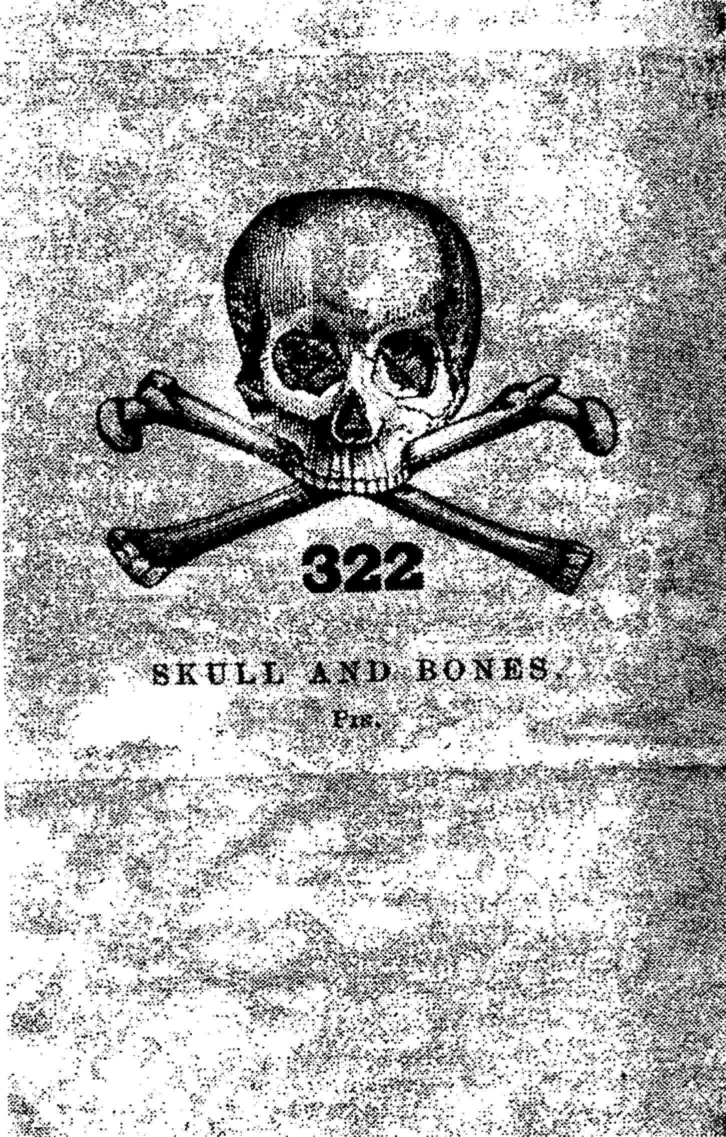
De ossibus—quid dicam? Illum fuit!

NEW HAVEN, CT.:
[illegible]
[illegible]

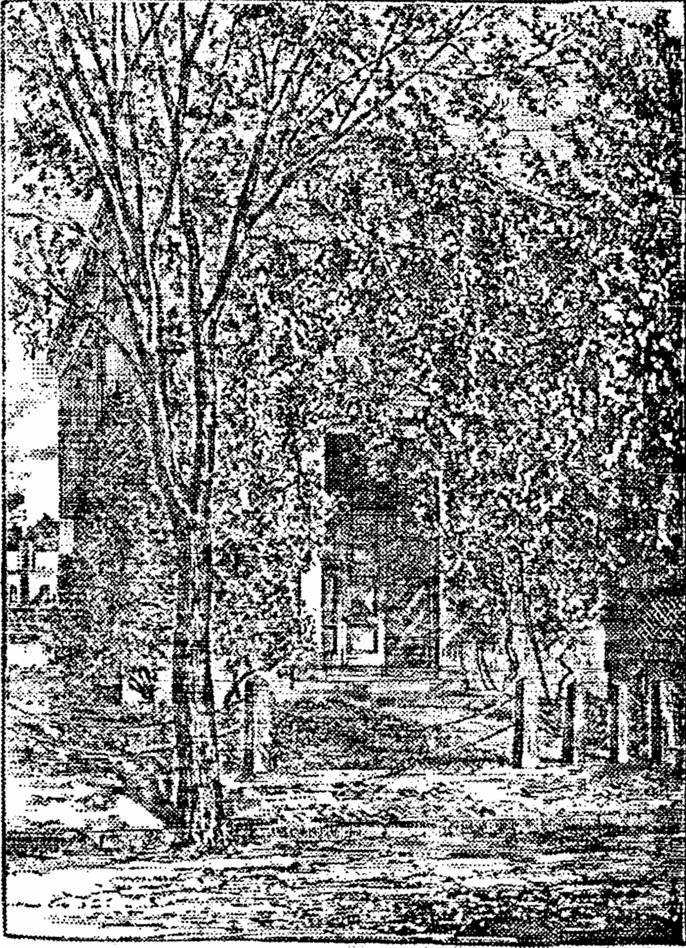
Kurukafa ve Kemikler Tapınağı'na giren grubun toplantı güncesinin kapağı

Kurukafa ve Kemikler Tapınağı'na giren grubun amblemi

Kurukafa ve Kemikler'in amblemi

Kurukafa ve Kemikler Tapınağı

İsimsiz
THE ICONOCLAST
New Haven, 13 Ekim 1873
Sayı 1 (Tamamı verilmiştir)
Ölüm Kardeşliği konusunda güçlü bir
Yale Üniversitesi öğrencileri eleştirisi.

THE

ICONOCLAST.

Vol. I. NEW HAVEN, OCTOBER 13, 1873. No. 1.

!!! HURLE !!!
448 Chapel Street,
Opposite the Colleges,
COLLEGE TAILOR.
FALL AND WINTER OVERCOATINGS,
FRENCH AND ENGLISH TROUSERINGS.
Diagonals, Blocks, Stripes, for Dressy Coats.
A very select line of
FURNISHING GOODS.
Fine Shirts Made to Order.

GENTLEMEN OF YALE!
When you want to entertain your friends,
REDCLIFFE
Is the man to apply to.
PRICES REASONABLE.
Society Spreads furnished in the best style.
J. REDCLIFFE,
400 Chapel Street.

GEORGE H. HOTCHKISS,
387 Chapel Street,
CIGAR STORE.

THE GRAND CENTRAL.
Cigars, Tobacco, &c.,
REDFIELD & BUELL, Proprietors,
108 Church Street.

Fashionable Hair Dressing
AND
SHAVING SALOON.
69 Temple Street.
(Next door to Redcliffe's.) JOHN SALERNO.

BENJAMIN & FORD,
JEWELERS,
222 AND 224 CHAPEL STREET.
YOUR PATRONAGE IS
RESPECTFULLY SOLICITED.

OUR READERS WILL NOT FAIL TO VISIT
Loomis' Temple of Music
FOR PIANOS,
OR THE
Best assortment of Stationery
to be found in the City.
C. M. LOOMIS.

Headquarters for Students' Goods,
454 Chapel Street.
F. A. GULLIVER, JR.,
Successor to G. C. HOADLEY.

S. & Co. O. P. C. H.
FOR NOBBY CLOTHING,
Look at Smith & Co's Goods,
203 Chapel St., below the Bridge.
THE BEST CUT AND MADE GARMENTS
IN THE WORLD.

ICONOCLAST'ın Kapağı

New Haven, 13 Ekim 1873

SELAMLAR,

Herkes yeni bir yayını şu soruyla karşılar: "Kendinizi bu kadar ısrarcı ve göze batan bir şekilde ortaya koymaktaki amacınız ve mantığınız nedir?" Bizim durumumuzda birkaç kelime, bu soruyu dolu dolu cevaplamamıza yetecektir.

Amacımız, "Kurukafa ve Kemikler" hakkında birkaç gerçeği açıklamak, son yıllarda etraflarını giderek daha fazla saran saygınlık ve hayranlık aurasını dağıtmak, bu saçmalıklar dizisinin son bulması için gerçek karakterinin ve amacının tam olarak anlaşılmasını sağlamaktır.

Bunu yapmamızın nedeni, bu toplulukla ilgili yanlış kanılar taşındığına inanmamızdır. Bir dernek rozetinin insanı saygın kılmaya ya da hak etmediği şekilde saygı görmesini sağlamaya yetmeyeceğine inandığımızdan; öğrencilerin çoğunun gösterişli işaretler ve sembollerle kandırıldığına inandığımızdan; Kurukafa ve Kemikler'in Yale Üniversitesi için bir baş belası olduğuna inandığımızdan, bu yayını yapma gereği duyduk.

Biz bireyler değil, organizasyon hakkında konuşuyoruz; ama Kurukafa ve Kemikler'in önde gelen üyelerinin nasıl bulundukları yerlere geldiklerini, her Perşembe gecesi kendilerini saygı duymadıkları insanlara karşı kapatarak nasıl toplandıklarını ve nelerden söz ettiklerini biliyor, bunlar öğrenildiği takdirde birçoklarının gözünde grubun değerinin değişeceğini tahmin edebiliyoruz.

Okurlarımızdan burada sunduğumuz gerçekleri iyice tartıp düşünmelerini, yanlış bulduklarını dışlamalarını ve doğru bulduklarını savunmalarını istiyoruz.

Biz yeni bir yayın organı olarak konuşuyoruz, çünkü Resmi Okul Gazetesi bizim adına "Kemikler" demekten çekinmediğimiz kişilerden söz etmekten korkmaktadır.

İlgililerin Dikkatine

Adalet aramak için geldik kolej sorumlularına
Çözümler bulunsun Vandal ellerinin yaptığı yanlışlara
Düşüncelerimizi koleje cesurca ve özgürce açmaya
Her insanın doğuştan hakkının teslimini istemeye;
tabii öyle bir şey varsa

Herhangi bir hizip ya da klanı temsil etmiyoruz;
dürüst ve doğru insanlarız
On beş kişinin yapabileceği şeylere boyun eğmeyiz
Kolejin bunca zamandır söylediği yalanlardan utanç
boyunduruğundayız
O yalan boyunduruğunu yıkacağını söyleyenlerin
yalanına kanmayız

Bizler "aptal" değiliz.
Tanrı korusun bizi doğrudan sapmaktan
Yale yaşamının ve politikasının ışığı olmuş
prensiplerden
Ve bu prensiplerle tanımlanan güçlü isteklerden
Yanlış hayaller peşinde koşanların yüzleri
görünsün maskelerin ardından

Tarafsızları temsil ediyoruz, sesimiz duyulsun
Kibirli bakışlar ya da sözler bizi susturmasın
Yale'deki yüz karalarının saltanatı boşuna
Göğüslerinde taşıdıkları simgeden ibaret
iki kemik ve bir kurukafa

Kimseye karşı yok garezimiz, vardır tek istediğimiz
Uyum ve barış içinde birleşsin ellerimiz
Ama birkaç kişi ayrıcalıklı gördüğünde kendini
Hiçbir yerde olmaz ne huzuru ne de seveni

Ne hakkı var on beş kişinin kendini başkalarından
üstün görmeye?
Onları görünce öğrencilerin ne diye düşecekmiş
yüzleri yerlere?
Kaptırmışsa hepsi kendini bir "büyüklük rüyasına"
Kim cesaret eder kula kulluk ederken üstünlük
taslamaya?

Varsa iddialarını dayandırdıkları bir temel,
dürüst ve doğru
Sunsunlar önümüze, hep birlikte verelim notunu
Bu oligarşinin bilirsek nedenini kibrinin hepimiz
Önce önlerinde biz eğiliriz, deriz "efendilerimiz"

Yok itirazımız süregelmiş klanlarına
Kimliklerine değil, sözümüz planlarına
Çünkü derler her kim ki taşırsa sembollerini
En iyi şekilde koruyacaktır sahip olduğu yerini

Bu herkes tarafından anlaşılsın.
Bunu okuyan demesin kendine
Önemsiz hatalarla veya özel garezle
hareket ediyoruz diye
İstiyoruz ki haklının prensipleri doğrultusunda
gelsinler karşımıza
Onların aldırmadıkları prensipleri,
yoksa çalarız suratlarına

Bu klasik okula bizimle birlikte saygı duyan
öğrenci arkadaşımız
Okulun kutsal görkemi yoluna ışık tutanlarımız
Alma Mater'in sevgisini ve korumasını üzerinde
hissederken
Kolej ortamı nasıl iğrençleşebilir ulu karaağaçlar
üzerinde salınırken?

Kendini diğerlerinden üstün görme hakkına
kimse sahip değildir
Göğsünde ceset kafası taşıyan birine
dalkavukluk mu edilir?
Hep birlikte kalkalım bu sahte romantik sahtekârlarla
Yollayalım onları, yapsınlar arkadaşlık
kahverengi kasvetli duvarlarla

Suçlamalarımızı duyup adaletin
yerine gelmesine yanaşmıyorlarsa
Okulumuzun yüce adını kirletmekte ısrar ediyorlarsa
Niyetlilerse bu küçük kolej dünyasını
kibirleriyle yönetmeye
Bütün Kurukafa ve Kemikler üyelerinin
canı cehenneme!

KEMİKLER VE OKUL

Kötü bir organizasyonun iyileştirilmesi ya da tamamen ortadan kaldırılması, dünya çapında bir yasadır. Kötülüğün bir şekilde ortaya çıkmak için yol bulması bizi ilgilendirmez. Bir şey kötüyse, yukarıda belirtilen yasa uygulanmalıdır. Durumun daha da kötüleştiğini ama bu yasanın düşünülmediğini görüyoruz.

İyi yapılandırılmış bir toplum hoşgörüyü gerektirirken, iki sorunun iyice cevaplanması gerekir. Birincisi, yararlı mıdır? İkincisi, zararlı mıdır? Eğer birincisinin cevabı ikincisininkine ağır basıyorsa, iyi ve kötünün karışımını dikkate alarak, iyiliğin kötülüğü dayanılır hâle getireceğini söyleyebiliriz. Ama eğer hiçbir iyilikten söz etmek mümkün değilse, üstelik de ciddi şekilde zararlıysa, o zaman karar hiç şüphesiz organizasyonun aleyhine olacaktır.

Kırk yıldan uzun bir süredir, Yale Üniversitesi'nde adına Kurukafa ve Kemikler denen gizli bir topluluk bulunmaktadır. Her sınıftan belli bir sayıda öğrenci üye alınmaktadır. Bu kişiler, sınıf içinden ismen seçilmektedir... popüler bir adamın dostları ve ailesi üzerindeki etkisinin mezuniyetinden sonra yıllar boyunca süreceği bir gerçektir. Her yıl seçilen kişiler incelendiğinde, toplum adına en yüksek onurlara ulaşmış kişilerin seçildiğini görüyoruz. Bu onurların bazıları edebiyatçılara, bazılarıysa zenginlere veriliyor. Durum budur. Bu gizli topluluğa seçilen kişiler, Yale Üniversitesi'nde ve dışarıda ayrıcalıklı sayılıyorlar. Yale insanları onurlandırdığından, bu topluluk da onurlandırıyor. Ama bu ikili eylemde dikkatimizi çeken bir şey var. Bir okulda öğrencilerin onurlandırılması için çok çeşitli yollar ve nedenler vardır. Ödüller kompozisyondaki ya da araştırmacılıktaki başarıları için dağıtılmaktadır. Küçüklerdir ama uğrunda mücadele etmeye değer oldukları düşünülür. Neden? Çünkü Yale Üniversitesi gibi bir kurumdan ödüller almak, kişinin gerçekten başarılı olduğunun kanıtıdır. Ama böyle bir noktada bu örgüt devreye girmekte ve şöyle demektedir: "Yale Üniversitesi öğrencileri onurlandıramaz. Onları biz kendi aramıza alacağız. Amblemimizi göğüslerinde taşımaları bile kendileri için başlı başına bir onurdur."

Başarılı bir öğrenci, asla sınıf arkadaşlarının gözünden kaçmaz. Böyle öğrenciler saygı ve güven kazanır. Bu tür öğrencilerin arkadaşlarının gözünde kazandığı sözel değerler de vardır. Bu ayrımların gerçekten arzulandığını anlamak için, birkaç sınıf toplantısına katılmak yeterlidir. Birinci sınıf öğrencileri arasında sık sık şu sözü duyuyoruz: "Böyle bir adam kesinlikle Kemikler tarafından seçilir." Dolayısıyla bu da şu anlama gelmektedir: "Sınıfınız sizi onurlandıramaz. Yüce grubumuzun bir parçası olmak bile tek başına bir onurdur."

Peki kendilerini nasıl oluyor da sınıftan ve üstelik de okuldan daha yüksek görebiliyorlar? Nedeni, daha önce sö-

zünü ettiğimiz şey; on beşer kişilerden oluşan sınıflar. Kurukafa ve Kemikler her yıl öğrenci seçimini tamamladıklarında, başarılı bir sınıfı ve Yale Üniversitesi'ni aşağılamaktadırlar. Kendi kendilerine verdikleri değer ve önem, kendi kibirlerini görmelerini engellemektedir.

İşte kardeşliğin yararını göstermesi gereken nokta budur. İkinci sorumuza cevap verirken, Kurukafa ve Kemikler'in varlığından doğan bir dizi küçük kötülüğü görmezden geldik. Üyelerin sürekli olarak kendilerini vurgulamaları, sınıf arkadaşları arasındaki uyumsuzluklar, okulumuzun Kemikler üyelerine gösterdiği ayrıcalık, gizli bir örgüt olduklarını kabul etmemeleri, daha da büyük bir kötülüğün küçük alametlerinden başka bir şey değil. Kurukafa ve Kemikler kurulduğunda, şimdi ortaya çıkaracağımız kötülükten söz edilemezdi. Bu, kendi başına büyümüş ve günümüzde de büyümeye devam eden bir kötülüktür. Yale Üniversitesi neden bu kadar yoksul? O kadar ki bir memur şöyle demişti "Dergilerimizi basacak paramız yok." Para ihtiyacı yüzünden, okulun bütün gücü elinden alınmış durumda. Binalarının birçoğu eski ve ders yapmaya uygun değil. Ama üç sınıf, rahatlıkla ders yapacak yer bulabiliyor. Memurları yetersiz maaş alıyor. Okul ne öğrencilere ne de çalışanlarına yardım edebiliyor. Çok şey yapmadığını söylediğimizi sanmayın; yapmaya çalışıyor ama fırsatlar ve hedefler bağlamında düşünüldüğünde kesinlikle yoksul.

Öğrendiğimiz kadarıyla Yale'nin yıllık bütçesi diğer üniversitelerle kıyaslanabilecek durumda değil. Bu fikir aramızda o kadar yayıldı ki "Zenginler Harvard'a gider," sözü okulumuzda bir klişe hâline geldi. Yani bu durumda yıllık bütçenin okula yetmediği doğru mu? Hayır! Koca bir yalan! Para söz konusu olduğu takdirde, mezunlarının Yale'i Amerika'nın en zengin okulu yapacak kadar maddi gücü var. Peki neden böyle olmuyor? Nedenini size göstereceğiz.

Kurukafa ve Kemikler, her sınıftan üye seçmektedir. Bu insanlar dış dünyaya açılmakta, birçok durumda toplumun liderleri hâline gelmektedirler. Yale'in kontrolünü ele geçirmiş durumdalar. Okulun işlerini onlar yönetiyorlar. Okula ödenen para onların eline geçiyor ve onların istediği şekilde kullanılıyor. Kendi başlarına değerli adamlar oldukları şüphesiz ama okuldayken tepeden baktıkları birçok öğrenci, onlara para vermekten hoşlanmıyor. Wall Street'teki yetkililer, okulun öğrencilerden para toplamak yerine yardım için kendilerine başvurduğunu söyleyerek şikayet ediyorlar. Bunun nedeni, Yale'in ve Amerika'nın ilk önemli adamlarından birinin sözlerinde yatmaktadır: Öğrenciler verir ama Kurukafalar asla; ve onlar, okuldan çok toplumu önemserler.

Bu ölümcül bela, her yıl giderek büyümektedir. Toplum okulumuza hiç bu kadar tiksinen bir gözle bakmamıştı ve bu yüzden okula yeni öğrenciler de gelmek istemiyor. Daha önce böylesine bir kibrin ve kendine yakıştırılmış bir üstünlük havasının benzeri görülmemiştir. Okul Gazetesi'ni ele geçirdiler ve her şeyi yönetmeye çalışıyorlar. Kimliklerini bile açıklamaya tenezzül etmiyor, bilinçli bir suçluluk duygusunun ardına gizleniyorlar.

Yale Üniversitesi'nin bunu aşabileceğine inansak bile, kolay olmayacağını biliyoruz. O hâlde önümüzdeki seçeneği görmemiz gerekir; bir tarafta değeri ölçülemez bir kalite, diğer yanda ciddi ve ağır suçların sorumlusu bir topluluk var. Yale Üniversitesi, Kurukafa ve Kemikler'e karşı durmaktadır! Bütün arkadaşlarımıza soruyoruz: Hangisi yaşamalı?

KEMİKLER'E KATILIM

Okul yönetimi, çok fazla gürültü yaptıkları ve fazlasıyla barbarca hareket ettikleri gerekçesiyle bu ve gelecek yıllarda Yale Üniversitesi'nde ilk sınıf derneklerini ve topluluklarını yasakladığında, neden Kurukafa ve Kemik-

ler'i de kapatmadığını anlamadık. 27 Mayıs 1873 tarihinde, Kemikler Tapınağı'nda katılım sırasında ayaklar yere vurulurken, üyeler şarkı söyler, bağırır ve ulurken, o kadar fazla gürültü yapmışlardı ki avlulardan bile rahatlıkla duyulabiliyordu. Binanın arka tarafındaki parmaklıklardan içeri bakıldığında, 72 ve 73 sınıflarına ait çok sayıda adamın iç çamaşırlarıyla, toz toprak ve ter içinde tepindiklerini görebilirdiniz. Vaizlerin, profesörlerin, öğretmenlerin ve öğrencilerin güya son derece ağırbaşlı ve ciddi şeyler yaptıklarını söyledikleri bu Kemikler Tapınağı, kafalarında sidik torbalarıyla birbirlerini merdivenlerden yukarı aşağı sürüdükleri, manyaklar gibi tepindikleri ve tuhaf gelenekler sürdürdükleri bir yer mi? Başka dernek ve toplulukların eylemlerini aşırılığa kaçma nedeniyle engeller ve durdururken, bu adamlara böylesine barbarca ve sapıkça davranma hakkını veren şey nedir? Bu insanların bilgileri yüksek, kaliteli edebiyat yeteneklerine sahip centilmenler gibi hareket etmeleri gerekmez mi? Dışarıdan sesleri duyan biri, cehennemin kapılarının açıldığını, şeytanların ve iblislerin dışarı çıktığını düşünebilir. Diğer derneklerin eylemleri "barbarlık" nedeniyle durdurulurken, böylesine sapkın bir topluluk neden engellenmiyor?

KAPTAN COOK VE SON SINIF ÖĞRENCİLERİ

Sadece okul bünyesinde değil, dış dünyayı da saran yanlış kanıtları ortadan kaldırmak amacıyla, pek istemesek de konuyu ele almamız gerektiğine karar verdik. "Geçmiş geçmiştir" iyi bilinen bir sözdür ama adalet, bundan daha açık bir ifade gerektirmektedir. Son sınıf öğrencileri arasında son sınıf dernek ve topluluklarıyla ilgili olumsuz fikirlerin yaygın olduğu ve bu yüzden bu dernek ve toplulukların üye-

lerine önyargıyla bakıldığı bilinmektedir. Ama bu fikir gerçekten uzaktır. Son sınıf öğrencileri, önyargıların bütün okulu sarmasına izin vermezler. Bunun en önemli kanıtlarından biri, Ball Club Başkanı'nın seçiminde görülebilir. Bu grubun başkanı, spor çalışmalarını ilerleteceğine ve daha öncekilerden ilerilere götüreceğine inanıldığı için seçildi. Kano takımıyla ilgili konuda, herkes son derece iyi niyetle yaklaştığını gösterdi.

Son sınıf öğrencilerinin bu tutumunun, büyük ölçüde daha önceki Üniversite takım kaptanımıza duyulan bir düşmanlıkla sonuçlandığı da söylendi; biz buna da kesinlikle katılmıyoruz. Kaptan Cook döneme başladığında düşmanları herkesinkinden daha az, seveni ise çok daha fazlaydı. Daha önce söylendiği gibi, kano takımında kazandığımız son ve en büyük başarılar, büyük ölçüde onun eseriydi.

KEMİKLER ÜYELERİNE GÖSTERİLEN AYRICALIK

Fakülte bir öğrencisine haksızlık yapabildiğinde ve Kurukafa ve Kemikler üyesi olan diğer bir öğrencisini baştan kayırabildiğinde, üzücü bir noktaya yaklaştığımız anlamına gelmez mi? Kısaca, bu soruya neden olan konu şudur: İki son sınıf öğrencisi -biri tarafsız, diğeri bir Kurukafa- sömestr başında bazı zor şartlarla geri döndüler ve bunlardan bazıları da giremedikleri sınavlarla ilgiliydi. Bu noktaya kadar durumları eşit görünmektedir ve eğer birine anlayış gösterilecekse, bu kişi elinden geldiğince okulun çıkarını gözeten tarafsız öğrenci olmalıdır; Yale'de geçirdiği üç yıl içinde okul adına hiçbir şey yapmamış olan bir Kurukafa değil. Ama işin ilginç yanı şu ki birinci öğrenci dönemin sonuna kadar okuldan uzaklaştırıldı ve şehirden gitmeye zorlandı; geri dönene ka

dar da hiçbir sınava girmesine izin verilmedi. Buna karşılık Kurukafa, New Haven'da kalmaya devam etti ve altı haftadan kısa bir süre içinde ikinci sınavına girecek. Bu ayrımcılığın nedeni nedir? Kendisi de Kurukafa olan bir profesör, "Oh, Bay Bilmemkim'in özel bir durumu var," dedi. Bizce bu Bay Bilmemkim'in özel durumu, göğsünde bir ceset kafası ve birbirine çapraz duran iki kemik amblemi taşıyor olması. Bay Bilmemkim'in tatildeyken hastalandığını ve sınavlara girememesinin nedeni olarak bu mazereti gösterdiğini biliyoruz; ama tarafsız arkadaşımız da hastaydı ve babası tarafından imzalanmış bir mektupla, bu durum Fakülte'ye bildirilmişti.

Bu durum, son sınıf öğrencileri arasında haklı bir öfkeye neden oldu. Yazgılarımıza karar verme yetkisini kendilerinde gören bu beylerle ilgili bir şeyler yapılması için zamanın geldiğini bilmenizi isteriz.

KARDEŞLER VE LINONIA'YI NE ÖLDÜRDÜ?

Bu Şirket ve Bütçe konusunu dikkate sunmak istiyoruz. Bu derneklerin yararlı ve gerekli olduğu konusunda kimsenin şüphesi yoktur. Ama Record, Courant ya da Lit'te, kapatılmalarıyla ilgili tatmin edici bir açıklama yer almadı. Record'un ikinci sayısında, editör Bütçe'nin kapatılışını Kardeşler ve Linonia'nın ölümüyle açıklamaya çalıştı ve şöyle dedi: "Bu kazanç kaybıyla ilgili çok çeşitli fikirler ortaya atıldı. Ama bu fikirlerin hiçbiri, günümüzde hatipliğe duyulan ilgisizlik ve katı şekilde sürdürülen sınıf ayrımcılığı kadar mantıklı görünmedi." Sonra hemen ekledi: "Ama gerçek neden hakkında elbette ki bir bilgimiz yok." Peki bu Bütçe yemeğindeki "sızlanmalar" neydi? Palladium'un 27 Hazi-

ran tarihli sayısından aktarıyoruz: "J. Wayne McVeagh, ne yazık ki tamamını yayınlayamadığımız çok güzel bir konuşma yaptı. Kardeşler ve Linonia'nın yeniden diriltilmesi için yakardı ve ölüm nedenini üyelerin içinde yeterince ateş ve coşku olmamasına bağladı. Ama BUGÜNLER GİZLİ YÖNTEMLER İÇİN UYGUN DEĞİL ARTIK. Arkasından Homer B. Sprague sözü aldı ve o da bu iki derneğin yeniden açılmasını istedi." Ama okul tarihiyle ilgili biraz bilgisi olan biri bile, Record'un yürüttüğü fikirlerin temelsiz olduğunu hemen anlar. Diğer departmanlar aşırı büyüdüğünden, sınıf kendisini fazlasıyla ilgisiz hissetmektedir. Kano ve beysbol takımlarının toplantılarında, herhangi bir önerisi olan herkes dikkatle ve saygıyla dinlenir. Savaştan bu yana, sınıf duygularına dayanan neredeyse bütün gelenekler ortadan kalkmıştır. Record, bu konuda bir Amerikan öğrencisinin taşıyabileceği en takdire şayan tutkuyu kurban etmektedir. Ama Record'un kimin yönetimi altında olduğu düşünülürse, bu konularda neden böyle bir yaklaşım izlediğini anlamak zor değildir. Ama şimdi bütün okulun, öğrencilerin ve grupların ayağa kalkıp "Tröst Dernekleri" hâlinde çalışan bir grubun etrafımıza ördüğü dikenli telleri parçalama zamanı değil mi? Bu bağımsız ve baskıcı Tröst Şirketleri'nin entelektüel kültürümüzü etkilemelerine izin mi vereceğiz? Kurukafa ve Kemikler'in, sağ kalan diğer tüm dernek ve toplulukların, bir sonraki yıllık okul toplantısına hazır bir şekilde gelmelerini ve burada sunduğumuz bütün sorulara tatminkâr cevaplar vermesini istiyoruz; eğer yapılan oylamada okulun önceki tarzına dönmesi gerekliliğine karar verilirse, Tröst Dernekleri'nin etkisinden kurtulmak için Yasama Kurulu'na başvuruda bulunalım.

BONESICULA

Yayınımızı, belki Record'da yer verilir diye bu boyutta yaptık.

'74 sınıfından bir Kemikler üyesinin, "doğru zamanda nasıl sarhoş olacağını bildiği için" seçildiği söyleniyor. Gerçekten de takdire değer bir özellik.

Record'un 24 Eylül tarihli sayısında, amblemin sekiz yeni kesikle süslendiği yazıldı. Ama eğer yanılmıyorsak, Kemikler'e ithaf edilen bir de dokuzuncu kesik vardı; kesiklerin en çirkini olarak.

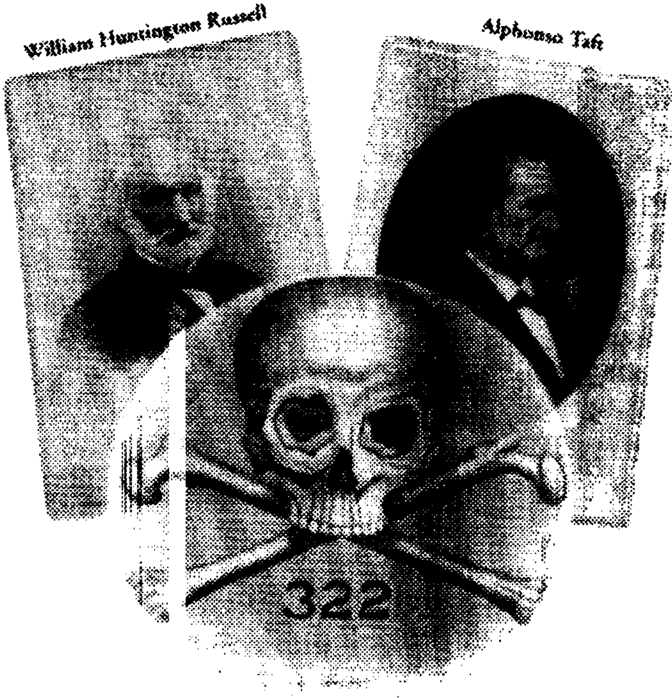
Kemikler üyesi profesörümüz tarafından Cuma ve Kemikler üyelerinin sık sık çağrılması hiç de şaşırtıcı değil, ne dersiniz? Dün sabah ilk beş adamın en yakın "dönence"ye gelmesi istendi. Bölgedeki diğer üç Kemikler üyesinin kaçmasına izin verildi.

'74 yılı üyelerinden biri, henüz Kemikler'e kabul edilmeden önce, bu gruba dahil olmak için 10 sent bile vermeyeceğini söylemişti. Ama "şansını" bundan çok daha fazlasına satabileceğini kendisine bildiririz. Hâlâ tekliflere açıktır belki. Teklif vermek isteyenler, bu üyenin adını almak için editörümüze başvurabilirler.

Farnam'ın kuzey girişinde bir köpek avı, Güney'in kuzey girişinde bir kedi ini, ortada da bizim bu on beşler, eğer hava uygun olursa, gelecek Perşembe günü saat sekizde, 322 High Street adresinde kapışacaklar. İlk sınıf öğrencilerinin "şanslarını" azaltabileceği riskinden dolayı, katılmamaları önerilir. Karşılaşmadan hemen sonra "toprak testi" içinde meşrubatlar dağıtılacak. Giriş ücretsizdir.

KURUKAFA VE KEMİKLER TEŞKİLÂTI'NIN YALE KATALOĞU

KURUCULAR

Kurukafa ve Kemikler Teşkilâtı
1832

ÜYE LİSTESİ

1833

Bates, Samuel Henshaw
Beach, John Campell
Bishop, Noah
Crump, John
Davis, Benjamin Franklin
Hart, Rufus Erastus
Lewis, Asahel Hooker
Marshall, Samuel Davies
Mather, Frederick Ellsworth
Miller, Phineas Timothy

Robertson, Robert
Russell, William Huntington
Taft, Alphonso
Wood, George Ingersoll

1834

Beaumont, George A. O.
Burr, William Shedden
Coffing, Churchill
Emerson, Alfred
Foster, Eleazar Kingsbury
Gordon, Alexander Blucher
Hall, Daniel Emerson
Houston, John Wallace
Kendall, John Newton
Kingsley, Henry Coit
Lea, James Neilsen
Southmayd, Samuel Gray
Spencer, George Gilman
Tweedy, John Hubbard
Washington, William Henry

1835

Anderson, Edwin Alexander
Davis, John
Howard, Oran Reed
Johnston, Frank
McLellan, William
Mills, Ethelbert Smith
Rafferty, John Chandler
Seeley, John Edward
Seymour, John Forman
Sheffey, Hugh White
Strong, Caleb
Stubbs, Alfred
Sturges, Thomas Benedict
Thacher, Thomas Anthony
Walsh, Hugh

1836

Darling, Thomas
Deming, Henry Champion
Dent, Henry Hatch
Dunwody, James Bulloch
Harris, Henry Reeder
Hurd, John Codman
Martin, John Griffith
Marvin, George Lockwood
Pierson, William Seward
Preston, Henry Kirk
Rowland, William Sherman
Sherman, Frederick Roger
Swift, John Morton
Tyler, George Palmer
Wray, James McAlpin

1837

Carter, Edwin Osgood
Coit, William
Day, Thomas Mills
Evarts, William Maxwell
Hatch, Walter Tilden
Hyatt, Robert Underwood
Law, William Fabian
Lyman, Chester Smith
Owen, Allen Ferdinand
Robeson, Abel Bellows
Scarborough, William Smith
Silliman, Benjamin Jr.
Waite, Morris Remmick
Williams, Henry
Yerkes, Stephen

1838

Bartlett, John Knowlton
Cooper, William Frierson
Dodd, Albert
Fleming, William Stuart
Jones, Seaborn Augustus
Key, Thomas Marshall
Law, William Lyon
Lynde, Charles James
Ribeiro, Carlos Fernando
Rich, Charles
Spaulding, Ebenezer
Talcott, Thomas Grosvenor
Thompson, Joseph Parrish
Varnum, Joseph Bradley
Williams, Thomas Scott

1839

Beach, John Sheldon
Biddle, Thomas Bradish
Chandler, William Henry
Eldridge, Charles St. John
Faulkner, Endress
Hubbard, Richard Dudley
Jackson, Henry Rootes
Norris, William Herbert
Putnam, James Osborne
Stille, Charles Janeway
Trotter, Silas Flournoy
Washington, George
Watson, John Marsh
Williams, William Perkins
Wolcott, Elizer

1840

Beirne, Christopher James
Benedict, Theodore Hudson
Burnham, Curtis Field
Chauvenet, William
Fisk, Stuart Wilkins
Hoppin, James Mason
Hoyt, Joseph Gibson
Hudson, Ward Woodridge
Jesup, James Riley
Marsh, Daniel
McCall, Henry
Perkins, John
Perkins, William
Richards, George
Tiffany, William Henry

1841

Barry, William Taylor Sullivan
DeSa, Pompeo Ascenco
Emerson, Joseph
Eustis, William Tappan
Field, David Irvine
Gillette, Augustus Canfield
Helfenstein, Charles Philip
Leaf, Edmund
Learned, William Law
Mitchell, Donald Grant
Raymond, Henry Hunter
Sturges, Hezekiah
Willis, Richard Storrs
Woolfolk, William Grey
Yarnall, Thomas Coffin

1842

Benton, Joseph Augustine
Brown, Joseph Venen
Buttles, Albert Barnes
Edwards, Newton
Gready, William Postell
Halsey, Jacob
Henen, William Davison
Huggins, William Sidney
Lewis, Henry
MacWhorter, Alexander
Mathews, Albert
Miller, Francis William
Perkins, Nathaniel Shaw
Peters, John Andrew
Pratt, Julius Howard

1843

Baratte, Julius Adolphus
Chambers, William Lyon
Eames, Benjamin Tucker
Gachet, Charles Nicholas
Grammar, Christopher
Granger, Gideon
Hart, Roswell
Havens, Daniel William
Lambert, Alfred
Lane, William Griswold
Lent, John Abram
Moody, Thomas Hudson
Robb, John Hunter
Robinson, Lucius Franklin
Stevens, Henry

1844

Bell, Richard Dobbs Spaight
Breed, Edward Andrews
Elliot, William Horace
Felder, John Henry
Ferry, Orris Sanford
Fewsmith, William
Fisk, Samuel Augustus
Foote, Thaddeus
Lanier, Alexander Chalmers
Lowell, Joseph
Robb, James Madison
Walker, Joseph Burbeen
Washburn, William Barrett
Wetherell, John Walcott
Wilson, Archelaus

1845

Brickell, James Noaille
Conner, Lemuel Parker
Conner, William Gustine
Cushman, Isaac LaFayette
Esty, Constantine Canaris
Gould, James Gardner
Harding, John Wheeler
Hill, George Canning
Hyde, Alvan Pinney
Kennedy, Thomas
Metcalfe, Orrick
Nickerson, Sereno Dwight
Rankin, Robert
Taylor, Richard
Wales, Leonard Eugene

1846

Backus, Joseph Willes
Brisbrin, John Ball
Eakin, William Spencer
Harrison, Henry Baldwin
Hawley, David
Kellogg, Stephen Wright
Linton, Stephen Duncan
Mulford, David Humphrey
Nelson, Rensselaer Russell
Nevins, William Russell
Phinney, Elihu
Savage, Josiah
Steele, Henry Thornton
Stiles, Joseph
Trask, Charles Hooper

1847

Allison, Samuel Perkins
Baldwin, Roger Sherman
Bayne, Thomas Levingston
Coon, John
Fitch, James
Haight, Ducald Cameron
Hayden, William Hallock
McLallen, Philemon F.
Mills, Alfred
Moore, William Eves
Munn, John
Olmstead, John Hull
Sanford, Charles Frederick
Smith, John Donnell
Wilson, John

1848

Abbe, Frederick Randolph
Aitchison, William
Blake, Henry Taylor
Colton, Henry Martin
Condit, Charles
Emerson, Samuel
Foster, Dwight
Hitchcock, Henry
Kinne, William
Mesick, Richard Smith
Pinckard, Thomas Cicero
Strickler, Samuel Alexander
White, George
Willcox, Giles Buckingham
Young, Benham Daniel

1849

Brandegee, Augustus
Carne, Charles Green
Campbell, James
Clarke, William Barker
Dwight, Timothy
Finch, Francis Miles
Fisk, Franklin Woodbury
Hough, Edward Clement
Hurlbut, Joseph
Kirby, Jacob Brown
Metcalfe, Henry Laurens
Miles, James Browning
Morris, Edward Dafydd
Richardson, Walker
Rockwell, John

1850

Bentley, Edward Warren
Bliss, Robert
Bliss, William Root
Camp, Clinton
Chase, Henry
Colton, Willis Strong
Condit, Albert Pierson
Converse, George Sherman
Dechert, Henry Martyn
Foote, Joseph Forward
Ludden, William
Manross, Newton Spaulding
Roberts, Ellis Henry
Storrs, Cordial
Woodford, Oswald Langdon

1851

Alexander, William Felix
Beman, Henry DeWitt
Brinsmade, Horatio Walsh
Crampton, Rufus Cowles
Dana, William Buck
Evans, Evan Wilhelm
Haldeman, Richard Jacobs
Hebard, Albert
Little, Robbins
Manice, William DeForest
Slade, John Milton
Vose, James Gardiner
Wells, Henry Dorrance
White, Henry Dyer
Whitney, Emerson Cogswell

1852

Bigelow, Albert
Blakeslee, Henry Clay
Bliss, Charles Miller
Cooper, Jacob
Crapo, William Wallace
Gilman, Daniel Coit
Helmer, Charles Downs
Houghton, Edward
Johnston, William Preston
Marmaduke, Vincent
McCormick, Henry
Ross, William Baldwin
Safford, George Blagden
Sill, George Griswold
Stanley, William

1853

Aiken, William Pope
Babcock, Henry Harper
Baldwin, George William
Capron, Samuel Mills
Coit, Joshua
Davies, Thomas Frederick
Gleason, William Henry
Grout, Alfred
Heard, Albert Farley
Jack, Thomas Mckinney
Johnson, George Asbury
Kent, Albert Emmett
White, Andrew Dickinson
Whiton, James Morris
Willard, Andrew Jackson

1854

Blackman, Samuel Curtis
Cutler, Carroll
Denny, Thomas
Fenn, William Henry
Hooker, John Worthington
Lambert, Edward Wilberforce
Lombard, James Kittredge
Lord, George DeForest
Morris, Luzon Burritt
Porwin. Lemuel Stoughton
Purnell, Charles Thomas
Slade, Francis Henry
Twombly, Alexander S.
White, Charles Atwood
Whitney, Edward Payton

1855

Alexander, William DeWitt
Barnes, William Henry L.
Bumstead, Nathaniel Willis
Child, Linus Mason
Cobb, Henry Nitchie
Granger, John Albert
Johnson, Charles Fredrick
Kittredge, George Alvah
Lampson, George
Mulford, Elisha
Spring, Andrew Jackson
Tyler, Charles Mellen
Wheeler, William
Woodward, Stanley
Yardley, Henry Albert

1855

Arnot, Matthias Hollenback
Barker, George Payson
Brown, John Mason
Campbell, William Harvey W.
Condit, Stephen
Depew, Chauncy Mitchell
Dickinson, Arthur
Eakin, Emmet Alexander
Fischer, Louis Christopher
Magruder, Benjamin Drake
Nettleton, Edward Payson
Packard, Lewis Richard
Paine, Levi Leonard
Robinson, George Chester
Whitney, James Lyman

1857

Blackman, Charles Seymour
Blake, Eli Whitney
Buckland, Joseph Payson
Butler, Francis Eugene
Croxton, John Thomas
Day, John Calvin
Edwards, Alfred Lewis
Green, James Payne
Holmes, John Milton
Jackson, Joseph Cooke
Northup, Cyrus
Pratt, George
Seymour, Storrs Ozias
Tyler, Moses Coit
Wells, Nathan Dana

1858

Blake, Edward Foster
Eichelberger, Martin Smyser
Grant, Edward Dromgoole
Haskell, Robert Chandler
Heermance, Edgar Laing
Hollister, Arthur Nelson
Kimball, John Edwin
Lee, Samuel Henry
MacLellan, George Boardman
Perkins, Thomas Albert
Porter, Edward Clarke
Scott, Eben Greenough
Stevens, Frederic William
Van Name, Addison
Woodward, William Herrick

1859

Bristol, Louis Henry
Brodhead, Henry
Carpenter, Robert John
Clay, Green
Dunham, George Elliott
Hall, William Kittredge
Hannahs, Diodate Cushman
Harrison, Burton Norvel
Robertson, Charles Franklin
Schuyler, Eugene
Smith, Eugene
Stiles, William Augustus
Taylor, Alfred Judd
White, Roger Sherman
Wilcox, Asher Henry

1860
Beckley, John Werle
Boies, Charles Alred
Boltwood, Edward
Daniels, Joseph Leonard
Davis, Lowndes Henry
Davis, Robert Stewart
Fowler, William
Furbish, Edward Brown
Hebard, Daniel
Johnston, William Curtis
Jones, Luther Maynard
Owen, Charles Hunter
Phelps, William Walter
Seeley, John Frank
Smith, William Thayer

1861
Baldwin, Simeon Eren
Brown, Hubert Sanford
Chamberlain, Robert Linton
Dexter, Franklin Bowditch
Fuller, William Henry
Higgins, Anthony
Kernochan, Francis Edward
Mitchell, John Hanson
Newel, Stanford
Park, William Edwards
Peck, Tracy
Root, Alexander Porter
Shearer, Sextus
Sill, Edward Rowland
Williams, Ralph Omsted

1862
Adams, Frederick
Chamberlain, Daniel Henry
Coe, Edward Benton
Day, Melville Cox
Eaton, Sherburne Blake
Johnston, Henry Phelps
Kitchel, Cornelius Ladd
Lampson, William
MacVeagh, Franklin
Ripley, George Coit
Seely, William Wallace
Stebbins, Henry Hamlin
Taylor, John Phelps
Ward, John Abbott
Weeks, Robert Kelley

1863
Allen, Walter
Arms, Charles Jesup
Bingham, Egert Byron
Bull, Cornelius Wade
Butler, John Haskell
Chamberlain, Leander T.
Dimock, Henry Farnam
Fowler, Horace Webster
Kernochan, Joseph Frederic
Perry, David Brainard
Sheffield, George St. John
Southworth, George C. S.
Sumner, William Graham
Wesson, Charles Holland
Whitney, William Collins

1864
Boltwood, Thomas Kast
Borden, Matthew C. D.
Boyden, Henry Paine
Clark, Albert Barnes
Hewitt, Thomas Browning
MacLean, Charles Fraser
Merriam, George Spring
Miller, Allanson Douglas
Owen, Henry Elijah
Palmer, William Henry
Pratt, William Hall Brace
Pugsley, Isaac Platt
Sterling, John Williams
White, Oliver Sherman
Woodruff, Francis Eben

1865
Bent, Joseph Appleton
Brooks, John Edward
Brown, Henry Armitt
Bulkey, Tuzar
Bushnell, William Benedick
Caskey, Taliaferro Franklin
Charnley, Charles Meigs
Ewell, John Lewis
Ford, George Tod
Merrill, Payson
Riggs, Benjamin Clapp
Smith, Charles Edgar
Stimson, Henry Albert
Stone, William
Warren, Henry Waterman

1866
Adams, Charles Hemmenway
Brand, James
Coffin, Edmund
Cole, Hamilton
Farnam, William Whitman
Foote, Harry Ward
Hall, John Manning
Hincks, Edward Young
Holt, George Chandler
Judson, Frederick Newton
Lampman, Lewis
Sloane, Henry Thompson
Southgate, Charles McClellan
Wade, Levi Clifford
White, George Edward

1867
Bissell, Arthur Douglas
Dexter, Morton
DuBois, John Jay
Dunning, Albert Elijah
Harding, Wilder Bennett
Hartshorn, Joseph William
Hedge, Thomas
Lamb, Albert Eugene
Libbey, Frank
Merriam, James Fiske
Seymour, Horatio
Spencer, James Magoffin
Taft, Peter Rawson
Wetmore, George Peabody
Woodward, Richard William

1868
Berry, Coburn Dewees
Brewster, Chauncey Bunce
Coffin, James
Colt, LeBaron Bradford
Dixon, William Palmer
Farnam, Charles Henry
Lewis, John
McKinney, William Allison
Sloane, Thomas Chalmers
Thacher, James Kingsley
Tinker, Anson Phelps
Tweedy, Samuel
Tyrus, Edward Jefferson
Wood, William Curtis
Wright, Henry Park

1869

Bannard, Henry Clay
Beers, Henry Augustin
Bissell, Wilson Shannon
Brown, Alexander Lardner
Eno, John Chester
Foster, John Pierrepont C.
Freeman, Henry Varnum
Heaton, Edward
Hooker, Thomas
Isham, John Beach
Lear, Henry
Perrin, Bernadotte
Raymond, Henry Warren
Richardson, Rufus Byam
Shirley, Arthur

1870

Andrews, John Wallingford Jr.
Gulliver, William Curtis
Johnston, Ross
Learned, Dwight Whitney
Mason, Henry Burrall
McClure, James Gore King
McCutchen, Samuel St. John
Miller, George Douglas
Perry, John Hoyt
Selden, Edward Griffin
Shattuck, John Waldon
Stearns, Edwin Russell
Strong, Charles Hall
Tilney, Thomas Joseph
Welch, William Henry

1871

Clark, Charles Hopkins
Collin, Frederick
Elliot, Henry Rutherford
Hine, Charles Daniel
Kinney, Herbert Evelyn
Lea, Robert Brinkley
Mansfield, Howard
Mason, Alfred Bishop
Mead, Frederick
Perry, Wilbert Warren
Sperry, Watson Robertson
Strong, George Arthur
Sweet, Edwin Forrest
Thacher, Thomas
Townsend, William Kneeland

1872

Coe, Robert Elmer
Cushing, William Lee
Deming, Charles Clerc
Deming, Clarence
Deming, Henry Champion
Dennis, Frederic Shepard
Hincks, John Howard
Hoppin, Benjamin
Merriam, Alexander Ross
Moore, George Foot
Owen, Edward Thomas
Payson, Henry Silas
Ramsdell, Charles Benjamin
Spaldin, George Atherton
Woolsey, Theodore Salisbury

1873

Alexander, Eben
Allen, Arthur Huntington
Beebe, William
Daniels, Rensselaer Wilkinson
Denslow, Herbert McKenzie
Elder, Samuel James
Flagg, Wilbur Wells
Grubb, Charles Ross
Johnes, Edward Rudolph
Judson, Issac Nichols
Lathe, Herbert William
Ord, Joseph Pacificus
Prentice, Samuel Oscar
Tarbell, Frank Bigelow
Thomas, Charles Henry

1874

Aldis, Owen Franklin
Barnes, Pearce
Bushnell, Samuel Clarke
Farnam, Henry Walcott
Grover, Thomas Williams
James, Henry Ammon
Munroe, George Edmund
Parkin, William
Robbins, Edwards Denmore
Stapler, Henry Beidleman B.
Townsend, James Mulford
Walden, Russell
Wickes, Thomas Parmelee
Witherbee, Frank Spencer
Wood, John Seymour

1875

Avery, Charles Hammond
Brooks, James Wilton
Chester, Carl Thurston
Clarke, Thomas Slidell
Day, Robert Webster
Gulliver, Henry Strong
Hothhkiss, William Henry
Jenks, Almet Francis
Jones, Dwight Arven
Jones, Frank Hatch
Patton, John
Seymour, John Sammis
Smith, Edward Curtis
Southworth, Edward Wells
Tillinghast, Charles

1876

Allen, John DeWitt Hamilton
Andrews, John Wolcott
Bannard, Otto Tremont
Blaine, Walker
Bottum, Elisha Slocum
Cook, Robert Johnston
Dawes, Chester Mitchell
Fowler, Charles Newell
Hadley, Arthur Twining
Howe, Elmer Parker
Hyde, William Waldo
Marvin, Joseph Howard
Russell, Philip Gray
Smith, Rufus Biggs
Worcester, Edwin Dean

1877

Barnum, William Milo
Bigelow, Walter Irving
Brooks, Walter
Chapin, Charles Frederick
Collin, William Welch
Cooke, Eldridge Clinton
Eaton, Samuel Lewis
Gould, Anthony
Hoysradt, Albert
Kimball, Arthur Reed
Percy, Frederick Bosworth
Sears, Joshua Montgomery
Thacher, John Seymour
Tuttle, George Montgomery
Winston, Frederick Seymour

1878

Campbell, Treat
Carter, Charles Francis
Curtis, George Louis
Edwards, George Benjamin
Foster, Roger
James, William Knowles
Jenks, Tudor Storrs
Kelsey, Clarence
Knott, George Tapscott
Pollock, George Edward
Seely, Edward Howard Jr.
Spencer, Charles Langford
Stone, Charles Martin
Taft, William Howard
Whitney, Edward Baldwin

1879

Bowers, Lloyd Wheaton
Burpee, Lucien Francis
Foster, George Forris
Green, Henry Sherwood
Hitchcock, Henry
Hyde, Frank Eldridge
James, Walter Belknap
Livingston, Herman
Perrin, John
Platt, Lewis Alfred
Rodman, Robert Simpson
Swinburne, Louis Judson
Thompson, Oliver David
Tighe, Ambrose
Woodruff, Timothy Lester

1880

Allen, William Palmer
Amundson, John Arnold
Bentley, Edward Manross
Camp, Walter
Green, Edmund Frank
Jennings, Walter
Nichols, Alfred Bull
Ordway, Henry Choate
Parker, Wilbur
Partridge, Sidney Catlin
Peters, William Allison
Scudder, Doremus
Spencer, Edward Curran
Taft, Henry Waters
Witherbee, Walter Crafts

1881

Aiken, Edwin Edgerton
Barney, Danford Newton
Bartlett, Philip Golden
Burrel, Joseph Dunn
Coleman, John Caldwell
Evarts, Sherman
Fuller, Philo Carroll
Ives, Henry
Leighton, James
Osborne, Thomas Burr
Thompson, Norman F.
Van deGraaff, Adrian S.
Vernon, Frederick Richardson
Walden, Howard Talbott
White, Henry Charles

1882

Badger, Walter Irving
Brewster, Benjamin
Campbell, James Alexander
Eno, Wiliam Phelps
French, Asa Palmer
Johnson, Barclay
Knapp, Howard Hoyt
Lyman, Chester Wolcott
McBride, Wilber
Osborne, Arthur Sherwood
Platt, Henry Barstow
Pollock, William
Wells, John Lewis
Whitney, Joseph Ernest
Worcester, Franklin Eldred

1883

Burpee, Charles Winslow
Deming, Lawrence Clerc
Folsom, Henry Titus
Foote, Charles Seward
Frost, Elihu Brintnal
Hillard, Lord Butler
Hull, Louis Kossuth
Kellogg, Fred William
McLaughlin, Edward T.
Moore, Eliakim Hastings
Palmer, Harry Herbert
Parrott, Joseph Robinson
Taft, Horace Dutton
Thacher, Sherman Day
Woodward, John Butler

1884

Blodgett, George Reddington
Booth, Samuel Albert
Booth, Wilbur Franklin
Evarts, Maxwell
Foster, Reginald
Gruener, Gustav
Jenks, Paul Emmott
Jones, Frederick Scheetz
Lambert, Alexander
Lawrance, Thomas Garner
McMillan, William Charles
Painter, Henry McMahon
Tompkins, Ray
Twombly, Henry Bancroft
Wilder, Amos Parker

1885

Arnot, John Hulett
Baldwin, Henry DeForest
Bertron, Samuel Reading
Brandegee, Frank Bosworth
Bridgman, John Cloyse
Brooks, Henry Stanford
Flanders, Henry Richmond
Hidden, Edward
Hobbs, Charles Buxton
Mallon, Guy Ward
McHenry, John
Richards, Eugene Lamb
Robinson, Lucius Franklin
Terry, Wyllys
Worcester, Wilfred James

1886

Anthony, Benjamin Harris
Bremmer, Samuel Kimball
Cowles, Alfred
Crapo, Stanford Tappan
Day, Thomas Mills
Knapp, Wallace Percy
Lewis, Charlton Miner
Peters, Frank George
Phelps, Edward Johnson
Phelps, Sheffield
Pierson, Charles Wheeler
Schwab, John Christopher.
Shipman, Arthur Leffingwell
Stewart, Philip Battel
Winston, Dudley

1887

Bennetto, John
Corwin, Robert Nelson
Cowles, William Hutchinson
Coxe, Alexander Brown
Douglass, Willard Robinson
Hare, Clinton Larue
Haven, George Griswold
Jennings, Oliver Gould
Kendall, William Burrage Jr.
Kent, William
Knight, Samuel
Pomeroy, John Norton
Rogers, John
Sheppard, Walter Bradley
Thacher, William Larned

1888

Cooley, Harlan Ward
Fisher, Irving
Gill, George Metcalf
Hurd, Richard Melancthon
Isbell, Orland Sidney
McMillan, James Howard
Morison, David Whipple
Roby, Samuel Sidney Brese
Seward, William Henry
Solley, Fred Palmer
Stagg, Amos Alonzo
Stevenson, Frederic Augustus
Stimson, Henry Lewis
Waite, Morrison R.
Walker, Samuel Johnson

1889

Buchanan, Thomas Walter
Corbin, William Herbert
Donnelley, Thomas Elliott
Fisher, Samuel Herbert
Gill, Charles Otis
Griggs, John Cornelius
McQuaid, William Adolph
Pinchot, Gifford
Reed, Harry Lathrop
Robinson, Henry Seymour
Smith, Herbert Augustine
Stokes, Horace Sheldon
Walker, Horace Flecher
Wells, Herbert Wetmore
Woodruff, George W.

1890

Bayard, Thomas Francis
Corwith, John White
Crosby, John
Day, Arthur Pomeroy
Farnham, John Dorrance
Harrison, Fairfax
Haslam, Lewis Scofield
James, Norman
Kellogg, Charles Poole
Kneeland, Yale
Morse, Sidney Nelson
Sage, Henry Manning
Simmons, Wallace Delafield
Stewart, Percy Hamilton
Tracy, Evarts

1891

Calhoun, Governeur
Cox, John Joughin
Doane, John Wesley Jr.
Estill, Joe Garner
Graves, William Phillips
Isham, Edward Swift
Kenerson, Vertner
McClintlock, Norman
Morison, Samuel Benjamin
Poole, William Frederick
Simms, William Erskine
Thomson, Samuel Clifton
Townsend, John Barnes
Tweedy, Henry Hallam
Walcott, Frederic Collin

1892

Bayne, Hugh Aiken
Boltwood, Edward
Cheney, Howell
Cheney, Knight Dexter Jr.
Crosby, Benjamin Lewis Jr.
Day, Clive
Graves, Henry Solon
Husted, James William
Ingersoll, James Wernham D.
Jay, Pierre
Kitchel, William Lloyd
McClung, Thomas Lee
Morison, Stanford Newel
Price, Frank Julian
Ryle, Ernest

1893

Begg, William Reynolds
Cooke, James Barclay
Dwight, Winthrop Edwards
Gallaudet, Edson Fessenden
Hay, Logan
Ives, Sherwood Bissell
Jones, Alfred Henry
Lambert, Adrian VanSinderen
Martin, George Greene
Parker, William White Wilson
Parsons, Francis
Robinson, John Trumbull
Roby, Joseph
Rogers, Derby
Wallis, Alexander Hamilton

1894

Case, George Bowen
Cochran, Thomas
Davies, Thomas Frederick
Hall, John Loomer
Hare, Meredith
Holter, Edwin Olaf
Howland, John
James, Robert Campbell
McMillan, Philip Hamilton
Paine, Ralph Delahaye
Stewart, Walter Eugene Jr.
Stillman, Leland Stanford
Walcott, William Stuart
Whitney, Harry Payne
Word, Charles Francis

1895

Beard, Anson McCook
Buckner, Mortimer Norton
Butterworth, Frank Seiler
Cable, Benjamin Stickney
Carter, Walter Frederick
Clark, Alexander Ray
Cooke, Walter Evans
Davis, Benjamin
Denison, Lindsay
Harrison, Francis Burton
Hinkey, Frank Augustus
McKee, Lanier
Phelps, Zira Bennett
Shepley, Arthur Behn
Sloane, William

1896
Beard, William Mossgrove
Brown, Alexander
Cheney, Ward
Cross, William Redmond
DeSibour, Jules Henri
Griggs, Maitland Fuller
McKee, McKee Dunn
Neale, James Brown
Smith, Winthrop Davenport
Stokes, Anson Phelps
Thorne, Samuel
Thorne, Samuel Brinckeroff
Treadway, Ralph Bishop
Trudeau, Edward L. Jr.
Weyerhaeuser, Frederick E.

1897
Bailey, Philip Horton
Brooke, George Clymer
Coffin, Henry Sloane
Fincke, Clarence Mann
Garrison, Elisha Ely
Gerard, Sumner
Gillette, Curtenius
Kerr, Albert Boardman
Kitchel, Cornelius Porter
Pinchot, Amos Richards Eno
Sage, Dean
Smyth, Nathan Ayer
Sumner, Graham
Wheelwright, Joseph Storer
Williams, Norman Alton

1898
Cheney, Clifford Dudley
Fearey, Morton Lazell
Gallaudet, Herbert Draper
Hale, Eugene Jr.
Hinsdale, Frank Gilbert
Kernochan, Frederic
Lord, Franklin Atkins
Montgomery, Grenville D.
Parker, Grenville
Rogers, David Francis
Simmons, Frank Hunter
Wadsworth, James Wolcott Jr.
Whitney, Payne
Wickes, Forsyth
Wright, Henry Burt

1899
Adams, Mason Tyler
Ames, Sullivan Dobb
Bowles, Henry Thornton
Brooke, Frederick Hiester
Brown, Jamot
Callahan, Hugh Andrew
Day, Dwight Huntington
Griswold, William Edward S.
Maffitt, Thomas Skinner
Magee, James McDevitt
Preston, Ord
Sweet, Carroll Fuller
Vanderbilt, Alfred Gwynne
Welles, Charles Hopkins Jr.
Whitehouse, William F.

1900
Adams, Frederick Baldwin
Allen, Frederick Winthrop
Camp, Stuart Brown
Cheney, Frank Dexter
Coffin, William Sloane
Cross, John Walter
Douglas, Malcolm
Greenway, James Cowan
Hopkins, John Morgan
Leavitt, Ashley
Lyon, George Armstrong
Paddock, Brace Whitman
Rockefeller, Percy Avery
Sullivan, Corlis Esmonde
Taft, Hulbert

1901
Allen, Arthur Dwight
Carlisle, James Mandeville
Cheney, Philip
Cheney, Thomas Langdon
Christian, Henry Hall
Coy, Sherman Lockwood
Edwards, Richard Henry
Eels, John Shepard
Hixon, Robert
Hoysradt, J Warren
Keppelman, John Arthur
Morris, Ray
Richardson, Allan Harvey
Welch, George Arnold
Wright, Alfred Parks

1902
Carpenter, George Boone
Cressler, Alfred Miller
Cushing, Charles Cyprian S.
Day, William Edwards
Ferguson, Alfred Ludlow
Guernsey, Raymond Gano
Potter, Roderick
Rumsey, Bronson Case
Sincerbeaux, Frank Huestis
Stebbins, Edwin Allen
Stone, Harold
Swan, Joseph Rockwell
Taylor, Alan McLean
Trowbridge, Mason
White, Percy Gardiner

1903
Chadwick, George Brewster
Clark, Harold Terry
Corning, Erastus
Dreisbach, John Martin
Hamlin, Chauncey Jerome
Hewitt, Brower
Holt, Henry Chandler
Lamb, Albert Richard
Moore, Frank Wood
Sutphin, Stuart Bruen
Thompson, Donald
Wallace, Henry Mitchell
Waring, Antonio Johnston
White, John Richards
Wilhelmi, Frederick William

1904
Adams, Charles Edward
Adams, George Webster
Cheney, Russell
Crane, Winthrop Murray
Cross, Walter Snell
Dodge, Francis Talmage
Jennings, Percy Hall
Kittle, John Caspar
Metcalf, Harold Grant
Miller, James Ely
Pierce, Frederick Erastus
Reed, Lansing Parmalee
Soper, Willard Burr
Thacher, Thomas Day
Wiggin, Fredrick Holme

1905
Bradford, Arthur Howe
Ellsworth, John Stoughton
Fish, Stuyvesant
Hogan, James Joseph
Hollister, Buell
Hughes, Berrien
Lathrop, John Hiram
Richardson, Gardner
Rogers, Edmund Pendleton
Sargent, Murray
Sloane, John
Tilney, Robert Fingland II
Turner, Harold McLeod
Van Reypen, William K. Jr.
Whitehouse, Edwin Sheldon

1906
Bruce, Donald
Dousman, Louis deVierville
Ely, Grosvenor
Flinn, Alexander Rex
Hoyt, Lydig
Magee, John Gillespie
McClure, James Gore K. Jr.
McGee, Donald Ashbrook
Moorhead, William Singer
O'Brien, Frank
Perrin, Lee James
Rockwell, Foster Harry
Smith, Bruce Donald
Turner, Spencer
Wilson, Hugh Robert

1907
Barnes, William Deluce
Blair, William McCormick
Camp, Arthur Goodwin
Daniels, Forest Leonard
Danielson, Richard Ely
Dixon, Theodore Polhemus
Dodge, Philip Lyndon
Glaenzer, Georges Brette
Knox, Hugh Smith
Little, Mitchell Stuart
Morse, Samuel Finley Brown
Truesdale, Calvin
Tuttle, George Coolidge
Wells, Harold Sherman
Woolsey, Heathcote Muirson

1908
Biglow, Lucius Horatio
Dahl, George
Davis, Walter Goodwin
Dines, Tyson
Foster, Joseph Taylor
Griswold, Dwight Torrey
Perrin, Lester William
Seymour, Charles
Shepard, Roger Bulkley
Stanley, Harold
Thornton, James Carlton
Townsend, George Henry
Townsend, James Mulford Jr
Watkins, Charles Law
Williams, James Willard

1909
Bundy, Harvey Hollister
Burch, Robert Boyd
Campbell, Charles Soutter
Clark, Avery Artison
Dominick, Gayer Gardner
Howard, James Merriam
Howe, Henry Almy
Jefferson, Edward Francis
Klots, Allen Trafford
Lippitt, Henry
Perrin, John Bates
Rand, Stuart Craig
Sanderson, Benjamin Blethen
Seabury, Mortimer Ashmead
Stokes, Harold Phelps

1910
Bayne-Jones, Stanhope
Coy, Edward Harris
DeSilver, Albert
Franchot, Charles Pascal
French, Robert Dudley
Harrison, George Leslie
Heron, John
King, Lyndon Marrs
Knight, Augustus
Logan, Walter Seth
Lohmann, Carl Albert
Murphy, Frederick James
Philbin, Stephen H II
Taft, Robert Alphonso
Wodell, Ruthven Adriance

1911
Badger, Paul Bradford
Corey, Alan Lyle
Daly, Frederick Joseph
Davis, Clinton Wildes
Day, Sherwood Sunderland
Dempsey, John Bourne
Gammell, Arthur Amory
Hyde, Frederick Walton
Lombardi, Cornelius Ennis
McDonnell, John Vincent
Randolph, Francis Fitz
Rowland, John Tilghman
Soule, Leslie
Van Sinderen, Henry B.
Wheeler, Lawrence Raymond

1912
Boyd, Francis T
Gardner, Robert Abbe
Hartley, Cavour
Howe, Arthur
Hyde, Donald Robertson
McClure, Archibald
Merritt, Henry Newton
Mullins, Frederic Parsons
Murphy, Gerald Clery
Paul, Charles Henry
Smith, James Gregory
Street, Henry Abbott
Strout, Edwin Augustus Jr.
Tenes, Alexander Campbell
Twombly, Edward Bancroft

1913
Allen, Calvin Durand
Allen, Clarence Emir Jr.
Baker, Richard Wheeler
Colgate, Henry Auchincloss
Cortelyou, George Bruce
Cowles, Alfred
Harman, Archer
Harriman, William Averell
Lowen, August Sidney
McAndrew, Alexander
Philbin, Jesse Holladay
Sawyer, Homer Eugene Jr.
Schwab, Laurence vonPost
Shelden, Allan
Waters, William Otis

1914

Avery, Benjamin F.
Cornish, Percy Gillette Jr.
Daniels, Thomas Leonard
Gile, Clement Moses
Hobson, Henry Wise
Jenks, Almet Francis
Jones, George Gill
Ketcham, Henry Holman
King, Stoddard
Lippincott, William Jackson
Osborn, Richard
Patterson, George Washington
Rogers, Herman Livingston
Shepard, Lorrin Andrews
Warren, William Candee Jr.

1915

Burtt, Edwin Arthur
Carter, Lyon
Cornell, Thomas Hilary
Davenport, Stephen Rintoul
Denegre, Thomas Bayne
MacDonald, Ranald Hugh II
MacLeish, Archibald
Middlebrook, Louis Shelton
Paris, Irving
Pumpelly, Harold Armstrong
Reilly, John Sylvester
Shedden, William Martindale
Slocum, Edwin Lyon
Stackpole, Edward James
Swift, Walker Ely

1916

Darling, Arthur Burr
Gaillard, Samuel Gourdin Jr.
Hadley, Morris
Johnstone, Henry Webb
Knapp, Farwell
Oler, Wesley Mardon
Porter, Gilbert Edwin III
Putnam, Phelps
Roberts, Charles Holmes Jr.
Shepard, Donald Carrington
Stewart, Donald Ogden
Tener, Kinley John
Tighe, Laurence Gotzian
von Holt, Herman Vademar
Walker, Charles Rumford

1917

Bellinger, Alfred Rammond
Bush, Prescott Sheldon
Cooper, Henry Sage Fenimore
Cunningham, Oliver Bulg
Duryee, Samuel Sloan
Harriman, Edward Roland N.
Isham, Henry Porter
James, Ellery Sedgewick
LeGore, Harry William
Mallon, Henry Neil
Olsen, Albert William
Overton, John Williams
Shepard, Frank Parsons Jr.
Simpson, Kenneth Farrand
Woolley, Knight

1918

Ames, Allen Wallace
Baldridge, Howard Malcolm
Clay, Cassius Marcellus
Davison, Fredrick Trubee
Deans, Robert Barr
Farrar, John Chipman
Garfield, Newell
Gates, Artemus Lamb
Gould, James
Lovett, Robert Abercrombie
Snell, Raymond Franklin
Stewart, Charles Jacob
Taft, Charles Phelps
Vorys, John Martin
Woolley, John Eliot

1919

Allen, Parker Breese
Baldwin, Sherman
Campbell, Alan Barnette
Carter, Frederic Dewhurst
Depew, Ganson Goodyear
Gaillard, Edward McCrady
Hadley, Hamilton
Haffner, Charles Christian Jr.
Mallon, John Howard
McCormick, Alexander A. Jr.
McKee, Elmore McNeill
Mead, Winter
Otis, James Sanford
Smith, Traver
Walker, George Nesmith

1920

Adams, Lewis G.
Davison, Harry Pomeroy
Hadden, Briton
Heffelfinger, Frank Peavey
Hincks, John Morris
Hobson, Francis Thayer
Ingalls, David Sinton
Luce, Henry Robinson
McHenry, James
Patterson, Morehead
Safford, Theodore Lee
Sargent, Joseph Weir
Schermerhorn, Alfred Cosler
Van Slyck, DeForest
Winter, Daniel Robbins

1921

Acosta, John Sidney
Bradley, Charles Harvey
Brewster, Walter Rice
Bundy, Frederick McGeorge
Cowles, William Sheffield
Heminway, Bartow Lewis
Hord, Stephen Young
Jenckes, Marcien
Litt, Willard David
Lunt, Storer Boardman
Neville, James Eugene
Parsons, Langdon
Shevlin, Edward Leonard
Stewart, John
Winter, Edwin Wheeler II

1922

Aldrich, Malcolm Pratt
Bush, James Smith
Cheney, Ward
Crosby, Albert Hastings
Frost, Albert Carl, Jr.
Hilles, Frederick Whiley
Larner, Robert Johnson
Lord, William Galey
Page, Robert Guthrie
Root, Wells
Solley, Robert Folger
Strong, Henry Barnard
Thomas, John Allen Miner
Townsend, Frederic deP. Jr.
Woodward, Stanley

1923
Becket, George Campbell
Bulkey, Jonathan Ogden
Cooper, John Sherman
Davenport, Russell Wheeler
Day, Huntington Townsend
Foster, Maxwell Evarts
Hyde, Louis Kepler Jr.
Jones, Edwin A
Jordan, Ralph Edward
Luckey, Charles Pinckney
Matthessen, Francis Otto
Norton, George W. Jr.
Pelly, Bernard Berenger
Tighe, Richard Lodge
Wheeler, Alfred Newton

1924
Allen, Henry Elisha
Appel, George Frederick Baer
Blair, Edwin Foster
Diller, John Cabot
Ewing, Sherman
Haines, Thomas Frederick D.
Heffelfinger, George Wright P.
Hilles, Charles Dewey Jr.
Houghton, Walter Edwards
Lusk, William Thompson
Mallory, William Neely
McCallum, Revell
Melton, William Davis Jr.
Spofford, Charles Merville
Thomson, Clifton Samuel

1925
Ardrey, Rushton Leigh
Ashburn, Frank Davis
Bench, Edward Cajetan
Bissell, William Truesdale
Blair, James Grant
Gage, Charles Stafford
Ives, Gerard Merrick
Jones, Walter Clyde
Lovejoy, Winslow Meston
Lufkin, Elgood Moulton
Luman, Richard John
Norton, William Bunnell
Scott, Henry Clarkson
Stevens, Marvin Allen
Stevenson, Donald Day

1926
Allen, Daniel
Bronson, James Davis
Coke, Henry Cornice Jr.
Crosby, Henry Stetson
Cutler, Benjamin Crawford
Davenport, John
Ferguson, Alfred L. Jr.
Hoysradt, John McArthur
Kingsbury, Howard Thayer
Lord, Oswald Bates
Michel, Anthony Lee
Poore, Charles Graydon
Root, Reginald Dean
Russell, Frank Ford
Willard, Charles Hastings

1927
Bunnell, Phil W.
Look, Allen MacMartin
McIntosh, Harris
Noble, Lawrence Mason
Patterson, Thomas Cleveland
Post, Russell Lee
Ritchie, Wallace Parks
Robbins, William Wells
Robinson, Frederick Flower
Stokes, Anson Phelps Jr.
Wadsworth, James Jeremiah
Walker, George Herbert Jr.
Wardwell, Edward Rogers
Warren, John Davock
Watson, Charles 3rd

1928
Bartholomew, Dana Treat
Berger, Jr., George Bart
Bingham, Charles Tiffany
Fishwick, Dwight Brown
Griggs, Herbert Stanton Jr.
Haight, George Winthrop
Ives, Chauncey Bradley
Lapham, Raymond White
Mallory, Barton Lee Jr.
Prentice, John Rockefeller
Robertson, Arthur C.
Ross, "Lanny" Lancelot P.
Scott, Stewart Patterson
Stewart, Peter Hellwege
Walker, Stoughton

1929
Ashforth, Albert Blackhurst
Costikyan, Granger Kent
Crile, George Jr.
Decker, Edmund L. Jr.
Dodge, Washington
Eddy, Maxon Hunter
Garvey, John Joseph
Gillespie, Kenrick Samson
Grove, Manasses Jacob
Manville, Hiram Edward Jr.
Merrill, Henry Riddle
Paine, Ralph Delahaye Jr.
Smith, Lloyd Hilton
Wack, Damon deBlois
Wells, George

1930
Allison, Robert Seaman Jr.
Ellis, Harland Montgomery
Ellis, Raymond Walleser
Erskine, Albert DeW. Jr.
Garnsey, Walter Wood
Greene, Waldo Wittenmyer
Gwin, Samuel Lawrence
Hall, Robert Andrew
Janeway, Charles Anderson
Ladd, Louis Williams Jr.
Longstreth, George Brown
Look, Frank Byron
Musser, John Miller
Palmer, Arthur Edward
Prideaux, Tom

1931
Austen, David Edward
Donnelley, Gaylord
Heinz, Henry John II
Lapham, Lewis Abbot
Loeser, Frederic William
Lydgate, William A.
Messimer, Robert Laughlin Jr.
Peltz, William Learned
Rathborne, Joseph Cornelius
Stewart, James Ross
Sutherland, Richard Orlin
Swoope, Walter Moore
Tucker, Luther B.D.
Vincent, Francis Thomas
Walker, John Mercer

1932

Adams, Frederic Baldwin Jr.
Barres, Herster D.
Bates, Emmert Warren
Fitch, George Hopper
Fulton, Robert Brank
Gillespie, Samuel Hazard Jr.
Hodges, William VanD. Jr
Laundon, Mortimer H. Jr.
Lindenberg, John Townsend
McCrary, John Reagan Jr.
Mills, James Paul
Ogden, Alfred
O'Neill, Eugene Gladstone, Jr
Savage, Boutelle Jr.
Williams, Samuel Goode

1933

Caldwell, Samuel Smith Jr.
Cooke, Francis Judd
Davis, Richard Marden
Fletcher, Alexander Charles
Garnsey, William Smith
Hall, Frederick Bagby Jr.
Jones, Theodore Stephen
Levering, Walter Barnum
Lindley, Frances Vinton
McCauley, John Michael
Newton, James Quigg Jr.
Parker, Robert Boyd
Parsons, Henry McIlvaine
Stebbins, Hart Lyman
Wilbur, John Smith

1934

Bradford, Amory Howe
Cunningham, Hugh Terry
Gordon, George Arthur
Hallett, John Folsom
Hambleton, Thomas Edward
Harper, Harry Halsted Jr.
Holmes, John Grier
Jackson, John Herrick
Kilcullen, John MacHale
Kimball, Walter Sugden
Mills, Edward Ensign
Morse, John Bolt
Nichols, Edward
Ramsey, George Alfred
Stetson, Eugene William Jr.

1935

Bowles, John Eliot
Collier, Samuel (Sam) Carnes
Curtin, Francis Clare
Fuller, Stanley Evert
Haas, Frederick Peter
Johnson, Joseph(Joe) Hale
Kilborne, William Skinner
Pillsbury, John Sargent Jr.
Rodd, Thomas
Seymour, Charles Jr
Shepard, Roger Bulkley Jr.
Spitzer, Lyman B. Jr.
Stillman, George Schley
Terry, Henry Porter Baldwin
Tifts, Bowen (Sonny) C.

1936

Barr, Richard James Jr.
Bingham, Jonathan Brewster
Cooke, Robert Barbour
Davis, Horace Webber II
Gill, Brendan
Hall, Jesse Angell
Hersey, John Richard
Knapp, John Merrill
Moore, Richard Anthony
Pillsbury, Edmund P.
Rankin, Bernard Courtney
Shepard, Blake
Train, Robert
Walker, Louis
Whitehead, Mather Kimbal

1937

Blake, Dexter B.
Brooke, Frederic Hiester Jr.
Burke, Charles Clinton Jr.
Crow, Richard James
Draper, Arthur Joy
Field, John Warner
Kelley, Lawrence Morgan
McLemore, John Briggs Jr
Miles, Richard Curtis
Orrick, William Horsley Jr.
Robinson, John Trumbull
Runnalls, John Felch Bertram
Stewart, Potter
Stone, Louis Talcott Jr.
Turner, Harold McLeod

1938

Davenport, Bradfute Warwick
Dempsey, James Howard Jr.
Dilworth, Joseph Richardson
Dunham, Lawrence B. Jr.
Ecklund, John Edwin
Fox, Joseph Carrere
Frank, Clinton E.
Gordon, Edward McGuire
Hessberg, Albert II
Schermerhorn, Amos Egmont
Stevens, Joseph Benson Jr.
Thompson, John R.
Weed, George Haines
Whitman, Francis Slingluff Jr.
Wilbur, Richard Emery

1939

Belin, Gaspard d'Andelot
Blanchard, Jerred Gurley
Bundy, William Putnam
Chittenden, George Hastings
Clucas, Lowell Melcher
Dyess, Arthur Delma Jr.
Gile, Clement Dexter
Hoxton, Archibald R. Jr.
Kellogg, William Welch
Miller, Andrew Otterson
Miller, Charles Lewis Jr.
Mitchell, Harry Hartwood
Shepard, Jr., Lloyd M.
Wilhelmi, Frederick W. Jr.
Williams, Burch

1940

Bundy, McGeorge
Ericason, Thomas Franklin
Glover, Charles Carroll III
Grayson, James Gordon
Holden, Reuben Andrus
Howe, Harold II
Orrick, Andrew Downey
Rodd, David Beckwith
Slack, Jr., Joseph William
Stevens, Albert B.
Stillman, Peter Gordon B.
Stucky, William McDowell
Swenson, Edward Francis Jr.
Thorne, Peter Brinckerhoff
Watson, Jr., William Berkley

1941

Cross, Walter Redmond Jr.
Devor, Donald S. Jr.
Ellis, Franklin Henry Jr.
Hall, Edward Tuck
Jackson, William Eldred
Kiphuth, Delaney
Madden, John Beckwith
Pickett, Lawrence Kimball
Price, Charles Baird Jr.
Solbert, Peter O.A.
Stevenson, Charles Porter
Thomas, Walton Dowdell
Tighe, Laurence Gotzian Jr.
White, Warren Benton
Zorthian, Barry

1942

Aycrigg, William Anderson II
Bartholemy, Alan Edmund
Bell, William Tompkins
Chouteau, Rene Auguste
Ford, William
Grayson, Cary Travers, Jr.
Halsey, Ralph Wetmore Jr.
Harrison, Fred Harold
Jessup, John Baker
Kemp, Frank Alexander
Kirchwey, George Washington
Smith, Howard Freeman Jr.
Sprole, Frank Arnott
Walker, John Stanley
White, William Gardiner

1943

Acheson, David Campion
Caulkins, George Peck
Daniels, John Hancok
Doolittle, Duncan Hunter
Drain, Richard Dale
Healy, Harold Harris Jr.
Hoagland, Donald Wright
Klots, Allen Trafford Jr.
Liley, Frank Walder Jr.
MacLean, John Helm
Miller, Dudley Livingston
Moseley, Spencer Dumaresq
Stewart, Zeph
Tabor, John Kaye
Vogt, Tom D.

1944

Brown, Samuel Taylor Glover
Buckley, James Lane
Elebash, Shehand Daniel
Ellis, Alexander Jr.
Ferguson, James Lord
Goodenough, John Bannister
Grayson, William Cabell
Holden, John Morgan
Hoopes, Townsend Walter
Kelley, William Cody II
Lindsay, David Alexander
Little, Stuart West
Walker, Jeffrey Pond
Whitmore, James Allen Jr.
Witter, Dean Jr.

1945

Allen, Archibald John Jr.
Blake, Gilman Dorr Jr.
Connick, Louis Jr.
Dale, Edwin Lyon Jr.
Davison, Endicott Peabody
Early, Hobart Evans
Elwell, Francis Bolton Jr.
Harman, Archer Jr.
Lynch, Russell Vincent
McElroy, Benjamin Thomas
McGaughey, Guy Ennis Jr.
Moorhead, William Singer Jr.
Seaman, Irving Jr.
Spaulding, Josiah Augustus
Sumner, William Sayre

1945W

Brown, Walter Henderson
Carey, John
Finney, J.John Warren
Holmes, George Burgwin
Hurlbut, Gordon Buckland Jr.
Mallon, Thomas Ridgway
O'Brien, Phillip Jr.
Twichell, Charles Pratt
Vose, Elliot Evans
Warren, George Upson

1947

Alling, Charles Booth Jr.
Andrews, Edward W.Jr.
Boulos (Bouliaratis), W. M.
Bronson, David Bennet
Chafee, John Hubbard
Finley, John George Gilpin
Goedecke, William Skinner
Leavenworth, Donald Loyal
Moore, James I.
O'Brien, Frank Jr.
Palmer, Charles Edgar
Read, Richard Rollins
Robinson, Howard C.Jr.
Tucker, Carl Jr.
Whitehouse, Charles Sheldon

1948

Ashley, Thomas William L.
Biglow, Lucius Horatio Jr.
Bush, George Herbert Walker
Caulkins, John Ervin
Clark, William Judkins
Connelly, William James Jr.
Cook, George III
Grimes, David Charles
Jenkins, Richard Elwood
Mack, Richard Gesrtle
Moseley, Thomas Wilder
Pfau, George Harold Jr.
Walker, Samuel Sloan Jr.
Weaver, Howard Sayer
Wilkie, Valleau Jr.

1949

Baribault, Richard Pfeifer
Bassett, Barton Bradley II
Coffin, William S. Jr.
Davison, Daniel Pomeroy
Goodyear, Robert M.
Hollister, John Baker Jr.
Lavelli, Anthony Jr.
Leiper, Joseph McCarrell II
Lippincott, David McCord
Lord, Charles Edwin II
Lufkin, Sr., Peter Wende
Raymond, George T. Perkins
Sherrill, Franklin Goldwaithe
Van Dine, Vance
Wickwire, Winthrop Ross

1950

Breen, John Gerald
Buckley, William Frank Jr.
Draper, William Henry III
Frank, Jr., Victor Harry
Galbraith, Evan Griffith
Guinzburg, Thomas Henry
Henningsen, Victor W. Jr.
Kemp, Philip Sperry
Lambert, Paul Christopher
Lovett, Sidney
Luckey, Charles Pinckney
MacLeish, William Hitchcock
McLean, Robert III
Pionzio, Dino John
Shepard, Donald C. Jr.

1951

Anderson, Thomas Hill
Eden, John W.
Ellis, Garrison McClintock N.
Ellis, George Corson Jr.
Love, Ralph Frank
Lufkin, Chauncey Forbush
Mathews, Craig
Mayer, Charles Theodore
McNamara, Thomas Philip
Price, Raymond Kissam Jr.
Reid, Edward Snover III
Ross, Thomas Bernard
Russell, Richard Warren
Ryan, Joseph Mather
Shepard, Charles Robinson S.

1952

Aberg, Donlan Vincent Jr.
Buckley, Fergus Reid
Claude, Abram Jr.
Connick, Andrew Jackson
Cruikshank, Paul F. Jr.
Eisler, Colin Tobias
Finney, Graham Stanley
Haight, Charles Seymour Jr.
Hincks, John Winslow
Kittredge, Frank Dutton
Roberts, George Brooke Jr.
Senay, Edward Charles
Spears, Robert Samuel
Steadman, John Montague
Vorys, Martin West

1953

Bulkey, Jonathan Duncan
Bush, Jonathan James
Donaldson, William Henry
Durham Edwin A. II
Emerson, Christy Payne
Lufkin, Dan Wende
Marshall, John Birnie
McLane, James Price
Menton, John Dennis
Mitinger, Joseph Berry
Noble, Lawerence Mason Jr.
Novkov, David Arthur
Walker, George Herbert III
Weber, John William
Woodsum, Harold Edward Jr.

1954

Benninghoff, Harry Bryner
Evans, Tilgham Boyd
Fortunato, S. Joseph
Giesen, Arthur Rossa, Jr.
Gifford, Richard Cammann
Hiers, Richard Hyde
Kilrea, Walter Charles
Meyer, Russell William Jr.
Morton, Thruston Ballard Jr.
Polich, Richard Frank
Price, Ross Edward
Reponen, Robert Gordon
Ryan, Allan A. III
Schnaitter, Spencer Jason
Thornton, Edmund Braxton

1955

Bryan, Lloyd Thomas Jr.,
DeForest, Stephen Elliott
Fehr, Gerald F.
Gow, Richard Haigh
Green, Charles Grady
Guidotti, Hugh George Jr.
Hansen, Roger Allen
Hudson, Franklin Donald
Johanson, Stanley Morris
Mathias, Philip Hoffman II
McCullough, David Gauh
Searles, Paul David
Shugart, Thorne Martin
Steadman, Richard Cooke
Walker, Ray Carter

1956

Banks, Howard Daniel
Boasberg III, James Emanuel
D'Avanzo, Louis A.
Dempsey, Andrew Squire
Durfee, Charles Gibson Jr.
Esselstyn, Caldwell B.Jr.
Gaines, Milton John
Ingalls, David Sinton Jr.
Jamieson, Thomas C. Jr.
Malloy, Terrence Reed
McGregor, Jack Edwin
Menton, James Paul
Orr, Andrew Alexander
Speed, James Breckinridge
Traphagen, Peter Abraham

1957

Ackerman, Stephen Harry
Bowman, Ralph David
Carlsen, Ray Allen
Clark, Russell Inslee Jr.
Cushman, Charles W.
Dunn, George J.
Fritzche, Peter B.
Loucks, Vernon Reece Jr.,
Loughran, Anthony Hookey
Lumpkin, Richard Anthony
Owscichik, John Philip
Palmer, Lindley Guy II
Ritchie, Wallace Parks Jr.
Somerville, John Wheeler
Williams, William Bruce

1958

Allen, Charles Edward
Blue, Linden Stanley
Cassel, John A.
Cheney, Ronald Lawton
Cushman, Robert Edgar Jr.
Embersits, John Frank
Howe, Gary Woodson
Morey, Robert Willis Jr.
Pendexter, John Fowler
Phelan, Howard Taylor
Post, Russell Lee Jr.
Preston, John Louis
Shackelford, Robert Campbell
Van Antwerp, William M. Jr
Wheeler, Thomas Beardsley

1959

Adams, Stephen
Bodman, William Camp
Connors, James Joseph III
Cooke, John Parick
Ercklentz, Alexander Tonio
Esselstyn, Erik Canfield
Hemphill, James Tierney
Holbrook, John Jr.
Kingsley, Charles Capen
Lightfoot, Richard Bissett
Lord, Winston
Mayor, Michael Brook
Sheffield, James Rockwell
Thorson, Peter Andreas
Tyler, Cheever

1960

Ball, David George
Beane, Frank Eastman Jr.
Capron, Paul III
Dominick, David DeWitt
Ernst, Frederick Vincent
Garnsey, William Herrick
Giegengack, Robert Francis Jr.
Holbrook, David Doubleday
Lindgren, Richard Hugo
Lusk, Peter Anthony
McCarthy, Charles Edward
Meek, John Burgess
Northrop, Robert Smitter
Scott, Eugene Lytton
Smith, Bruce Donald III

1961

Bissell, George Thomas
Bockrath, Richard Charles Jr.
Bowles, William Carter Jr.
Clark, Thomas Whitton
Cogswell, John Marshall
DeNeufville, John Phillip
Hamlin, Charles B.
Lindsay, Dale Alton Jr.
MacLean, Kenneth Jr.
Pyle, Michael Johnson
Seeley, George Wheeler
Singleton, Thomas Hall
Stewart, James Corb
Waddel, Geoffrey Hamilton
Walsh, John Joseph Jr.

1962

Back, Samuel Hutchins
Brandt, John Henry
Brewster, James Henry IV
Brooks, Tristam Anthony
Burr, Charles Bentley II
Childs, Henry Clay
Chimenti, Norman Victor
Hamilton, William
Holland, Henry Thompson
LeFevre, Ronald Eaton
Ligon, Thomas B.
Peck, Arthur John Jr.
Spitz, Robert Wayne
Terry, Wyllys III
Zucker, Bernard Benjamin

1963

Ahlbrandt, Roger S. Jr.
Becker, Peter Logan
Borne, Senator David Lyle
Clay, Jesse Loring
Frank Charles Augustus III
Gill, Michael Gates
Gwin, Samuel Lawrence Jr.
Hewitt, Henry Hollis
Jones, Theodore Stephen
Marsh, William Lee
Moser, Richard Eugene
Nordhaus, William Dawbney
O'Connell, Timothy James
Rose, Jonathan Chapman
Rulon-Miller, Patrick

1964

Best, Geoffry Donald Charles
Cirie, John Arthur
Clay, Alexander Stephens
Francis, Samuel Hopkins
Gillette, Howard Frank Jr.
Kaminsky, Robert Isadore
Lynch, Dennis Patrick
McBride, Jonathan Evans
Prindle, Thomas Harrison
Pulaski, Charles Alexander Jr.
Rowe, Thomas D. Jr.
Straw, Ralph Lynwood
Van Loan, Eugene
Wilbur, John Smith Jr.
Wolfe, Stephen II

1965

Ali, Mehdi Raza
Benoit, Charles Edward Jr.
Clark, Gerald Holland
Clark, Stephen Edward
Clay, Timothy J.
Coombs, Orde Musgrave
Corey, Alan Lyle III
Desjardins, Peter Earl
Feine, Philip Jay
Lagercrantz, Bengt Magnus
Pinney, John Mercer
Pond, Jeffrey Craig
Quarles, James Perrin III
Shattuck, HF John III
Zallinger, Peter Franz

1966

Bockstoce, John R.
Bradford, Timothy McFall
Brown, George Clifford
Cross, Alan Whitmore
Dalby, Michael Thomas
Howard, James Ernest
Kerry, John Forbes
Laidley, Forrest David
Pershing, Richard Warren
Rumsey, David McIver
Singer, Ronald Leonard
Smith, Frederick Wallace
Stanberry, William Burks Jr.
Thorne, David Hoadley
Vargish, Thomas

1967

Afeoju, Bernard Ikecukwu
Ashe, Victor Henderson
Bush, Derek George
Foster, David John
Garnsey, Walter W., Jr.
Lilley, Robert McGregor
Miller, James Whipple
Mitchell, H. Coleman Jr.
Neighe, Geoffrey Mark
Preston, James Marshall
Richards, Davi Alan
Saxon, James M
Snell, Bradford Curie
Swil, Roy Anthony
Thompson, Stepehn Eberly Jr.

1968

Austin, Roy Lesley
Birge, Robert Richards
Brown, Christopher Walworth
Bush, George Walker
Cohen, Kenneth Saul
Cowdry, Rex William
Ezra, Donald.
Gallico, G.Gregory III
Guthri, Robert Karle III
Kolar, Bruton Ward (Britt)
McCallumx, Robert Davis Jr.
Saleh, Muhammad Ahmed
Schmidt, Thomas Carl
Schollander, Donald Arthur
Thorne, Brinkley Stimpson

1969

Arras, Robert Edward Jr.
Bouscaren, Michael Frederic
Buck, Charles Henry III
Cosgrove, Thomas Francis Jr.
Demares, Frank Edward II
Dowling, Brian J.
Fuller, Henry W.
Livingston II, Richard H.B.
Madden, Bernard Patrick
Miller, Wentworth Earl
O'Leary, John Joseph Jr.
Schwartzman, Stephen Allen.
Selander, Duane Arthur
Thompson, William McI. Jr.
Woodlock, Douglas Preston

1970

Brown, William Scott
Case, Philip Benham Jr.
Downing, Earl S. III
Eyre, Lawrence L.
Friedland, Johnathan David
Greenberg, Stephen David
Hodes, Douglas Michael
Jackson, Terrence John
Miller, Thomas Clairborne
Morgan, Robert McNair
Ohene-Frempong, Kwaku
Peters, Daniel James
Scattergood, Thomas Bevan
Thompson, Jonathan Penfield
Trower, C. Christopher

1971

Babst, James Anthony
Bryan, James Taylor
Ekfelt, Richard (Dick) Henry
Feinerman, James Vincent
Fortgang, Jeffrey
Galvin, Michael Gerard
Halpin, Thomas Michael
Hernandez, Carols Arturo
Inman, Robert Davies
Johnson, Wilbur John Jr.
Kosturko, William Theodore
Levin, Charles Herbert
Morgan, James Wallace
Noyes, Edward MacArthur
Taft, Thomas Prindle

1972

Cangelosi, Russell Joseph
Clark, Douglas Wells
Csar, Michael F.
Evans, Peter Seelye
Fisher, Scott B.
Lewis, Mark Sanders
Lutz, Karl Evan
MacDonald, Richard J. II
McLaren, Michael Glenn
Moyer, Douglas Richard
Ritterbush, Stephen Grover Jr.
Sauber, Richard Alan
Walden, Robert Stewart
Wilson, Zebuon Vance
Ziegler, Stan Warren

1973*

Barasch, Alan Sidney
Bellis, Tedric Lawrence
Finney, C. Roger
Green, Benjamin P.
Highfill, Philip Henry III
Huey, Mark Christopher
Liles, Coit Redfearn
Lonsdorf, David B.
MacDonald, Stephen Joseph
Mattlin, Fred Walter
McPhee, Stephen Joseph
Moore, David Clement
Scott, William Iain
Sulzer, James Sothern

1974*

Barge, Richard Mason
Bellis, Jon Michael
Bisaro, Larry R.
Cohen, Robert Lewis
Connors, David Michael
Diamond, Peter C.
Doyle, Thomas James Jr.
Eisenberg, Bruce Alan
Gonzalez, Timoteo F.
Lewis, George Emanuel
Murchison, Brian Cameron
Spear, Wesley John
Thorne, Charles H. McK.

1975*

Ashenfelter, Alan Thompson
Bender, Kenneth Arthur
Buckley, Christopher Taylor
Burke III, James Eugene
English, William Deshay Jr.
Gaines, Edwin Frank
Green, Rudolph
MacKenzie, Kenneth Malcolm
Reigeluth, Douglas Scott
Saffen, David
Struzzi, Thomas Allen
Waid, Stephen George
Zorthian, Gregory Jannig

1976*

Blattner, Robert William
Brubaker, John Kim
Capozzalo, Douglas Daniel
Casscells, Christopher Dyson
Childs, Starling Winston
Davies, Philip Turner
Fort, Donald Kenneth
Gates, Edward Raymond
Gibson, Richard Channing Jr.
Hart, Dennis Charles
Leverett, Miles Watson
Mehta, Arjay Singh
Morgenstern, Marc Jaime
Oler, Clark Kimberly Jr.
Williams, Darryl L.

1977*

Blakely, Marvin
Brubaker, James Robert
Cooper, Carnell
Fredericks, Joel Richard
Goldberg, Richard Julius
Grayson, William Cabell, Jr.
Lalley, Patrick William
Lawler, Quentin John
Newman, Thomas M.
Perry, David Bulkey
Rimar, Stephen III
Schlesinger, Daniel Adam
Scott, Larry Glenn
Tom Chan Bruce III

1978*

Albritton, Paul Berem
Baran, Mark R.
Bassi, Keith Alan
Clark, J. Bruce
Gile, Lawrence Maclester
Holmes, Peter Samuel
Hook, Noble
Marinelli, David Leonard
Owens, Samuel L.
Piel, Geoffrey D.
Rizzo, Robert John
Roy, John Marcus
Sullivan, Charles S.
Turner, Elvin D.

1979*

Brown, Robert Nelson
Edozien, Anthony O.
Fore, John Arthur
Holmbee, Jeffrey Arthur
Lorenson, David Harold
McNally, Edward E.
Moses, Jack Thomas
Nondorf, Kurt D.
O'Brien, Donald Patrick
Peters, Eric Brooks
Skrovan, Stephen Thomas
Stevenson, Charles P.
Westerfield, Richard H.
Wilson, Daniel Richard
Yent, James B. Jr.

1980*

Austin, Samuel Monroe
Chibundu, Maxwell O.
Davenport, George Leovy
DeVore, Mark Samuel
Dilworth, George Toby
Fleming, Andrew T.
Hatem, John J.
Lawrence, Gary Martin
Mulhern, Daniel Kevin
Peters, Elliot Remsen
Stevens, Eric Eugene
Teig, Joseph Benjamin
Tumpane, Timothy Michael
Zigerelli, Lawrence John

1981*

Bullock, Stanton B.
Campbell, Kimberly C.
Carlsson, Mats Erik
Choa, Christopher James
Conway, Joseph Leo Jr.
Grandine, Thomas Allan
Novosel, David Gerard
O'Keefe, Regis James
Peters, Kenneth Graham
Peterson, Paul Clifford
Russell, Richard George
Staven, Karl Eric
Stratton, Daniel James
Tingey, Douglas Stuart
Troy, Alexander

1982*

Bass, James Edward
Breslau, Jonathan
Burkus, Gregory James
Campbell, Gavin Elliott
Devlin, Michael William
Leone, Frederick Anthony
McAfee, William Andrew
Meyers, Bryan Fitch
Murchison, Robert W.
Rachlin, David Isaiah
Reid, Jasper
Salzman, Mark Joseph
Sanhago, Eddie
Towers, Jonathan David
Wright, William Henry II
Yang, James Ting-Yeh

1983*

Abrams, Peter Mark
Brooks, Peter Moody
Cerveris, Michael Ernest
Franklin, Richard David
Gale, Frederick Scott
Montesano, Michael John III
Noel, Christopher
Pinela, Carlos
Sharp, Jonathan Douglas
Sheffield, John Van Loon
Wagner, Victor Edmond

1984*

Alling, Wilbur M.
Andrie, Paul James
Coggins, Daniel Seton
Crawley, Brian Scott
Graves, Earl Gilbert Jr.
Henston, Douglas Robert
Herskovits, David Nathaniel
Lambert, Edward Scott
Litt, David Geoffrey
Skibell, Steven Alan
Urquijo, Gonzalo
Weinstein, Adam
Wiseman, Stephen II

1985

Boasberg, James Emanuel
Carlin, William John Carr JR
Chandrasekhar, Ashok Jai
Frankel, Scott David
Grossman, Jay Alan
Kwok, Wei-Tai
Lindy, Peter Barnes
Misner, Timothy Charles
Mau Chin Steven Terner
Petela, James Gerard
Powers, Richard Hart
Smock, Morgan Robert
Taft, Horace Dutton
Thomson, Gregory Allan
Walsh, Kevin Sanchez

BUSH, 1967, DEREK GEORGE—(*Student*)—Born Oct. 15, 1943, Buenos Aires, Argentina, S.A.; M.B.A. expected in '71, Harvard Sch. of Bus. Adminis,; res., Rocky Run Farms, McLean, Va.; m. June 15, '68, Emily Blair Chewning.

BUSH, 1948, GEORGE HERBERT WALKER—Born June 12, 1924, Milton, Mass.; res., Apt. 8, 5000 Longmont Dr., Houston, Texas 77002; U.S. Congressman, '66-'70; Lieut.(j.g.), USNR Aug. '42-Sept. '45; DFC, 3, Air Medals; m. Jan. 6, '45, Barbara Pierce; s. George W., ('68), John Ellis, Neil Mallon, Marvin Pierce; d. Dorothy W.

BUSH, 1968, GEORGE WALKER—(*Armed Services*)—Born July 6, 1946, New Haven, Conn.; Lieut., Pilot, USAF, June '68-June 70'; res., Apt. 8, 5000 Longmont Dr., Houston, Texas 77027.

BUSH, 1922, JAMES SMITH—(*Finance*)—Born April 11, 1901, Milwaukee, Wis.; Pres., Inter Mundis, Ltd. (domestic and internatl. finance), 745 5th Ave., New York, N.Y. 10022; res., 450 E. 63rd St., New York 10021; Curator, Univ. of Missouri, '50-'56; Pres., Yale Club of St. Louis, '50-'52; Managing Dir., Export-Import Bank of Washington, '59-'63; Lieut. Col., USAF, '42-'45; Bronze Star; m. I, Jan. 19, '29, Caroline Patterson; II, Dec. 21, '53, Lois Kieffer; s. Samuel Prescott II; d. Shelley (*Jansing*), Caroline (*Cole*), Mary Livingston, Ethel Walker Smith.

BUSH, 1953, JONATHAN JAMES—(*Investments*)—Born May 6, 1931, Greenwich, Conn.; Pres., Broker, J. Bush & Co., 76 Beaver St., New York, N.Y. 10005; res., 130 East End Ave., New York 10028; Gen. Ptnr., G. H. Walker & Co., June '60-July '70; Lieut., Army, '53-'55; m. Dec. 2, '67, Josephine Colwell Bradley; s. J.J.B., Jr.

BUSH, 1917, PRESCOTT S., M.A., LL.D.—(*Finance retired*)—Born May 15, 1895, Columbus, Ohio.; res., Pheasant Lane, Greenwich, Conn. 06830; Greenwich Rep. Town Meeting, '32-'52 (Moderator, '35-'52); Yale Corporation, '44-'58; U.S. Senator (R.-Conn.), '52-'63; formerly Ptnr., Brown Brothers Harriman & Co., N.Y.; m. Aug. 6, '21, Dorothy Walker; s. P.S.B., Jr. ('44), George, ('48), Jonathan, ('53), William T., ('60); d. Nancy (*Ellis*).

Amerikan Gizli Hükümeti

Kurukafa & Kemikler

150 yıl boyunca hep gizlice buluştular. Üyeleri arasından başkanlar, senatörler, yargıçlar, kabine sekreterleri ve çok sayıda casus çıktı. Finans ve endüstri alanının devleri oldular. Birçoğu, dünyamızı şekillendiren, yöneten konumlara kadar yükseldi. Kısa zaman önce üçüncü Kurukafa ve Kemikler üyesi Birleşik Devletler Başkanı seçildi. Teşkilât içinde, George W. Bush'un 'gizli' adı 'Temporary (Geçici)', Babası George H. W. Bush'un adı 'Magog'dur. Büyükbabası Prescott Sheldon Bush ise Teşkilât adına çaldığı gözde eşyasının adıyla anılıyor: Geronimo'nun kafatası.

Kurukafa ve Kemikler Teşkilâtı'nın sırları basında hep güvende oldu, çünkü bu medya organizasyonlarının birçoğunu yine kendileri kurmuşlardı: Time/Life/Fortune, Newsweek, National Review, Atlantic Monthly ve diğer birçoğu. Aralarında orijinal Teşkilât malzemelerinin yeniden basımlarının yanı sıra çok sayıda belgeyle, Sutton iç içe geçmiş güç merkezlerini ve Kemikler üyelerinin baskın olduğu dış politikalarda kontrollü çatışma inisiyatifini açığa çıkarıyor. Hitler'i finanse etmek ve Sovyetler Birliği'ne destek vermek, perde arkasından çevirdikleri işlerin sadece birkaçı; bunların arasında Vietnam Savaşı, Angola entrikaları ve Çin'in yükselişi de var.

ISBN 975-999-004-0

9 799759 990045